NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN EFENDİSİ

ZEHİRLİ OK

JOHN FLANAGAN

KB3328

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN EFENDİSİ

ZEHİRLİ OK

JOHN FLANAGAN

1. baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2012

GÖLGELERİN EFENDİSİ - 9
Zehirli Ok

John Flanagan

Özgün adı: Ranger's Apprentice – 9
Halt's Peril

ISBN: 978-975-999-646-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

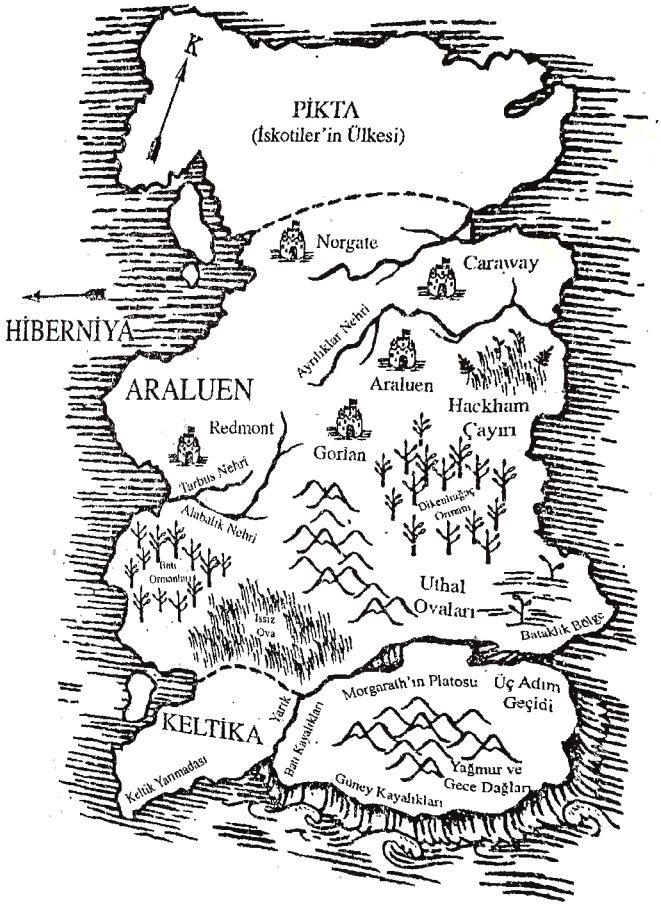
© John Flanagan, 2009
Kapak tasarımı © John Blackford, 2009
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Random House Avustralya'dan alınmıştır ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Dilara Anıl Özgen
Son okuma: Aslı Onat
İngilizceden çeviren: Çağdaş Özkan
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan
Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Mrk. No: 14 Kat: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: **Yelpaze Dağıtım**
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Mrk. No: 14 Kat: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03
Faks: 0212 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

ARALUEN, PİKTA, KELTİKA
MS. 643

KARAKTERLER

Will: Araluen Krallığı'ndaki Redmont Eyaleti'nde, Baron Arald'ın koruması altında büyüyen Will, Orman Muhafızı Halt'un çırağı olarak geçirdiği yıllarm ardından, artık tam teçhizatlı bir Orman Muhafızı.

Halt: Gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızlarından biri olan Halt, gölge gibi hareket edebilir, yayı ve oku kusursuz kullanır. Halt, yıllar önce Morgarath'ın ordusunun yenilmesinde de büyük pay sahibi.

Crowley: Orman Muhafızları'nın Komutanı.

Horace: Yetimhanede yetişen iriyarı Horace, başta Will ile anlaşamasa da sonradan iyi dost olurlar. Kusursuz kılıç kullanan Horace, bu ustalığı sayesinde genç yaşında şövalyelik payesine erişmiştir.

Alyss: Will'in yetimhaneden arkadaşı ve Redmont Şatosu Dışişleri Bölümü'nün başkanı olan Leydi Pauline'in çırağı. Alyss, artık eyaletler arasında Haberci olarak görev yapıyor.

Gilan: Halt'un eski çırağı. Esprili ve çok becerikli bir Orman Muhafızı.

Tennyson: Dışarlıklıların lideri ve sözde Altın Tanrı Alseiass'ın elçisi, aslında halkın korkularından yararlanarak onları soyan bir düzenbaz.

Malcolm: Will'in Macindaw'da tanıştığı, Araluen'in en iyi şifacısı.

Bacari ve Marisi: Tennyson için çalışan iki Cenevizalı suikastçı.

BİR

Minik limandan esen buz gibi rüzgâr, beraberinde deniz tuzunun ve az sonra yağacak yağmurun kokusunu taşıyordu. Yalnız atlı, omuz silkti. Mevsim yaz sonu olmasına rağmen, yağmur bir haftadır hiç kesilmemişti. Bulunduğu topraklarda, mevsim ne olursa olsun, sürekli yağmur yağıyor olmalıydı.

"İster yaz olsun, ister kış," dedi atına usulca, "hep yağmur, hep yağmur." Hayvan, doğal olarak yanıt vermedi.

"Tabii kar yağdığı zamanlar hariç," diye devam etti süvari. "Zannedersem kar yağınca kışın geldiği anlaşılıyordur." At, bu kez tüylü yelesini şöyle bir savurarak türüne özgü bir hareketle kulaklarını oynattı. Süvari, bunun üzerine gülümsedi. Atıyla dostlukları, eskilere dayanıyordu.

"Bugün pek konuşkan değilsin, Çekici," dedi Will. Birden aklına, büyük ihtimalle bu durumun bütün atlar için geçerli olduğu geldi. Bu alışkanlığı –yani atıyla konuşması– kısa bir süre önce Will'i düşündürmüştü. Bir gece kamp ateşinin başında otururken durumu Halt'a açmış ve bunun, Orman Muhafızları arasında sıkça rastlanan bir durum olduğunu öğrenmişti.

"Elbette onlarla konuşuyoruz," demişti kır saçlı Orman Muhafızı. "Orman Muhafızları'nın atları, pek çok insandan daha sağduyuludur. Hem ayrıca," diye hafifçe ciddileşerek eklemişti, "atlarımızla aramızda, karşılıklı güvene dayalı bir bağ var. Onlarla konuşmak, aramızdaki o özel bağın güçlenmesini sağlar."

Will, havayı yeniden kokladı. Burnuna tuz ve yağmurunkiler dışında, başka kokular da geliyordu artık. Katran kokusu. Taze halat kokusu. Kurumuş yosun kokusu. Ancak garip bir biçimde, Hiberniya'nın doğu kıyısı boyunca uzanan tüm limanlarda duymayı bekleyeceği bir kokuyu almıyordu.

Burnuna balık kokusu gelmiyordu. Ya da kurumakta olan ağların kokuları...

"Balıkçılık yapmıyorlarsa ne işle meşgul bu insanlar?" diye sordu kendi kendine. Atından aldığı tek cevap, dar sokağın iki yanına sıralanmış binalardan yankılanan toynak sesleri oldu. Fakat Will, cevabı zaten biliyordu. O an orada olmasının sebebi de buydu. Port Cael, kaçakçıların yaşadığı bir kasabaydı.

Kasabanın öte yanındaki geniş ve şık sokakların aksine, limana açılan geçitler dar ve dolambaçlı bir şekilde ilerliyordu. Yollar, yalnızca bazı binaların dış kısmında bulunan fenerlerin ışığı ile aydınlanıyordu. Balya ve fıçıların arabalardan yukarı çekilebilmeleri için binaların üst katlarına yükleme kapıları ve rampalar yerleştirilmişti. *Ambarlar*, diye tahmin yürüttü Will. Gemi sahiplerinin limana gizlice sokup çıkardıkları malların saklandığı depolar, bu binaların içinde bulunuyor olmalıydı.

Neredeyse limana varmıştı artık. Sokağın sonundaki açıklıktan limana yanaşmış ve rıhtımın ucundan içeri girmeyi ba-

şarmış çok sayıda minik gemiyi seçebiliyordu. Gemiler, hırçın dalgalarla bir o yana bir bu yana savruluyorlardı.

"Buralarda bir yerlerde olmalı," dedi ve bir an sonra bir bina dikkatini çekti. Sokağın sonunda, sazdan çatısı baş hizasının hemen üstüne denk gelen tek katlı, alçak bir yapı yükseliyordu. Bir zamanlar beyaz olan duvarların rengi, artık kirli ve lekeli bir griye dönmüştü. Sokak tarafındaki duvar boyunca sıralanmakta olan minik pencerelerden, kısa aralıklarla sarı ışıklar sızıyordu. Alçak kapı eşiğinin hemen üzerinde rüzgârda gıcırdayan bir tabela asılıydı. Tabelanın üstüne de kabaca, bir tür deniz kuşu resmedilmişti.

"Büyük olasılıkla bir balıkçıl," dedi Will. Meraklı bakışlarla etrafını taradı. Sokaktaki diğer bütün binalar, karanlık ve boş görünüyordu. O günkü faaliyetleri sona ermişti. Balıkçıl gibi bir meyhanede ise işler yeni yeni başlıyor olmalıydı.

Will, binanın önüne gelip yere indi ve dalgın dalgın Çekici'nin ensesini okşamaya başladı. Minik at, adi bir yere benzeyen meyhaneyi şöyle bir süzdükten sonra, kuşkuyla efendisine baktı.

İçeri girmek istediğinden emin misin?

Çekici, konuşmayı pek sevmeyen bir ata göre, zaman zaman kendisini son derece net bir biçimde ifade edebiliyordu. Will, atına döndü ve hayvanın içini rahatlatmak için gülümsedi.

"Bir şey olmaz. Sen de biliyorsun ki artık koca adam oldum ben."

Çekici, Will'i küçümsercesine kişnedi. Meyhanenin yanında bulunan küçük ahır gözüne çarpmıştı ve oraya götürüleceğinin farkındaydı. Efendisini korumak üzere yanında olama-

dığı anlarda, içi hiç rahat etmiyordu. Will, hayvanı bel vermiş kapıdan geçirip ahıra soktu. İçeride bir başka atla yaşlı, yorgun bir katır vardı. Will, Çekici'yi bağlamakla uğraşmadı. Atının, o dönünceye kadar yerinden kıpırdamayacağını biliyordu.

"Şurada bekle. Rüzgârdan korunursun," diyerek öte yandaki duvarı işaret etti. Çekici, sahibine bir kez baktı, başını iki yana salladı ve salınarak Will'in gösterdiği yere doğru ilerlemeye başladı.

Bana ihtiyacın olursa seslenmen yeterli. Koşa koşa gelirim.

Bir an için atının bu sözleri söylediğini düşünen Will, *acaba çok mu hayalci davranıyorum*, diye düşündü. Ancak bir an sonra, öyle olmadığında karar kıldı. Birkaç saniye boyunca, Çekici'yi, meyhanenin dar kapısından içeri dalıp müşterileri iki yana savurarak efendisinin yardımına koşarken hayal etti. Aklına gelen bu fikirle gülümsedi ve ahırın kapısını zemindeki kaba taşlara sürtünmemesi için kaldırarak kapattı. Ardından da meyhanenin girişine yöneldi.

Kesinlikle uzun boylu olmamasına rağmen, kapıdan geçerken hafifçe eğilmesi gerekmişti. Kapıyı açar açmaz, içerideki hava adeta üstüne hücum etti. Sıcaklık. Ter kokusu. Duman. Dökülmüş, bayatlamış bira.

Rüzgârın açık kapıdan içeri girmesiyle birlikte, lambaların ışıkları titreşti ve karşıdaki duvara dayalı şöminenin alevleri birden canlanıverdi. Will, bir süre tereddüt ettikten sonra kendini topladı. Duman ve ateşin titrek ışıkları, meyhanenin içinde önünü görmesini zorlaştırıyordu. Bunu yapmak, dışarıdaki karanlık sokaklarda bile daha kolaydı.

"Kapat şu kapıyı, ahmak!" diye gürledi kaba bir ses. Will,

içeri girerek kapının ardından kapanmasına izin verdi. Alev ve lambaların heyecanı bir anda yatıştı. Ateş ve düzinelerce pipodan yükselmekte olan yoğun duman bulutu, alçak saz çatı tarafından hapsedilerek insanların kafalarının hemen üstünde süzülüyordu. Will, bulutun, gecenin sonunda ortadan kaybolup kaybolmadığını ya da büyüyerek bir sonraki güne devredip devretmediğini merak etti. Meyhanedekilerin büyük bir kısmı onu görmezden gelseler de düşmanca ifadelerin yerleşmiş olduğu birkaç surat, dönerek içeri giren kişiyi incelemeye başlamıştı.

Donuk grili yeşilli pelerininin geniş kukuletasıyla yüzünü gizlemiş, zayıf ve ince yapılı biriydi karşılarındaki. Yabancı, meyhanedekilerin bakışları altında kukuletasını geriye attı. Yüzü, şaşırtıcı derecede genç görünüyordu. Neredeyse çocuk denebilirdi. Bir an sonra meyhanedekiler delikanlının kemerindeki iri saks bıçağını, hemen üzerine yerleştirilmiş küçük bıçağı ve sol elinde tuttuğu heybetli uzun yayı fark ettiler. Omzunun üstünde, sırtındaki kılıftan tüylü uçları fırlamış olan en az bir düzine ok seçiliyordu.

Yabancı, belki ufak tefekti ama yetişkin bir erkeğin silahlarını kuşanmıştı. Silahları gösteriş yaparcasına değil, kullanmasını çok iyi biliyormuşçasına, rahat bir tavırla taşıyordu.

Will, salon boyunca bakınarak onu incelemek üzere yüzlerini dönmüş olan meyhane sakinlerini başıyla selamladı. Ancak bakışlarını suratlardan hızla kaçırıyor ve bir tehdit teşkil etmediğini ortaya koyuyordu. Çünkü meyhane sakinleri, belli ki yabancı birinden gelecek olası tehditleri ölçmede uzmanlaşmış adamlardan oluşuyordu. Meyhanedeki hafif gergin hava dağıldı ve nihayet herkes önüne döndü. Salonu hızla inceleyen

Will, bir tehdit unsuru göremeyince kaba bar tezgâhına doğru yürümeye başladı. Tezgâh, iki iri fıçının üstüne boylu boyunca uzatılmış üç büyük kalastan oluşuyordu.

Sivri bir burun, kepçe kulaklar ve seyrelmekte olan saçlarıyla bir kemirgeni andıran güçlü kuvvetli meyhaneci, başını kaldırıp yabancıya bir göz attı. Bir yandan da kirli bir bez parçasıyla büyük bira bardaklarından birini siliyordu. Durumu fark eden Will'in yüzü, hafifçe asıldı. Bez parçasının, bardağı temizlemekten çok kirlettiğinden emindi.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu meyhaneci. Bardağı yabancı ne içmek isterse istesin doldurmaya hazırmışçasına tezgâha koydu.

"Ondan içmem," dedi parmağıyla bardağı işaret eden Will. Sıçan Surat, omuz silkip bardağı kenara itti ve tezgâhın üstündeki raftan bir diğerini indirdi.

"Keyfin bilir. Viski mi, bira mı?"

Will, viskinin Hiberniya'ya özgü, sert bir alkollü içecek olduğunu biliyordu. Bu tür bir meyhanede içkiden çok pas temizleyici olarak kullanılması daha uygundu aslında.

"Kahve istiyorum," dedi. Tezgâhın ucundaki ateşin yanında bir cezve görmüştü.

"Viski ya da bira. Birini seç." Sıçan Surat, artık ona ukalalık taslamaya başlamıştı. Will, cezveyi işaret etti. Meyhaneci, başını iki yana salladı.

"İçinde kahve yok," dedi. "Sırf senin için de cezveyi dolduramam."

"Fakat şurada kahve içen birisi var," dedi Will başıyla yan tarafı işaret ederek.

Meyhaneci, Will'in kimden söz ettiğini görmek için başını çevirdi. Bakışlarını Will'den ayırır ayırmaz boğazına demir bir pençe yapıştı. Gömleğinin yakasını kavrayan pençe, boğulur gibi olmasına ve dengesini kaybederek tezgâhın üstüne abanmasına neden oldu. Yabancının gözleri, bir anda meyhanecinin burnunun dibinde bitmişti. Hiç de bir çocukmuş gibi durmuyordu artık. Koyu kahverengi gözleri, loş ışıkta neredeyse simsiyah görünüyordu. Meyhaneci, o gözlerdeki tehlikeli bakışları okuyabiliyordu. Hem de ne tehlike. Kulağına hafif bir çelik şıngırtısı geldi ve bakışlarını boğazını sıkan yumruktan aşağı kaydırınca yabancının, aralarındaki tezgâha koyduğu kalın ve parlak saks bıçağını fark etti.

Boğulacak gibiydi, yardım aramak amacıyla etrafına bakınmaya başladı. Fakat barda başka kimse yoktu ve masalarda oturmakta olan müşterilerin hiçbiri durumun farkında değildi.

Boğulurcasına "Beee... kaaaav yaaapiiii," diye bir şeyler geveledi.

Yakası hafifçe gevşedi ve yabancı usulca, "Ne dedin sen?" diye sordu.

Derin bir nefes alarak "Ben... kahve... yapayım," diye tekrarladı meyhaneci.

Yabancı, memnuniyetle tebessüm etti. Ancak meyhaneci, tebessümün delikanlının karanlık gözlerine kadar uzanmadığını fark etmişti.

"Harika. Ben burada bekleyeceğim." Will, meyhanecinin gömleğini bıraktı ve adamın geriye doğru kayarak dengesini yeniden sağlamasına izin verdi. Saks bıçağının kabzasına dokundu. "Fikrini sakın değiştirme, olur mu?"

Ateşin üzerindeki ızgaranın yanında, alevlerin içine girip çıkmasını sağlayan demir bir çubuğa takılı, geniş bir çaydanlık duruyordu. Meyhaneci çaydanlığı çubukla ateşin üzerine itti ve içindeki suyu biraz ısıttı. Ardından, içine ölçüp biçerek kahve koyduğu cezveyi, çaydanlıktan aldığı kaynar suyla doldurmaya başladı. Havayı dolduran yoğun kahve kokusu, bir an için, içeri girdiğinde Will'in burnuna çarpan ve pek de hoş olmayan o diğer kokuları bastırır gibi oldu.

Meyhaneci, cezveyi Will'in önüne koyduktan sonra barın arkasından bir fincan çıkardı. Onu, her an yanında taşıdığı bezle şöyle bir ovuşturdu. Kaşlarını çatan Will, fincanı pelerininin ucuyla dikkatle sildi ve içine kahve doldurmaya başladı.

"Varsa şeker de alırım," dedi. "Yoksa bal da olur."

"Şekerim var," diyen meyhaneci, içinde pirinç bir kaşık bulunan şeker kâsesini almak üzere arkasını döndü. Yabancıya doğru döndüğünde, birden irkildi. Tezgâhta, iri bir altın para parlıyordu. Uzanıp meyhanenin bir gecelik hâsılatından daha fazla eden altını almak konusunda tereddüt etti. Ne de olsa, saks bıçağı hâlâ tezgâhın üstünde ve yabancının elinin altındaydı.

"Kahve için iki peni yeterdi," dedi ihtiyatla.

Will, başıyla onaylayıp para kesesinden seçtiği iki bakır parayı tezgâha bıraktı. "Uygun bir fiyat. Kahveniz çok lezzetli," diye ekledi kayıtsızca.

Meyhaneci, başını salladı ve yutkundu. Hâlâ durumdan emin olamıyordu. Bakır paraları dikkatle tezgâhtan aldı. Bir yandan da yabancı ona engel olacak mı diye dikkatle ona bakıyordu. Bir an, bu kadar genç bir çocuk tarafından alt edilmiş olduğu için kendinden utanır gibi oldu. Ancak çocuğun

gözlerine ve silahlarına bir kez daha göz gezdirdikten sonra, bu düşünceyi aklından çıkardı. O, yalnızca bir meyhaneciydi. Onun şiddet anlayışı, ayakta duramayacak kadar sarhoş olmuş müşterileri basit bir sopayla dürtüklemekten ibaretti. Ki bunu da genelde arkalarından yaklaşıp yapardı.

Bakır paraları cebine indirip, lamba ışığında hâlâ ona göz kırpmakta olan kocaman altın paraya baktı. Parayı alıp almamakta kararsızdı. Elinde olmadan öksürdü. Yabancının yüzünde, meraklı bir ifade belirdi.

"Bir şey mi diyecektin?"

Bir yanlış anlama olmaması, yani yabancının, altın parayı almaya yelteneceğini falan sanmaması için ellerini arkasında birleştiren meyhaneci, başıyla tezgâhı işaret etti.

"Şey... şu altın. Merak ediyordum da... bir şeyin karşılığı mı acaba?"

Yabancı, gülümsedi. Tebessümü, yine gözlerine yansımamıştı.

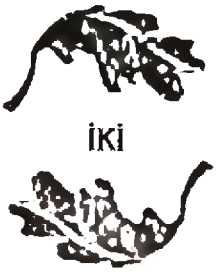
"Aslını istersen, evet. Alacağım cevapların karşılığı."

Meyhanecinin midesindeki kasılma, bir anda yok olmuştu. Özellikle de bulundukları bölge açısından çok anlaşılır bir durumdu bu. Port Cael'de bilgi, genellikle parayla satın alınırdı. Ayrıca bilgi peşinde olanların, aradıkları cevapları onlara veren kişilere zarar verdikleri görülmüş şey değildi.

"Bilgi, ha?" diye sordu, dudaklarına bir tebessüm yerleşmişti. "Eh, tam yerine geldiniz. Aradığınız kişi benim. Bilmek istediğiniz şey nedir, efendim?"

"Kara O'Malley bu akşam burada mı, bilmek istiyorum," dedi genç adam.

Meyhanecinin midesi, birden tekrar kasıldı.

İKİ

"O'Malley dediniz, değil mi? Onu neden arıyorsunuz ki?" diye sordu meyhaneci. Kapkara bakışlar, bir kez daha meyhanecinin gözlerine dikilerek adeta içlerine işlemeye başladı. Gözlerdeki mesaj, çok açıktı. Yabancının eli, altın paraya doğru gitti. Ama şimdilik, onu tezgâhtan almamayı tercih ediyormuş gibi duruyordu.

"Bir bakalım," dedi yabancı usulca, "merak ediyordum da, bu altın para kime aitti? Onu buraya sen mi koydun acaba?" Meyhaneci cevap veremeden, delikanlı konuşmaya devam etti. "Hayır. Öyle olmadı. Hatırladığım kadarıyla, onu oraya, bilgi karşılığında ben koymuştum. Sence de öyle, değil mi?"

Meyhaneci, endişeyle boğazını temizledi. Genç adam yumuşak, alçak ama tehditkâr bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Evet. Öyle," diye cevap verdi meyhaneci.

Yabancı, duyduklarını değerlendiriyormuşçasına birkaç kez başını salladı. "Pekâlâ, öyleyse yanlışım varsa düzelt lütfen. Parayı veren, genellikle düdüğü de çalar ya da bizim durumumuzda, soruları sorar. Buna da katılıyor musun?"

Will bir an için, bu sessizce gözdağı verme oyununu abartıp abartmadığını merak etse de bu fikri aklından çıkardı. Şu meyhaneci gibi, hayatı büyük olasılıkla gammazlık ve sahtekârlık etrafında kurulu bir kişinin karşısında otoriter görünmesi gerekiyordu. Bu sivri burunlu dalkavuğun ona saygı duyması için, adamı iyice korkutması gerektiğinden emindi. Üstünlük taslayıp onu ürkütmemesi halinde adam, Will'e büyük olasılıkla aklına gelen ilk yalanı söyleyecekti.

"Evet, bayım. Katılıyorum."

"Bayım" hitabı, iyi bir başlangıç, diye geçirdi aklından Will. Saygı dolu ama fazla sırnaşık değil. Yeniden gülümsedi.

"Öyleyse, kesenden bir altın çıkarmayı düşünmüyorsan, ben soruları sormaya, sen de cevapları vermeye devam edeceksin."

Elini tekrar geri çekerek altın paranın tezgâhın üstünde soluk soluk parlamasına izin verdi.

"Kara O'Malley. Bu gece burada mı?"

Sıçan Surat, sorunun cevabını biliyor olmasına rağmen, bakışlarını meyhane boyunca gezdirdikten sonra bir kez daha boğazını temizledi. Ne gariptir ki genç adamın varlığı, boğazının sürekli kurumasına neden oluyordu.

"Hayır, bayım. Henüz değil. Genellikle biraz daha geç gelir."

"Öyleyse onu beklerim," dedi Will. Etrafına bakındı ve bakışları, meyhanenin diğer sakinlerinden uzakta kalan küçük bir masaya odaklandı. Köşedeki masa, fazla dikkat çekmiyordu ve meyhaneye girenlerin görüş alanının dışında kalıyordu.

"Şurada bekleyeceğim. O'Malley içeri girince, ona hakkımda hiçbir şey söylemeyeceksin. Dönüp bana da bakmaya-

caksın. Geldiğini belli etmek için üç kez kulağını çekeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, bayım. Anlaşıldı."

"Güzel. Şimdi..." Will, altın ve saks bıçağını tezgâhtan aldı. Meyhaneci, bir an için onun altını cebine geri koyacağını sandı, ancak Will, parayı ucundan tutarak bıçağıyla dikkatlice ikiye ayırdı. Meyhanecinin aklına iki ayrı fikir düşmüştü: Bu kadar kolay kesilebildiğine göre, para, gerçekten saf altından olmalıydı. Ayrıca parayı bu kadar kolay kesebildiğine göre de bıçağın ucu büyük olasılıkla inanılmaz derecede keskindi.

Will, paranın bir parçasını tezgâhın üzerinden adama uzattı.

"İyi niyetimin bir işareti olarak ödemenin yarısını şimdiden yapıyorum. Dediğimi yapınca, diğer yarıyı da alacaksın."

Meyhaneci, bir, iki saniyelik bir tereddüdün ardından tedirginlikle yutkunarak yarım altını kaptı.

"Beklerken yiyecek bir şey ister miydiniz, bayım?" diye sordu.

Will, paranın diğer yarısını kesesine koyduktan sonra, baş ve işaret parmaklarını birbirine sürtmeye başladı. Tezgâha hafifçe dokunmasına rağmen parmakları yağlanmıştı. Meyhanecinin omzundaki kirli bez parçasına bir kez daha göz attıktan sonra, başını iki yana salladı.

"Hiç sanmıyorum."

Will, oturmuş kahvesini yudumluyor, aradığı adamın meyhaneye girmesini bekliyordu.

Port Cael'e ilk geldiğinde, kasabanın rıhtımdan uzakta kalan ve daha iyi durumdaki mahallelerinden birinde, kendine bir han odası tutmuştu. Oradaki hancı, meslektaşlarının çoğunun aksine ağzı sıkı bir adamdı. *Dedikodu, hancılar için bir yaşam tarzı*, diye düşündü Will. Fakat o adam, çok farklıydı. *Daha iyi bir mahallesi olsun ya da olmasın, burası hâlâ büyük ölçüde kaçakçılığa ve yasadışı ticaretin diğer kollarına bağımlı bir kasaba*, diye geçirmişti delikanlı içinden. Kasabalılar, yabancıların yanında doğal olarak çenelerini tutmayı tercih edeceklerdi.

Tabii o yabancıların tıpkı Will gibi ellerini ceplerine atmaları halinde, işler değişiyordu. Will, hancıya bir arkadaşını aradığını söylemişti. Yaklaşık yirmi kişilik bir mürit grubu bulunan; beyaz cübbeli; uzun, kır saçlı, iriyarı bir adamı arıyordu. Takipçilerinin arasında, mor pelerin ve aynı renkte geniş siperlikli birer şapka takmakta olan iki kişi de vardı. Silah olarak, büyük olasılıkla tatar yayı taşıyorlardı.

Will, Tennyson ile Cenevizalı suikastçıları tarif ettikçe, gerçeği hancının gözlerinden okuyabilmişti. Tennyson, kesinlikle oraya uğramıştı. Will'in nabzı, adamın hâlâ orada olabileceği düşüncesiyle hızlanmıştı. Ancak hancının sözleri, umutlarını suya düşürmüştü.

"Buradaydılar," demişti hancı. "Ama gittiler."

Tennyson, artık Port Cael'den ayrılmış olduğundan, hancı, onu aramakta olan bu genç adama bilgi vermekte bir sakınca görmemişti. Will, bu haber üzerine dudaklarını büzmüş ve altın paraya sağ elinin parmakları arasında minik perendeler attırmıştı. Sayısız kamp ateşinin başında harcadığı saatler sa-

yesinde mükemmelleştirmiş olduğu bir numaraydı bu. Paranın metal yüzeyi ışıkla aydınlanmış ve elinin bir ucundan diğerine doğru yol alırken, davetkâr bir biçimde parlayarak hancının dikkatini çekmişti.

"Nereye gittiler?"

Hancı, gözlerini yeniden çocuğa çevirmiş ve başını rıhtıma doğru sallamıştı. "Denize açıldılar. Tam olarak nereye gittiklerini bilmiyorum."

"Bilen birileri var mıdır buralarda?"

Hancı, omuz silkmişti. "En iyisi Kara O'Malley'e sormak. Belki o biliyordur. Kasabadan alelacele ayrılması gereken kişilerin ihtiyaçlarını genellikle Kara O'Malley karşılar."

"Neden öyle tuhaf bir adı var?"

"Seneler önce bir deniz savaşı yaşanmış. O'Malley'in gemisine..." Hancı, bir an tereddüt ettikten sonra devam etmişti, "korsanlar çıkmış. Bir kavga sırasında içlerinden biri, elindeki meşale ile O'Malley'in suratına bir tane geçirmiş. Meşalenin ucu, O'Malley'in derisini dağlayarak, yüzünün sol tarafında kapkara bir iz kalmasına neden olmuş."

Will, düşünceli bir ifadeyle başını sallamıştı. Dövüşe karışan korsanların, aslında O'Malley'in tayfaları olduğuna bahse girebilirdi. Fakat bu, önemsiz bir ayrıntıydı.

"Peki, bu O'Malley'i nasıl bulurum?" diye sormuştu.

"Gecelerini genellikle rıhtımdaki Balıkçıl adlı meyhanede geçirir," diyen hancı altını almış ve Will arkasını döndükten sonra eklemişti:

"Balıkçıl, tehlikeli bir mekândır. Oraya bir yabancı olarak

tek başınıza gitmeniz, pek de iyi bir fikir değil. Arada sırada bazı işlerimi gören birkaç iriyarı delikanlı var. İsterseniz yanınızda gelsinler; ufak bir ücret karşılığında tabii."

Genç adam arkasını dönmüş, öneriyi aklında şöyle bir tartmış ve usulca gülümseyerek başını iki yana sallamıştı.

"Sanırım başımın çaresine bakabilirim."

ÜÇ

Will'in hancının önerisini reddetmesinin nedeni, kesinlikle kendini beğenmişlik değildi. Balıkçıl gibi bir yere yanında ona tam anlamıyla bağlı olmayan, ikinci sınıf kabadayılarla girmesi, içeride toplanan çetin cevizlerin onu hor görmesine neden olacaktı. Kendine o kadar da güvenmediğini dışarıya ilan etmesi de cabasıydı. Yalnız hareket edip kendi zekâ ve yeteneklerine güvenmesi, en doğrusu olacaktı.

Will içeri girdiğinde, meyhane yarı yarıya doluydu. Saat, esas müşterilerin gelmeye başlamaları için henüz erkendi. Yıkanmamış bedenlerin çoğalmasıyla birlikte içerideki sıcaklık da dumanla kaplı salona hâkim olan o ekşi, bayat koku da giderek artıyordu. İnsanlar içerideki patırtıda seslerini duyurabilmek için bağırdıkça, gürültü de artıyordu.

Bu durum, Will'in işine geliyordu. İçerisi ne kadar kalabalık, ortam ne kadar gürültülü olursa, birileri tarafından fark edilme ihtimali de o kadar düşük olurdu. İçeriye yeni biri girdikçe, bakışları meyhaneciye dönüyordu. Ancak ince suratlı adam, her defasında başını iki yana sallıyordu.

Meyhanenin kapısı savrularak açılıp, üç iriyarı adam içeri girdiğinde, saatler on biri geçmişti. Kalabalığı yararak, meyhanecinin üç koca bira bardağını vakit kaybetmeden doldurmaya başladığı tezgâha doğru ilerlemeye başladılar. Meyhaneci ikinci bardağı doldurduktan sonra bir an için durdu, bakışlarını aşağı indirdi ve kulağını üç kez sertçe çekti. Ardından da son bardağı doldurmaya koyuldu.

Will, daha meyhaneci onu uyarmadan içeri girenin aradığı adam olduğunu anlamıştı zaten. Adamın sol gözünden çenesine kadar uzanan siyah yanık izi, salonun diğer ucundan bile seçiliyordu. Will, O'Malley ile yardakçıları bardaklarını alıp ateşin yakınlarındaki bir masaya yaklaşıncaya dek bekledi. Masada oturmakta olan ikilinin endişeli bakışları, yaklaşan kaçakçının üstüne çevrilmişti.

"Şey, O'Malley," diye sızlanmaya başladı bir tanesi, "biz de burada oturu..."

"Kalkın."

O'Malley'in parmağıyla işaret ettiği ikili, içkilerini de alarak masadan kalktı. Yerlerini alan O'Malley ve adamları, salon boyunca bakınarak tanıdıklara selam vermeye başladılar. Will'in de fark ettiği üzere, salondakiler, yeni gelenlere karşı ihtiyatlıydılar. O'Malley, meyhane sakinlerini bir şekilde sindirmiş olmalıydı.

Adamın gözleri, bir köşede tek başına oturmakta olan pelerinli surete kaydı. Birkaç saniye boyunca Will'i inceledikten sonra, bakışlarını başka yöne çevirdi. Sandalyesini hafifçe öne çekti ve eğilerek arkadaşlarıyla alçak sesle konuşmaya koyuldu.

Will, sandalyesinden kalkarak O'Malley'in masasına doğru yürümeye başladı. Geçerken ikiye ayırmış olduğu altının diğer parçasını tezgâhın üstüne bırakmayı ihmal etmedi. Meyhaneci yarım altını kaptığı gibi cebine indirdi ve işine bakmaya devam etti. Will, adamdan onu tanıdığına dair bir işaret ya da bir teşekkür beklemiyordu zaten. Meyhaneci, bu yabancıya O'Malley'in kim olduğunu gösteren kişi olduğunun bilinmesini elbette ki istemeyecekti.

O'Malley, Will'in masaya yaklaştığını fark etmişti. Kaçakçı, arkadaşlarına alçak sesle bir şeyler söyledikten sonra sustu ve yaklaşık bir metre uzağındaki ufak tefek sureti incelemek üzere yan döndü. Will konuşmadan önce, arada uzun bir sessizlik oldu.

Nihayet, "Kaptan O'Malley?" diye söze girdi Will. Kaçakçı, iri kıyım bir vücuda sahip olmasına rağmen fazla uzun boylu değildi. Will'den birkaç santim daha uzundu, ama ne de olsa herkes Will'den uzundu.

Kaslı omuzları ve nasırlı elleri, O'Malley'in hayat boyu halat çekmek, yük taşımak, fırtınada kontrolden çıkan dümeni idare etmek gibi ağır işlerde çalıştığının bir göstergesiydi. Adamın şiş göbeği, sıkı bir içici olduğunu belli ediyordu. Fazla kilolarına rağmen, hâlâ güçlüydü ve çekinilmesi gereken bir rakipti. Siyah saçları, hırpani bukleler halinde omuzlarına kadar iniyordu. Büyük olasılıkla sol yanağındaki çirkin yarayı gizlemek adına, başarısız bir sakal bırakma denemesinde bulunmuştu. Burnu o kadar çok kırılmıştı ki, ezilmiş kıkırdak ve kemikten oluşan şekilsiz bir şişliği andırıyordu. O'Malley, bu burunla nefes alıp vermekte güçlük çekiyor olmalıydı.

Yanındakiler ise onun kadar ilgi çekici tipler değillerdi. Koca göbekli, geniş omuzlu ve iriyarı adamların ikisi de önderlerinden hem daha iri hem de daha uzunlardı. Fakat O'Malley'in otoriter tavrı, ekibin lideri olduğunu açıkça belli ediyordu.

"Kaptan O'Malley?" diye tekrar etti Will ve içtenlikle gülümsedi. O'Malley ise kaşlarını çatmıştı.

"Hiç sanmıyorum," dedi ve yeniden arkadaşlarına döndü.

"Bence öyle," dedi Will gülümsemeye devam ederek.

O'Malley, bakışlarını birkaç saniyeliğine kaçırıp arkasına yaslandıktan sonra, birbirine yakın duran gözlerini Will'e çevirdi.

"Evlat," dedi kasten karşısındakini küçümseyen, küstah bir ses tonuyla, "neden gidip işine bakmıyorsun?"

Etraflarındaki meyhane sakinleri de konuşmayı keserek bu tuhaf karşılaşmayı izlemeye başlamışlardı. Genç yabancının sırtındaki kudretli, uzun yayı görebiliyorlardı. Ancak uzun yay, dar meyhane ortamında pek de kullanışlı bir silah değildi.

"Bilgi istiyorum," dedi Will. "Bedelini ödemeye hazırım."

Belindeki keseye dokundu ve paraların birbirine değmesiyle çıkan hafif bir şıngırtı, kulakları doldurdu. O'Malley'in gözleri kısıldı. İlginç bir durumla karşı karşıyaydı.

"Bilgi istiyorsun, ha? Eh, öyleyse belki de konuşabiliriz. Carew!" diye bağırdı yan masadaki bir adama. "Çocuğa sandalyeni ver bakalım."

Carew denen adam, hiçbir direnç göstermeden aceleyle kalktı ve sandalyesini Will'e uzattı. Adam, O'Malley'e belli

etmemek için elinden geleni yaptığı küskün bakışlarını Orman Muhafızı'na saklamıştı.

Will, adama başıyla teşekkür etti ve somurtkan bir karşılık aldıktan sonra sandalyeyi O'Malley'in masasına çekti.

"Demek bilgi istiyorsun, öyle mi?" diye söze girdi kaçakçı. "Bilmek istediğin şey de neymiş bakalım?"

"Birkaç gün önce teknenle Tennyson adlı bir adamı taşıdın," dedi Will. "Yanında yirmi kadar müridiyle."

"Öyle mi diyorsun?" O'Malley'in kalın kaşları öfkeyle çatılmıştı. "Şimdiden çok şey öğrenmişsin, ha? Sana bunu kim söyledi?"

"Meyhanedekilerden biri değil," dedi Will. O'Malley onu daha fazla sıkıştırmadan çabucak ekledi: "Tennyson'ı nereye götürdüğünü bilmem gerekiyor."

Kaçakçının kaşları, yapmacık bir şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Demek bilmen *gerekiyor*? Ya benim sana söylemem *gerekmiyorsa*? Tabii o dediğin kişiyi bir yere götürdüğümü varsayarsak ki götürmedim."

Will, sinirlendiğini belli etti ve aynı anda bunun bir hata olduğunu anladı. Kendisini çabucak toplasa da O'Malley, durumu fark etmişti.

"Bedelini ödemeye hazırım dedim ya," dedi dengelemeye çalıştığı bir ses tonuyla.

"Bana da demin tezgâhın önünden geçerken Ryan'a uzattığın o altın paranın aynısından mı vereceksin?" diye sordu adam. Öfkeyle, sohbetlerini ilgiyle izlemekte olan ve duydukları üzerine olduğu yerde büzülmeye başlayan meyhaneciye

döndü. "O konuyu seninle daha sonra görüşeceğiz, Ryan," diye ekledi.

Will, şaşkınlıkla dudaklarını büzdü. Yarım altını tezgâha bıraktığında, O'Malley'in dikkatinin başka bir yerde olduğundan emindi.

"Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor, değil mi?" dedi. Sesine hafif bir hayranlığın sızmasına izin vermişti. Az biraz dalkavukluktan kimseye bir zarar gelmezdi. Ancak O'Malley, o kadar basit bir adam değildi.

"*Hiçbir* şey kaçmaz, evlat." Öfke dolu bakışlarını yeniden Will'in üstüne dikmişti. *Bu pohpohlayıcı sözlerle bana yağ çekmeye kalkışma,* diyordu gözleri.

Will, sandalyesinde kımıldandı. *Konuşmanın kontrolü elimden gidiyor,* diye düşündü. Bir an sonra bu fikrinden vazgeçti. Konuşmanın kontrolü hiçbir zaman onda olmamıştı ki. İlk sözcükten itibaren dümen, O'Malley'in elindeydi. Will, o ana dek yalnızca adamın sözlerine tepki vermişti. Şansını bir kez daha denedi.

"Şey, evet. Alacağım bilginin karşılığını altın olarak ödemeye hazırım."

"Benim param çoktan ödendi," dedi O'Malley. En azından artık Tennyson ile müritlerini oradan götürdüğünü inkar etmiyordu.

"Öyleyse iki kez ödeme almış olacaksın demektir. Kârlı bir iş gibi görünüyor," dedi Will mantıklı bir sesle.

"Öyle görünüyor, değil mi? Dur ben sana biraz bizim işlerden söz edeyim. Öncelikle, sırf şu belindeki kese için memnuniyetle boğazını keseceğimden emin ol. Ayrıca şu Tennyson

dediğin adama da bayıldığım falan yok. Elimde olsaydı, onu da öldürür ve tekneden aşağı atardım. Kimsenin ruhu bile duymazdı. Ama o mor pelerinli arkadaşları tüm yol boyunca atmaca gibi bakışlarını üstümden bir an olsun ayırmadılar. Sana bunu, güven denen şeyin benim açımdan hiçbir anlamı olmadığını belirtmek için anlatıyorum. Hem de hiç."

"Öyleyse..." diye söze girdi Will ama kaçakçı kaba bir el hareketiyle onu susturdu.

"Bizim işlere gelirsek, evlat. O herif bana kendisini Clonmel'den çıkarmam için para ödedi. Bizde böyledir. Şimdi kalkıp da farklı birinden nereye gittiğini söylemem karşılığında para alırsam ve buradaki herkes beni o parayı alırken görürse, sence işlerim ne kadar daha yolunda gidecektir? İnsanların bana gelmelerinin bir sebebi var. Çenemi kapalı tutmasını biliyorum."

Sustu. Will sandalyesinde rahatsızca kımıldandı. Aklına, adama verebileceği mantıklı bir cevap gelmiyordu.

"Dürüstlük denen şeye inanmam ben," diye devam etti O'Malley. "Ya da güven. Veya sadakat. Ben kârıma bakarım, olay budur. Kâr etmenin yolu da gerektiğinde çenemi kapalı tutmayı bilmekten geçiyor." Önceden uyarmaksızın, bakışlarını salon boyunca gezdirmeye başladı. Deminden beri ilgiyle onu izlemekte olan gözler, şimdi hızla başka yönlere çevriliyordu.

"Bu salonda bulunan herkes, sözünü ettiğim gerçeklerin farkına varsa iyi olur," dedi sesini yükselterek.

Will, pes ederek ellerini iki yana açtı. Durumu tersine çevirecek bir çözüm yolu düşünemiyordu. Birden kendini, *keş-*

ke burada benim yerime Halt olsaydı, diye düşünürken buldu. Halt, ne yapılması gerektiğini bilirdi. Bu düşünce, kendisini yetersiz hissetmesine neden olmuştu.

"Eh, ben kaçayım öyleyse," dedi ve ayağa kalkmaya yeltendi.

"Bir dakika!" diyen O'Malley, elini aralarındaki masaya indirdi. "Paramı ödemedin."

Will, şaşkınlıkla kahkaha attı. "Paranı ödemek mi? Soruma cevap vermedin ki."

"Evet, verdim. Senin beklediğin cevap değildi, hepsi bu. Şimdi paramı öde bakalım."

Will, bakışlarını meyhane boyunca gezdirdi. İçerideki herkes olan biteni izliyordu ve birçoğu sırıtmaya başlamıştı. O'Malley, etrafına korku salıyor ve buralarda pek sevilmiyor olabilirdi ama sonuçta Will, bir yabancıydı ve meyhanedekiler, onun yenik düşmesinden dolayı memnunlardı. Will, kaçakçının, sırf itibarını arttırabilmek için bu oyunu planladığını fark etti. Alacağı para, aslında adamın çok da umurunda değildi. Daha çok, meyhanedekilere buraların efendisinin kim olduğunu göstermenin peşindeydi. Will, öfkesini gizlemeye çalışarak kesesine uzandı ve bir altın para çıkardı. *Harcamalarım artmaya başladı*, diye düşündü. Üstelik daha kaydadeğer hiçbir şey öğrenememişti. O'Malley, Will'in masanın üstüne koyduğu altın parayı eline alıp gerçek mi diye ısırdıktan sonra, hınzırca gülümsedi.

"Seninle iş yapmak bir zevkti, evlat. Şimdi bas git bakalım."

Will, bastırmaya çalıştığı öfkesi nedeniyle yüzünün alev alev yandığının farkındaydı. Birden sandalyesini devirerek

yerinden kalktı. Meyhanenin içinde birilerinin alçak sesle kırkırdadığı duyuluyordu. Arkasını döndü ve kalabalığın içinden geçerek kapıya yöneldi.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, O'Malley adamlarına döndü ve usulca, "Dennis, Nialls. O keseyi getirin bana," dedi.

İki iriyarı adam, ayağa kalkarak Will'in peşinden seğirttiler. Meyhanedekiler ise adamların amaçlarını anlamış ve geçmeleri için kenara çekilmeye başlamışlardı bile. Peşinden gidip genç adamı soymayı planlayan diğerleri ise manzarayı gönülsüzce izliyordu.

Dennis ve Nialls, soğuk ve aydınlık geceye adım attıktan sonra yabancının hangi yöne gittiğini anlamak için dar sokak boyunca bakınmaya başladılar. Bir an tereddüt ettiler. Çok sayıda minik geçit, sokağa bağlanıyordu. Delikanlı, geçitlerin herhangi birinde saklanıyor olabilirdi.

Nialls, "Şurayı deneyelim..." diyordu ki adam bir adım bile ilerleyemeden bir vızıltı duyuldu. Nialls'ın burnunun dibinden geçen bir şey, gürültüyle kapının çerçevesine saplanmıştı. İrkilerek gerileyen ikilinin şaşkın bakışları, tahtaya derinlemesine saplanmış ve hâlâ zangırdamakta olan gri oka çevrildi.

Birden kulakları, sokağın yukarısından gelen bir sesle doldu.

"Bir adım daha atarsanız, bir sonraki ok tam kalbinize saplanacak." Öfkeli olduğu anlaşılan ses, kısa bir aranın ardından konuşmaya devam etti. "Zaten yeterince sinirliyim, ikinizi de gözümü kırpmadan vururum."

"Nerede bu?" diye fısıldadı Dennis çaktırmadan.

"Geçitlerden birinde olmalı," diye cevap verdi Nialls. Önlerinde zangırdayan ok, kaçınılmaz bir tehdit unsuruydu. Fakat O'Malley'in yanına eli boş dönmenin sonucunu her ikisi de çok iyi biliyordu.

Birdenbire bir vızıltı daha duyuldu. Nialls'ın eli, okun sıyırıp geçtiği kulağına gitti. Yanağına yaradan kan damlıyordu. O'Malley'in karşısına çıkmak, bir anda korkutuculuğunu yitirmişti.

"Gidelim buradan!" dedi Nialls. İtiş kakış içeri girip kapıyı arkalarından gürültüyle kapadılar.

Az sonra, sokağın ilerisindeki bir geçitten kara bir suret çıktı. Will, birkaç dakika boyunca kimsenin dışarı çıkmayı göze alamayacağının farkındaydı. Hızlı adımlarla meyhaneye döndü, oklarını çekip çıkardı ve ahırdan aldığı Çekici'nin sırtına atlayarak dörtnala yola koyuldu. Minik atın toynakları taşların üstünde tıkırdıyor, sesler yolun iki yanında sıralanan binalardan yankılanıyordu.

Bütüne bakıldığında, hiç de tatmin edici bir görüşme yapamamıştı.

DÖRT

Halt ile Horace, küçük bir tepeye tırmanıp atlarını durdurdular. Port Cael'e bir kilometreden az bir mesafe kalmıştı. Beyaz boyalı evler, aşağıdaki rıhtıma doğru uzanan bir tepenin üstünde bir araya toplanmıştı. Denizin içlerine dek uzanmakta olan insan yapımı mendirek, bir noktada dik açı çizerek genişliyor ve içeride demirli olan minik filoyu korumak üzere L şeklinde bir sığınak oluşturuyordu. Rıhtım, at sırtında durdukları noktadan iç içe geçmiş bir direk deryası şeklinde görünüyor, gemiler tek tek ayırt edilemiyordu.

Tepenin zirvesindeki evler yeni boyanmıştı ve bakımlı görünüyorlardı. Bulutların arasından sızmakta olan zayıf güneş ışığı bile, evlerin ışıl ışıl parlaması için yeterliydi. Tepeden aşağı inip rıhtıma gelindiğinde ise buradaki binaların tepedekilerden daha çok yıpranmış olduğu anlaşılıyordu; renkleri oldukça soluktu. *İşleyen herhangi bir liman gibi,* diye düşündü Halt. Kasabanın önde gelenleri, tepedeki pırıl pırıl evlerinde yaşıyor olmalıydılar. Ayaktakımı ise suyun etrafında toplanmıştı.

Ancak Halt yine de, tepedeki pırıl pırıl evlerin de çok sayıda zalimi ve vicdansız tüccarı barındırdığından emindi. Te-

pede yaşayanlar, diğerlerinden daha dürüst insanlar değillerdi; yalnızca işlerinde daha başarılı olmuşlardı.

"Şu bizimki değil mi?" diye sordu Horace. Birkaç yüz metre ötede, kollarını dizlerine sarmış halde yolun kenarına oturmuş bekleyen, pelerinli bir sureti işaret etti. Hemen yanında bulunan küçük ve tüylü atı, yolun kenarındaki hendeğin kıyısında yeşermekte olan çimleri kemirmekle meşguldü.

"Ta kendisi," diye yanıt verdi Halt. "Yanında Will'i de getirmiş sanırım."

Horace, tecrübeli yol arkadaşına baktı. Halt'un nükteli sözleri, keyfini yerine getirmişti. Öyle ahım şahım bir espri sayılmazdı aslında ama kardeşinin Dun Kilty'deki mezarından ayrıldıklarından beri, Halt ilk kez bir şaka yapıyordu. Orman Muhafızı, hiçbir zaman geveze bir yol arkadaşı olmamıştı, ancak şu son birkaç gündür, her zamankinden de sessizdi. *Anlaşılır bir durum*, diye zihninden geçirdi Horace. Ne de olsa ikiz kardeşini kaybetmişti Halt. Orman Muhafızı, artık o üzgün ruh halinden sıyrılmış gibi duruyordu. *Büyük olasılıkla kısa süre içinde harekete geçeceğimiz içindir*, diye düşündü genç şövalye.

"Yüzünden düşen bin parça," dedi Horace ve hiç gerekmediği halde ekledi: "Will'i kastediyorum."

Halt, asık bir suratla Horace'a döndü.

"Bunamak üzere olduğumu sanıyor olabilirsin, Horace, ama zaten ortada olan gerçekleri bana bir daha açıklamana gerek yok. Çekici'yi kastettiğini düşünmemiştim zaten."

"Affedersin Halt," diyen Horace, minik bir tebessümün yüzüne yayılmasına engel olamamıştı. Önce o şaka, şimdi de bu

iğneleyici cevap. İkisi de kardeşinin ölümünden sonra Halt'un büründüğü sessizlikten bin kat iyiydi.

"Sıkıntısı neymiş, bir bakalım," dedi Halt. Orman Muhafızı, atına en ufak bir telkinde bile bulunmamasına rağmen Abelard, bir anda ağır ağır ilerlemeye başladı. Horace da Vurucu'yu hafifçe mahmuzladı ve savaş atı, hızla öne atılarak yetiştiği Abelard'ın yanı sıra ilerlemeye başladı.

Atlılar yaklaşırken, Will de ayağa kalkıp üstünü başını temizledi. Çekici, Abelard ve Vurucu'yu kişneyerek selamladı ve arkadaşlarından da benzer birer karşılık aldı.

Atlarını yanında durduran ikiliyi "Halt, Horace," diye selamladı Will. "Daha geç geleceğinizi sanıyordum."

"Bizim için Fingle Koyu'na bıraktığın mesajı aldık," dedi Halt, "sabah erkenden yola çıktık."

Tennyson, aslında Port Cael'in birkaç kilometre güneyinde kalan, insanların ticaret ve balıkçılıkla uğraştığı zengin bir yer olan Fingle Koyu'na gitmek istiyordu. Fakat Fingle Koyu'ndaki gemi sahipleri ve kaptanların büyük bir kısmı, dürüst insanlardan oluşuyordu. Port Cael ise, Will'in de keşfettiği üzere, pis işlerin merkezi konumundaydı.

"Şansın yaver gitti mi bari?" diye sordu Horace. Halt ile Horace, Dun Kilty'deki meseleleri halletmek üzere geride kalırlarken, Will de Tennyson'ın izini sürüp nereye gittiğini keşfetmek üzere önden yola çıkmıştı.

Genç Orman Muhafızı, omuz silkerek "Biraz," dedi. "Korkarım hem iyi hem de kötü haberlerim var. Tennyson, tam da düşündüğün gibi ülkeyi terk etmiş, Halt."

Halt, başını salladı. Bunu zaten bekliyordu. "Peki nereye gitmiş?"

Will, ağırlığını sıkıntıyla bir ayağından diğerine kaydırdı. Halt, içinden gülümsedi. Eski çırağının, ona verilmiş bir görevi yerine getirememiş olmaktan nefret ettiğini biliyordu.

"Maalesef kötü haber de bu. Gittiği yeri öğrenemiyorum. Onu götüren kişinin kim olduğunu biliyorum. Kara O'Malley adında bir kaçakçı. Fakat konuşmaya kesinlikle yanaşmıyor. Kusura bakma, Halt," diye ekledi. Eski akıl hocası, kayıtsızca omuz silkti.

"Elinden geleni yaptığından eminim. Bu tür kasabalardaki denizciler, ketumluklarıyla ünlüdürler. Belki ben onu ikna edebilirim. Nerede buluruz şu O'Malley denen tuhaf lakaplı adamı?"

"Rıhtımda bir meyhane var. Akşamlarını genellikle orada geçiriyor."

"Öyleyse bu gece onunla konuşurum," dedi Halt.

Will, omuz silkti. "Denemesi bedava. Herif çetin ceviz, Halt. Onu konuşturabileceğinden emin değilim. Bilgi karşılığında para önerdim ama umurunda bile olmadı."

"Bakalım, belki de içinden bize bir iyilik yapmak geçiyordur. Bana açılacağından eminim," dedi Halt kendinden emin bir sesle. Fakat Horace, Orman Muhafızı'nın gözlerinin parladığını fark etmişti. Doğru tahmin etmişti; yapacak bir işi olması, Halt'un moralini yerine getirmişti. Orman Muhafızının görülecek bir hesabı vardı. Horace, kendini bu durumun, Kara O'Malley denen adam açısından hiç de hayra alamet olmadığını düşünürken buldu.

Will, Halt'u hâlâ şüpheli bakışlarla süzüyordu. "Öyle mi diyorsun?"

Halt, eski çırağına gülümsedi. "İnsanlar benimle konuşmaya bayılırlar," dedi. "Sohbetime doyum olmaz ve son derece renkli bir kişiliğim var. Horace'a sor, Dun Kilty'den ayrıldığımızdan bu yana hiç susmadım, değil mi?"

Horace, başını evet dercesine sallayarak "Konuşmayı bir dakika bile kesmedi," dedi. "Halt'un gevezeliğini başkaları çekeceği için çok mutluyum."

Will, ikiliyi öfkeyle süzdü. Halt'un karşısında başarısız olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordu. Üstüne üstlük, yol arkadaşları meseleyi hafife alıyorlardı. Will, hiç de şaka kaldıracak halde değildi. Kırıcı bir şeyler söylemek istedi ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Sonunda Çekici'nin sırtına atlayarak arkadaşlarına katıldı.

"Kasabanın üst tarafındaki bir handa üçümüz için oda tuttum. Oldukça temiz ve fiyatı da makul," dedi. Bu durum Horace'ın ilgisini çekmişti.

"Yemekler nasıl?" diye sordu.

Sokağın sonuna birkaç metre kala durup, gölgelerin içine gizlendiler. Bulundukları konumdan, Balıkçıl'ın girişini net bir biçimde görebiliyor, yerlerini belli etmeksizin meyhaneye girip çıkan müşterileri takip edebiliyorlardı. O'Malley ve iki arkadaşı, henüz ortalarda yoktu.

Will, huzursuzca kıpırdandı. Saat, gece yarısına yaklaşıyordu.

"Geç kaldılar, tabii geleceklerse," dedi usulca. "Dün gece daha erken gelmişlerdi."

"Belki de dün gece erken gelmişlerdir," diye araya girdi Horace. Halt ise bir şey söylemedi.

"Neden içeride beklemiyoruz, Halt?" diye sordu Horace. Soğuk bir geceydi ve nemli rüzgârın çizme tabanlarından ayaklarına ve bacaklarına tırmandığını hissedebiliyordu. Baldırları acımaya başlamıştı. *Soğuk, nemli kaldırım taşları*, diye geçirdi içinden. *Ayakta durulabilecek en kötü yer.* Kan akışını hızlandırıp ısınmak için ayaklarını yere sertçe vurmak istiyordu. Ancak böyle bir hareketin Halt'tan fırça yemesine neden olacağının farkındaydı.

"Onları şaşırtmak istiyorum," dedi Halt. "İçeri girip bizi orada otururken görürlerse, sürpriz bozulmuş olur. Ancak oturmalarını bekleyip peşlerinden içeri dalarsak, onlar silahlarına davranamadan tepelerine çökeriz. Ayrıca, içeride beklersek, birileri gidip onları uyarabilir de."

Horace başıyla onayladı. Halt'un söyledikleri mantıklıydı. Kendisi pek kurnaz bir insan olmayabilirdi ama başkalarının kurnazlıklarını şıp diye anlardı.

"Bir şey daha var, Horace," diye devam etti Halt.

"Evet, Halt?"

"İşaret verdiğim anda, şu kaçakçının yardakçılarının icabına bakmanı istiyorum senden."

Horace, gevrek gevrek gülmeye başladı. Halt'un ondan kurnazlık falan beklemediği anlaşılıyordu.

"Bana uyar, Halt," dedi. Birden aklına bir fikir geldi, "İşaret ne olacak?"

Halt, çocuğa döndü. "Büyük olasılıkla 'Horace' gibi bir şey diyeceğim."

Uzun boylu savaşçı, başını hafifçe eğdi.

"Horace... sonra?"

"O kadar," dedi Halt. "Sadece Horace."

Horace, birkaç saniye düşündükten sonra, söylenenlerin mantığını kavramışçasına başım salladı.

"İyi düşündün, Halt. Basit bir şey olsun. Sör Rodney'nin dediğine göre, basitlik her zaman işe yarar."

"Benden özel bir isteğin var mı?" diye sordu Will.

"İzle ve öğren," dedi Halt.

Will'in yüzüne buruk bir tebessüm yerleşti. O'Malley'i konuşturamamış olmanın getirdiği hayal kırıklığını geride bırakmıştı. Halt'un meseleyi nasıl ele alacağını izlemek için tuhaf bir şekilde can atıyordu. Halt'un, bu işi *bir şekilde* kıvıracağından emindi.

"Bazı şeyler hiç değişmiyor, öyle değil mi?" dedi.

Halt, Will'e bir göz attı. Eski çırağının ses tonundaki değişikliği; hayal kırıklığının yerini sabırsızlığın aldığını sezmişti.

"Sadece bir budala her şeyi bildiğini sanır," dedi. "Ve sen bir budala değilsin."

Will, ona bir yanıt veremeden dar sokağı işaret eden Halt, "Sanırım dostlarımız geldiler," dedi.

O'Malley ve iki adamı, rıhtımdan çıkan sokağı tırmanmaya başlamışlardı. Araluenlilerin bakışları altında meyhaneye –iriyarı iki adam kaptanın önce geçmesi için kenara çekilmişti– girdiler. Kapı açıldığında içerinin curcunası dı-

şarı taştı ve sokak, bir an için aydınlandı. Kapının, adamların arkasından kapanmasıyla birlikte gürültü ve ışık da kesiliverdi.

Horace, öne doğru hareketlendiyse de Halt tarafından durduruldu.

"Bir, iki dakika bekle," dedi Halt. "İçkilerini alıp onların masasına oturanları kaldırsınlar. Masaları kapının ne tarafında kalıyor, Will?" diye sordu. Genç Orman Muhafızı, kaşlarını çatarak salonun düzenini zihninde canlandırmaya başladı. Halt, onun vereceği cevabı zaten biliyordu. O öğleden sonra Will'i meyhane hakkında sorguya çekmişti. Fakat genç adamın zihninin boş kalmasını istemiyordu.

"İçeriye girdikten sonra iki basamak aşağıya inilip sağa dönülüyor. Kapının yaklaşık üç metre kadar uzağında, şöminenin hemen yanında. Kafanı sakın kapıya çarpma, Horace," diye ekledi.

Horace'ın gölgelerin içinde başını salladığını fark etti. Halt gözlerini kapamış saniyeleri sayıyor, meyhanenin içini hayalinde canlandırıyordu. Harekete geçmek isteyen Will, yerinde kımıldandı. O sırada, Halt'un alçak sesi duyuldu.

"Sakin ol. Acelemiz yok."

Will, heyecanını bastırmak için birkaç kez derin nefes aldı.

"Senden yapmanı istediğim şeyi anladın mı?" diye sordu Halt. O öğleden sonra handayken, çocukları akşam yapılacaklar konusunda bilgilendirmişti. Fakat bunu bir kez daha tekrar etmenin kimseye zararı dokunmazdı.

Will, birkaç kez yutkundu. "Kapıda durup salonu gözleyeceğim."

"Unutma, içeri giren beklenmedik bir misafirin sana çarpmayacağı kadar uzağında duracaksın kapının," diye hatırlattı Halt. Bunu yapmasına gerek yoktu aslında. Halt içeri girmek isteyen bir müşteri nedeniyle aniden yere yuvarlanması halinde işleri nasıl berbat edeceğini, Will'e o öğleden sonra çizimler eşliğinde açıklamıştı.

"Anladım," dedi Will. Ağzı biraz kurumuştu.

"Horace, sende durum nedir?"

"Sana eşlik edeceğim. Sen oturduğunda ayakta kalacağım. O iki kabadayıyı gözleyecek ve sen 'Horace' dediğin anda onların icabına bakacağım."

"Kısa ve öz," dedi Halt. "Ben bile daha iyi anlatamazdım." Birkaç saniye daha bekledikten sonra, karanlığın içinden çıktı.

Sokağın karşısına geçtiler ve Halt kapıyı araladı. Halt'un peşinden içeriye adımını atan ve kenara çekilen Will, sıcak, gürültü ve ışıktan oluşan o dalgayı bir kez daha hissetti. Önce boğuk bir gümbürtü, ardından da eğilmeyi unutan Horace'ın "Hay aksi!" dediğini duydu.

Sırtı ateşe dönük halde oturmakta olan O'Malley, başını kaldırıp meyhaneye girenlere bir göz attı. Will'i tanıdı ve birkaç saniyeliğine dikkati dağılınca, salonu hızla aşıp hemen bir sandalye kaparak karşısına oturan Halt'a bir tepki veremedi.

"İyi akşamlar," dedi sakallı yabancı. "Adım Halt. Sizinle bir mesele hakkında görüşmem gerekiyor."

BEŞ

Nialls ve Dennis, bir anda ayağa fırlasalar da O'Malley, elini kaldırarak daha ileri gitmelerini engelledi.

"Sakin olun, çocuklar. Acele etmeyin."

Nialls ve Dennis, yerlerine oturmayıp patronlarının arkasına geçtiler ve şömineyle onun arasında etten bir duvar oluşturdular. İlk şoku atlatan O'Malley, karşısında oturmakta olan adamı incelemeye başladı.

Ufak tefek biriydi. Saçları epeyce kırlaşmıştı. Kaçakçıyı normal şartlar altında çok da endişelendirecek bir tip değildi. Fakat O'Malley, olası düşmanlarını değerlendirmek konusunda yılların tecrübesine sahipti ve dış görünümün ötesine bakmayı bilirdi. Karşısındaki adamın bakışları, insanın içine işliyordu. Ayrıca kendine güvenen bir havası da vardı. Aslanın inine girmiş, sürünün önderini bulmuş ve kuyruğuna bir çimdik atmıştı. Şimdi de kalkmış, kılı bile kıpırdamadan karşısında oturuyordu. Sakin ve endişesizdi. Ya ahmağın tekiydi ya da son derece tehlikeli biri. Ancak hiç de ahmak birine benzemiyordu.

O'Malley, bakışlarını aceleyle adamın yoldaşına çevirdi.

Uzun boylu, geniş omuzlu ve atletik görünümlü, diye düşündü. Fakat çok genç görünüyordu; neredeyse bir çocuk gibiydi. Delikanlı, ufak tefek adam gibi sakin ve kararlı bir görüntü sergilemiyordu. Gözleri O'Malley ve adamları arasında fıldır fıldır gidip geliyordu; onları değerlendiriyor, ölçüp biçiyordu. O'Malley, genç adamı aklından çıkardı. Onun için sorun yaratacak biri değildi. Daha önce birçok kişinin düştüğü hataya düşüyordu ve sonunda pişman olacağının farkında değildi.

Gözlerini kapıya çevirince, önceki gece yanlarına gelen delikanlıyı fark etti. Kapının az ilerisinde duruyordu ve uzun yayına bir ok yerleştirmişti. Fakat yayın ucu –o an için– yere bakıyor ve hiç kimse için bir tehdit unsuru içermiyordu. *Ancak bu durum, her an değişebilir,* diye düşündü O'Malley. Dennis ve Nialls, delikanlının okçuluk yeteneğinden onu haberdar etmişlerdi. Nialls'ın kopmasına ramak kalan kulağı, hâlâ sargılıydı.

Bu –sakallının adını hatırlamaya çalıştı ve başardı– Halt denen adamın da çocuğunkine benzer bir yayı vardı. O'Malley, artık adamın da kapıdaki delikanlı gibi, alacalı ve kukuletalı bir pelerin giymekte olduğunu görebiliyordu. Benzer silahlar, benzer pelerinler... Resmi bir havaları vardı ve O'Malley, bundan hiç hoşlanmamıştı. Resmi yetkililerle hiç işi olmazdı.

"Kral'ın adamısın, değil mi?" dedi Halt'a dönerek.

Halt, omuz silkerek "Senin kralının değil," dedi. Kaçakçının dudaklarını küçümsercesine büzdüğünü fark etti ve kraliyet makamını böylesine ayaklar altına aldığı için merhum kardeşine duyduğu öfkeyi bastırmak zorunda kaldı. Ancak hisleri, ne yüzünden ne de gözlerinden okunabiliyordu.

"Araluenliyim," diye devam etti.

O'Malley'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Etkilenmemiz gerekiyor herhalde, ha?" diye sordu alay edercesine.

Halt, birkaç saniye boyunca bir şey söylemedi. Karşısındaki adamın bakışlarına karşılık veriyor, durum değerlendirmesi yapıyordu.

"Nasıl istersen," dedi. "Benim için hiçbir önemi yok. Bunu söylememin tek sebebi, sana kaçakçılık faaliyetlerinin beni ilgilendirmediğine dair güvence vermek."

Sözleri, hedefini bulmuştu. O'Malley, işleri hakkında böyle uluorta konuşacak bir adam değildi. Hiberniyalının kaşları, sertçe çatıldı.

"Sözlerine dikkat et! Buralarda bizleri kaçakçılık ve benzeri şeylerle suçlayanlara hiç de iyi gözle bakmayız."

Halt omuz silkti, etkilenmemişti. "Ben 'benzeri şeyler' diye bir laf etmedim," diye devam etti. "Sadece senin kaçakçı olduğun gerçeği beni endişelendirmiyor dedim. Yalnızca biraz bilgi istiyorum, hepsi bu. Bilmek istediğim şeyi bana söyle ve ben de seni daha fazla rahatsız etmeyeyim."

O'Malley, Halt'u uyarmak üzere hafifçe masanın üstüne eğilmişti. Bu kez de öfkeyle arkasına yaslandı.

Parmağıyla kapının yanında bekleyen sessiz sureti işaret ederek, "Çocuğa vermediğim bilgiyi dedesine vereceğimi de nereden çıkardın?" dedi.

Halt, yüzünü buruşturdu. "Bu kadarı da biraz ağır oldu ama. Bari amcası deseydin." Fakat kaçakçı, konuşmayı daha fazla devam ettirmek istemiyordu.

"Çık dışarı," diye emretti sertçe. "Seninle işim bitti."

Halt, başını iki yana salladı ve koyu renkli bakışları O'Malley'in gözlerinin içine işledi.

"Olabilir," dedi. "Ama benim seninle işim bitmedi."

Hem tehdit hem de meydan okuma olarak yorumlanabilecek bu sözler, adamın ağzından kaçakçıyı küçümsercesine çıkmıştı. Bu kadarı, O'Malley için fazlasıyla yeterliydi.

"Nialls. Dennis. Atın şu budalayı dışarı," dedi. "Kapıdaki minik arkadaşı yayını yerden bir santim bile kaldırırsa, oracıkta boğazını kesin."

Nialls sağdan, Dennis de soldan Halt'a doğru hareketlendiler. Halt, adamlar dibine kadar gelinceye dek bekledikten sonra, tek bir kelime söyledi.

"Horace..."

Genç savaşçının soruna ne şekilde yaklaşacağını görmek istiyordu. Horace, doğrudan Dennis'in çenesine bir tane patlatarak işe başladı. Sıkı bir yumruktu ama kesinlikle adamı yere devirecek kadar güçlü değildi. Yalnızca Horace'a bir parça alan ve zaman kazandırma amacı taşıyordu. Dennis, geriye doğru tökezledi. Horace, kendi etrafında döndü ve henüz bir tepki veremeyen Nialls'ın çenesine esaslı bir sol kroşe indirdi. Nialls'ın gözlerinde yıldızlar uçuştu ve dizlerinin bağı çözüldü. Bir patates çuvalı gibi yere düşerek kendinden geçti.

Dennis ise kendini toplamış, sağ yumruğunu Horace'a doğru çılgınca savurmakla meşguldü. Genç adam, darbeden eğilerek kurtuldu ve rakibinin karaciğerine iki kısa sol yumruk attıktan sonra, manevrasını adamın çenesine indirdiği sağ aparkatla tamamladı.

Horace yumruğu bacakları, gövdesinin üst kısmı, omuzları ve kollarının tüm gücüyle savurmuştu. Dennis'in dünyası, aldığı darbeyle rüzgârda sönen bir mum gibi karardı. Aslına bakılırsa, bu muazzam yumruğun etkisiyle ayakları bile yerden kesilmişti. İki büklüm oldu ve üzerine talaş serpiştirilmiş kaba tahtalardan oluşan zemine düştü.

Tüm bunlar, dört saniyeden kısa bir süre içinde olup bitmişti. O'Malley, kolayca alt edilen korumalarını –ve bir tehlike teşkil etmediğini sandığı genç adamı– şaşkın bakışlarla izliyordu. Ayağa kalkmaya başladıysa da demir bir pençe yakasından tutup onu zorla yerine oturttu. Keskin –son derece keskin– bir cismin boğazına dayandığını hissetti.

"Seninle işim henüz bitmedi dedim. Otur bakalım."

Halt, alçak ama karşısındakini dediğini yapmaya ikna eden bir ses tonuyla konuşuyordu. Kaçakçının boğazına sıkıca dayadığı saks bıçağının keskin ucu ise ses tonundan da ikna ediciydi. O'Malley, onun bıçağı kınından çıkardığını bile görmemişti. Kaçakçı, kır sakallı bu adamın –tıpkı genç yoldaşı gibi– yıldırım hızıyla hareket etme yetisine sahip olduğunu fark etti.

O'Malley, bakışlarını Halt'un gözlerine dikti. Bu gözlerde boğazına dayanmış ölümcül bıçağın yansımasını bulanık da olsa görebiliyordu.

"Dede imasını unutacağım," dedi Halt. "Haydutlarını üstüme salmış olmanı da affedeceğim. Ama sana bir soru soracağım ve bu soruyu yalnızca bir kez soracağım. Cevap vermemen halinde, seni öldüreceğim. Burada. Şimdi. Will!" diye seslendi birden. "Büfenin yanındaki şu iriyarı herif bana doğru bir adım daha atarsa, vur onu!"

"Çoktan hazırım zaten, Halt," diye yanıt verdi Will. "Yayın Halt'un sözünü ettiği tarafa doğru kaldırdı. Onu fark etmediklerini sanan iriyarı denizci, birden ellerini havaya kaldırdı. Salondaki birçoğu gibi o da, önceki gece Nialls ile Dennis'in şahit olduğu okçuluk gösterisinden haberdardı. İlk başta O'Malley'e yardım eli uzatmanın kendisi için kârlı olabileceğini düşünmüştü. Fakat şimdi, kesinlikle vurulmaya değmez, diye düşünüyordu.

Will, okuyla işaret edince denizci, uzun bir sıraya çöküverdi. Okun parlak ucu, hayatı için endişe etmesi açısından yeterli bir sebepti. Fakat adamı daha da endişelendiren şey, sakallının bir kez olsun bile dönüp ondan tarafa bakmamış olmasıydı.

"Pekâlâ," dedi Halt, "nerede kalmıştık?"

O'Malley cevap vermeye yeltendi, ancak kendisine engel oldu. Bilmediği sularda yüzüyordu. Gündemi belirleyen ve diğerleri tarafından saygı duyulan kişi olmaya alışkındı. Balıkçıl'ın müdavimlerinin ondan hoşlandıklarını asla düşünmemişti. Ancak ondan korktuklarını biliyordu ki bu, onun açısından çok daha iyiydi. En azından O'Malley, geçmişte öyle sanmıştı. Kalabalık meyhanenin sakinleri, artık ondan daha fazla korku uyandıran birinin varlığına şahit olmuşlardı ve bu durum, adamın karşısında aciz kalmasına neden oluyordu. Sevilen biri olsaydı, belki de birileri onun adına duruma müdahale edebilirdi. Fakat Nialls ve Dennis olmadan, tek başına kaldığının farkındaydı.

Halt, adamı birkaç saniye boyunca inceleyerek aklından neler geçtiğini kavradı. O'Malley'in bakışlarındaki endişeyi gördü ve kazanmak üzere olduklarını kavradı. Will'in kaçakçı hakkında ona aktarmış olduğu bilgilerin ışığında, O'Malley'in

pek de sevilen bir tip olmadığında karar kılmıştı. Bel bağladığı bu varsayımın doğru olduğunu görüyordu artık.

"Birkaç gün önce, Tennyson adında bir adamı ve onun bir grup müridini ülke dışına çıkardın. Bu dediğim olayı hatırlıyor musun?"

O'Malley, olayı hatırladığına dair en ufak bir tepki vermedi. Gözleri Halt'unkilere kilitlenmişti. Halt, orada adamın güçlükle bastırdığı --O'Malley'in çaresiz durumu nedeniyle alevlenen– öfkesini görebiliyordu.

"Umarım hatırlıyorsundur," diye devam etti Halt, "zira hayatta kalıp kalmayacağın, buna bağlı. Ne dediğimi hatırla. Bu soruyu sana yalnızca bir kez soracağım. Yaşamak istiyorsan, bilmek istediğim şeyi bana söyleyeceksin. Tamam mı?"

Kaçakçı, hâlâ bir tepki vermemişti. Halt, derin bir nefes aldıktan sonra devam etti:

"Tennyson'ı nereye götürdün?"

Salonda çıt çıkmıyordu. Meyhanede bulunan herkes, O'Malley'in vereceği cevabı duymak üzere sandalyesinde hafifçe öne eğilmişti. Kaçakçı birkaç kez yutkununca, boğazındaki bıçağın ucu, acı verici bir biçimde etine saplandı. Ağzı kurumuştu. Çatlak bir sesle cevap verdi.

"Beni öldüremezsiniz."

Halt'un yüzüne şüphe dolu bir ifade yerleşti. Ağzı da garip bir tebessümle kıvrıldı.

"Gerçekten mi?" dedi. "Nedenmiş o?"

"Çünkü beni öldürürseniz, bilmek istediğiniz şeyi asla öğrenemezsiniz," dedi O'Malley.

Halt, kısa bir kahkaha attı. "Ciddi olamazsın."

O'Malley'in kaşları çatıldı. Tek kozunu oynamıştı ve yabancı onu küçümsüyordu. O'Malley, onun blöf yaptığında karar kıldı ve kaybettiği özgüvenini yeniden kazanmaya başladı.

"Blöf yapmaya kalkma sakın," dedi. "Şu Tennyson denen herifin nereye gittiğini bilmek istiyorsunuz. Bunun bir hayat memat meselesi olduğu da ortada, yoksa bu gece buraya dönmezdiniz. Şu bıçağı boğazımdan çek bakalım; belki o zaman istediğin bilgiyi sana verip vermeyeceğimi düşünebilirim. Gerçi ücretini ödemen gerekecek ya, neyse." Son cümleyi, bir süre düşündükten sonra eklemişti. *Kırbaç elimde,* diye düşünüyordu, *istediğim gibi kullanabilirim onu.*

Halt bir, iki saniye boyunca sessiz kaldı. Ardından da masanın üstünden öne doğru eğildi. Bıçağın ucu, hâlâ O'Malley'in boğazına dayalıydı.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum, O'Malley. Gözlerimin içine bak ve orada seni öldüremeyeceğime dair bir işaret görüyor musun, söyle bana."

O'Malley, kendisine söyleneni yaptı. Karşısındaki gözlerin buz gibi baktıklarını itiraf etmeliydi. İçlerinde en ufak bir merhamet ya da zayıflık kırıntısı görülmüyordu. Yabancının, onu göz açıp kapayıncaya kadar öldürebileceğini anladı.

Tabii şu durumda Halt'un ona canlı ihtiyacı vardı ki bu gerçek, O'Malley'in zaferini daha tatlı bir hale getiriyordu. Kır sakallı bu sefile kalsa, onu göz açıp kapayıncaya kadar öldürürdü. Büyük olasılıkla o an hayatını almayı her şeyden çok istiyor ama bunu yapamıyordu.

Düşünceler içindeki O'Malley, yüzünde beliren tebessüme engel olamadı.

"Elbette, *elinde olsa* öldüreceğine ikna oldum," dedi. Neredeyse neşeli bir sesle konuşuyordu. "Ama bunu yapamazsın, öyle değil mi?"

Bu herifle şansımı zorlamamalıyım, diye düşündü. Adamın şu an, O'Malley biöfünü görmüş olduğu için kararsızlık ve hayal kırıklığı yaşıyor olması gerekiyordu. Ancak gözlerinde buna dair en ufak bir işaret bile görülmüyordu.

"Meseleyi şöyle bir gözden geçirelim, olur mu?" dedi Halt usulca. "Bildiklerini öğrenme şansım kalmayacağı için seni öldüremeyeceğimi iddia ediyorsun. Öte yandan şurada durmakta olan Will'e bu bilgiyi asla açığa vurmayacağından söz etmişsin..."

"Ha, o mu, o konuda müzakereye açık olabilirim," diye başladı O'Malley, ancak Halt tarafından durduruldu.

"Öyleyse seni öldürmem halinde hiçbir şey kaybetmiş olmuyorum, öyle değil mi? Ama en azından vermiş olduğun sıkıntının öcünü bir parça olsun almış olacağım. Her şey hesaba katıldığında, sanırım seni öldürmeyi tercih ederim. Sinir bozucu bir insansın, O'Malley. Aslına bakarsan, şimdi düşündüm de bana istediğim bilgiyi vermediğin için çok memnunum, zira şu zavallı hayatını bağışlamak zorunda kalacaktım."

"Bir dakika canım..." diyen O'Malley'in az önce geri gelen özgüveninin yerinde, artık yeller esiyordu. Yabancının üstüne gereğinden fazla gitmiş olduğunu fark etti. Üstelik kalın bıçağın ucu artık boğazından ayrılmış ve burnunun ucuna dayanmıştı.

"Hayır! Sen beni dinleyeceksin!" dedi Halt. Usulca konuşuyordu ama sesi, kamçı darbelerini andırıyordu. "Şu salona bir bak ve bana, sana karşı en ufak bir sadakat ya da arkadaşlık borcu olan birini göster. Boğazını kesiversem itiraz edecek bir tek kişi var mı burada?"

O'Malley'in gözleri, ister istemez onları izleyen yüzlere kaydı. Gördüğü adamların hiçbiri, ona yardım etmeye gönüllü değildi.

"Şimdi şunu cevapla: Bu salonda, Tennyson'ı nereye götürdüğünü bilen ve sen öldükten sonra bu bilgiyi bizimle paylaşmak isteyecek kimse bulunmadığından emin misin?"

O'Malley, o an kaybettiğini anladı. Elbette ki salonda bunu bilen kişiler vardı. Bu konu bir sır değildi ki. Çenelerini kapalı tutmalarını sağlayan O'Malley öldükten sonra, bu sert bakışlı yabancıya bilmek istediklerini söylemek için sıraya girecek kişilerin olacağı kesindi.

"Craiskill Nehri," dedi. Neredeyse fısıldar gibi konuşmuştu.

Burnunun dibindeki bıçak, şöyle bir titreşti. "Ne?" diye sordu Halt.

O'Malley'in omuzları düştü ve bakışları önüne çevrildi. "Craiskill Nehri. Pikta'da, Linkeith Burnu'nun hemen aşağısında. Malları teslim ettiğimiz buluşma noktalarından biridir."

Halt'un kaşlarını çatışından adamın söylediklerine inanmadığı belliydi. "Tennyson ne halt etmeye Pikta'ya gitmek istesin ki?" diye sordu.

O'Malley omuz silkti. "Oraya gitmeyi özellikle istemedi. Buradan uzaklaşmak istiyordu. Ben de giderken onu yanıma aldım."

Halt, usulca başını salladı.

"Sizi oraya götürebilirim," diye öneride bulundu O'Malley umutla.

Halt, küçümseme dolu bir kahkaha attı. "Bundan eminim! Bak arkadaşım, sana günahım kadar bile güvenmiyorum ve pek öyle günah işleyen biri sayılmam. Yıkıl git karşımdan hadi."

Adamın yakasını tutan elini gevşeterek, onu geriye doğru itti. Sendeleyen O'Malley, yeniden dengesini sağlamaya çalışırken Halt tarafından durduruldu.

"Dur. Bir şey daha var. Para keseni masaya boşalt bakalım."

"Para kesemi mi?"

Halt, cevap vermedi ama kaşları kara bir hat halinde çatılmaya başlamıştı bile. O'Malley, kır saçlı adamın, saks bıçağını hâlâ sağ elinde tutmakta olduğunu fark etti. Aceleyle çözdüğü kesesinin içindekileri masanın üstüne boşalttı. Halt işaret parmağıyla madeni paraları eşeleyerek altın bir sikkeyi eline alıp kaldırdı.

"Seninki bu muydu, Will?"

"Evet Halt, sanırım o benimki," diye seslendi Will neşeyle. O'Malley karşısında yaşadığı aşağılanmanın ardından, biraz önce meydana gelen yüzleşme, onu fazlasıyla keyiflendirmişti.

"Bir dahaki sefere paranın kıymetini daha iyi bil," dedi Halt. Ardından da kapkara kesilmiş gözleriyle sert ve tehditkâr bir yüz ifadesi takınarak O'Malley'e döndü. "Sana gelince, defol git buradan."

Nihayet serbest kalan O'Malley, ayağa kalktı. Salon boyunca bakındığında, onu izleyen çehrelere yerleşmiş küçümseme dolu bakışlardan başka bir şey göremedi. Ardından da kendisine söyleneni yaptı.

ALTI

"Arkadaşın, hayatından pek de memnun görünmüyor." Geminin kaptanı, dirseğiyle Will'i dürttü ve pis pis sırıtarak, kukuletasını başına geçirmiş, *Kanarya*'nın pruvasındaki korkuluğa dayanan adamı işaret etti.

Denize, soğuk ve kapalı bir hava hâkimdi. Rüzgâr güneydoğudan esiyor; değişken, kararsız dalgalar ise kuzey yönünden üstlerine saldırıyordu. Rüzgâr, dalgaların yolunu bulmaya çalışan gemiye sertçe çarpmasına neden oluyordu.

"Bir şeyi kalmaz," dedi Will. Fakat kaptan, deniz tutmuş birini gördüğü için son derece keyiflenmişe benziyordu. *Belki de bu, ona bir tür üstünlük hissi veriyordur,* diye düşündü Will.

"Hep aynı şey," diye neşeyle devam etti denizci. "Karada aslan kesilen bu sessiz tipler, ayaklarının altında hareketli güverteyi hissettikleri anda, yemyeşil suratlı birer sulugöze dönüşüverirler."

Aslına bakılırsa *Kanarya,* o an için hareket etmekten çok daha fazlasını yapıyordu. Öteye beriye savruluyor, suya batıp çıkıyor ve rüzgârla dalgalara karşı koymaya çalışıyordu.

"Şu kayalar bir sorun çıkarır mı?" diye sordu Horace. Denizin üzerinde yükselen ve üzerlerinden dalgalar geçtikçe köpüklenen kayaları işaret ediyordu. Rüzgâr, gemiyi dosdoğru iskele tarafında birkaç yüz metre ötelerinde bulunan kayalara doğru götürüyordu.

Kaptan, dalgaların arasında bir görünüp bir kaybolan sıra halindeki kayaları inceledi.

"Kazıklı Kayalar denir onlara," dedi. Gözlerini kısıp mesafe ve açıları ölçerek durumun, birkaç dakika önceki son kontrolünden bu yana değişip değişmediğine baktı.

"Sanki kayalara biraz fazla yaklaşıyoruz," dedi Horace. "Bu pek de iyi bir şey olmasa gerek."

"Yaklaşacağız ama bu, bizi tehlikeye sokmayacak," diye cevap verdi kaptan. "Sizin gibi kara insanları, Kazıklı Kayalar'ı gördükleri anda huzursuzlanmaya başlarlar."

"Huzursuz falan değilim," dedi Horace. Ama gergin ses tonu, tam aksini söylüyordu. "Ne yaptığınızı bildiğinizden emin olmak istedim, hepsi bu."

"Tamam evlat, zaten biz de bu yüzden kürekleri çıkardık. Yelkenimiz bizi götürüyor, ama rüzgârın şiddeti nedeniyle kayalıklara doğru sürükleniyoruz. Kürekleri rüzgâra karşı çekiyoruz ki ters etki alanına vardığımızda, manevra yapmak için yeterince yerimiz olsun."

"Ters etki mi?" diye sordu Will. "O da ne oluyor?"

"Kaya dizisinin burnun ucuna dek nasıl uzandığını görüyor musun?" dedi kayaları işaret eden kaptan. Will, başıyla onayladı. Kayaların sınırlarını belirleyen azgın su hattını seçebiliyordu. Kayalıklar, kuzeybatıda kalan geniş burnun, yani Linkeith Burnu'nun eteklerine kadar uzanıyordu.

"Arkamızdan esip bizi kayalığa doğru sürükleyen rüzgârı hissediyor musun peki?"

Will, bir kez daha başıyla onayladı.

"Güzel, kürek çekerek kayalardan uzak durmak için doğu yönünde kalacağız. Burna yaklaştığımızda ise, rüzgâr kayalardan sekerek bize doğru esecek. İşte ters etki alanı orası. Şöyle ki, rüzgâr birden ters yöne doğru esmeye başlayacak ve bizi kayalardan uzaklaştıracak. Ardından da tek yapmamız gereken şey, koyun içine girip nehrin ağzına ulaşıncaya kadar birkaç kilometreyi kat etmek olacak. O mesafeyi kürek çekerek geçmemiz gerekiyor; çünkü ters etki alanı, etkinliğini yalnızca birkaç yüz metre boyunca koruyacaktır. Bu da bizi kayalığın dışına atmak için yeterli bir mesafe."

"İlginç," dedi Will dalgın dalgın. Durumu zihninden geçiriyor ve kendi kendine mesafelerle açıları değerlendiriyordu. Kaptanın anlattıklarını dinledikten sonra, *Kanarya*'nın kayalıklardan tam da burnun ucunda kurtulacağını gözünde canlandırabiliyordu. Kaptan fazla hassas bir adam değildi belki ama işini bilen birine benziyordu.

"Belki de arkadaşınızın yanına gidip ona kayalığı işaret etmeliyim," dedi kaptan sırıtarak. "Çok güleriz. Kayaların farkına bile varmadığına bahse girerim." Kendi şakasına kendisi güldü. "Endişelenmiş numarası da yaparım, ne dersiniz?"

Kaşlarını çatıp tırnaklarını yiyormuş numarası yaparak, yüzüne sahte bir endişe havası oturttu. Will, adamı soğuk bakışlarla süzdü.

"Olabilir," dedi adama katılarak. Bir an sonra ekledi. "Baksana, ikinci kaptan iyi bir denizci midir?"

"Elbette öyledir canım! Yoksa yanıma alır mıydım onu?" diye cevap verdi kaptan. "Neden sordun?"

"Halt seni denize atınca, gemiyi idare etmesi için ona ihtiyacımız olacak," diye cevap verdi Will sakin bir sesle. Kaptan, bir kahkaha patlatmaya hazırlandıysa da Will'in yüz ifadesini görünce duraksadı.

"Halt, onu deniz tuttuğunda son derece huysuz birine dönüşür," dedi Will. "Hele de onunla dalga geçildiğinde."

"*Bilhassa* onunla dalga geçildiğinde," diye ekledi Horace.

Kaptanın kendinden emin bakışlarının yerinde artık yeller esiyordu. "Ben sadece şaka yapıyordum yahu."

Will, başını iki yana salladı. "Halt'un yüzüne gülen o Skandiyalı da şaka yapıyordu." Horace'a döndü. "Adamın başına neler geldiğini hatırlıyor musun?"

Ciddiyetle başını sallayan Horace, "Hiç hoş şeyler değildi," dedi.

Kaptanın bakışları, ikisinin arasında gidip geliyordu. Yıllar boyunca Skandiyalılarla karşı karşıya gelmişti. Birçok denizci gibi... Fakat daha önce bir Skandiyalıyı alt eden birine hiç rastlamamıştı.

"Adama ne yaptı? Arkadaşınız yani?" diye sordu.

"Skandiyalının miğferinin içine kustu," dedi Will.

"Hem de ne kusma," diye ekledi Horace.

Kaptan, şaşkınlıktan açık kalan ağzıyla o sahneyi gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Will ve Horace, adama Halt'un o sırada ödünç aldığı bir miğferi kullanmakta olduğunu ve ileride Skandiyalıların Yüce Kont'u olacak olan iriyarı Erak'ın ko-

ruması altında bulunduğunu açıklamaya gerek görmemişlerdi. Dolayısıyla kaptan da pruvadaki ufak tefek, kır sakallı yelkencının, miğferi Skandiyalı'nın başından çekip aldığını ve içine kustuğunu sanmıştı. Normal şartlar altında bu hareket, intihar sayılırdı.

"Ya Skandiyalı? O ne yaptı?"

Will omuz silkti. "Özür diledi. Başka ne yapabilirdi ki?"

Kaptan, bakışlarını Will'den Halt'a ve yeniden Will'e çevirdi. Genç adam, son derece ciddi görünüyordu; yüzünde kaptanla dalga geçtiğine dair en ufak bir işaret bile yoktu. Kaptan birkaç kez yutkunduktan sonra, kandırılıyor bile olsa, Halt'u bu kötü anında rahat bırakmanın daha doğru olacağına karar verdi.

Birden birinin "Gemi!" diye bağırdığı duyuldu.

Çığlık, yelken direğindeki gözcüden gelmişti. Üçü birden içgüdüsel olarak yukarı baktılar. Gözcü, arkalarını işaret ediyordu. Adamın güneydoğuya doğru uzattığı kolunu takip ettiler. Arkalarında kalan deniz, alçak bir sis bulutuyla kaplıydı ancak karanlık bir suret, gitgide belirginleşerek sis perdesinden çıkmaya başlıyordu.

"Gemiyi seçebiliyor musun?" diye seslendi kaptan.

Gözcü, ellerini gözlerine siper ederek, dikkatle arkalarındaki gemiyi izlemeye başladı.

"Altı kürekli... ve ana yelkeni kare şeklinde. Üstümüze doğru geliyor. Rüzgârın da etkisiyle hızla yaklaşıyor!"

Garip gemi, rüzgârı da arkasına alarak hızlı bir kürek temposuyla ilerliyordu. Belki de *Kanarya*'nın ötesindeki bir noktayı hedefliyordu ve hedefine onlardan önce varacağı açıkça anlaşılıyordu. Gemiden kaçmalarının bir yolu yoktu.

"Kimin gemisi olduğunu seçebiliyor musun?" diye bir kez daha sordu kaptan. Gözcü, bir an durakladı.

"Sanırım *Pençe* bu. Kara O'Malley'in gemisi!" diye seslendi. Will ve Horace, endişeyle bakıştılar.

"Öyleyse Halt haklı çıktı," dedi Will.

Halt, O'Malley ile meyhanede yaşananlardan sonraki sabah, yol arkadaşlarını erkenden uyandırmıştı.

"Hadi giyinin," dedi kısaca. "Fingle Koyu'na dönüyoruz."

"Kahvaltı ne olacak?" diye sordu Horace somurtkan bir ifadeyle. Alacağı cevabı çok iyi biliyordu.

"Yolda bir şeyler yeriz."

"Yolda yemek yemekten nefret ediyorum," diye homurdandı Horace. "Sindirim sistemime iyi gelmiyor." Ancak tüm itirazlarına karşın tecrübeli bir askerdi Horace. Çabucak giyinerek çantasını hazırladı ve kılıcını beline taktı. Will de birkaç saniye içinde arkadaşını takip etti. Halt, çocukları gözden geçirerek tüm teçhizatlarının yanlarında olup olmadığını kontrol etti.

Ardından "Haydi gidelim," diyerek aşağı inen merdivene yöneldi. Hancıya parasını ödedikten sonra ahıra doğru ilerlediler. İçeri girdikleri an, atlarından selamlama kişnemeleri yükseldi.

Will, "Halt," dedi yola çıktıktan sonra, "neden Fingle Koyu'na gidiyoruz?"

"Kendimize bir gemi bulmamız gerek," dedi Halt.

Will arkasına dönüp, arkalarında bıraktıkları kasabaya bir göz attı. Neredeyse tepenin zirvesine varmışlardı ve yelken direklerinden oluşan curcuna, oradan net bir biçimde görülüyordu.

"Burada da gemiler var," dedi Will ama Halt, eski çırağına ters ters baktı.

"Öyle," diye onayladı. "Fakat O'Malley de burada. Nereye gideceğimizi biliyor. *Ne zaman* yola çıkacağımızı bilmesini istemiyorum."

"Sence bizi durdurmaya mı çalışacak, Halt?" diye sordu Horace.

Orman Muhafızı başıyla onayladı. "Fırsat bulursa. Hatta bence kesinlikle şansını deneyecektir. Ancak yola ne zaman çıktığımızı bilmezse, onu atlatabiliriz. Hem Fingle Koyu'ndaki kaptanlar, bu kaçakçı ve hırsız yuvasındakilere kıyasla biraz daha dürüst insanlardan oluşuyor."

"Biraz mı dedin?" diye sordu Will tebessümünü gizlemeye çalışarak. Halt'un – büyük olasılıkla deniz yolculuğundan nefret ettiği için– kaptanlar konusunda pek de iyi kararlar vermediğinin farkındaydı.

"Hiçbir kaptan bütünüyle dürüst değildir," diye cevap verdi Halt asık bir suratla.

Fingle Koyu'nda, güvertesinde üç adam ve üç atın sığabileceği kadar yer bulunan *Kanarya*'nın kaptanıyla anlaştılar. Ancak gidecekleri yönü duyunca, kaptanın kaşları çatıldı.

"Craiskill Nehri mi?" dedi. "Bir kaçakçı inidir orası. Ama karaya yanaşmak açısından elverişli bir nokta. Kaçakçıların orada cirit atmalarının nedeni de büyük olasılıkla bu. Oraya gideceksek, biraz fazla para isterim."

"Anlaştık," dedi Halt. Adamın alacağı risk için ona fazladan ödeme yapmak, Orman Muhafızına mantıklı geliyordu. Fakat kaptanın istediği kadar da fazla ödemek istemiyordu. Bir süre sonra ücret konusunda anlaştılar ve Halt parayı çıkardı. Ardından da önlerindeki masaya yığılı paraların üstüne üç altın ekledi.

Gözleri altınlara takılan kaptan, "Bu nedir?" diye sordu.

Halt, parayı adama doğru uzatarak "Bu, çeneni kapalı tutman için," dedi. "Karanlık bastıktan sonra yola çıkmak istiyorum ve kimse gittiğimiz yeri öğrenmemeli."

Kaptan omuz silkti.

"Kimseye bir şey söylemem," dedi ve arkasını dönerek gür bir sesle birtakım fıçıları geminin yük bölümüne taşımakta olan tayfalara emirler yağdırmaya başladı.

Will sırıtarak "Kimseye bir şey söylemeyecek biri için çok gürültü çıkarıyor," dedi.

Şimdi, hedeflerine ulaşmalarına birkaç deniz mili kala, O'Malley, onları bulmuştu.

O'Malley'in daha hızlı ve daha kolay manevra yapan bir gemisi vardı. Yolunu kesmek üzere gönderilen kraliyet gemilerini atlatmak üzere tasarlanmıştı. Ayrıca *Kanarya*'ya kıyasla daha çok tayfası vardı. Will, küpeştede sıralanan kafaları ve silah parıltılarını görebiliyordu. Geminin yükseltilmiş kıçında, dümene asılarak ***Pençe***'yi rotasında tutmakta olan O'Malley seçiliyordu.

"Onlardan hızlı gitme şansımız yok, öyle değil mi?"

Hemen arkasından gelen Halt'un sesi, Will'in irkilmesine neden olmuştu. Arkasını döndüğünde, Orman Muhafızı'nın pruvadaki yerini terk ederek onları takip eden gemiye odaklandığını fark etti. Yüzü hâlâ solgundu ama kendini kontrol edebiliyor gibiydi.

Will'in aklına, yıllar önce Hallasholm'e yaptıkları uzun seyahat sırasında, Erak'ın ikinci kaptanı Svengal ile deniz tutması hakkında yaptığı sohbet geldi.

"Zihnini o meseleden uzaklaştıracak bir şeyler bulman gerek," demişti iriyarı Skandiyalı. "Başka bir şeye odaklanınca, hastalanacak vaktin kalmaz."

Haklı olduğu anlaşılıyordu. Halt, dikkatini tamamen arkalarındaki kaçakçı teknesine vermiş, midesinin halini unutmuştu.

Bu sırada kaptan, Halt'un sorusuna karşılık olarak başını iki yana sallıyordu. "Hayır. Onları geçemeyiz. Bizden hızlılar ve rüzgârı bizden daha çok kullanma şansına sahipler. Ya bizi kayalıklara kadar sürecekler ya da..." Diğer ihtimalden pek hoşlanmıyormuşçasına sustu.

"Ya da ne?" diye sordu Horace. Kınının içindeki kılıcını gevşetti. *Pençe*'nin güvertesindeki silahlı adamları o da fark etmişti.

"Ya da üstümüze bindirecekler. Gemilerinin pruvası, bu iş için özel olarak güçlendirilmiş. Duyduğuma göre, birkaç gemiyi çarparak batırmışlar." Halt'u ters bakışlarla süzdü. "O'Malley'in peşinizden geleceğini söylemiş olsaydınız, sizi asla gemime almazdım."

Halt'un solgun yüzüne küçücük bir tebessüm yerleşti.

"Ben de bu yüzden sana söylemedim zaten," dedi. "Planın nedir?"

Kaptan, çaresizce omuz silkti. "Ne yapabilirim ki? Onlardan hızlı gidemiyorum. Dövüşte de şansım yok. Sizi teslim etmek istesem, onu bile yapamam. O'Malley, arkasında şahit bırakmaz. Burada durup bizi batırmasını beklemekten başka çaremiz yok."

Halt, tek kaşını kaldırıp adama baktı.

"Bana kalırsa, bundan daha iyisini yapabiliriz," dedi. "Bırakın biraz daha yaklaşsın."

Kaptan, tekrar omuz silkerek "Onu yaklaşmaktan alıkoyamam ki zaten," dedi. "Şu elindekiyle ne yapacaksın?"

Halt, sol omzundaki uzun yayı indirmekle meşguldü. Bir yandan da sağ omzundaki ok kılıfını öne çekerek içinden kendine bir ok seçti. Bunu gören Will de yayını omzundan indirdi.

"Bir, iki ok, o gemiyi durdurmaya yetmeyecektir," dedi kaptan.

Halt, adamı meraklı bakışlarla süzdü. "Sana aklından neler geçtiğini sordum. Belli ki O'Malley üstümüze kürek çekip batmamıza ve boğulmamıza neden olurken izlemeyi tercih edeceksin."

Kaptan, huzursuzca kımıldandı. "Kıyıya varma ihtimalimiz var," dedi. "Boş fıçıları ve kalasları suya atabilirim. Kumsala kadar dayanabiliriz."

"Büyük ihtimalle kayalığa doğru sürükleneceğiz zaten," dedi Halt. Fakat kaptana bakmıyordu. Küpeşteye yaklaşarak okunu kirişe yerleştirdi. Gözleri, *Pençe*'nin dümenindeki siluete kilitlenmişti. O'Malley, ayaklarını iki yana açmış, öteye

beriye sürüklediği tahta çubuğu yelkenin gücüne ve kürekleri çekilişine göre ayarlıyordu. Gemisi, hassas bir dengede ilerliyordu. Rüzgâr, kürekler ve dümen, geminin rotasında ilerlemesini sağlayan karşılıklı güçleri oluşturuyordu. Halt, bu unsurlardan birinin zarar görmesi halinde, diğerlerinin baskın çıkacağı bir karmaşa yaşanacağının farkındaydı.

Aradaki mesafeyi ve kendi gemilerinin hareket hızını ölçüp biçti. Ne gariptir ki, düzgün bir atış yapmaya odaklandığı bu anda, yalpalayan gemi nedeniyle hissettiği mide bulantısı da azalmıştı. Kaşlarını çattı. *Pençe* de onlar gibi suyun içinde yükselip alçalıyordu. Atışını yaparken, bu faktörü de göz önünde bulundurması gerekecekti. Will'in yayını hazır ederek yanına geldiğini hissetti.

"Aferin evlat," dedi. "İşaret verdiğim anda, ikimiz birden oklarımızı fırlatacağız."

"Söyledim size," diye feryat etti kaptan. "Birkaç ok atışıyla o gemiyi durduramazsınız. Zaten kurtulma şansımız son derece düşük. Onunla uğraşmanız halinde, O'Malley, herkesin öldüğünden emin olmadan buradan ayrılmayacaktır."

"Bana kalırsa," dedi Halt, "buradan hiçbir şekilde ayrılmayacak. Pekâlâ, Will. Fırlat!"

Yaylarını görünmez bir güçle birbirlerine bağlıymışçasına kaldırıp, nişan aldılar ve atışlarını yaptılar. Oklardan biri, diğerinin yarım saniye kadar gerisinden uçuyordu.

YEDİ

Biri, diğerinden azıcık daha önde olan oklar, gri gökyüzünde kavis çizerek ilerliyordu. Horace, bir süre sonra bulutlara karışan okları gözden kaybetti. Halt ile Will'in, kirişe çoktan yeni oklarını yerleştirdiklerinin ve bir sonraki atışlarına hazırlanmakta olduklarının farkındaydı.

Bir an sonra, *Pençe*'nin dümenindeki iriyarı surete kilitlenen gözlerine, oklar hedeflerine inerken ani bir hareketlenme çarptı. O'Malley'i hangi okun vurduğunu bilemiyordu. Halt daha iyi nişancıydı, ama Will'in de eski ustasından geri kalır yanı yoktu.

Oklardan biri, dümenle arasında bir metre bile bulunmayan küpeşteye saplanmış, diğeri ise O'Malley'in sol üst kolunun etli kısmını–*Kanarya*'ya bakmakta olan tarafını– deşmişti.

Horace, rüzgâr ve denizin gürültüsünden dolayı kaçakçının acı dolu çığlığını duyamamıştı. Fakat adamın sendelediğini, dümeni bıraktığını ve yaralı sol kolunu tuttuğunu görebiliyordu.

Pençe, bu durumdan anında –ve feci şekilde– etkilendi. Onu rüzgâra karşı dengelemekte olan dümenin baskısından

kurtulan gemi, bir anda rüzgârın önüne fırladı. Kare şeklindeki yelkeni şişmiş, halatlar kıç tarafından gelen baskının artması sonucu çalgı telleri gibi şaklamaya başlamıştı. Gemi yalpalayınca, O'Malley güverteye düştü. Kürekçilerin de birçoğu arka üstü devrilerek, kürek çekme sırasını kaçırmaya başlamıştı. Küreklerden biri yerinden çıktı. Diğerleri ise kördüğüm oldu. Sonuç, tam bir karmaşaydı.

Halt'un gözlemlediği hassas güçler dengesi, bütünüyle bozulmuştu. *Pençe,* rüzgârı önüne alıp kontrolsüzce savrularak, *Kanarya*'nın kıç tarafından geçti ve Kazıklı Kayalar'ın köpüklü sularına doğru çılgınca sürüklenmeye devam etti.

Tayfalardan biri, yalpalayan güverte boyunca ilerleyip, kontrolden çıkmış bir şekilde ileri geri savrulmakta olan dümene yöneldi.

"Durdur şunu, Will," dedi Halt usulca. İdare edilemeyen kaçakçı gemisini daha iyi görebilmek için güvertenin diğer tarafına geçtiler ve oklarını bir kez daha fırlattılar. Bu kez okların her ikisi de hedefini buldu ve öne doğru tökezleyen adam, geminin yan yatmasıyla beraber, güvertedeki suyun denize boşaltıldığı deliklerden birine düştü.

Kanarya'nın kaptanı, olan biteni ağzı açık izliyordu.

"Kimse böyle ok atamaz," dedi usulca. Hemen yanındaki Horace'ın yüzüne ciddi bir tebessüm yerleşmişti.

"Bu ikisi atabilir," dedi.

Pençe'nin tayfası, hiçbir şeyin gemilerini kayalıklara bindirmekten kurtaramayacağını anlamıştı. Çarpışmanın etkisinden kurtulmak için içgüdüsel olarak geminin yukarı kalkmakta olan kıç tarafına doğru koşturmaya başladılar. Çılgıncasına bir

hızla ilerleyen *Pençe*, köpüklü suyun altında kalan, en öndeki kayalığa sertçe bindirdi. Kulak tırmalayan bir gıcırtının ardından gemi, şiddetle sarsıldı ve durdu. Ani çarpmanın etkisiyle öne doğru eğilen yelken direği, güvertenin bir metre yukarısından koptu. Halat, branda ve kıymıklardan oluşan parçalar, güverteye düşünce altlarında kalan birkaç kişiyi ezdi. Tek tarafa binen aşırı yük nedeniyle rüzgâr yönünde yan yatan gemi, bir an öndeki kayalıklardan kurtuluyormuş gibi göründü. Burnu, yukarı doğru kalktı ancak denizin içinden çıkan bir diğer sivri kayaya bindirdi. Güverteye vuran dalgalar nedeniyle birçok tayfa denize sürüklendi. Halt ve Will yaylarını indirdiler.

Sakallı Orman Muhafızı, kaptana dönerek "Onlara yardım etmek için bir şeyler yapmalıyız," dedi.

Kaptan, başını korkuyla iki yana sallayarak "Gemimi kayaların içine sokamam!" diye itiraz etti.

"Ben de öyle bir şey yapmanı istemiyorum zaten. Tutunup su yüzeyinde kalmaları için denize birkaç fıçı atabiliriz. En azından onlara bir kurtulma şansı vermiş oluruz." Halt, soğuk bakışlarını enkaz halindeki gemiye çevirdi. "Onların aynı durumda bize vereceği şanstan çok daha fazlası olur bu."

Horace, sert bir yüz ifadesi takınarak Orman Muhafızı'nı başıyla onayladı. Çok kısa bir süre öncesine dek süratli, çevik bir gemi olan *Pençe*, artık gerçekten de parçalarına ayrılmış, aciz bir enkaza dönüşmüştü. Fakat *Pençe'deki* adamların, gemilerini batırıp onu, arkadaşlarını ve *Kanarya*'nın tayfasını aynı duruma düşürmeyi hedeflediklerinin de farkındaydı. Tayfalardan bazıları, kaptanın emri üzerine boş fıçıları küpeştenin üstünden aşırarak denize fırlatmaya başladılar. Horace, onlara

yardımcı olmak üzere hareketlendi. Kısa süre içinde bir fiçi filosu, batan gemiye doğru yüzmeye başlamıştı.

Kaptan, korku dolu gözlerle Halt'a dönerek "Adamlarımın artık küreklere geçmeleri gerekiyor," dedi, "yoksa biz de onlar gibi kayalıklara bindireceğiz."

Halt başıyla onayladı. "Elimizden geleni yaptık. Hadi artık buradan gidelim."

Denizciler, yeniden sıralarına oturarak küreklere asıldılar. *Kanarya,* ağır ağır o ürkütücü kayalıklardan uzaklaşmaya başladı. Fakat bazı noktalarda, kayalara çarpmaktan kıl payı kurtuluyorlardı. Hatta sivri kayalardan bir tanesi, iskele küpeştesi tarafından gizlenerek onlar üstünden geçtikten sonra ortaya çıkıverdi. Bu görüntü, Horace'ın ürpermesine ve nasıl olup da kayanın gözlerine çarpmadığını sorgulamasına neden oldu. Zihninde *Kanarya*'nın birden kayalığa bindirdiğini, yelken direğinin kırıldığını ve güverteyi kaplayan gri dalgalar sonucunda, tayfaların dört bir yana dağıldıklarını canlandırdı. Güvenli sulara doğru yol alırlarken, bu düşünceyi zihninden kovdu. Bir an sonra, sağ yanağındaki esinti hafifleyip tükenerek, yerini sol taraftan gelen şiddetli rüzgâra bırakınca, kendini bir tuhaf hissetti. Ters etki alanına varmışlardı!

"Tiramola!*" diye bağırdı kaptan. Tayfalar, kürekleri bırakarak yelken halatlarına doğru koşturdular. Kare şeklindeki koca yelken, hantal hareketlerle salınmaya başladı ve birkaç saniye içinde gürültülü bir çatırtı koparark, ters taraftaki deliğe oturtuldu. *Kanarya,* kısa bir süre önce karşı karşıya kaldığı tehlikeyi biliyormuş gibi, memnuniyetle kayalıklardan uzaklaşmaya başladı.

* Geminin rüzgâr yönüne veya tersine dönmesi için yelkenlerin bazısını gevşetme, bazısını germe işlemi. (Ç.N.)

Gemiyi, geniş nehir ağzının güney tarafında, bir süre sonra rahatça durabilmesi için burnunu kumlara verecek şekilde sahile çektiler. Tayfalar, atları yukarı kaldırmak amacıyla yelken direğine bir kaldıraç takarlarken, kaptan da Halt'un karşısına dikildi.

"Bana söylemeliydin," dedi suçlarcasına. "O'Malley'in düşmanın olduğunu bana önceden söylemeliydin."

Halt, şaşırtıcı bir biçimde başını sallayarak "Haklısın," dedi. "Fakat bunu sana söylemiş olsaydım, bizi asla gemine almazdın. Benim de buraya mutlaka gelmem gerekiyordu."

Kaptan başını iki yana sallayarak bir şeyler söylemeye yeltendi. Bir an sonra, okçuların, kaçakçı gemisine muazzam bir nişancılıkla fırlattıkları okları hatırlayarak tereddüt etti. *Bu tür adamların karşısında öfke nöbeti geçirmek, pek de iyi sonuçlar doğurmayabilir,* diye geçirdi aklından. Halt, kaptanın zihninde verdiği mücadeleyi yüzünden okuyunca, adamın koluna nazikçe dokundu. Onun neler hissettiğini anlıyordu. Onu ve tayfalarını kullanıp, üstüne üstlük bir de hayatlarını tehlikeye atmış olduğunu kabul etmesi gerekti.

"Sana daha fazla ödeme yapardım," dedi özür dilercesine. "Fakat geri kalan altınlarımın hepsine ihtiyacım var." Bir an düşündükten sonra, "Kâğıt kalem getir bana," dedi.

Kaptan, bir an tereddüt etti. Halt, "Hadi!" dercesine başını sallayınca, geminin kıç kısmındaki alçak kamaraya girdi. Birkaç dakika sonra elinde kenarları yıpranmış bir parşömen kâğıdı, tüy kalem ve mürekkep hokkasıyla dışarı çıktı. Halt'un

ne yapmak istediğine dair en ufak bir fikri bile yoktu ve durum, yüzünün aldığı halden de anlaşılıyordu.

Halt, yazı malzemelerini aldı ve kâğıdı koyabileceği bir yer ararken, ön güvertedeki çıkrık düzeneğini fark etti. Merakla peşinden gelen kaptanla birlikte o tarafa doğru yürüdü. Kâğıdı düz, ahşap yüzeyin üstüne yerleştirdi. Mürekkep hokkasının kurumuş mürekkep nedeniyle sıkışan kapağını birkaç saniye uğraştıktan sonra açtı.

"Adın nedir?" dedi birden. Sorusu, kaptanı gafil avlamıştı.

"Keelty. Ardel Keelty."

Halt bir, iki saniye düşündükten sonra, hızla yazmaya başladı. Parşömeni yarım düzine satırla doldurduktan sonra yazdıklarını okumak üzere geriye çekildi ve memnun kalarak başını salladı. Süslü bir imza attıktan sonra, mürekkebin kuruması için kâğıdı havaya kaldırıp, birkaç kez salladı ve kaptana uzattı. Kaptan, parşömene bir göz atarak omuz silkti.

"Pek iyi okuyabildiğimi söyleyemem," dedi.

Halt, başını "Anlıyorum," dercesine salladı. Bu durum, Keelty'nin kâğıt kalem bulmak için neden o kadar zaman harcadığını ve mürekkep şişesinin durumunu da açıklıyordu. Kâğıdı kaptandan geri alarak yüksek sesle okudu.

"Kaptan Keelty ve *Kanarya* gemisinin tayfaları, *Pençe* adlı ünlü korsan ve kaçakçı gemisinin Pikta kıyısında ele geçirilip batırılmasına yardımcı olmuşlardır. Kraliyet hazinesinden bu şahıslara uygun bir ödül verilmesini talep ederim. İmza: Halt, Araluen Orman Muhafızları Birliği." Başını kaldırıp ekledi. "Bu mektubu Kral Sean'a hitaben yazdım. Bunu ona verirsen, emeğinin karşılığını alırsın."

Halt, kâğıdı geri uzatırken, kaptanın yüzüne alaycı bir ifade yerleşti. "Kral Sean mı? Adını hiç duymadım. Clonmel'in kralı, Ferris'tir."

"Ferris öldü," diye araya girdi Horace. Halt'u, kardeşinin ölümü hakkında konuşmaktan kurtarmak istemişti. "Biz de onu öldüren adamları takip ediyoruz. Tahtı, yeğeni Sean devraldı."

Kaptan, Horace'a döndü. Kralın ölüm haberi, onu şaşırtmıştı. Sonuçta Fingle Koyu, başkentten epeyce uzakta bulunuyordu. Halt'un yazdıklarını kuşkuyla inceledi.

"Eğer kral öldüyse," dedi, "bu yeni kral senin sözünü neden dikkate alsın ki?"

"Çünkü o benim yeğenim," dedi Halt. Koyu renk bakışları, Keelty'nin gözlerinin içine işliyordu. Kaptan, içgüdüsel olarak onun doğruyu söylediğini anladı. Hemen sonra aklına bir şey geldi.

"Fakat sen onun... Ferris'in yeğeni olduğunu söylemiştin?" dedi. "Yani bu durumda sen..." Aklındakinin doğruluğundan, kaçırdığı bir şey bulunup bulunmadığından kuşku duyarak sustu.

"Ben sadece şu sallantılı tekneden çıkıp, yoluna gitmek isteyen biriyim," dedi Halt aceleyle. Etrafına bir göz atınca, Will'in, paylaştıkları küçük ranzadan çanta ve eyerlerini alıp getirdiğini fark etti. Başını teşekkür edercesine sallayarak, pruvaya yöneldi. Denizciler, yolcuların iki metrelik mesafeyi atlamak zorunda kalmamaları için geminin kenarına bir merdiven yerleştirmişlerdi. Halt, bacağını küpeşteden dışarı atıp, elinde rüzgârda uçuşmakta olan kâğıtla öylece durmakta olan Keelty'ye döndü.

"Onu sakın kaybetme," diye uyardı adamı.

Tüm bu öğrendiklerini ağzı açık bir şekilde bir araya getirmeye çalışan Keelty, dalgın dalgın başını salladı. "Kaybetmem."

Halt, yol arkadaşlarına döndü. "Hadi gidelim," dedi ve merdivenden kolayca kuma indi. Ayağının altında bir kez daha sert zemini hissetmekten ötürü son derece memnundu.

SEKİZ

Alçak çalı ve uzun ot öbeklerinin arasından düzensiz bir biçimde uzanmakta olan kaba bir patika boyunca, iç kesimlere doğru at sürdüler. Rüzgârın ardı arkası kesilmiyor, deniz tarafından eserken önüne çıkan çimleri iki büklüm ediyordu. Will, etrafına bakındı. Görünürde hiç ağaç yoktu. Çimleri hışırdatan rüzgârın sesi, bir an için onu, ilk çıraklık yılında Gilan ve Halt ile Kalkaraları avlarken gitmiş oldukları Issız Ova'da geçirdiği o korkunç geceye götürmüştü.

Will, bir an silkinerek kendi kendini düzeltti. Onlar Kalkaraları avlarken değil, Kalkaralar onları avlarken demesi gerekiyordu aslında.

"Keşke bir ağaç görebilseydik," dedi Will'in az önce aklından geçenleri dile getiren Horace.

Halt, Horace'a yarım yamalak bir bakış attı. "Burada ağaç yetişmez. Rüzgârın denizden taşıdığı tuz, ağaçları öldürüyor. Ağaç görmek için karanın daha içlerine girmemiz gerek."

Bu sözleriyle Will'in aklını meşgul eden bir meseleye parmak basmıştı. "Halt, nereye gidiyoruz? Bir fikrin var mı?"

Halt, omuz silkti. "Tennyson'ın Craiskill Nehri'nde indiğini biliyoruz. Kumsala açılan tek patika da burası. Mantığım, bana bu yoldan gitmiş olmaları gerektiğini söylüyor."

"Ya başka bir patikaya rastlarsak?" diye sordu Will. Halt hafifçe tebessüm etti.

"O zaman başka bir mantık yürütmemiz gerekecek."

"İzlerini falan takip edemez misiniz?" diye sordu Horace. "Orman Muhafızları'nın bu işleri iyi bildiğini sanırdım."

"Biliyoruz zaten," dedi Halt sakince. "Fakat biz de hata yapabiliriz." Bu sözler ağzından çıktığı anda pişman oldu. Horace'ın yüzündeki alaycı şaşkınlığı fark etti.

"Şey," dedi genç savaşçı, "bunu söylediğini ilk kez duyuyorum." Halt'a dönerek dalga geçercesine sırıttı. Halt, kaşlarını çatmıştı.

"Gençken ve büyüklerine bir parça olsun saygılıyken seni daha çok seviyordum," dedi Horace'a.

Aslına bakılırsa patikada insan izleri bulunuyordu, ancak Halt ve Will'in, izlerin kime ait olduğunu anlamalarına imkân yoktu. Ne de olsa, kaçakçıların rağbet ettiği bir buluşma noktasına bağlanan bir patikada yol alıyorlardı. İskotilerin bu yolu, ticaret yaptıkları kaçakçıların kıyıya çıkardıkları içki fıçılarıyla yün balyalarını eve götürmek üzere kullandıkları aşikârdı. Pikta'nın, havanın koyun yetiştirmek için fazlasıyla soğuk ve nemli olduğu bu bölgesinde, yün, değer verilen bir üründü. Büyükbaş hayvanlar soğuk iklime daha rahat uyum sağlıyordu ve İskotiler de yumuşak yün karşılığında ticaret ortaklarına yumuşak deri ve boynuz veriyorlardı.

Patikayı takip ederek yollarına devam ettiler. Karşılarına bir yol ayrımı çıkmamıştı.

Bir yol ayrımına vardıklarında, gece çökmek üzereydi. Patikalardan biri sabahtan beri ilerlemekte oldukları yöne -doğuya- doğru devam ediyordu. Diğeri ise güneye kıvrılıyordu. Her ikisinden de eşit miktarda insan geçmiş gibi duruyordu.

"Ne yöne gideceğimize yarın karar veririz," dedi Halt. Grubu patikadan çıkararak, uzun çim ve çalıların arasından geçirdi. Boy hizasından biraz daha yukarıya kadar yükselen bir fundalık ve böğürtlen çalısının arkasında, kendilerine uygun bir kamp yeri buldular. Birkaç dakika boyunca atlarıyla daireler çizip çimleri çiğnedikten sonra, hayvanların eyerlerini çıkarıp onlara su verdiler. Otlamaları için atları serbest bıraktıktan sonra, kamp yerine yerleştiler. Vurucu, Orman Muhafızı atları ile seyahat etmeye alışmıştı ve Horace'ın artık onu bağlaması gerekmiyordu. Nasılsa arkadaşlarının yanından ayrılmayacaktı.

Horace, atların çiğneme ve yutma seslerini dinlerken, etrafına bakınarak kaşlarını çattı. "Yakacak bulmak için ne tarafa gitmem gerektiğini bilmiyorum," diye yakındı.

Halt, genç savaşçıyı hafif bir tebessümle süzdü. "Aramanın faydası yok," dedi. "Buralarda yakacak bir şey bulamazsın. Zaten ateş de yakamayız. Karanlık çöktüğünde, küçücük bir ateş bile kilometrelerce uzaktan seçilebilir. Etrafta kimlerin olduğunu bilmiyoruz."

Horace, iç geçirdi. Yine soğuk yemek yiyeceklerdi. Katık etmek için yanlarında yalnızca soğuk su vardı. Oysa kahveyi neredeyse Orman Muhafızları kadar sevmeye başlamıştı.

"Keyifli bir şeyler yapacağımız zaman bana haber verirsiniz," dedi.

Gece serpeleyen yağmur nedeniyle, sabahleyin nemli battaniyelerin altında uyandılar. Halt, ayağa kalkıp gerindi ve ağrıyan kasları nedeniyle homurdanmaya başladı.

"Bu işler için gerçekten de yaşlanmaya başladım," dedi. Bodur fundalıklar ve uzun çimlerle sınırlanmış alçak ufka bir göz attı ve izlendiklerine dair hiçbir işaret göremedi. Böğürtlen çalılarını göstererek, "Sanırım bu sabah ateş yakma riskini alabiliriz. Şu çalıların içinde kuru dal var mı, bir bak bakalım," dedi Will'e.

Will, başını "Tamam," anlamında salladı. Güne sıcak bir içecekle başlamayı iple çekiyordu. Karmakarışık böğürtlen çalısının içine girdi ve dikenin biri eline batınca, alçak sesle küfretti.

"Dikenlere dikkat et," dedi Halt.

"Görüyorum, teşekkürler," dedi Will. Saks bıçağıyla işe koyularak ince, kuru bir kök yığınını kesmeye başladı. Halt haklıydı. Kalın yaprak örtüsü, yağmurun içeri girmesine engel olmuştu. Will, bıçağıyla oymuş olduğu tünelden, elinde büyük bir dal yığını tutarak çıktı. Hiçbiri uzun süre yanmayacaktı belki ama en azından az duman çıkaracaklardı.

"Kahve cezvesini kaynatmaya yeter," dedi. Halt, başıyla onayladı. Yine soğuk bir kahvaltı edeceklerdi; kahvaltıları, bayat ekmek ve kurutulmuş meyve ile etten oluşuyordu. Ancak bu kez kahvaltının yanında birer fincan sıcak, tatlı kahve içebileceklerdi.

Birkaç dakika sonra, ikinci fincanlarındaki kahvenin tadını çıkararak arkalarına yaslandılar.

"Halt," dedi Will, "sana bir şey sorabilir miyim?"

Eski akıl hocasının ağzının, o her zamanki cevabı vermek üzere kıvrıldığını fark etti ve Halt konuşamadan Will, hızla atıldı.

"Evet, biliyorum. Zaten sordum. Fakat bu kez başka bir şey sormak istiyorum, tamam mı?"

Halt, Will'in, her zamanki cevabını vermesine engel olmasına bir parça alınsa da başıyla devam etmesini işaret etti.

"Sence Tennyson nereye gidiyor olabilir?"

Birkaç saniye düşündükten sonra, "Bana kalırsa," diye cevap verdi Orman Muhafızı. "Eline geçen fırsatı değerlendirip güneye inecektir. Araluen'e dönecektir."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Horace. Halt'un cevabını ilgiyle bekliyordu. Orman Muhafızı arkadaşlarının durumu değerlendirip sorulara doğru cevapları bulma yetenekleri, Horace'ı her zaman etkilemişti. Bazen, sanki ilahi bir yol gösterici tarafından yönlendiriliyormuş gibi hareket ediyorlardı.

"Öyle tahmin ediyorum," dedi Halt.

Horace, hayal kırıklığına uğramıştı. Halt'un detaylı bir durum değerlendirmesi yapmasını bekliyordu. Orman Muhafızı'nın yüzünde minik bir tebessüm belirdi. Horace'ın, Orman Muhafızları'nın beceri ve yeteneklerini zaman zaman abarttığının farkındaydı.

"Bazen tek yapabileceğin budur," diye açıklama yaptı özür dilercesine. Fakat sonra, aklından geçenleri söylemenin iyi bir

fikir olduğuna karar verdi. Arkasına uzanarak, eyer çantasından deri bir harita kutusu çıkardı. Araluen ile Pikta arasında kalan sınır bölgesinin kuzey kısmına ait haritayı açtı. Genç yol arkadaşları, Halt'un sağına ve soluna geçtiler.

"Şuralarda bir yerde olduğumuzu tahmin ediyorum," dedi ve işaret parmağını kıyıdan birkaç santim içeride kalan bir noktaya koydu. Will ve Horace, Linkeith Burnu'nun ve Craiskill Nehri'nin haritada işaretli olduğunu görebiliyorlardı. Nehir kuzeydoğuya doğru kıvrılarak, üzerinde bulundukları, doğuya doğru nispeten düz ilerleyen yoldan ayrılıyordu. Horace, haritaya yakından bakmak üzere öne doğru eğildi.

"Takip ettiğimiz patika nerede?" diye sordu. Halt, onu sabırlı bakışlarla süzdü.

"Bu haritalara bütün patika ve yan yolları koymuyoruz," dedi. Horace alt dudağını büküp, omuz silkti. Bu hareketiyle, o tür yolların da haritaya konması gerektiğine inandığını belli ediyordu. Halt, ona aldırış etmedi.

"Tennyson, büyük olasılıkla güneye inmek istiyordur," dedi. "Bu yol ayrımı da karşısına çıkan ilk fırsat."

Will, düşünceli bir tavırla kafasını kaşıdı. "Neden güney? Bunu dün gece de söylemiştin. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Emin değilim ki," dedi Halt. "Fakat mantıklı bir varsayım."

Horace, küçümser bir tavırla homurdandı. "Atıyorum demenin süslü hali."

Halt, sert bakışlarını yukarı kaldırdı ama Horace, Orman Muhafızı ile göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Halt, başını iki yana sallayarak devam etti.

"Tennyson'ın esasen Pikta'ya gelmek gibi bir niyeti *olmadığını* biliyoruz," dedi. "O'Malley öyle söylemişti, hatırladınız mı?"

Horace'ın yüzünde, durumu kavramaya başladığına dair işaretler beliriyordu. Orman Muhafızları'nın asla hata yapmayacaklarına olan inancı, yavaş yavaş yerine geliyordu.

"Haklısın," dedi. "Sen sorduğunda Tennyson'ın yalnızca Hiberniya dışına çıkmak istediğini söylemişti."

"Aynen öyle. O'Malley, Pikta'ya gidiyordu. Dolayısıyla Tennyson'ı Craiskill Nehri'nde karaya çıkardı. Şimdi, Dışarlıklıların şu ana dek Pikta'da herhangi bir nüfuz sahibi olmadıklarına bahse girebilirim..."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Will.

"İskotilerin yeni dinlere karşı pek de hoşgörülü oldukları söylenemez," dedi Halt. "Yerel halk, bu tür meselelere Araluenlilere göre çok daha sert tepki verir. Bu ülkede yeni bir din akımı yaratmaya çalışanların derileri yüzülür. Özellikle de o dine geçmeniz için sizden altın istenmesi halinde."

"Hiç de yabana atılır bir sistemleri yokmuş," dedi Horace.

Halt, bakışlarını genç savaşçıya çevirdi. "Aynen öyle. Ancak Araluen'in uzak noktalarına dağılmış minik nüfuz alanları olabilir. İçine sızdıkları tek bölgenin Selsey olduğunu duysam, şaşardım."

Selsey, Batı Kıyısı'nda yer alan ve Halt'un, Dışarlıklıların faaliyetlerini ilk keşfettiği ıssız balıkçı kasabasının adıydı.

"Öyle olmasa bile, başka bir seçeneği yok, öyle değil mi?" dedi Will. "Hiberniya'da kalamaz, çünkü peşinde olduğumuzu biliyor. Pikta'da kalamaz..."

"...kalırsa derisini yüzerler," diye sırıtarak araya girdi Horace. Kendini beğenmiş, şişko Tennyson'ın derisinin yüzülmesi fikri, pek bir hoşuna gitmişti.

"Dolayısıyla mantıklı bir seçim olarak geriye Araluen kalıyor," diye bitirdi Halt. Parmağını biraz önce işaret ettiği yerin güneyinde kalan bir noktaya koydu. "Araluen'e doğru uzanan dağların arasından geçen en yakın patika da şurası. Tek Kuzgun Geçidi."

Araluen ile Pikta arasındaki sınır, sarp sıradağların oluşturduğu bir çizgiden ibaretti. Çok yüksek değillerdi belki, ancak son derece diklerdi ve geçit vermiyorlardı. Dağları aşmanın en kolay yolu ise, orada bulunan bir dizi geçidi kullanmaktı.

"Tek Kuzgun Geçidi mi?" diye tekrar etti Horace. "Neden Tek Kuzgun?"

"Tek kuzgun, keder ifade eder," dedi Will dalgın dalgın.

Halt, başıyla onayladı. "Doğru. Geçitte yıllar önce bir savaş yaşanmış. Bir İskoti ordusu pusuya düşürülmüş ve bir tek asker dışında hepsi öldürülmüş. Efsaneye göre, o günden beri orada hiçbir kuş yaşamazmış. Erkekleri için gözyaşı döken İskoti dullarını andırırcasına, her yıl savaşın yıldönümünde ortaya çıkıp feryat eden tek bir kuzgun hariç..."

"Bu olay kaç yıl önce yaşanmış?" diye sordu Horace. Halt, haritayı katlayıp kutusuna koyarken omuz silkti.

"Üç ya da dört yüz yıl önce sanırım," dedi kayıtsızca.

"Peki, bir kuzgun kaç sene yaşar?" diye sordu Horace. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Halt, bunu neyin takip edeceğini anlayarak, bakışlarını gökyüzüne kaldırdı.

Will, araya girmeyi denedi. "Horace..."

Horace, arkadaşını durdurmak için elini kaldırdı.

"Yani demek istediğim, o hayvan orada üremiyordu herhalde ve bu da onun torununun torununun torununun torununun torunu olamaz, öyle değil mi?" dedi. "Sonuçta tek bir kuzgundan söz ediyoruz ve tek bir kuzgunun kendi başına torununun torununun torununun torununun torunu olamaz, öyle değil mi?"

"Bu bir *efsane*, Horace," dedi Halt kasten. "Kelimesi kelimesine ciddiye almamak gerek."

"Yine de," dedi Horace azimle, "neden verecek daha mantıklı bir isim bulamamışlar? Muharebe Geçidi gibi? Ya da Pusu Geçidi?"

Halt, genç savaşçıyı süzmeye başladı. Horace'ı küçük kardeşiymiş gibi severdi. Hatta onu Will'den sonra, ikinci bir oğlu olarak görüyordu. Çocuğun kılıç kullanmadaki yeteneğine ve dövüş sırasındaki cesaretine hayrandı. Fakat bazen, yalnızca bazen, genç savaşçının kafasını tutup, uygun bir ağaca çarpmamak için kendini zor tutuyordu.

"Simgeleri ve duyguları hiç umursamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hı?" dedi Horace. Halt'un ne dediğini pek anlamamıştı. Halt, uygun bir ağaç bakınmaya başladı. Horace'ın şanslı günüydü belki de; etrafta hiç ağaç yoktu.

DOKUZ

Sözde tanrı Alseiass'ın sözde peygamberi Tennyson, önüne konan servis tabağına sert bir bakış attı. Tuzlanmış küçük bir et dilimi ve birkaç parça pörsümüş havuçla turptan ibaret olan azıcık yemek, neşesini hiç de yerine getirmiyordu. Tennyson, keyfine düşkün bir adamdı. Ancak o an hem üşüyordu hem de rahatı yerinde değildi. Daha da kötüsü, karnı açtı.

Onu ve ekibini, Pikta'nın ıssız batı kıyısında karaya çıkaran Hiberniyalı kaçakçıyı hatırlayınca, hayıflandı. Adam, Dışarlıklılardan çok yüksek bir ücret talep etmiş ve sıkı bir pazarlığın ardından, güneye yapacakları yolculuk sırasında ihtiyaç duyacakları erzakı temin etmeyi de gönülsüzce kabul etmişti. Gemiden ayrılma zamanı geldiğinde, Dışarlıklıların her biri, istenmeyen birer yük gibi itilip kakılarak karaya fırlatılmış, peşlerinden de kumsala yarım düzine çuval atılmıştı.

Tennyson, çuvallardaki yiyeceklerin en az üçte birinin çürümüş ve yenilemeyecek halde olduğunu keşfettiğinde ise kaçakçı gemisi, çoktan kıyıdan ayrılmış, dalgaların arasında bir balık gibi süzülmeye başlamıştı bile. Tennyson, kaçakçın

gasp ettiği altınları sayarak kahkahalar attığını düşününce, öfkeden deliye dönmüştü.

Tennyson, ilk başta, sağlam kalan az sayıda yiyeceğin büyük bir kısmını kendine ayırmayı planlasa da, sonradan tedbirli davranmayı tercih etmişti. Müritlerini güçlükle idare ediyordu. Zaten hiçbirinin Alseiass'a falan inandığı yoktu. Müritleri, Dışarlıklı tarikatının sıradan taşra halkından para koparmaktan başka bir amacı bulunmadığını çok iyi bilen suç ortaklarından oluşuyordu. Tennyson'ı önderleri olarak görmelerinin tek sebebi, adamın, saf çiftçi ve köylüleri onlara para vermeleri konusunda ikna etme yeteneğiydi. Ancak artık yanlarında ne bir çiftçi vardı ne de bir köylü. Hiçbiri, geniş beyaz cübbesinin içindeki kır saçlı adama itaat etme gereği duymuyordu. Önderleri olabilirdi ama o an için ceplerini doldurmak adına hiçbir adım atmıyordu. Dolayısıyla da gruptaki herhangi birinden fazlasını hak etmiyordu.

Aslına bakılırsa, ekibinin Tennyson'a ihtiyacı olduğu kadar, onun da ekibine ihtiyacı vardı. Etrafları, Tennyson'ın her istediğini yapmaya hazır yüzlerce müritle doluyken, işler farklıydı. O şartlar altında, başta Tennyson olmak üzere hepsi lüks içinde yaşıyordu. Ama ya şimdi? Artık Tennyson da eldeki erzakı diğerleriyle paylaşmalıydı.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca, asık yüzünü yukarı kaldırdı. Hâlâ emrinde çalışmakta olan Cenevizalı suikastçıların kıdemli olanı Bacari, yaklaştı ve birkaç adım ötesinde durdu. Tennyson'ın dizindeki tabağa bakarak alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Bir ziyafete benzemiyor, peygamber cenapları."

Tennyson'ın öfkeden alnı karardı. Cenevizalılara ihtiyacı vardı, ama onlardan hiç hoşlanmıyordu. Ukala ve bencil tipler-

di. Verdiği görevleri sanki ona bir lütufta bulunuyormuşçasına gönülsüz bir edayla yapıyorlardı. Kendisine koruma sağlamaları için onlara çok para vermişti ve karşısına çıktıklarında, ona bir parça saygı göstermelerini bekliyordu. Fakat suikastçılar, bu konuda onunla aynı fikirde değillerdi.

"Bir şey buldunuz mu?" diye sordu Tennyson.

Suikastçı, omuz silkti. "Yaklaşık üç kilometre ötede küçük bir çiftlik var. Hayvanları da var, yani midemize en azından biraz et girecek."

Tennyson, Cenevizalıları keşfe göndermişti. Zaten sınırlı olan erzakları, neredeyse yenmez hale gelmişti ve yiyecek bir şeyler bulmaları gerekiyordu. Taze et lafı geçince Tennyson, bir anda canlandı.

"Ya sebze? Un? Buğday?" diye sordu. Bacari, bir kez daha omuz silkti. *Ne sinir bozucu bir hareket*, diye düşündü Tennyson. Karşısındaki kişiyi resmen küçümsüyordu suikastçı.

"Olabilir," dedi Bacari. "Bolluk içinde yaşıyor gibiler."

Tennyson'ın gözleri kısıldı. Bolluk, aynı zamanda bol nüfus anlamına da gelebilirdi. "Kaç kişiler?"

Bacari, kayıtsızca bir el işareti yaptı. "Şu ana dek iki kişi görebildim," dedi. "Kolayca hallederiz."

"Harika!" diyen Tennyson, yenilenmiş bir heyecanla ayağa fırladı. Bir göz attığı tabağındaki bayat yiyecekleri yolun kenarındaki fundalığa fırlatarak "Rolf!" diye seslendi baş müridine. "Herkes yola çıkmaya hazır olsun! Cenevizalılar yiyecek bulmuşlar!"

Ekip, hareket etmek üzere hazırlanmaya başladı. Yiyecekten söz edilmesi hepsini yüreklendirmişti. Son birkaç gün için-

de sıkça görülen suratsız bakışlar ve öfkeli mırıltılar, bir anda yok olmuştu. *Tok bir midenin hayali, insanın ruh halini nasıl da değiştirebiliyor,* diye geçirdi içinden Tennyson.

Suikastçıların sözünü ettikleri çiftlik, damı sazla kaplı bakımlı bir kulübeyle yan tarafındaki ahırdan oluşuyordu. Kulübenin şöminesinden tembel kıvrımlar halinde dumanlar tütüyordu. Ekili tarlalarda birtakım sebzelerin yeşil renkli uçları görülüyordu; Tennyson, lahana diye tahmin yürüttü. Onlar yaklaşırken ahırdan, arkasındaki kara ineği iple çekmekte olan bir adam çıktı. Bölgeye has ekose desenli uzun bir tunik ve kalın bir etek giymişti. Yaklaşanları ilk başta görmedi ama onları fark ettiği anda olduğu yerde donakaldı. İnek, uzun çimleri kemirmek üzere başını toprağa eğdi.

Tennyson, niyetinin kötü olmadığını belli etmek için elini kaldırdı ve İskoti çiftçisine doğru yürümeye başladı. Rolf ve diğer adamları ise iki sıra halinde sağına ve soluna geçmişlerdi. Bacari ve diğer Cenevizalı Marisi, patronlarının bir adım arkasından geliyorlardı. Her ikisi de tatar yaylarını çıkarıp, dikkat çekmeden yanlarında taşıyordu.

Çiftçi, arkasını dönerek eve doğru seslendi. Birkaç saniye sonra kapıda bir kadın belirdi ve evini yabancılara karşı savunmaya hazır bir şekilde kocasına katıldı.

"Kötü bir niyetimiz yok," diye seslendi Tennyson. "Size bir zarar vermek istemiyoruz."

Çiftçi, ona kendi dilinde yanıt verdi. Tennyson hiçbir şey anlamamıştı ama adamın kastettiği şey açıkça ortadaydı: Uzak durun. Adam, hafifçe eğilerek sağ bacağındaki üstü deriyle kaplı tozluktan bir şey çıkardı. Doğrulunca bunun kara bıçaklı uzun bir kama olduğu anlaşıldı. Tennyson, adama güven verircesine gülümsedi ve ilerlemeye devam etti.

"Yiyeceğe ihtiyacımız var," dedi. "Parasım fazlasıyla öderiz."

Para ödemek gibi bir niyeti kesinlikle yoktu ve adamın ortak dili anlayıp anlamadığını da bilmiyordu. Büyük olasılıkla anlamıyordu; medeniyetten o kadar uzaktalardı ki... Önemli olan, yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşmaya devam etmesiydi.

Ancak çiftçi, ikna olmamıştı. Arkasını dönerek ahırın korunaklı duvarları arasına girmesi için ineği sertçe ittirdi. Siyah hayvan, başını panikle kaldırıp hızla yanlarından uzaklaşmaya başladı.

"Gebertin şunu," dedi Tennyson usulca.

Sözcükler daha ağzından çıkarken iki vızıltı duyuldu ve tarlayı aşan iki ok, çiftçiyi sırtından vurdu. Adam, ellerini savurup boğulmuş gibi bir çığlık attı ve yüzüstü çimlerin üstüne düştü. Karısı, bir feryat koparark dizüstü yere çöktü ve kocasıyla konuşmaya, adamı kaldırmak için uğraşmaya başladı. Fakat Tennyson, çiftçinin düşme şeklinden adamın daha yere çarpmadan ölmüş olduğunu anlamıştı. Kadının, gerçeği algılaması bir dakika kadar sürdü. Ayağa fırlayıp gruba doğru küfür olduğu anlaşılan bir şeyler haykırdı ve arkasını dönerek koşmaya başladı. Bacari, tatar yayına yeniden bir ok yerleştirip nişan aldı. Kadın, üç adım gitmişti ki bedenine saplanan okla birlikte kocasının birkaç metre ötesinde yere düştü.

Çığlıklar ve madeni kan kokusu nedeniyle sinirleri bozulan inek ise tereddütle bekliyor, başını sallayarak, yaklaşmakta olan yabancılara belli belirsiz bir direnç gösteriyordu.

Tennyson'ın en sadık adamlarından biri olan iriyarı Nolan, öne çıktı ve boynundaki ipi yakalayarak hayvanı kontrol altına aldı. İnek meraklı bakışlarını adama çevirmişti ki Nolan'ın bıçağı hayvanın gırtlağından içeri daldı. Yaradan kan fışkırmaya başladı ve hayvan birkaç adım sendeledikten sonra dayanamayıp, çimlerin üstüne devrildi.

Dışarlıklılar, çırpman ineğin etrafını sarmış, keyifli gözlerle ölmesini bekliyorlardı. Hayvanın, ekibin karnını epeyce bir süre tok tutacak kadar eti vardı.

"Şunu temizleyip hazırlayın," dedi Tennyson, Nolan'a bakarak. İriyarı adam, Tennyson'ın müritlerine katılmadan önce kasaplık yapıyordu. Memnuniyetle başını salladı.

Etrafındaki üç kişiye "Yardım edin," diye seslendi. O, hayvanın derisini yüzüp keserken, adamların da hayvanın vücudunu kıpırdatmadan tutmaları gerekiyordu. Tennyson, kasabın yanından ayrılarak uzun adımlarla çiftlik evine doğru yürümeye başladı. Alçak kapıdan geçebilmek için başını eğmesi gerekti. Etrafı hızlıca tarayarak, evde yeterince patates, turp ve soğan bulunduğunu fark etti. Adamları sebzeleri toparlarken, iki kişiyi ekili tarlada büyümekte olan lahanalardan koparmaları için gönderdi. Bakışlarını küçük ve derli toplu evin içinde gezdirdi. Aslında geceyi bir çatının altında geçirmeye can atıyordu. Fakat çiftçinin o yakınlarda eşi, dostu olup olmadığını bilmiyordu. Yiyecekleri alıp yollarına devam etmeleri, daha güvenli olacaktı.

Evden çıktığında, adamlarından biriyle burun buruna geldi.

"Ahırda iki hayvan daha var," dedi adam. "Onları da istiyor muyuz?"

Tennyson, tereddüt etti. Artık ellerinde yeterince et ve sebze vardı. Daha fazlası, onları yavaşlatmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Çalışmalara çoktan başlamış olan Nolan'a bir göz attı. Hayvanın derisini yüzmüş ve çimlerin üstüne açmıştı. İç organlarını boşaltıp temizlediği hayvanı şeritler halinde kesiyor ve et parçalarını kanlı derinin üstüne yerleştiriyordu.

"Hayır," dedi. "Ayrılırken ahırı yakın. Evi de." *Ortalığı yakıp yıkmak için bir sebep yok aslında,* diye geçirdi zihninden. Fakat yakmamak için de yoktu. Bu tür gereksiz yıkımlar, uzun vadede moralinin yerine gelmesini sağlıyordu.

Dışarlıklı, başıyla onayladı. Bir an sonra, Tennyson'ın niyetini tam olarak anlayamadığı için tereddüt etti.

"Ya inekler?" diye sordu. Tennyson, omuz silkti. Onun işine yaramayacaklarsa, başkaları keyfini sürsün diye hayvanları arkada bırakmanın bir anlamı yoktu.

"Onları da ahırla birlikte yakın."

ON

Patika Halt, Will ve Horace'ı bir parça güneydoğuya döndürmüştü. Kıyı şeridi, batı tarafına doğru kıvrılıyordu. Yani ilerledikçe denizden uzaklaşıyorlardı. Hiç kesilmeyen o deniz kokulu rüzgâr dinmiş, yolda yeniden ağaçlar belirmeye başlamıştı.

Daha çok fundalık ve katırtırnaklarıyla kaplı dağlık, ıssız topraklardan geçiyorlardı. Will ve Horace'ın alışkın oldukları, Araluen'in hoş yeşilliklerinden eser yoktu. Fakat buranın da kendince bir güzelliği vardı; vahşi ve engebeliydi. Giderek daha sık görmeye başladıkları ağaçlar bile doğa şartlarına uyum sağlamışlardı. Kumluk zemine iyice yayılmış kökleriyle, kaslı insan kollarını andıran kalın dallarından destek alıyorlardı.

Bir kilometre kadar ilerledikten sonra, Halt'tan hafif bir hırıltı yükseldi. Atının sırtından indi ve bir şeyleri incelemek üzere yoldan uzaklaştı. Tek sıra halinde arkasından at sürmekte olan Will ve Horace da atlarından inerek, neler olup bittiğini anlamak üzere yanına geldiler. Halt, yol kenarındaki kaba çalıların dallarından birine takılmış küçük bir kumaş parçasını inceliyordu.

"Bundan ne anlam çıkarıyorsun, Will?"

"Elinde bir kumaş parçası tuttuğunu," dedi Will ve Halt'ın delici bakışlarını yüzüne dikince, akıl hocasının ondan daha farklı bir cevap beklediğini fark etti. Uzanıp, küçük kumaş parçasına dokundu ve onu hafifçe parmaklarının arasında gezdirdi. Pürüzsüz bir biçimde dokunmuş olan kumaşın, bir gömleğin parçası olabileceği ihtimalini aklından geçirdi.

"İskotilerin giydiği kaba tuniklere benzemiyor," dedi dikkatle. İskotilerin neden o kalın ve kaba kumaşları dokuduklarını biliyordu artık. Memleketlerindeki dikenli çalı ve fundalıkların, daha ince dokunmuş kumaşları birkaç hafta içinde lime lime edeceği ortadaydı.

"Aferin," dedi Halt, Will'in yanıtını beğenerek.

Horace, patikanın yanına çömelmiş arkadaşlarını izleyerek gülümsedi. Halt'un, eski çırağına bir şeyler öğretmekten asla vazgeçmeyeceğini biliyordu. Will, daima onun çırağı olacaktı. Bunlar aklından geçerken, Will'in de muhtemelen daima Halt'un çırağı olmayı isteyeceğini fark etti.

"Başka ne geliyor aklına?" diye sordu Halt.

Will, etrafına bakınarak üstünde yol almakta oldukları kumlu patikayı inceledi ve son birkaç gün içinde yoldan geçenlerin bıraktıkları izleri fark etti. Fakat yağmur ve rüzgârın etkisi, izlerin bir gruba mı yoksa tek başlarına dolaşan gezginlere mi ait olduğu sorusunu cevaplamasını engelliyordu.

"Bu kıyafeti giyen kişinin neden yolda yürümediğini merak ediyorum. Ortada açık bir patika varken neden çalıların arasından geçmeyi tercih etsin?"

Halt, bir şey söylemedi. Fakat Will'e yaklaşıp, teşvik edi-

ci bir biçimde başını salladığında, vücut diliyle genç Orman Muhafızı'na doğru yolda olduğunu söylemişti. Will, bakışlarını bir kez daha patikaya ve karmakarışık izlere çevirdi.

"Patika oldukça dar," dedi sonunda. "Yan yana iki kişiden fazlası ilerleyemez. Bunu giyen her kim ise..." küçük kumaş parçasını işaret etti, "itiş kakış sonucu kenara yuvarlanmış. Belki de bir an için durmuş ve arkadan gelen biri de o kişiye çarparak onu yoldan çıkarmıştır."

"Öyleyse önümüzde büyük bir kafile var demektir. Hatta bana kalırsa sayıları bir düzineden fazla," dedi Halt.

"Hancı, Tennyson'ın yanında yirmi kişi olduğunu söylemişti," dedi Will.

Halt, başıyla onayladı. "Aynen öyle. Tahminime göre, aramızda bir, iki günlük bir mesafe var."

Ayağa kalktılar. Horace, hayranlıkla başım iki yana salladı.

"Yani bütün bunları küçücük bir kumaş parçasına bakarak mı buldunuz?"

Halt, genç savaşçıyı acı dolu bakışlarla süzdü. Önceki gün kullanmış olduğu "Atıyorum demenin süslü hali" ifadesinden dolayı Horace'a hâlâ biraz kızgındı. Halt, ona yapılan olumsuz eleştirileri asla unutmazdı.

"Hayır," dedi. "Atıyoruz. Sadece kulağa bilimsel gelsin istedik."

Halt, Horace bir cevap versin diye birkaç saniyeliğine sustu, ama Horace akıllıca davranarak sessiz kalmayı tercih etti. Orman Muhafızı, sonunda önlerindeki patikayı işaret ederek "Haydi yola koyulalım," dedi.

Rüzgâr, önceki gece gökyüzünü kaplayan yağmur bulutlarını uzaklaştırmıştı. Hava kuru ve soğuk olmasına rağmen, gökyüzü masmaviydi. Etraflarını saran fundalıklar rengârenkti; koyu kahverengiden donuk mora kadar her renk vardı. Güneş ışığı altında hepsi pırıl pırıl parlıyordu sanki. Will, bir sonraki kumaş parçasını neredeyse rastlantı eseri fark etti. Bu seferki, en fazla bir iplik büyüklüğündeydi ve bu kez patikaya daha yakın bir çalının üstündeydi. Mor çalının üzerinde gözden kaçması, işten bile değildi.

Çünkü kumaş da mor renkteydi.

Will, hemen arkasından at sürmekte olan Horace'a, dizginleri çekmesini işaret etti. Ardından da atının sırtından eğilerek, iplik parçasını çalının üstünden aldı.

"Halt," diye seslendi.

Sakallı Orman Muhafızı, Abelard'ı durdurup arkasını döndü. Will'in işaret parmağındaki ipliği görünce, gözlerini kıstı ve usulca gülümsedi. "Mor renkte giyinen kimi tanıyoruz?"

"Cenevizalılar," diye cevap verdi Will.

Halt, derin bir nefes aldı. "Demek ki doğru iz üstündeyiz."

Birkaç kilometre daha gidince, doğru yolda ilerlediklerinden emin oldular. Önce kokusunu aldılar demek, daha uygun olurdu aslında. Rüzgâr, duman kokusunun uzun süre havada kalamayacağı kadar güçlüydü. Koku, neredeyse geldiği gibi yok olmuştu. Fakat burunları bir şekilde yanık odun ve sa kokularıyla dolmuştu –ve bir koku daha vardı.

"Duman," dedi Will. Atını durdurup, kokuyu daha iyi alabilmek için, yüzünü rüzgâra doğru çevirdi. Ancak başka bir şey daha kokuyordu. Daha önceden bildiği, güney Hiberniya'da, Tennyson'ın yağmacılarını takip ettiği zamanlardan hatırladığı bir koku daha vardı. Yanmış et kokusuydu bu.

Halt ve Horace da durumun farkındaydılar. Will, ustasıyla bakıştı ve Halt'un da o berbat kokuyu almış olduğunu anladı.

"Hadi," dedi Halt ve geç kaldıklarını bile bile Abelard'ı mahmuzlayarak hızla koşturmaya başladı.

Çiftçinin kulübesi, patikanın birkaç yüz metre ötesindeki bir açıklıktaydı.

Alevler tarafından yutulalı bir gün olmasına rağmen, kulübenin yerini dumanları tüten, kapkara kesilmiş bir enkaz yığını almıştı. Sazlık damın bir bölümü, hâlâ kısmen sağlamdı. Fakat çatıya destek olan yapı devrilmişti ve dam da yanık duvarlardan birinin kalıntılarına dayanarak, yamuk da olsa ayakta durmaya çalışıyordu.

"Sazlar nemliydi herhalde," dedi Halt. "Tamamen yanmamışlar."

Kulübenin birkaç metre gerisinde, atlarını dizginlediler. Ortalıkta hiçbir canlı kalmamıştı. Uzun çimlerin içinde bir erkek ve bir kadın cesedi, boylu boyunca uzanıyordu.

Kulübenin yanında ikinci bir yapı daha vardı. *Burası ahır olmalı,* diye düşündü Will. O bina da tamamen kül olmuştu. Duvarlarından geriye hiçbir şey kalmamıştı ama kulübede olduğu gibi, nemli saz damın bir kısmı kurtulmuş ve enkazın içine çökmüştü. Will, ahıra yönelmeye çalışınca Çekici, endişeyle kenara çekildi. Yanık et kokusu ahırda çok daha güçlüydü ve

hayvan, o kokunun içine girmeyi reddediyordu. Will, küllerin arasındaki iki iri, yanmış bedeni seçebiliyordu. *İnekler olmalı,* diye geçirdi aklından.

"Sakin ol, oğlum," dedi Çekici'ye. Ufak tefek at, gergin tepkileri için özür dilercesine başım geriye doğru savurdu. Bir süre sonra kendini topladı. Will, aşağı atlamıştı. Çekici'nin göğsünden gelen hafif uyarı hırıltısını duyabiliyordu.

"Tamam, geçti," dedi atma. "Bunu yapanlar çoktan sınra kadem basmış."

Kısa bir süre sonra, faillerin kim oldukları ortaya çıktı. Will, çiftçinin cesedine doğru eğilerek, adamın düştüğü yerde toplanan ekose tuniğini hafifçe yana sıyırdı. Kaba yün katmanların arasında, adamı öldüren şeyi buldu: Sırtına saplanmış ve aralarında bir santim bile bulunmayan iki tatar yayı oku. Çok az kan akmıştı. Okların en az biri kalbine saplanmış ve çiftçiyi anında öldürmüş olmalıydı. *Hiç olmazsa acı çekmemiş,* diye düşündü Will. Başını kaldırınca Halt ve Horace'ın atlarından inmeden onu izlediklerini fark etti.

"Tatar yayı," dedi.

"İskoti silahı değil," diye ekledi Halt.

Will, başını iki yana salladı. "Hayır. Bu okları daha önce görmüştüm. Cenevizalılara aitler. Tennyson, buradan geçmiş."

Horace'ın bakışları, acıklı manzaraya kilitlenmişti. Yüzüne kederle tiksinti karışımı bir ifade hâkimdi. Pikta ve İskotiler, Araluen'in düşmanlarıydılar belki ama bu insanlar ne askerdi ne de yağmacı. Gündelik işleriyle meşgul olan, sıkı çalışarak bu zorlu kuzey topraklarında kıt kanaat geçinmekte olan basit taşra insanlarıydılar.

"Neden?" dedi. "Öldürmeye ne gerek vardı?"

Horace, genç olmasına karşın çok sayıda muharebeye katılmıştı ve savaşın hiç hoş bir şey olmadığını biliyordu. Fakat savaşta askerler en azından kaderlerinin kendi ellerinde olduğunu bilirlerdi. Kendilerini savunma şansları olurdu. Şahit oldukları manzarada ise masum ve silahsız siviller, acımasızca katledilmişti.

Halt, daha uzakta ve uzun çimlerin arasına hafifçe gizlenmiş olan leşi işaret etti. Etrafında küçük bir sinek bulutu vızıldıyordu. Karganın teki, sipsivri gagasıyla leşi didikliyordu. Karşılarına bir inekten arta kalanlar çıkmıştı. Ama bu seferki öldürülmüş ve bir kasap tarafından kesilmişti.

"Yiyeceğe ihtiyaçları vardı," dedi Halt. "Hayvanı o yüzden kestiler. Çiftçi itiraz edince onu ve karısını öldürüp, evi ve ahırı yaktılar."

"Fakat neden? Adamı kolayca etkisiz hale getirebilirlerdi. Öldürmelerine ne gerek vardı?"

Halt, omuz silkerek "Sınıra kadar daha önlerinde uzun bir yol var," dedi. "Geride, insanları varlıklarından haberdar edecek kimseyi bırakmak istemediler sanırım." Etrafına bakındı ama başka bir mesken göremedi. "Bahse girerim ki birkaç kilometrekarelik bir alan içinde böyle yarım düzine çiftlik vardır. Hatta bir mezra ya da köy bile olabilir. Tennyson, köylülerin bir araya gelip onu takip etmelerini istemeyecektir."

"Katil domuzun teki o herif," diye usulca araya girdi Horace. Sakallı Orman Muhafızı da tiksintiyle homurdandı.

"Bunu daha yeni mi anlamaya başladın?" diye sordu.

ON BİR

Halt, ihtiyatlı bakışlarını ufka çevirdi. "Buradan gitmemiz gerek," dedi ama Horace, atının sırtından inmeye başlamıştı bile.

"Onları böyle bırakamayız, Halt," dedi usulca. "Bu doğru olmaz."

Kamp malzemelerinin arasında bulunan kısa küreğinin kayışını çözmeye başladı. Halt, atının sırtında öne doğru eğildi.

"Horace, bu çiftçilerin eşi dostu geldiğinde burada olmak ister misin?" diye sordu. "Çünkü açıklama dinlemek isteyeceklerini hiç sanmıyorum."

Fakat Horace, çoktan kazabileceği yumuşak bir nokta bulmak üzere toprağı incelemeye başlamıştı.

"Onları gömmemiz gerek, Halt. Cesetleri burada öylece çürümeye bırakamayız. Yakınlarda dostları varsa, bu işe zaman ayırdığımız için bize teşekkür etmeleri gerekir."

"Bana kalırsa, İskotilerin gereğinden fazla uzlaşmacı insanlar olduklarını sanıyorsun," dedi Halt. Fakat Horace'ın fikrini

değiştiremeyeceğini görebiliyordu. Will de atından inmiş, küreğini çıkarmıştı. Başını kaldırıp Halt'a bir göz attı.

"Halt, cesetleri gömmezsek, buraya daha fazla sayıda karga ve kuzgun gelir. Ve bu da komşularının dikkatini çekebilir."

"Ya şu ne olacak?" diyerek kesilmiş hayvanı gösterdi Halt. Will omuz silkti.

"Onu da ahırın küllerinin içine sürükleyebiliriz," dedi. "Sazlardan arta kalanlarla gizleriz."

Halt, iç geçirerek tartışmayı kesti. *Horace bir anlamda haklı,* diye düşünüyordu. Doğru olan şeyi yapıyorlardı ki Tennyson türü insanlarla aralarındaki fark da buydu. Ayrıca Will'in parmak bastığı nokta da kulağa mantıklı geliyordu. *Belki de yaşlanınca fazlasıyla soğukkanlı ve işgüzar bir adam olup çıktım,* diye düşündü Halt. Atından inerek küreğini çıkardı ve toprağı kazmaya başladı.

"Bazen hedefime öyle odaklanıyorum ki doğru olanı yapmak aklımdan çıkabiliyor," diye şikâyet etti. "İnsanı yoldan çıkarıyorsun, Horace."

Cesetleri üstlerindeki kalın tuniklerle kaplayıp, kazdıkları dar mezarın içine yan yana yerleştirdiler. Will ve Horace mezarı doldururlarken, Halt da Abelard'ın eyerine bağladığı iple, leşin artıklarını kapkara kesilmiş ahıra sürükledi. Yarı yarıya yanmış birkaç saz öbeğini kalıntıların üstüne yerleştirdi. Ahırdaki diğer iki hayvan, o kadar çok yanmıştı ki ortada leş yiyen hayvanların ilgisini çekecek hiçbir şey kalmamıştı.

Horace, küreğiyle mezarı düzleştirdikten sonra, ayağa kalkarak belini ovuşturmaya başladı.

"Bu kürekler çok kısa," dedi. Yol arkadaşlarına dönerek

"Mezarın başında bir şeyler söyleyecek miyiz?" diye sordu kararsızca.

"Bizi duyamazlar ki," diye cevap verdi Halt ve parmağını beklemekte olan atlarına doğru salladı. "Hadi gidelim. Tennyson'a arayı açması için şimdiden çok zaman verdik."

Horace, başıyla onayladı. Halt haklıydı. Zaten adlarını bile bilmedikleri insanlar hakkında konuşmanın bir anlamı olmayacaktı.

Halt, yol arkadaşları atlarına bininceye dek bekledi. "Biraz hızlanalım," dedi ve Abelard'ı yeniden güneye doğru döndürdü. "Arayı kapatmamız gerek."

Bütün öğleden sonra, atlarını dörtnala koşturdular. Çekici ve Abelard, elbette ki gerektiğinde günlerce böyle bir tempoda ilerleyebiliyorlardı. Vurucu, o kadar dayanıklı bir at değildi ama uzun adımları sayesinde aynı yolu diğerlerine göre daha az çaba harcayarak alabiliyordu. Rüzgâr, hafifçe kayarak batı yönünden bulutlar getirmiş ve sabahki o berrak gökyüzü kararmıştı. Halt, havayı kokladı.

"Bu gece yağmur yağabilir," dedi. "Yağmurdan önce geçide varırsak iyi olur."

"Nedenmiş o?" diye sordu Will.

"Mağaralar," dedi Halt kısaca. "Geçidin duvarları mağaralarla dolu. Pikta yağmurunun altında uyumaktansa, geceyi sıcak ve kuru bir mağarada geçirmeyi tercih ederim."

Günün son ışıklarıyla birlikte Tek Kuzgun Geçidi'ne vardılar. Will ve Horace, ilk başta geçide geldiklerini anlamadılarsa da giriş kısmının birkaç metre ötesinde yolun, aniden doksan derecelik bir açıyla sola doğru kıvrıldığını ve karşı taraftaki

kaya duvarın, yolun sonu gibi göründüğünü fark ettiler. Atlarının toynak sesleri, kayadan duvarlarda yankılanırken, dikkatle ilerlemeye başladılar. İlk elli metre boyunca yüksek dağların arasından kıvrılarak ilerleyen dar patika, giderek genişleyerek bir süre sonra otuz-kırk metrelik bir genişliğe kavuştu. Zemin hâlâ yükseliyordu ve engebeliydi. Geçidin içinde gölgeler derinleşti ve ilerlemek, tehlikeli bir hal aldı. Vurucu, birkaç kez tökezleyince Halt, elini kaldırıp "Kamp kurma vakti," dedi. "Atlardan birinin bacağı kırılırsa, başımız büyük derde girer."

Will, bakışlarını gölgelerle kaplı duvarlar boyunca gezdirerek "Sözünü ettiğin o sıcak, kuru mağaraları göremiyorum," dedi.

Halt, bıkkınlıkla dilini şaklatarak "Haritadaki notlarda öyle yazıyordu," dedi. Ardından parmağını uzattı. "Şu kaya çıkıntısıyla idare etmemiz gerekecek."

Geçitteki duvardan dışarı fırlamış geniş, yassı çıkıntının altında korunaklı bir alan oluşmuştu. Epeyce de yüksekti. *Mağara bulamamış olabiliriz ama burası da işimizi görür,* diye düşündü Will.

"En azından yağmurdan korunmamızı sağlar," dedi.

Kamplarını kurdular. Will ve Horace, bir önceki kamp yerinden yanlarında yakacak getirmişlerdi ve Halt, ateş yakma riskini alabileceklerine karar verdi. Üşümüşlerdi ve moralleri bozuktu. Birbirlerine çatacak yer arıyorlardı. Ateş, sıcak bir yemek ve kahve, kuşkusuz ki morallerini yerine getirecekti. *Az da olsa ateşin görülme riski var,* diye düşündü Halt ama geçitteki kıvrım ve dönemeçler alevlerin nispeten gizli kalmasını sağlayacaktı. Hem zaten o ana dek takip edildiklerine dair hiç-

bir işarete rastlamamışlardı. Geçidin kayalarla kaplı, engebeli ve eğimli zemininde hareket etmek, olası takipçileri açısından büyük riskler taşıyordu. O saatte geçitte ses çıkarmadan ilerlemek, neredeyse olanaksızdı. *Sonuç olarak, burada kamp kurmanın faydası, zararından daha ağır basıyor*, diye aklından geçirdi.

Ateşi, üzerine kum döküp söndürerek, erkenden battaniye ve pelerinlerinin içine girdiler. Yiyecek ve içecek hazırlamak için birkaç dakikalığına ateş yakmak başka bir şeydi, uyurken varlıklarını belli edecek şekilde ateşi yanar halde bırakmak başka bir şey. Horace, ilk nöbeti almayı önerdi ve Will ile Halt bu teklifi memnuniyetle kabul ettiler.

Horace'ın, omzuna dokunması Will'i derin, rüyasız bir uykudan uyandırdı. Bir an için nerede olduğunu ve battaniyelerin altından kalçasına neden bir çakıltaşının battığını anlayamadı. Birden hatırladı.

"Sıra bana mı geldi?" diye mırıldandı. Fakat Horace, emekleyerek yanına gelmiş, parmağını susması için dudaklarına koymuştu.

"Dinle," diye fısıldayarak, başını geçide doğru çevirdi. Will havayı koklayıp esneyerek battaniyelerin içinde doğruldu.

Kulak tırmalayan, uzun bir çığlık, geçit boyunca yankılanıyor, duvardan duvara sektiği için uzun bir süre de yankılanmaya devam ediyordu. Will, sesi duyunca tüylerinin diken dike

olduğunu hissetti. Can havliyle atılmış, acı ve keder dolu bir çığlıktı bu.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Will.

Horace, başını iki yana salladıktan sonra öne doğru eğildi ve başını hafifçe yana yatırarak yeniden dinlemeye koyuldu.

"Bu gece bunu üçüncü duyuşum," dedi. "İlk ikisi o kadar sessizdi ki duyduğum şeyden çok emin olamadım. Fakat artık daha yakından geliyor."

Çığlık bir kez daha, bu kez farklı bir yönden duyuldu. *İlki, geçidin ilerisinden geliyordu*, diye düşündü Will. Bu seferki ise kesinlikle arkadan, kamp yerine gelirken geçmiş oldukları yoldan gelmişti.

Birden sesi tanıdı.

"Bu bir kuzgun," dedi. "Tek Kuzgun Geçidi'nin kuzgunu."

"Fakat çığlık şu taraftan geldi," diyerek geçidin gerisini işaret etti Horace. Bir an sonra kararsızlıkla ilk çığlığı duymuş oldukları tarafa döndü. "İki tane olmalılar."

"Ya da bir tanedir ve arada uçup, başka bir yere konuyordur," diye araya girdi Will.

"Öyle mi diyorsun?" diye sordu Horace. Herhangi bir düşmanın karşısına hiç tereddüt etmeden çıkabilirdi. Ama dağların arasındaki bu loş yarıkta oturup o kederli sesi dinlemek sinirlerini bozmuştu.

Halt'un sarındığı battaniye yığınından sabır dolu bir ses yükseldi. "Kuzgunların etrafta uçmayı sevdiklerini işitmiştim," dedi. "Şimdi lütfen susup uyumama izin verir misiniz?"

"Affedersin, Halt," dedi Horace utanarak. Will'in omzuna vurdu. "Sen de uykuna dön. Daha bir saatim var."

Will, yeniden yerine yerleşti. Çığlık, bu sefer bir diğer yönden tekrar duyuldu.

"Evet," dedi Horace kendi kendine, "kesinlikle farklı yönlere uçup, konan tek bir kuzgun var. Kesinlikle. Olay bundan ibaret, tamam."

"Seni bir daha uyarmayacağım," diye araya girdi Halt boğuk bir sesle. Horace, özür dilemek üzere ağzını açtı ama sonra bundan vazgeçerek sessiz kalmayı tercih etti.

Kuzgunun hazin çığlıkları, gece boyunca geçitte yankılandı. Will, Horace'tan aldığı nöbeti, şafağın sökmesine birkaç saat kala Halt'a devretti. Sabahın ilk ışıklarının, etraflarındaki kaya duvarların tepelerine varmasıyla birlikte, kuzgun da yavaş yavaş sessizliğe gömüldü.

Kahvaltı hazırlamak için yaktıkları ateşi söndüren Horace, "Artık gittiğine göre onu özleyeceğim," dedi.

"Dün gece öyle demiyordun ama," dedi Will sırıtarak. Gözlerini iri iri açıp, korkmuş gibi ellerini sallamaya başladı. "Will! İmdat! Kocaman, kötü yürekli bir kuzgun, beni kaçırmaya geldi."

Horace, yarı utangaç bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Şey, sanırım biraz ürktüm," dedi. "Beni gafil avladı, hepsi o."

"İyi ki buradaydım da seni korudum," dedi Will. Hafiften üstünlük taslayan bir sesle konuşmuştu.

Yatağını toplarken onları izleyen Halt'a kalırsa, eski çırağı durumu fazla zorluyordu. "Baksana," dedi usulca, "kuzgunun sesini ilk duyduğunda senin taraftan gelen bir çıtırtı çalındı kulağıma."

Will, meraklı bakışlarını eski ustasına dikti. "Öyle mi? Ben hiç fark etmedim. Ne sesiydi sence?"

"O an emin olamadım," dedi Orman Muhafızı düşünceli bir ifadeyle, "ama sanırım korkudan diken diken olan tüylerinden geliyordu."

Horace, bir kahkaha attı. Halt da çocuğa bakarak gülümsedi. Will, yanaklarının kızardığını hissederek, yatağını toplamak üzere arkasını döndü.

"Evet ya. Çok komik, Halt. Çok komik," dedi. Ama ustasının, tüylerinin diken diken olduğunu nasıl anladığını merak etmekten alıkoyamıyordu kendini.

Hâlâ dik bir şekilde yükselmekte olan geçit boyunca ilerlediler. Yol, bir süre sonra düzleşiyor ve yokuş aşağı inmeye başlıyordu. Halt, kamp yerinden ayrıldıktan yaklaşık bir saat kadar sonra, geçidin doğu yönündeki duvarın yanında bulunan, üstleri yassı kaya grubunu işaret etti.

"Dostumuz kuzgun, işte bunun için çığlıklar atıyordu," dedi.

Atlarını küçük, kaba bir sunağı andıran kaya yığınına doğru sürdüler. Taşlar, çok eskilerden kalmaydı ve artık köşeleri düzleşmişti. Hemen yanlarındaki kaya duvara, rüzgâr ve yağmurun yıllar boyunca aşındırdığı bazı silik işaretler oyulmuştu.

"Burada ölmüş olan askerler anısına dikilmiş bir anıt," diye açıkladı Halt.

Will, oymaları incelemek üzere öne doğru eğildi. "Kayada ne yazıyor?"

Halt omuz silkti. "Yıprandıkları için pek seçilmiyorlar. Zaten ben İskotilerin runik yazılarını okuyamam. Herhalde savaşın hikâyesi anlatılıyordur." Sarp duvarları işaret etti. Geçit, o noktada yeniden daralmıştı, genişliği yirmi metreyi bile bulmuyordu. "Şurada düşmanın okçularını yerleştirmiş olduğu çıkıntılar var," dedi. "Dip dibe ilerleyen İskoti saflarını gafil avlamışlar; üstlerine ok atmış, kayalar yuvarlamış, mızraklar fırlatmışlar. İskoti askerleri geri çekilmek isterken, birbirlerini ezmişler. O şaşkınlık ve karmaşanın içinde de düşman süvarileri köşeyi dönmüş ve atlarını İskoti askerlerinin üzerine sürmüşler."

Will ve Horace, Halt'un anlattıklarını dinlerken, gözleriyle de Orman Muhafızı'nın gösterdiği yerleri takip ediyorlardı. Gencecik olmalarına rağmen, her ikisi de yeterince savaşa katılmıştı. Kayaların arasındaki bu loş yarıkta gerçekleşmiş olan korkunç katliamı, gözlerinde canlandırabiliyorlardı.

"Kimdi onlar, Halt?" diye sordu Horace. Farkında olmadan, geçitte ölen savaşçılara karşı saygılı olmak için alçak sesle konuşmuştu. Halt, ona boş boş bakınca genç savaşçı, açıklama yapma gereği duydu.

"İskotilerin düşmanları kimdi?"

"Bizdik," dedi Halt. "Araluenliler. İki ulus arasındaki bu düşmanlık, çok eskilere dayanıyor. Yüzyıllar öncesine. İşte bu nedenle Pikta'yı terk edip Araluen topraklarına ayak basmak için can atıyorum ya."

Onun niyetini şıp diye anlayan genç yol arkadaşları, Halt'un

ardından atlarını güneye doğru hızlandırarak geçidin çıkışına yöneldiler. Horace, arkasına dönüp küçük anıta bir, iki kez daha baktı. Fakat bir süre sonra keskin bir dönemeci geride bırakınca, anıt mezar da görünmez oldu.

Bir saat sonra, başka izlere rastladılar.

ON İKİ

Tennyson ile takipçilerinin izlerini bulmak için gözlerini dört açan Halt ve Will, yeni izleri neredeyse aynı anda fark etmişlerdi.

"Halt..." dedi Will ama eski ustası, çoktan başını sallamaya başlamıştı bile.

"Ben de gördüm." Abelard'ın dizginlerini çekti. Will ve Horace da durdular. Orman Muhafızları, bu yeni izleri incelemek üzere atlarından indiler. Gergin havanın farkına varan Horace da kılıcını kınından hafifçe çıkardı. Orman Muhafızları'nı soru yağmuruna tutmak için can atıyordu, ancak bu tür bir müdahalenin, arkadaşlarınca hoş karşılanmayacağının farkındaydı. Hesap kitap işleri bitince, durumu ona da anlatacaklarını biliyordu.

Will, bakışlarını yola çevirdi. Birkaç metre gerideki geçidin sol tarafından, yola başka bir patika bağlanıyordu. Ana Araluen yoluna bağlanan, kayalıkların içindeki dar bir aralıktı bu. Yanından geçerken, onu fark etmemişlerdi. Ana patikadan ayrılan çok sayıda dar geçit bulunuyordu. Birçoğu yirmi, otuz metre kadar sonra kayalara karışarak sona eriyordu.

Ancak bu seferki farklıydı. İzler, o yan patikadan geliyordu.

Will, hafif adımlarla koşarak geçidin içinde kayboldu. Birkaç dakika sonra birden ortaya çıkınca, onun için endişelenmeye başlamış olan Horace'ın içi rahatladı. Arkadaşının aniden ortadan kaybolması, uzun boylu genç savaşçıyı huzursuz etmişti. Will, Çekici'nin de aynı tedirgin ruh halinde olduğunu fark etti. Ufak tefek hayvan, efendisi kayaların içine girip yok olunca, huzursuzca kımıldanmış ve toynağını yere vurmuştu.

"Oradan gelmişler," dedi parmağını duvardaki deliğe doğru sallayan Will. "Patika, gerilere doğru ilerliyor. Kırk metre kadar gittim. Bitmek bilmiyormuş gibi duruyordu. Epeyce de genişliyor."

Halt, düşünceli bir ifadeyle sakalını kaşıdı. "Ana patikaya açılan düzinelerce yan geçit var," dedi. "Bu da belli ki onlardan biri." Hemen önlerindeki karmakarışık zemine bir göz attı ve ağzı hafifçe kıvrıldı. Horace, yol arkadaşlarının durumu yeterince değerlendirdiklerinde karar kıldı.

"Kim bunlar?" diye sordu.

Halt, hemen cevap vermedi. Will'e dönüp "Sen ne diyorsun?" diye sordu.

Will'in bu tür soruları düşüncesizce yanıtladığı günler, artık gerilerde kalmıştı. Hızlı davranmaktansa, haklı çıkmanın daha değerli olduğunu biliyordu. Tek dizinin üstüne çöktü ve işaret parmağıyla dokunduğu izleri, kumun üstünde takip etmeye başladı. Sağa sola bakınarak belli belirsiz duran diğer ayak izlerini gözden geçirdi.

"Bu ayak izlerinin hepsi büyük," dedi. "Ayrıca bu sert yüzey için oldukça derinler. Sahipleri, oldukça iri yapılı olmalı."

"Yani?" diyerek eski çırağını teşvik etti Halt.

"Yani tamamı erkek. Görebildiğim kadarıyla etrafta hiç kü. çük iz de yok. Yanlarında kadın ya da çocuk bulunmuyor. Askeri bir birlik olduklarını söyleyebilirim."

"Tennyson'ı mı takip ediyorlar?" diye sordu Horace. Aklı, çiftçi kulübesindeki acıklı görüntülere gitmişti.

Will, dalgınlıkla alt dudağını ısırdı. Halt'a döndü ama eski ustası, mantık yürütmeye devam etmesini işaret ediyordu.

"Belki de," dedi. "Tennyson'dan birkaç saat sonra geçmişler. Ayak izleri, Tennyson ve ekibininkilerle üst üste binmiş. Ayrıca daha tazeler. Bir tahminde bulunacak olsam, sabah erken saatlerden kalma olduklarını söylerdim."

"Eh, onları yakalamalarını umarım," dedi Horace. Genç savaşçının mantığına göre, intikam peşindeki bir İskoti savaşçı birliğinin Tennyson ile Dışarlıklıları ortadan kaldırması, meseleyi güzelce çözmüş olacaktı.

"Belki de," diye tekrar etti Will. "Ama...Tennyson'ı takip ediyorlarsa eğer, ana patikaya neden doğu yönünden katıldılar?" Bir kez daha yan taraftaki geçidi işaret etti. "Yaptıklarının ardından Tennyson'ı takip edenlerin, hemen arkamızdaki geçitten - yani kuzey yönünden– gelmesi, bana daha mantıklı görünüyor."

"Belki de bir kestirmedir burası," diye öneride bulundu Horace ama Will, başını iki yana salladı.

"Yolun içeride nasıl kıvrılıp döndüğünü görsen, oranın kesinlikle bir kestirme olmadığını anlardın. Bana kalırsa, bambaşka bir yere açılıyor. Daha doğuda kalan bir bölgeye." Onay almak için Halt'a bir bakış attı. Sakallı Orman Muhafızı, başıyla onayladı.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi. "Bana kalırsa, bu izlere rastlamış olmamız, yalnızca bir tesadüften ibaret. Buradan geçen kişilerin, büyük ihtimalle önlerindeki Tennyson ve serserilerinden haberleri bile yok."

"İzleri görmüş olamazlar mı?" diye sordu Horace. Elini patikanın kayalarla kaplı, kumlu yüzeyine doğru şöyle bir salladı. Halt, gülümseyerek "Sen görebildin mi?" diye sordu.

Horace, kumun üzerindeki belli belirsiz izleri işaret eden Orman Muhafızları olmasa, muhtemelen hiçbir şey görmeden yoluna devam edeceğini kabul etmek zorundaydı. Genç savaşçı, başım iki yana salladı.

"İskotilerin iz takibi konusunda öyle ahım şahım bir yetenekleri yoktur," dedi Halt. Will'e atına binmesini işaret ederek, Abelard'ın sırtına atladı.

"Tennyson'ın peşinde değillerse, burada ne işleri var o zaman?" diye sordu Horace.

"Bana kalırsa Araluen'e bir baskın düzenleyip, birkaç büyükbaş hayvan çalmayı planlıyorlar. Bir ihtimal, sınıra yakın köylerden birine gidiyorlardır."

"Biz ne yapacağız?" diye sordu Will.

Halt, delici bakışlarını eski çırağına dikti. "Bu durumda gözlerini korkutmamız gerekecek. Al başına belayı."

Tek Kuzgun Geçidi'nden çıkıp, Araluen topraklarına ayak basmalarından kısa bir süre sonra, İskoti birliğinin amacı anlaşıldı. Tennyson'ın kafilesi hafifçe doğuya dönmüş olsa da, genel-

de güneye doğru ilerliyordu. İskoti baskıncıları ise derhal güneybatı yolunun batısına doğru dönmüş, Dışarlıklıların rotasından neredeyse doksan derece sapmışlardı.

Halt, yerdeki izleri kafasında değerlendirince, bir iç geçirdi. Tereddüt ederek güneydoğu yönüne bir göz attıktan sonra, Abelard'ın başını gönülsüzce yağmacıların yönüne doğru çevirdi.

"Onları etkisiz hale getirmemiz şart," dedi. "Yağmacıların icabına baktıktan sonra dönüp, Tennyson'ın izini baştan sürmemiz gerekecek."

"Köylüler başlarının çaresine bakamazlar mı?" diye sordu Will. Sırf birkaç hayvan çalınacak diye, Tennyson ile takipçilerinin peşini bırakmak istemiyordu. Halt, bitkin bir halde başını iki yana salladı.

"Bu, oldukça büyük bir birlik, Will. On beş, belki on altı silahlı adam. Kendilerine, içinde orayı savunabilecek yalnızca iki, üç kişinin bulunduğu bir çiftlik seçecekler. Erkekleri öldürecek, kulübeleri ve ekinleri yakacak, hayvanlara da el koyacaklar. Keyifleri isterse, kadınları da köle olarak yanlarında götürme ihtimalleri var."

"Ya onlarla gelmek istemezlerse ne olacak?" diye sordu Horace.

"Onları da öldüreceklerdir," dedi Halt buz gibi bir sesle. "Bunun olmasına izin vermek ister miydiniz?"

Genç adamlar, başlarını iki yana salladılar. Çiftçi kulübesindeki hazin manzara, bir kez daha gözlerinin önüne gelmişti.

"Hadi peşlerinden gidelim," dedi Will sert bir yüz ifadesiyle.

Atlı oldukları için İskoti baskıncılarıyla aralarındaki mesafeyi hızla kapatıyorlardı. Sınırın öte tarafında arazi yapısı

hemen değişmişti ve artık ormanlık alanda ilerliyorlardı. Halt, Will'i yanına çağırdı.

"Önden gidip yolu gözle," dedi. "Farkında olmadan İskotilerle burun buruna gelmeyelim."

Will, "Anladım," dercesine başını salladı ve Çekici'yi mahmuzladı. Bir süre sonra da ağaçların arasında beliren sisin içinde kayboldu. Halt'un, Will'in, İskotilerin izini fark edilmeden sürebileceğine inancı tamdı. Hem o hem de Çekici, bu işin eğitimini almışlardı. Horace ise bundan o kadar emin değildi.

"Belki bizim de onlarla gitmemiz gerekirdi," dedi. Arkadaşı gözden kaybolalı birkaç dakika olmuştu.

"Üçümüz bir aradayken, Will'in çıkaracağı gürültünün dört katını çıkarırdık," dedi Halt.

Denkleme aklı yatmayan Horace'ın kaşları çatıldı. "Üç kişi olduğumuza göre üç katı gürültü yapardık, demen gerekmez miydi?"

Halt, başını iki yana salladı. "Will ve Çekici neredeyse hiç gürültü çıkarmayacaklardır. Abelard ve ben de öyle. Ama sana ve at adını verdiğin şu yürüyen gök gürültüsüne gelince..." Vurucu'yu işaret ederek sustu.

Sadık atına bu şekilde hakaret edilmesi, Horace'ı gücendirmişti. Vurucu'ya son derece düşkündü.

"Çok acımasızsın, Halt," diye itiraz etti. "Bu, hiçbir şekilde Vurucu'nun suçu değil. Ona sessizce ilerleme eğitimi verilmedi ona..." Halt'un söylemeye çalıştığı şeyi tekrarladığını fark edince, sesi kesildi. Orman Muhafızı, genç savaşçıyla göz göze gelerek başını anlamlı anlamlı salladı. *Bazen basit bir bakış ya da baş sallaması bile bir dolu sözcükten daha fazla dokundurma içerebiliyor,* diye geçirdi aklından Horace.

Horace'ın Will için endişe ettiğini kavrayan Halt, çocuğun içini rahatlatmak adına bir şeyler yapması gerektiğini düşündü. Ancak birkaç dakika daha beklemeyi tercih etti. Genç savaşçıyı bir kez daha işletmenin keyfini çıkarıyordu. *Eski günlerdeki gibi* diye düşündü. Birden kaşları çatıldı. Duygusallaşmaya başlamıştı.

"Will, ne yaptığını çok iyi biliyor," dedi. "Endişelenmene gerek yok."

Abelard, bir saat kadar sonra birden başını kaldırarak kişnedi. Birkaç saniye sonra da sisin içinden dörtnala üstlerine doğru gelmekte olan Will ile Çekici çıktı. *Orman Muhafızı atları, yere ne kadar da hafif basıyorlar,* diye düşündü Horace. Çekici'nin toynakları, yumuşak zeminde çok az tıkırtı çıkarıyordu.

Will, Halt'un yanına gelince dizginleri çekip, atını durdurdu.

"Durdular," dedi. "Yaklaşık iki kilometre ötedeki ormanda kamp kurdular. Yemeklerini yediler ve şu an çoğu uykuya daldı. Etrafa birkaç nöbetçi yerleştirdiler tabii."

Halt, düşünceli bir tavırla başını salladı. Kafasını kaldırıp, güneşe bir göz attı.

"Gün boyunca koşturup durdular," dedi. "Saldırıya geçmeden önce büyük olasılıkla bir, iki saat dinleneceklerdir. Yakınlarda bir çiftlik görebildin mi?"

Will, başını iki yana salladı. "Onların ilerisine geçmedim, Halt. Öncelikle olan biteni sana aktarmak istedim," dedi özür dilercesine. Halt, küçük bir el işaretiyle özre gerek olmadığını belli etti.

"Önemli değil," dedi. "Oralarda mutlaka saldıracakları bir çiftlik vardır. Akşamüstü, günbatımına doğru harekete geçecekler."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Horace. Halt, dönüp genç savaşçıya şöyle bir baktı.

"Her zamanki yöntemleri," dedi. "Saldırırken önlerini görmelerine yetecek kadar ışık olacak ama çiftçiler onları net göremeyecekler. Dolayısıyla da gafil avlanıp, ne yapacaklarını şaşıracaklar. İskotiler, hayvanları alıp ortadan kaybolduktan sonra da izleri, karanlık tarafından gizlenmiş olacak. Gece çökünce, kaçmak için bol bol vakit bulacaklar."

"Çok mantıklı bir plan," dedi Horace.

"Zamanla nerede ne yapacakları konusunda uzmanlaştılar, inan bana," dedi Halt. "Yüzlerce yıldır aynı planı uyguluyorlar."

"Peki, biz ne yapacağız, Halt?" diye sordu Will.

Kır sakallı Orman Muhafızı, birkaç saniye düşündükten sonra, neredeyse kendi kendine konuşurcasına, "Bu ormanlık arazide onları Craikennis'teki gibi uzaktan avlayamayız," dedi. Will ile Halt, Hiberniya'dayken süratli ve uzun mesafeli ok atışları ile baskıncıları kırıp geçirmişlerdi. "Ayrıca bu adamlara karşı savunma konumuna geçmek, isteyeceğim son şey." Başını kaldırıp, Will'e baktı. "Kaç kişi saydın?"

"On yedi," diye yanıt verdi genç Orman Muhafızı çabucak. Halt'un ona bu soruyu soracağını biliyordu.

Halt, düşüncelere dalarak sakalını sıvazladı. "On yedi. Büyük ihtimalle çiftlikte, dövüşebilecek durumda olan yalnızca üç, dört erkek vardır."

"Eğer çiftliğe girebilirsek, üçümüz orayı rahatça savunabiliriz," diye bir öneri ortaya attı Horace.

Halt, delikanlıya bir göz atarak durumu kabullendi. "Haklısın, Horace. Fakat eğer inatçı çıkarlarsa –ki İskotiler olduk-

ça inatçıdırlar– içeride bir günü aşkın bir süre boyunca kapalı kalabiliriz. Tennyson ise bu süre içinde elimizden kaçabilir. "Hayır," dedi bir karara vararak. "Sadece çiftliği savunmak değil, İskotileri püskürtüp, kaçırmak da istiyorum."

Genç arkadaşları beklentiyle Halt'u izliyor, aklındakileri duymak için can atıyorlardı. Tecrübeli Orman Muhafızı, kısa bir sessizliğin ardından konuşmaya devam etti.

"İskoti kampıyla uğraşmayı bırakıp öteki tarafa geçelim. Nereye gittiklerini görmek istiyorum. Bizi İskotilerin önüne geçirebilir misin, Will?"

Will, başını evet anlamında salladı ve Çekici'yi yeniden ağaçlara doğru döndürdü ama Halt onu durdurdu.

"Bir saniye." Halt arkasını dönerek, eyer çantasından çıkardığı kahverengi –gri renkli, katlanmış bir giysiyi Horace'a uzattı. "Şunu giysen iyi olur, Horace. Gizlenmene faydası dokunur"

Horace, giysiyi silkeleyip açtığında bunun, Orman Muhafızlarınınkilere benzeyen bir pelerin olduğunu fark etti.

"Sana biraz dar gelebilir. Benim yedeklerden biri," diye açıkladı Halt.

Horace, pelerini keyifli hareketlerle omuzlarına attı. Orman Muhafızı pelerinleri o kadar geniş bir biçimde tasarlanıyordu ki pelerin, Halt'un ufak tefek vücuduna göre yapılmış olsa bile Horace'ın bedenine kolayca uymuştu. Pelerinin boyu oldukça kısaydı tabii ama at sırtındayken, bunun bir önemi yoktu.

"Hep bunlardan birine sahip olmak istemiştim," dedi pelerine bakıp, sırıtan Horace. Geniş kukuletayı kafasına geçirip yüzünü gizledi ve gri-kahverengi pelerini vücuduna sardı.

"Beni görebiliyor musunuz?" diye sordu.

ON ÜÇ

İskoti kampının ötesine geçebilmek için geniş bir yay çizerek ilerlediler. Will, kampın yeterince uzağında olduklarına karar verince de ana patikaya döndüler. Etraflarındaki ağaç sayısı, birkaç yüz metre sonra azaldı ve bir süre sonra küçük bir açıklığa girdiler. Biraz ileride, iri bir koruluğun içinde bir çiftlik evi ve evden daha da geniş bir ahır bulunuyordu. Çiftliğin bacasından, ince bir hat halinde duman tütüyordu.

Evle ahırın arasında ise, koyu kahverengi şekillerin ağır hareketlerle kımıldandığı, çitle çevrili bir alan yer alıyordu.

"İşte buraya bunun için geldiler," dedi Halt. "Şu otlakta en az yirmi tane büyükbaş hayvan olmalı."

Horace, bacadan yükselen hoş dumanın kokusunu içine çekti. "İnşallah yemek hazırlıyorlardır," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

"Kimdi o konuşan?" diye sordu şaşırmış numarası yaparak, etrafına bakınmaya başlayan Will. "Aaa, sen miydin Horace? Pelerininin içinde seni göremedim de."

Horace, arkadaşını acı bakışlarla süzdü. "Şu ana dek bu şa-

kayı kim bilir kaç kez yaptın ve hiçbiri komik değildi, Will Komik olmadığını bile bile şu şakayı tekrar etmenin ne anlamı var?"

Halt, bunun üzerine Will'i hayal kırıklığına uğratarak bir kahkaha patlattı ve anında ciddileşti. "Herkes nerede?"

Normal şartlar altında, bu öğle saatlerinde çiftlik avlusunda çalışan birileri olmalıydı. Fakat görünürde kimseler yoktu.

"Belki de şekerleme yapıyorlardır," dedi Horace. Halt, çocuğu ters bakışlarla süzdü.

"Çiftçiler şekerleme yapmaz," dedi. "O, şövalyelere özgü bir şey."

"'Şeker şövalye' deyimi de buradan geliyor zaten," dedi Will ve kendi şakasına gülmeye başladı. Halt, ona sert bir bakış attı.

"Horace haklı. Hiç komik değilsin. Hadi."

Küçük açıklık boyunca at sürmeye başladı. Horace, yol arkadaşlarının, uzun yaylarını çıkararak eyer topuzlarına taktıklarını fark etti. Pelerinlerinin, ok kılıflarını nemli havadan koruyan kıvrımları da geriye atılmıştı. Sağ eliyle kılıcının kabzasını yokladı. Bir an için arkasında, eyerin sol tarafında asılı duran yuvarlak kalkanını çözmeyi düşünse de aldırmazlıkla omuz silkti. Çiftliğe neredeyse varmışlardı.

Saz çatı, aşağıya doğru kıvrılarak evin onlara bakan cephesi boyunca üstünkörü bir sundurma oluşturuyordu. Halt, dizginleri çekerek alçak çatının dibinden içeri bir göz atabilmek üzere öne doğru eğildi.

"Selam ev halkı," diyerek şansını denedi. Fakat evden bir yanıt gelmedi.

Halt, yol arkadaşlarına dönerek attan inmelerini işaret etti. Normal şartlar altında, çiftliğe varan bir süvari, içeri davet edilmedikçe atından inmezdi ama bu kez, bir davet söz konusu olmayacakmış gibi duruyordu.

Horace ve Will, kapıya yönelen Halt'u takip ettiler. Halt'un tıklattığı ahşap kapı, deri menteşelerinden gıcırdayarak, hafifçe aralandı.

"Evde kimse var mı?" diye seslendi Halt.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Yoklar sanırım," dedi Will.

"Evde kimse yok ve kapının sürgüsü çekilmemiş," dedi Halt. "Çok ilginç."

Minik çiftlik evine girdi. Kendilerini bir anda mutfaktan bozma, küçük bir oturma odasında buldular. Odayı ahşap bir masa ve ev yapımı olduğu anlaşılan kaba doğramalı birkaç ahşap sandalye süslüyordu. Şöminenin yanındaki döner çıkıntıya bir tencere asılıydı. Ateş hâlâ yanıyordu ama geriye sadece kömürler kalmıştı. Ateşe harlanması için odun eklenmeyeli epey zaman geçmişti.

Geniş, merkezi salon iki ayrı odaya açılıyor ve yan taraftaki kısa merdivenle çatı katına çıkılıyordu. Horace diğer odaları kontrol ederken, Will de merdiveni tırmanıp yukarıya bir göz attı.

"Kimse yok," diye bildirdi.

Horace da onaylarcasına başını salladı. "Bütün ev bomboş. Nereye gitmiş olabilirler ki?"

Salonla ateşin hali ve masanın üstündeki yemek takımları, ev sahiplerinin kısa bir süre öncesine kadar orada olduklarını

gösteriyordu. Ortalıkta herhangi bir dövüş ya da mücadele izi yoktu. Yerler süpürülmüş ve süpürge, kapının yanına yerleştirilmişti. Halt, parmağını ateşin yanındaki, mutfak kap kacaklarının yerleştirildiği raf boyunca gezdirdi. Geri çektiği parmağında en ufak bir toz zerresi bile bulunmuyordu.

"Kaçmışlar," dedi. "İskotilerin geldiğini öğrenmiş ve kaçmış olmalılar."

"Her şeylerini geride mi bırakmışlar yani?" diye sordu Horace, koluyla odayı işaret ederek.

Halt, omuz silkti. "Çok da fazla eşyaları yok. Eğer dikkat ettiysen, kapının yanında hiç pelerin ya da palto bulunmuyor; askılar boş duruyor."

Kapının yanındaki duvara çakılmış bir dizi askıyı işaret etti. *İçeri giren birinin üstündekileri çıkarıp asacağı ya da evden ayrılırken giyeceklerini aldıkları yer*, diye düşündü Will.

"Peki ama hayvanları neden İskotilere bırakmışlar?" diye sordu Horace.

"Onları yanlarına alamazlardı herhalde, değil mi?" diye cevap verdi Halt. Kapıya yürüyüp yeniden dışarı çıktı. Horace ve Will de etrafı çitle çevrili ağıla doğru ilerleyen arkadaşlarını takip ettiler.

"Hayvanları çıkarıp, buradan uzaklaştırmayı denemişler," dedi çitin ardına dek açık kapısını işaret eden Halt. "Ancak yemlikler su ve yiyecekle dolu. Sanırım çiftlik sahipleri gittikten sonra hayvanlar, alıştıkları ortama geri dönmüşler."

İnekler, başlarını kaldırıp tatlı tatlı Halt'u süzüyorlardı. Birçoğu ot çiğnemekle meşguldü ve yabancı birinin yanlarında belirmesi karşısında hiç de telaşlanmışa benzemiyorlardı.

Güçlü ve gürbüz gövdelerini süsleyen kabarık tüyleri, kış ayları boyunca kuzey soğuğundan korunmalarını sağlıyordu. Hepsinin ötesinde, kendi halinde, uysal hayvanlardı bunlar.

"Belki de hayvanları ele geçirmeleri halinde İskotilerin çiftliği ve ahırı yakmayacaklarını umuyorlardır," diye bir fikir attı ortaya Will.

Halt'un yüzüne şüphe dolu bir ifade yerleşti. "Olabilir. Fakat her yeri yakacaklarından eminim. Çiftlik ve ahır yakmak, İskotiler için işin keyifli yanlarından biridir."

"Öyleyse biz ne yapacağız?" diye sordu Horace. "Kalkıp gidecek miyiz? Ne de olsa çiftçi ve ailesi yağmacıların uzağında artık."

"Doğru," dedi Halt. "Ancak hayvanları çalınıp evleri yakılınca, büyük olasılıkla kışın açlıktan kırılacaklardır."

"Ne yapmamızı öneriyorsun, Halt?" diye sordu Will.

Orman Muhafızı, bir an tereddüt etti. Zihninden, bir planın ana hatlarını geçiriyormuş gibi görünüyordu. Bir an sonra, "Bana kalırsa hayvanları onlara verelim," dedi.

Will, eski ustasının çıldırdığını düşünerek adamı süzmeye başladı.

"O zaman buraya kadar neden geldik ki?" diye sordu. "Ne güzel Tennyson'ı takip ediyorduk." Bir an sonra Halt'un sert sert gülümsediğini fark etti.

"*Hayvanları onlara verelim* derken, hediye edelim demek istemedim. Hayvanları üstlerine salalım, demek istedim."

Will ile Horace'ın yüzlerinden, Halt'un planını anlamaya başladıkları anlaşılıyordu. Will, tam bir şey söyleyecekti ki Halt, onu durdurarak açıklığın öte yanını işaret etti.

"Şuraya gidip nöbete geç. İskotilerin gelişinden haberdar olmak istiyorum. Yoğun ağaçlıklı bölgeden çıktıkları anda hayvanların, tepelerine binmesini sağlayacağız."

Will, başını tamam anlamında salladı. Yağmacı İskotilere hazırladıkları sürprizi düşününce, elinde olmadan sırıtıyordu. Çekici'nin sırtına atlayıp, açıklığı dörtnala geçti ve ağaç hattının inceldiği noktanın otuz, kırk metre ötesinde durdu. O noktada ağaçlar, ormanın içine göre daha aralıklı bir biçimde sıralanıyorlardı. Gövdeleri de daha ince ve küçüktü. Ağaçların sayısı, büyük olasılıkla çiftlik evlerine inşaat malzemesi ve yakacak sağladıklarından seneler içinde azalmaya başlamıştı. Geniş bir alana yayılmış olan fidanlar, üstlerine hücum eden büyükbaş hayvanlar karşısında İskotileri pek korumayacaktı.

Will, Çekici'yi iki fidanın arasında yetişmekte olan, bol yapraklı bir çalının arkasına yerleştirdi. Sonra atından inip, çabucak hayvanların yanındaki arkadaşlarını seçebildiği çiftliğe doğru baktı. Aklına bir anda, bir ağıl dolusu büyükbaş hayvanı yağmacıların üstüne nasıl saldırtacaklarını bilmediği düştü. Fakat sonra rahatladı, çünkü Halt'un bu konuyu bir şekilde halledeceğine inancı tamdı. Ne de olsa Halt'un bilmediği hiçbir şey yoktu.

"İnekleri nasıl harekete geçireceğiz?" diye sordu Horace.

"Onları korkutacağız. Panikleteceğiz. Koşmaya başlayacaklar ve biz de atlarımıza binerek açıklığa çıktıkları anda onları İskotilerin üstüne doğru süreceğiz," dedi Halt. Onu kayıtsız bakışlarla izleyen sürünün arasında dolanıyordu. Hay-

vanlardan birini itmeye kalktı. *Taş bir binayı itmekten farksız,* diye düşündü. Bir şey denemek için kollarını iki yana açtı.

"Yallah!" diye bağırdı. İnek gürültüyle gaz çıkardı ama yerinden kımıldamamıştı.

"Eh, hayvanı ürküttüğün kesin, baksana gaz kaçırdı," dedi Horace sırıtarak.

Halt, ters bakışlarını Horace'a dikti. "Belki de şu pelerini çıkarmalısın. Bir anda ortaya çıkacağın için korkup harekete geçerler," dedi iğneleyici bir sesle.

Horace'ın gülümsemesi, tüm yüzüne yayıldı. Aslına bakılırsa, pelerinini gerçekten de çıkarmaya başlamıştı. Ancak bunun, sürünün üzerinde bir etkisi olmamıştı. Yalnızca bir, iki tanesi onu tuhaf tuhaf süzmeye başlamıştı. Birkaç tanesi de gaz çıkardı.

"Bunu amma da sık yapıyorlar, değil mi?" dedi Horace. "Hepsini aynı yöne doğru çevirip, aynı anda gaz çıkarmalarını sağlasak, İskotileri geçide kadar sürebilir miyiz sence?"

Halt, sabırsızlandığını belli eden bir el işareti yaptı. "Kes şunu artık. Sonuçta sen de bir çiftlikte büyüdün."

Horace, başını iki yana salladı. "Ben çiftlikte falan büyümedim. Redmont Yurdu'nda büyüdüm," dedi. "Sen aslında bir Hiberniya prensisin. Hiç mi büyükbaş hayvanınız yoktu?"

"Vardı. Fakat aynı zamanda onlarla ilgilenmeleri için emrimizde senin gibi hödüklerden de bolca vardı." Halt'un yüzü, düşünceli bir hal aldı. "İşin sırrı boğada. Onu koşturmayı başarabilirsek, inekler de peşinden gidecektir."

Horace, küçük sürüye bir göz attı. "Hangisi boğa ki bunların?"

Halt'un kaşları hayretle kalktı; duygularını nadiren dışa vurduğu anlardan biri yaşanıyordu.

"Gerçekten de o yurtta büyüdün, değil mi?" diyerek, eliyle işaret etti. "Şuradaki boğa olsa gerek."

Horace, Halt'un gösterdiği hayvanı inceledi. Ona dikkatle bakınca, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bence de öyle," diye hemfikir oldu. "Ne yapmamız lazım şimdi?"

"Şaşırt onu. Rahatsız et. Ürküt," dedi Halt.

Horace'ı bir tedirginlik almıştı. "Bunu yapmak istediğimden o kadar da emin değilim," dedi.

Halt, bezginlikle söylenmeye başladı. "O kadar korkma yahu!" dedi. "Sana ne yapabilir ki?"

Horace, boğayı şüpheci gözlerle süzüyordu. Redmont çevresindeki otlaklarda görmüş olduğu boğalar kadar iri değildi. Ama gürbüz görünümlü ve kaslı bir hayvandı. Ayrıca ineklerin aksine, yabancıları hiç de yumuşak ve uysal bakışlarla süzmüyordu. Horace, bir an için hayvanın küçücük gözlerinde bir meydan okuma gördüğünü sandı.

"Ya koşup beni boynuzlarsa?" diye sordu. Halt, boş versene dercesine bir el işareti yaptı.

"Şu küçücük boynuzlarıyla mı? Küçük birer çıkıntıdan daha büyük değiller ki."

Aslında hayvanın boynuzları, kuzeyde görülen bazı boğalarınkiler kadar büyük olmasa da, yerli yerindeydi. Uçları sivri değil, yuvarlak ve küttü. Ama yine de bir insana zarar verebilecekmiş gibi görünüyorlardı.

"Hadi ama!" diye üsteledi Halt. "Tek yapman gereken şey, pelerinini koluna sarıp hayvanın yüzüne bir tane patlatmak. Bu onu kızdıracaktır."

"Sana onu kızdırmak *istemediğimi* demin de söylemiştim," diye itiraz etti Horace.

"Hay ben senin! Sen ünlü Meşe Yaprağı Savaşçısısın yahu! Uğursuz Morgarath'ı öldüren kişisin! Düzinelerce düellonun galibisin!"

"Hiçbirinde bir boğayla karşı karşıya gelmemiştim," diye hatırlattı Horace. Boğanın bakışlarını gerçekten de hiç beğenmediğini fark etti.

"Hangi kuzey şehrinin boğası senin karşına çıkabilir ki?" dedi Halt. "Pelerininle bir tane geçir de koşmaya başlasın. İnekler de peşinden geleceklerdir."

Ancak Horace ona yanıt veremeden, bir ıslık sesi havayı yırttı. Açık arazinin ötesine döndüklerinde, Will'in, peşinde Çekici'yle onlara doğru koşturduğunu gördüler. Daha gerilerdeki seyrek ağaçların arasında, çeşitli hareketlenmeler seçiliyordu.

İskotiler geliyordu.

ON DÖRT

Horace, ne yapacağını bilemez halde etrafına bakınıyordu. Halt, hızla Abelard'ın sırtına atladı.

"Hallet şu işi!" diye seslendi. "Geliyorlar!"

Will de tam o sırada yanlarına varmıştı.

Gereksiz bir şekilde "Geliyorlar, Halt!" dedi. Sesi, heyecandan çatlamıştı.

"Atına bin. Koşmaya başladıkları anda hayvanları ileriye doğru süreceğiz," diyen Halt, Horace'a döndü. "Hadi artık şunları harekete geçir, Horace!"

Horace, nihayet harekete geçmişti. İleri doğru atılarak, kat-ladığı pelerinle boğanın boynuzlarının arasında kalan kısma bir tane patlattı.

Olayların akışı, birden hızlanmıştı sanki.

Boğa, öfkeyle böğürüp gözlerini üç, dört kez kırptı ve başını öne eğerek gergin bacaklarıyla düşmanına hücum etti. Horace'a böğür hizasından tosladı ve başını yukarı savurdu. Talihsiz savaşçı, birkaç metre havaya yükseldikten sonra boğuk bir gürültüyle sırt üstü yere düştü. Nefesi kesilmişti.

Boğa, bir an için bu avantajı kullanacakmış gibi göründü ama Vurucu, duruma hemen müdahale etti. Yıllar boyu efendisini dövüşte korumanın eğitimini almış olan kocaman savaş beygiri, kendisini Horace'a siper etti. Boğa, bir meydan okuma feryadı koparark ayağını yere vurmaya, önündeki çim ve toprağı eşeleyerek başını öfkeyle sağa sola savurmaya başladı.

Bu kadarı, Vurucu'ya fazla gelmişti. Aralıuen hayvanlar âleminde belli bir kıdem sırası mevcuttu ve eğitimli, asil bir savaş atı, meçhul bir soydan gelmekte olan tüylü bir taşra boğasının çok daha üstünde yer alırdı. Kudretli at, şaha kalkarak tiz bir kişnemeyle rakibine meydan okudu ve ön toynaklarıyla havayı dövdü.

Yüzünün yakınından geçen demir nallı toynaklar, boğaya çetin bir düşmanla karşı karşıya olduğunu belli etmişti. Sıkıntıyla böğürerek arkasını döndü ve kararsızca birkaç adım atarak kaçmaya hazırlandı.

Ancak Vurucu'ya meydan okumuştu bir kere. Savaş atına göre, boğanın bu hakaretin bedelini ödemesi gerekiyordu. Vurucu, öne doğru atılarak iri ve küt dişlerini gösterdi ve kalçasından yakaladığı boğanın etinden küçük bir parça koparıverdi.

Boğadan acı, öfke ve korku dolu bir böğürtü yükseldi. Saldırgana tekme atmaya kalkıştıysa da Vurucu, eğitimini bu işin en zorlu okulunda aldığından, kendisini çoktan geri çekmişti bile. Vurucu, boğanın arka ayakları yere değer değmez kendi etrafında döndü ve rakibinin yaralı poposuna sıkı bir çifte attı.

Olayı ateşleyen de bu son darbe olmuştu. Korku, ıstırap ve çiftenin o müthiş etkisi... Boğa, feryat ederek ağıl boyunca koşturmaya başladı. Hayvanın çığlıkları nedeniyle paniğe kapılan

sürü de onun peşinden gidince, böğürtüler ve toynaklardan çıkan boğuk sesler, etrafta yankılandı.

"Hadi!" diye bağırdı Halt. Abelard'ı, öne doğru hızla koşturan hayvanların arkasından sürmeye başladı. En arkadakinin poposuna yayıyla vurup duruyordu. Will de sürünün dağılmaması için öbür tarafa yöneldi.

İnekler çılgınca kaçışmaya başladıklarında, ilk İskoti askerleri de seyrek ağaçların arasından açıklığa çıkmıştı. Üstlerine doğru koşmakta olan onlarca büyükbaş hayvanı görünce, doğal olarak durakladılar. Kaçmak üzere arkalarına döndüklerinde ise arkadaşlarına tosladılar. Kafası çalışan birkaçı, hücumdan kurtulabilmek için kenara doğru kaçmayı akıl etti. Bunu gören Halt, Abelard'ın dizginlerini çekip üzengilerin üzerinde doğruldu ve art arda dört ok fırlattı.

Yağmacıların ikisi, uzun çimlerin içine devrildi. Diğer taraftaki Will de Halt'un ok atmaya başladığını görünce ustasını takip etti. İskotiler, kenara kaçmanın tehlikesini kısa sürede anlamışlardı. Ok yağmuru karşısında ne yapacaklarını bilemeden bir araya toplaştılar. Birkaç saniye sonra da çılgına dönmüş sürü, üstlerine bindirdi.

Küt boynuzlar, çatal tırnaklı keskin toynaklar ve kaslı hayvan bedenleriyle çarpışan İskoti baskıncıları, birer patates çuvalı gibi havaya fırlayarak yere düşüyorlardı. Arka saflardaki inekler de hücuma devam ediyor, yere düşenlere çarparak savaşçıları daha beter yaralıyorlardı.

Sürü, geçişini tamamladığında, baskıncıların en az yarısı, ağır yaralı halde yerde uzanıyordu. Diğerleri ise ağaçların daha sık olduğu bölgeye kaçmayı başarmıştı.

Kalın ağaçlara varan sürü, aniden sağa döndü ve yeri gümbür gümbür inleterek yoluna devam etti. Halt, kirişe bir ok geçirip, atının dizginlerini çekti. Abelard'ı, hafifçe ağaçların içinden onu izleyen baskıncılara doğru çevirdi. Etrafındaki yaralılardan bazıları, yavaş yavaş ayağa kalkmış, emekleyip topallayarak arkadaşlarına doğru ilerlemeye başlamıştı. Baskıncıların arasında yaralanmayan yok gibiydi. Orman Muhafızı oklarıyla vurulmuş olan üçü, yerde kımıldamadan yatıyordu.

"Pikta'ya dönün!" diye seslendi Halt. "Adamlarımızın yarısı ya öldü ya da ağır yaralandı. Köylülerin bundan haberi olunca, peşinize düşeceklerdir. Gidin buradan."

Baskıncıların önderi, ayakları yerden kesildikten sonra yarım düzine inek tarafından çiğnenmiş bir şekilde, çimin üstünde cansız yatıyordu. Onun yardımcısı, tüylü atının üzerinden onlara bakmakta olan bu amansız düşmanı izliyordu. Tehdit saçan uzun yayını elinde tutmakta olan gri pelerinli bir diğer süvari de İskoti'nin gözleri önünde arkadaşına katıldı.

İskotiler, bu tür bir baskının başarılı olmasının hızlı hareket edip rakibi gafil avlamaktan geçtiğinin farkındaydılar. Hedefe süratle saldırılacak, ortalık yakılıp yıkılacak ve hayvanlar kaçırılacaktı. Düşman, kendine gelip peşlerine düşmeden de sınır aşılacaktı. Hatta insanlar, bölgede bir baskın müfrezesinin bulunduğunu bile öğrenemeyecekti.

Sürat ve gafil avlama, artık söz konusu değildi. Araluenli köylüler, Tek Kuzgun Geçidi'ne doğru topallayarak gerileyen adamları kolayca avlardı. Yaralı hemşerilerini geride bırakmak, adamın aklından geçmedi bile. İskotilere özgü bir davranış değildi bu.

Zaten karşı karşıya oldukları pelerinli okçuların sürat ve nişancılıklarına yeterince şahit olmuştu. Yine ok atmaya başlarlarsa, birkaç saniye içinde yarım düzine adamını daha kaybetmesi, işten bile değildi. Başını hayal kırıklığı ve çaresizlikle iki yana sallayarak adamlarına işaret etti. Kafile, acı dolu adımlarla kuzeye doğru çekilmeye başladı.

Will'in rahatladığı anlaşılıyordu.

"İyi düşündün, Halt," dedi. "Yöntemin çok işimize yaradı."

Halt, sıkılarak omuz silkti.

"Nasıl yapacağını biliyorsan çocuk oyuncağı," dedi. Ardından, "Misafirimiz var galiba," diye ekledi ve Vurucu'ya yaslanarak elleriyle yara bere içindeki kaburgalarını yoklayan Horace'ı ve çiftliği işaret etti.

Çiftliğin arkasındaki ağaçların sık olduğu bölgede, birtakım suretler belirmişti. Halt ve Will'in gözleri önünde, çekingen adımlarla çiftliğe yaklaşmaya başladılar.

"Ormana saklanmış olmalılar," dedi Will.

Halt sertçe başını salladı. "Evet. Bize yardım eli uzatmış olmaları ne hoş, değil mi?" Abelard'ı mahmuzladı ve ağıla doğru yumuşak adımlarla ilerlemeye başladılar. Çekici de hareketlendiğini fark ettiği arkadaşını birkaç adım gerisinden izlemeye başladı.

Horace, attan inen dostlarını başıyla selamladı.

Will'in kaşları çatıldı. Horace, hâlâ kaburgalarını tutuyor ve acı çekmeden nefes alamıyormuş gibi duruyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Horace, bir şeyim yok, dercesine elini salladı ve bir anda

acıyla kıvrandı. "Birkaç çürük," dedi. "Hepsi bu. Şu minik boğa, kafasını nasıl kullanacağını çok iyi biliyormuş."

Halt, o sırada yanlarına ulaşmış olan çiftlik sakinlerini selamladı.

"Çiftliğiniz güvende," dedi. "Sizi bir süre rahatsız etmezler." Sesi, farkında olmadan memnun çıkmıştı.

Çiftlik sakinleri beş kişiydiler. Will'in ellili yaşlarda olduklarını tahmin ettiği yaşlıca bir kadın ve bir adam; otuzlu yaşlarda gözüken genç bir çift ve on yaşlarında bir oğlan çocuğu. *Büyükanne-büyükbaba, anne-baba ve oğulları*, diye düşündü genç Orman Muhafızı. *Üç nesil bir arada.*

Yaşlı adam söze girdi.

"Bütün hayvanlar kaçtı. Onları kaçırdınız," dedi suçlarcasına. Will'in gözleri, şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

"Haklısınız," dedi Halt makul bir sesle. "Ama onları geri alabileceksiniz. Bir süre sonra koşmayı keseceklerdir."

"Sürüyü bir araya toplamak günlerimizi alacak," dedi çiftçi asık bir suratla.

Halt, derin bir nefes aldı. Will, onu senelerdir tanıyordu. Halt'un öfkesini kontrol altında tutmak için büyük çaba harcadığının farkındaydı.

"Muhtemelen öyle olacak," diyerek çiftçiye katıldığını belirtti Halt. "Fakat en azından bu esnada çiftliğinizi yeniden inşa etmeniz gerekmeyecek."

"Peeh!" diye homurdandı çiftçi. "İnekleri yakalamamız günler alacak. Ormanın dört bir yanına dağılmışlardır."

"Hayatlarının bir İskotinin midesinde sona ermesinden

iyidir," dedi Halt. Kendine hâkim olması, giderek zorlaşıyordu.

"Ormanda onları kim sağacak peki, ha?" dedi genç adam. Gençliğine rağmen, ses tonu yaşlı adamınki kadar keyifsizdi. "Her gün sağmak lazım onları, yoksa kurur giderler."

"Elbette bu da olası," dedi Halt. "Hiç ineğin olmamasındansa süt vermeyen ineğinin olmasını tercih edersin herhalde."

"Meseleye nasıl baktığına bağlı," dedi büyükbaba. "At binebilen birileri bize yardım ederse, inekleri daha çabuk bir araya toplarız."

"At binebilen birileri mi?" dedi Halt. "Bizi mi kastediyorsun?" İnanmaz bakışlarla Will ve Horace'a döndü. "Evet. Bizi kastediyor."

Çiftçi, başını evet anlamında sallıyordu. "Elbette. Ne de olsa, onları kaçıran sizlersiniz. Siz olmasaydınız, hepsi yerli yerinde olurdu şimdi."

"Biz olmasaydık," dedi Halt, "Pikta yolunu yarılamışlardı şimdi!"

Will ve Horace'a dönünce, her ikisinin de tebessümlerini gizlediklerini fark etti. Daha çok gizlemeye çalışıyor gibiydiler aslında. Hatta Halt öyle sansın diye biraz da abartılı davranıyorlardı sanki.

"İnanamıyorum," dedi Orman Muhafızı. "Şükran falan duyulmasını bekliyor değilim. Ama adamın, başına gelenlerden ötürü bizi suçlaması da biraz fazla." Söyledikleri hakkında birkaç saniye düşündükten sonra devam etti. "Hayır. Yanlış söyledim. Şükran duyulmasını *bekliyorum* aslında." Çiftçiye döndü.

"Bayım," dedi sertçe, "çiftliğinize ve ahırınıza hâlâ sahipseniz, bu bizim çabalarımız sayesinde oldu. İnekleriniz biraz ürktüler, ama hayatta olmalarını bize borçlular. Arkadaşlarımdan biri, malınızı mülkünüzü korurken boğanızın saldırganlığı nedeniyle yaralandı. Şimdi, ya bize teşekkür etme nezaketini gösterirsiniz ya da arkadaşlarımdan yola çıkmadan önce çiftliğinizi ateşe vermelerini isterim."

Çiftçi, inatçı bakışlarla Halt'u süzüyordu.

"Yalnızca iki kelime," dedi Halt. "Teşekkür ederim."

"Şey, yani..." Çiftçi tereddüt ederek hantal hareketlerle sağa sola kıpırdandı. Horace'a boğayı hatırlatıyordu. "Teşekkür ederim... öyleyse."

Halt, tükürürcesine "Bir şey değil," dedikten sonra Abelard'ın başını batıya çevirdi. "Horace, Will, haydi gidelim."

Açıklığın yarısına gelmişlerdi ki, çiftçinin sözlerine devam ettiğini duydular: "Ama hayvanları neden kaçırdığınızı hiç anlayamıyorum."

Will, yanı başında dimdik at süren Orman Muhafızı'na dönerek gülümsedi. Halt, belli ki çiftçinin veda sözlerini duymamış numarası yapıyordu.

"Halt?" dedi. "Evi gerçekten ateşe vermeyecektin, değil mi?"

Halt, eski çırağına kötü kötü bakarak "Bundan o kadar emin olma," dedi.

ON BEŞ

Halt, Tennyson'ın izini gece çökmeden bulmayı planlıyordu ama kuzeyde gündüzün kısa sürmesi nedeniyle pes etmek zorunda kaldı. Güneş, sonunda ağaçların arkasında kalıp gölgeler düşmeye başlayınca, atının dizginlerini çekti ve takip etmekte oldukları doğu patikasının yanında kalan boşluğu işaret etti.

"Burada kamp kuralım," dedi. "Karanlıkta debelenmenin bir anlamı yok. Yarın erkenden işe koyulur ve etrafta izlerini aramaya başlarız."

"Ateş yakmayı göze alabilir miyiz, Halt?" diye sordu Horace.

Orman Muhafızı, başını salladı. "Yakmamak için bir neden görmüyorum. Nasılsa bizden çok öndeler. Zaten ateş yakıldığını görseler bile, ortada takip edildiklerinden kuşkulanmaları için hiçbir neden yok."

Üçü atlarıyla ilgilendikten sonra, Horace, ateş yakmak için hazırlık yaptı ve kamp alanının etrafında yakacak aramaya başladı. Will ise o sırada akşamüstü vurmuş olduğu iki tavşanın derisini yüzüp, temizlemekle meşguldü. Henüz çürü-

memiş olan bu iki tombul tavşanla yapacağı lezzetli yahninin düşüncesi bile, genç Orman Muhafızı'nın ağzını sulandırıyordu. Tavşanları bir araya getirip etli bacak ve baldırları sakladı, sonra da kemikli göğüs parçalarından kurtuldu. Kemikli kısımlardaki etleri ayıklamakla uğraşamayacaktı. Taze sebzelerini sakladıkları eyer çantasını açtı. Orman Muhafızları, iz üstündeyken öğünlerini genellikle meyve, kurutulmuş et ve bayat ekmekle geçiştirirlerdi. Doğru düzgün bir yemek yeme fırsatını bulduklarında ise erzak bakımından hazır olmayı tercih ederlerdi. Will, tavşanları bir an için ateşe tutup kızartmayı düşünse de bundan vazgeçti. Canı, daha lezzetli bir yemek çekiyordu.

Soğanları ince ince doğrayıp birkaç patatesi minik parçalara böldü. Az sayıdaki mutfak malzemelerinin arasından aldığı tencereyi Horace'ın yakmış olduğu ateşin kenarına, kor halindeki közlerin üstüne yerleştirdi. Tencerenin yeterince ısındığına kanaat getirince, içine bir miktar yağ döküp birkaç saniye sonra da soğanları ekledi.

Soğan parçacıkları cızırdayıp pembeleşmeye başladıkça, havaya nefis kokular yayılmaya başladı. Tencereyi karıştırmak için kullandığı çubuğun ucuyla bir diş sarımsağı ezerek karışıma ekledi. İştah açıcı kokular, giderek artıyordu. Kendi karışımı olan bir avuç baharat ve çeşniyi tencereye atmasıyla birlikte yükselen koku, dayanılmaz bir hal aldı. Son olarak da tavşan etlerini tencereye ekledi. Etleri, soğan ve baharatlarla bir güzel karıştırdı.

Halt ve Horace, ateşin iki yanına oturmuş, büyük bir arzuyla yemek hazırlayan Will'i izliyorlardı. Et, soğan, sarımsak ve baharat karışımının pişerken yaydığı koku, karınlarının açlık-

tan guruldamasına yol açıyordu. Uzun ve zorlu bir gün geçirmişlerdi ne de olsa.

Birkaç dakika sonra, "Orman Muhafızları ile seyahat etmeyi bu yüzden seviyorum," dedi Horace. "Fırsat bulduğunda hoş bir yemek yiyebiliyorsun."

"Çok az Orman Muhafızı bu kadar iyisini yeme şansı bulmuştur," dedi Halt. "Will'in tavşan yahnisi, insana parmaklarını yedirtir."

Will, tencereye su koydu ve yemek yavaş yavaş kaynamaya başlarken patatesleri de içine ekledi. Hoş görünen sıvı fokurdamaya başlayınca, onu karıştırıp Halt'a bir göz attı. Eski ustası başını sallayıp, uzandığı eyer çantasından bir şişe kırmızı şarap çıkardı. Will, yemeğe bolca şarap kattı.

Tencereden yükselen hoş kokulu buğuyu içine çekerek, memnuniyetle başını salladı. "Birazdan azıcık daha eklemem gerekebilir," dedi ve şişeciği bir kenara bıraktı.

"Ne kadar istersen kullan," dedi Halt. "Onu bu iş için getirdim zaten."

Birçok Orman Muhafızı gibi Halt da bir-iki kadehten fazla şarap içmezdi.

Yahni iki saat kadar sonra hazır olunca, iştahla yemeye başladılar. Hoş kokulu, yağlı etler adeta kemirilirken, kemiklerden kayıp düşüyordu. Halt içine un, su ve tuz eklemiş olduğu yassı bir kabı, ateşin kenarında kor haline gelmiş küllerin içine yerleştirmişti. Will yahniyi servis ederken, külle kaplı somunu çıkarıp kararmış dış kısmını temizledi. Ardından yahninin lezzetli suyuna banmak için birebir olan ekmeği parçalara bölerek arkadaşlarına dağıttı.

"Bu çok lezzetli bir ekmek," diye mırıldandı Horace. "Daha önce böylesini hiç yememiştim."

"Hiberniyalı çobanlar yapar bunu," dedi Halt. "Ateşten yeni çıktığı anda, tadı harikadır. Soğuyunca yavanlaşır. Adına nemli denir."

"Neden?" diye sordu Horace.

Omuz silken Halt, "Muhtemelen sıradan ekmeklere göre daha nemli olduğu için," dedi. Horace, tatmin olmuşa benziyordu. Yahninin lezzetli suyuna banabildiği sürece, ekmeğin adını çok da merak etmiyordu.

Yemeklerini yedikten sonra, bir araya gelip Halt'un haritasını incelemeye başladılar.

"Tennyson ve adamları şu yöne gidiyorlardı," dedi Halt. Parmağıyla güneydoğu yönünden güneye doğru inen bir patika çizdi. "Şu an, İskotileri takip etmek için peşlerini bıraktığımız noktanın doğusuna doğru ilerliyoruz. Bence aynı yoldan ilerlediklerini varsayarak arayı kapatmaya çalışmalıyız. Şuradan dönüp şöyle gidersek..." Dışarlıklıların izlediği patikayı belli bir açıyla kesen güneydoğu istikametini işaret etti. "Yarın, gün ortasında izlerini bulmuş oluruz."

"Tabii başka bir yöne gitmezlerse," dedi Will.

"Bunu yaparak risk almış olacağız elbette ama yönlerini değiştirmeleri için bir sebep görmüyorum. Peşlerinde olduğumuzdan habersizler. Nihai hedeflerine doğrudan giden bir yolu tercih etmemeleri için ortada hiçbir neden yok. Ama eğer yön değiştirmişlerse, peşlerinden ayrıldığımız noktaya geri dönüp izleri yeniden aramamız gerekecek."

"Yani varsayımımız tutmazsa, neredeyse iki gün kaybetmiş olacağız," diye uyardı onu Will.

Halt başıyla onayladı. "Ama tutarsa, aradaki mesafeyi şöyle deyse bir gün kadar azaltacağız."

Horace, tartışmayı ilgisizce dinliyordu. Dostlarının verdiği karara uymaya dünden razıydı. Zaten Halt bugünlerde Will'in görüşlerine de sıkça danışıyordu. Halt'un bütün kararları kendi başına aldığı günler geride kalmıştı artık. Will, ustasının saygısını kazanmıştı. Horace, Halt'un genç Orman Muhafızı'nın görüşlerine büyük değer verdiğinin farkındaydı.

Horace, haritaya öylesine bakarken bir isim dikkatini çekti. Öne doğru eğilerek işaret parmağını parşömenin üstüne koydu.

"Macindaw," dedi. "Doğumuzda kalıyor. Zaten buraların havası da Macindaw'ınkine benziyor. Dediğin gibi ilerlememiz halinde çok yakınından geçeceğiz."

"Uğrayıp nasıl olduklarına bir bakmak keyifli olurdu," dedi Will.

Halt "Arkadaş ziyaretlerine ayıracak vaktimiz yok," diye homurdandı.

Will, hafifçe tebessüm etti. "Ben de olduğunu düşünmedim zaten. Sadece keyifli olurdu dedim... zamanımız olsaydı eğer."

Halt, yeniden homurdanarak haritayı kıvırmaya başladı. Will, eski ustasının bu ruh hallerini çok iyi biliyordu. Ani huysuzluğu, Halt'un güneydoğuya doğru ilerleyerek risk aldıkları gerçeğinin fazlasıyla farkında olduğunu gösteriyordu. Halt, hata yapma endişesi taşıdığını asla dışarı belli etmezdi. Ancak Will, birlikte geçirdikleri yılların ardından, artık Halt'un zihninden geçenleri okuyabiliyordu. Belli etmeden, hafifçe gülümsedi. Küçükken, gün gelip de Halt'un çelişkiye düşebileceğini hayal

bile edemezdi. Halt, gözüne daima o kadar kusursuz görünürdü ki. Fakat artık tecrübeli Orman Muhafızı'nın muazzam bir iradeye sahip olduğunu –bir şeye karar verdikten sonra herhangi bir çelişki ya da belirsizliğin onu etkilemesine izin vermeden kararına bağlı kaldığını– çok iyi biliyordu.

"Onları yakalayacağız, Halt. Endişelenme," dedi.

Halt, sertçe gülümsedi. "İçimi öylesine rahatlattın ki, deliksiz bir uyku uyuyacağıma eminim," diye yanıt verdi.

Kampı erkenden topladılar. Kahvaltıları, kahve ve közde ısıtılmış nemli ekmek artıklarına sürdükleri baldan oluşuyordu. Ateşi toprakla söndürüp, yola koyuldular.

Saatler geçti. Güneş önce tepeye tırmanıp, ardından da batıya doğru alçalmaya başladı. Öğlen vaktini bir saat geçe, kabaca güneye doğru kıvrılan bir patikaya denk geldiler. Horace'a kalırsa, bunun gün içinde üzerinden geçmiş oldukları üç, dört patikadan hiçbir farkı yoktu. Ancak Will, birden atının sırtından inmişti. Dizüstü çökerek, hemen önündeki toprağı incelemeye koyuldu.

"Halt!" diye seslenince, tecrübeli Orman Muhafızı da eski çırağına katıldı. Bir kafilenin oradan geçmiş olduğu anlaşılıyordu. Will, patikanın kıyısında, diğerlerine göre daha belirgin duran, şans eseri nemli kalmış bir toprak parçasının üstündeki bir ayak izine dokundu. Ayak izi, tabanında dışa doğru üçgen şeklinde bir yama bulunan, kalın bir çizmeye aitti.

"Daha önce görmüş müydün bunu?" diye sordu Will.

Halt, rahatlayarak arkaya yaslandı. "Evet, görmüştüm. Tek Kuzgun Geçidi'nde. Tennyson'ın adamlarından birine ait."

Varsayımı doğru çıkınca, Halt'un sabahtan beri aklını kemiren şüphe ve endişe de yok olup gitmişti. Kestirme yola saparak risk almışlardı. Tennyson'ın peşini bıraktıkları noktaya dönmek zorunda kalmış olsalardı, türlü türlü meselelerle uğraşmaları gerekebilirdi. Bir fırtına ya da sağanak yağmur izleri silmiş olabilir ve Tennyson'ın ne yöne gittiğini anlayamayabilirlerdi.

"İzlere bakılırsa, aramızda iki günden daha az bir mesafe var," dedi büyük bir memnuniyetle.

Will, birkaç metre uzaktaki diğer izleri inceliyordu. "Bir yerden birkaç at bulmuşlar," dedi birden.

Halt, eski çırağını şöyle bir süzdükten sonra yanına geldi. Patikanın hemen dışında, yumuşak toprağın ve çimlerin üstünde toynak izleri görülüyordu.

"Öyle olmuş," diye onayladı. "Kim bilir hangi zavallı çiftliği soydular. Yalnızca üç ya da dört atları var, yani kafilenin büyük bir kısmı, hâlâ yaya olarak ilerliyor. Onlara yarın yetişebiliriz."

"Halt," dedi Horace, "düşünüyordum da..."

Halt ve Will, keyifle bakıştılar. "Tehlikeli bir uğraş seçmişsin kendine," dediler aynı anda. Will, ne zaman cümlesine bu şekilde başlasa Halt, yıllar yılı aynı cevabı vermişti. Horace, arkadaşlarının yeterince eğlendiğine kanaat getirdikten sonra sözüne devam etti.

"Evet, evet. Biliyorum. Ama gerçekten de dün gece konuştuğumuz gibi, Macindaw, buradan hiç de uzak değil..."

"Eee, ne olmuş?" diye sordu Horace'ın cümlesini tamamlamadığını fark eden Halt.

"Şey, orada bir garnizon bulunuyor. Birimizin gidip yardım getirmesi, o kadar da kötü bir fikir olmayabilir. Tennyson'ın kafilesini yakaladığımızda elimizin altında bir düzine şövalye ve silahşor bulunsa, hiç fena olmazdı."

Fakat Halt, başını iki yana sallamaya başlamıştı bile.

"İki sorun var, Horace. Bizden birinin oraya gidip durumu açıklaması ve bir birliği harekete geçirmesi çok uzun sürer. Bunu hızlı bir şekilde halledebilsek bile, bana kalırsa, tarlalarda dolaşıp çalı çırpıya takılan ve gürültü çıkarıp varlığımızı herkese belli eden bir dolu şövalye, şu an en son isteyeceğimiz şey." Sonra sözlerinin biraz kaba kaçtığını fark ederek "Sakın üstüne alınma, Horace," diye ekledi. "Sen hariç elbette."

"Tabii canım," diye sert bir şekilde cevabı yapıştırdı Horace. Halt'un sözlerine karşı çıkacak hali yoktu. Şövalyeler, gerçekten de oraya buraya takılıp gürültü yapmaya ve varlıklarını herkese belli etmeye bayılırlardı. Ama bu gerçek, Horace'ın şövalyeler hakkında söylenen sözleri benimsemesini gerektirmiyordu.

Halt, devam etti. "Şu an elimizdeki en büyük koz, Tennyson'ın, peşinde olduğumuzu bilmemesi. Bu da bizim için en az bir düzine şövalye ve silahşor değerinde. Hayır. Şimdilik bu şekilde yolumuza devam edeceğiz."

Horace, homurdanarak başını salladı. Dışarlıklıları yakaladıklarında, onları zorlu bir dövüş bekliyordu. Will ve Halt, Cenevizalı suikastçılar nedeniyle yeterince meşgul olacaklardı. Horace, sahte peygamberin diğer takipçilerinin karşısına

çıkarken, arkasında üç, dört zırhlı şövalye bulunmasını tercih ederdi.

Ancak Halt ve Will ile geçirdiği zaman boyunca, rakibi gafil avlamanın dövüşte ne kadar değerli olduğunu öğrenmişti. Gönülsüzce de olsa, Halt'un sözlerinin kulağa daha mantıklı geldiğini kabul etti.

Orman Muhafızları, atlarına binerek patikayı takip etmeye koyuldular. Tennyson ile aralarındaki mesafeyi bir günden aza indirmiş oldukları bilgisi, atlarını daha heyecanlı sürmelerini sağlıyordu. Önlerindeki ufuk çizgisini büyük bir dikkatle gözlüyor, avlarına yetiştiklerine dair görecekleri ilk işaretleri kolluyorlardı.

Adamı ilk fark eden Will oldu.

"Halt!" diye bağırdı. Neyse ki baktığı yönü eliyle işaret etmemeyi akıl etmişti. Halt'un, bakışlarını takip edeceğini adı gibi biliyordu. Eliyle işaret etmesi halinde, hedefteki şahıs, varlığından haberdar olduklarına dair uyarmış olacaktı.

"Ufuk çizgisinde," dedi usulca. "Şu çatallı ağacın sağında. Sakın ha, Horace!"

Arkadaşının elinin kımıldadığını fark etmişti. Horace, elini içgüdüsel olarak gözlerine siper etmek için kaldırmak üzereydi. Will'in uyarısını duyunca, son anda hareketini değiştirdi ve sırtını kaşıyormuş gibi yaptı. Halt da bu sırada atından inmiş ve Abelard'ın sol ön toynağını kontrol etmeye başlamıştı. Bahsedilen kişi her kimse, onu gördükleri için durduklarını zannetmeyecekti.

"Bir şey göremiyorum," dedi Halt. "Nedir o?"

"Bir atlı. Bizi izliyor," dedi Will. Halt, başını kımıldatma-

dan, gözlerini tepeye doğru çevirdi. Bir at ve binicisine ait olabilecek şekilleri güçlükle de olsa seçebiliyordu. İçinden Will'in genç ve keskin gözlerine teşekkür etti.

Will, uzanıp eyer topuzunda asılı duran matarasını aldı. Fakat bunu, uzaktaki sureti gözden kaçırmadan yapmayı başarmıştı. Matarayı dudaklarına götürürken bile gözleri ufuktaydı. Birden anlık bir hareketlenme oldu ve atını mahmuzlayan süvari ortadan kayboldu.

"Tamamdır," dedi Will. "Rahatlayabilirsiniz. Gitti."

Halt, Abelard'ın toynağını bırakarak sırtındaki yerini aldı. Kaskatı kesilmiş kas ve eklemlerinden adeta iniltiler yükseliyordu.

"Kim olduğunu çıkarabildin mi?" diye sordu.

Will, başını iki yana salladı. "Mesafe çok fazlaydı. Ama..."

"Ama ne?" diye sordu Halt.

"Arkasını döndüğü an, sanki gözüme mor bir parıltı çarptı."

Mor ha, diye düşündü Horace. *Cenevizalı suikastçıların rengi. Belki de düşmanı gafil avlama şansımızı elimizden kaçırmışızdır,* dedi kendi kendine.

ON ALTI

Dışarlıklı kampının durumu, İskoti çiftliğine yaptıkları baskından sonra, gözle görülür şekilde iyileşmişti. Tennyson, kafile, güney yönünde Araluen'e doğru ilerlerken, yanından geçmekte oldukları tenha çiftlikleri soymaları için baskıncı grupları göndermişti. Bu gruplar, yanlarında yalnızca yiyecek değil, çadır kurmak için branda, kütük ve halatlar, ayrıca soğuk kuzey gecelerinde vücutlarını sıcak tutması için kürk ve battaniyelerle dönmüştü.

Son baskında, karşılarına tam dört tane at çıkmıştı. Hayvanlar her ne kadar acınacak durumda olsalar da, en azından Tennyson ve Cenevizalıların ayağını yerden kesmişlerdi. Dördüncü at ise başka bir görev için saklanıyordu. Tennyson, kısmen konforlu çadırında oturmuş, dördüncü ata binmesi için seçtiği genç adama görevinin ne olduğunu açıklıyordu.

"Dirkin, senin önden gitmeni istiyorum," dedi. "Atlardan birini al ve şu köye git."

Kabataslak çizilmiş Kuzeydoğu Araluen haritasında bir noktayı işaret etti.

"Willey Düzlüğü," dedi, Tennyson'ın işaret ettiği noktadaki sözcükleri okuyan genç adam.

"Aynen öyle. Şu kayalıkların hemen arkasında, güneyde kalıyor. Barrett adında birini arayacaksın."

"Kim ki o?" diye sordu haberci. Tennyson, normal şartlarda adamlarına emirlerini sorgulatmazdı ama bu genç adamın Barrett'la neden temas kuracağını bilmesi, işlerine yarayacaktı.

"Barrett, oradaki insanlarımızın lideri. Birkaç aydan bu yana cemaatimize yeni müritler katıyor. Barrett'a, ikna etmeyi başardığı herkesi yanına almasını söylemeni istiyorum. Kayalıkların oradaki kamp alanında onlarla buluşacağız."

Araluen sınırları içinde tutunabileceği bir yer edinmeyi her zaman arzulamış olan Tennyson, tarikatını yaymaları için takipçilerinden iki grubu, resmi görevlilerin kontrolünden uzaktaki tenha köylere yollamıştı. Ekiplerden biri, batı kıyısında bulunan Selsey adındaki bir balıkçı kasabasına gitmiş, diğeri ise buraya, krallığın ıssız kuzeydoğu köşesine gelmişti. Barrett'tan gelen son mesajda, durumun iyiye gittiği ve yaklaşık yüz kişiyi tarikatlarına çektiği yazıyordu. Bu, çok büyük bir sayı değildi belki ama Barrett da öyle insanda hayranlık uyandıran bir tip değildi. Yüz kişilik bir takipçi grubu, en azından bir başlangıç teşkil ediyordu. Tennyson'ın her şeye yeniden başlaması için gereken altın ve mücevherleri temin edeceklerdi.

Genç adam, ilgiyle haritaya bakarak "Bu işte yalnız olduğumuzu düşünmüştüm," dedi. Tennyson'ın kaşları öfkeyle çatıldı.

"Yanlış düşünmüşsün," dedi. "Akıllı bir adam, yanında daima yedek bir kuvvet bulundurur. Hadi artık, yola koyulma zamanı."

Dirkin, yediği fırçaya aldırmaksızın oradan ayrılmak üzere ayağa kalktı. "Ama bu Barrett denen adamın müritleri toplaması, büyük olasılıkla birkaç gün sürecektir," dedi.

"Ben de bu yüzden seni önden gönderiyorum ya," dedi Tennyson alaycı bir sesle. "Fakat burada kalıp konuşmaya devam etmeyi planlıyorsan, bir başkasını da gönderebilirim."

Dirkin, Tennyson'ın ses tonunu fark edince kendine geldi. Aslını söylemek gerekirse, kafilenin önünde at süreceği için çok memnundu. Haritayı ceketinin iç cebine tıkıştırıp, çadırın girişine yöneldi.

"Yola çıktım bile," dedi. Ancak Tennyson'dan öfkeli homurtular dışında bir cevap alamadı.

Çıkışa yönelen Dirkin, o sırada aceleyle içeri girerek ona çarpan biri nedeniyle geri çekilmek zorunda kaldı. Genç adamın dudaklarına kadar gelen öfkeli şikâyet nidası, içeri girenin kim olduğunu görünce bir anda uçup gitti. Tennyson'ın, onu korumaları için kiraladığı Cenevizalı suikastçılardan biriydi bu. Dirkin, suikastçıların hakaret edilmemesi ve kızdırılmaması gereken insanlar olduklarını çok iyi biliyordu. Aceleyle bir özür sözcüğü mırıldandı ve mor pelerinli suretin etrafından dolaşarak, elinden geldiğince çabuk bir biçimde çadırı terk etti.

Genç adamın ardından bakan Marisi'nin dudakları, küçümsemeyle kıvrıldı. Yabancıların çoğunun ondan ve hemşerisinden uzak durduklarının farkındaydı. Tennyson, bakışlarını Marisi'ye doğru kaldırmış, kaşlarını hafifçe çatmıştı. Cenevizalılar, atları ele geçirdiklerinden bu yana, birkaç günde bir kafileyi takip eden olup olmadığını anlamak için geride bıraktıkları izleri kontrol ediyorlardı. Tennyson, bu işin düzenli

bir şekilde yapılmasını özellikle istemişti ve o ana dek ciddi bir sorun yaşamamışlardı. Ancak yanına Marisi geldiğine göre, haberler kötüydü. Kıdemli suikastçı Bacari, huzuruna yalnızca iyi bir haber vermek için gelirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Tennyson.

"Takip ediliyoruz," diye cevap verdi Marisi. Omuzlarını o her zamanki sinir bozucu edasıyla silkmişti.

Tennyson, yumruğunu birkaç gün önce bir çiftlikten çalmış oldukları küçük, katlanır masaya vurdu.

"Hay aksi! Zaten işler fazla iyi gitmeye başlamıştı. Kaç kişiler?"

Cenevizalı, "Üç," deyince morali biraz yerine geldi. Peşlerindeki üç kişilik bir birlik, endişe edilecek bir durum değildi. Fakat suikastçının daha sonra söyledikleri, Tennyson'ın fikrini değiştirdi.

"Hiberniya'da peşimize takılan üçlü. Pelerinli okçular ve şövalye."

Tennyson, şaşkınlıktan neredeyse sandalyesinden düşecekti. Hışımla kalktığı sandalye çimlere yuvarlandı, fakat Tennyson, bunun farkında bile değildi.

"Onlar ha?" diye bağırdı. "Burada ne işleri var? Nasıl gelmişler onca yolu?"

Cenevizalı, bir kez daha omuz silkti. Oraya nasıl gelmiş olduklarının bir önemi yoktu. Bir şekilde gelmişlerdi işte ve küçük Dışarlıklı kafilesini takip ediyorlardı. Çok tehlikeli adamlardı bunlar. Bacari'ye, o kadarı yetiyordu. Sözde peygamberin konuşmaya devam etmesini bekledi.

Tennyson'ın aklı, arı kovanı gibiydi. Tabii ya... nereye gittiklerini onlara kaçakçı söylemiş olmalıydı! Çenesini tutmayı becerememişti belli ki. Üçlünün teklif ettiği parayı alıp, Dışarlıklılara ihanet etmişti.

Eğreti çadırın içindeki dar alanda bir ileri bir geri yürümeye başladı. Çok kötü bir haberdi bu. Takipçilerini Willey Düzlüğü'nde toplaması gerekiyordu. Ona sunacakları altın ve mücevherlere ihtiyacı vardı. Müritlerin çevredeki çiftliklerden gelmelerini beklerken zaman kaybedecekti. Araluenlilerin arayı kapamaları riskini alamazdı.

"Ne kadar gerimizdeler?" diye sordu. Sözcükler ağzından çıkarken *ilk sormam gereken şey bu olmalıydı,* diye düşündü.

Marisi, dudaklarını büzerek düşündü. "Çok değil. En fazla bir gün."

Tennyson, aldığı cevabı zihninde tartarak bir karara vardı. Bir günlük mesafe, onlar için hiç yeterli değildi. Hele ki yürüme hızına mahkûm olmuşlarken. Suikastçıya döndü.

"Onlardan kurtulmanız gerekecek," dedi aniden.

Marisi, şaşırmıştı. "Kurtulmamız mı?" diye tekrar etti.

Tennyson, yumruklarını küçük, ahşap masaya dayayıp öne doğru eğildi.

"Evet, öyle! Sizin işiniz bu değil mi? Onlardan kurtulun. Sen ve şu arkadaşın. Öldürün onları. Görkemli tatar yaylarınızı devreye sokun ve peşimizden gelmelerine engel olun."

Lanet herifler, diye aklından geçirdi Dışarlıklıların lideri. Şu kukuletalı okçular ve kaslı arkadaşları, şimdiye dek başlarına ne çoraplar örmüşlerdi. Düşündükçe, ölmelerini daha çok istiyordu.

Marisi, verilen emri aklında tartıyordu. Dalgınlıkla başını

salladı. "Yol üstünde pusu kurabileceğimiz uygun bir nokta var. Geri dönüp, takip etmeleri için farklı izler bırakmamız gerekecek. Ama tabii..." Cümlesine devam etmedi. Bir şeyler ima ettiği anlaşılıyordu.

Tennyson, durumu birkaç saniye sonra kavradı ve gürledi. "Ama tabii ne?"

"Bunlar tehlikeli düşmanlar ve gün gelip de bu tür insanlardan 'kurtulacağımız' anlaşmamızda yer almıyordu."

Adamın neyi ima ettiği çok açıktı. Tennyson, artan öfkesini kontrol edebilmek için derin derin nefes aldı. Ne kadar canını sıksalar da bu iki adama ihtiyacı vardı.

"Fazladan ödeme yaparım," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Marisi, tebessüm ederek elini uzattı. "Şimdi mi? Ödemeyi şimdi mi yapacaksınız?"

Ancak Tennyson, başını kesin bir tavırla iki yana salladı. O kadar da taviz vermeyecekti.

"İşi bitirdiğinizde," dedi. "Ödemenizi o zaman yaparım. Öncesinde değil."

Marisi yeniden omuz silkti. Tıknaz rahibin önceden ödeme yapmasını beklemiyordu elbette ama yine de şansını denemek istemişti.

"Daha sonra ödersiniz," dedi. "Ücreti kararlaştırırız. Ama... iş bittikten sonra olursa, ödeyeceğiniz rakam artar."

Tennyson, kayıtsızca elini salladı. "Sorun değil. Bacari'ye gelip beni görmesini söyle ki ücreti belirleyelim." Bir an durakladıktan sonra "İş bittikten sonra," diye vurguladı.

Şansım yaver gider de hepsi birbirini öldürürse, fazladan ödeme yapmaktan kurtulurum belki, diye düşünüyordu.

ON YEDİ

"Bizi gördüğünü düşünerek hareket etmemiz gerek," dedi Halt. Aslında atlarını tek sıra halinde sürüyorlardı ama Horace ve Will daha rahat konuşabilmek için hızlanarak Halt'un yanına gelmişlerdi.

"Bizi gördü ama tanıdı mı acaba?" dedi Will. "Sonuçta arada o kadar mesafe vardı. Sıradan atlılar da olabiliriz."

Halt, yan dönüp eski çırağına baktı. Will'in söylediği şey doğruydu. Ancak Halt, bunca senedir hayatta kalmasını, işini şansa bırakmayıp düşmanlarının hata yapmasını beklememiş olmasına borçluydu.

"Bizi gördüyse eğer, kim olduğumuzu anladığını varsaymamız gerek."

"Çalı çırpının içinde saklanmadığınız sürece, siz ikinizi tanımak için çok da yetenekli olmak gerekmiyor," diye araya girdi Horace. "Buralarda sırtlarında kocaman birer yay taşıyıp kukuletalı pelerin giyen çok fazla insan olmadığına eminim."

"Bizi aydınlattığın için teşekkürler," dedi Halt kuru bir ses-

le. "Ancak haklısın. Ayrıca şu Cenevizalılar hiç de budala değiller. Tennyson, artık peşinde olduğumuzu öğrenmiştir."

Sakalını kaşıyarak durdu ve bir durum değerlendirmesi yapmaya başladı.

"Asıl soru," dedi, daha çok kendi kendine konuşurcasına, "şimdi ne yapacağız?"

"Biraz yavaşlasak mı?" diye önerdi Will. "Görüş alanlarından çıkmamız halinde, belki de Tennyson, Cenevizalının yanlış gördüğünü ve kendi halinde üç atlı olduğumuzu düşünecektir?"

"Hayır. Hiç sanmıyorum. O kadarı biraz fazla iyimser bir varsayım olur. Ayrıca geri çekilmemiz halinde, hazırlık yapması için ona daha uzun bir süre vermiş oluruz. Bence tam tersini yapmalı, hızımızı artırmalıyız."

"Geldiğimizi anlayacaktır," dedi Horace.

Halt, genç savaşçıya dönerek başını salladı. "Zaten biliyor. Biz de üstüne üstüne gidelim. Etrafının kuşatılmış olduğunu sansın. Sürekli hareket etmek zorunda kalacaktır ki hareket halindeki bir hedefi bulmak, durup gizlenen bir hedefi bulmaktan çok daha kolaydır." Kararını verip, neşeli bir sesle açıkladı: "Tennyson'ın kendisini baskı altında hissetmesini sağlayacağız. Baskı, insana hata yaptırır ve bu durum, işimize yarayabilir."

"Tabii..." diye söze başladı Horace ama tereddüt etti. Halt devam etmesini işaret etti. "Şey, düşünüyordum da, bizim üstümüzde de baskı olacak, öyle değil mi? Ya hata yapan *biz* olursak?"

Halt, bir süre konuşmadan Horace'a baktıktan sonra Will'e döndü. "Bu çocuk tam bir moral kaynağı, öyle değil mi?"

Birkaç dakika boyunca sessizce yollarına devam ettiler. Suikastçının, Will'in gözüne çarptığı anda üzerinde durduğu tepeye tırmanıyorlardı. Zirveye ulaşmalarına yaklaşık yüz metre kala, Halt durmaları için elini kaldırdı.

"Öte yandan," dedi alçak sesle, "Horace'ın hakkı var. Cenevizalılar usta birer suikastçı ve düşmanlarına pusu kurmaya bayılırlar. İçimde, şu önümüzdeki tepeyi tasa etmeden hoplaya zıplaya aşmamamız gerektiğine dair bir his var."

"Sence bizi bekliyorlar mıdır?" dedi zirveyi gözleriyle tarayan Will.

"Bence ihtimal dâhilinde. O yüzden, bundan böyle keşfe çıkmadan tepelere tırmanmayacağız."

Eliyle at sırtından inmelerini işaret etti ama erken davranıp ses çıkarmadan patikaya zıplayan Will, onu durdurdu.

"Ben hallederim," dedi genç Orman Muhafızı.

Halt, önce ona karşı koyacak oldu ama sonra çenesini kapamayı tercih etti. Bu tür durumlarda doğal tepkisi daima Will'i korumak olurdu, ama sonunda genç adamın tehlikeye atılmasına izin vermesi gerektiğinde karar kıldı.

"Sakın riske girme," dedi. Çekici'nin fıçıyı andıran gövdesinden, bu konuda Halt'u desteklediğini gösterircesine hafif bir hırıltı yükseldi. Will, ikisine birden bakarak gülümsedi.

"Büyükanneler gibi korumacısınız," dedi. Ardından da patikayı sınırlayan omuz hizasındaki katırtırnaklarının arasına karıştı. Eğilerek birden gözden kayboldu. Horace şaşkınlıkla çığlık attı.

Halt, genç savaşçıya döndü. "Ne oluyor?"

Horace, tepeciği kaplayan sık çalı yığınlarını işaret etti. Will'in orada olduğuna ya da rüzgâr hariç herhangi bir şeyin çalıların içinde hareket ettiğine dair en ufak bir işaret yoktu ortada.

"Bunu ne kadar çok yaparsa yapsın, böyle her ortadan kayboluşunda kanımın donmasına neden oluyor. Çok acayip bir şey."

"Öyle," dedi Halt. Gözleriyle yukarıdaki zirveyi tarıyordu. "Sanırım insanın üstünde o tür bir etkisi var. Will, bu işte çok yetenekli. Tabii bir şeyi unutmamak lazım," diye alçakgönüllülükle ekledi, "ona tüm bildiklerini ben öğrettim. Orman Muhafızları Birliği içinde görülmeden hareket etme uzmanı olarak tanınırım."

Horace'ın kaşları çatıldı. "Esas uzmanın Gilan olduğunu sanırdım," dedi. "Will, bana bir keresinde işin bütün püf noktalarını Gilan'dan kaptığını söylemişti."

"Demek öyle ha?" dedi Halt gücenmiş bir sesle. "Peki, Gilan'a bildiklerini kim öğretti sanıyorsun?"

Horace, o kadarını düşünmemişti. Kim bilir kaçıncı kez, ağzından çıkanı kulağı duymadığı için kendine sövdü.

"Şey... evet. Sen öğrettin herhalde," dedi. Halt öne doğru hafifçe eğildi.

"Aynen öyle," dedi büyük bir ciddiyetle.

"Şu an Will'in nerede olduğunu görebiliyor musun?" diye sordu Horace merakla. Aklına bir şey takılmıştı. Halt, Will'in eğitmeni olarak, görünmeden ilerlemeyi ve bütün o diğer numaraları öğrettiği kişinin o an nerede olduğunu görebiliyor muydu acaba? Yoksa bu numaraları öğrenenleri ustaları bile göremiyor muydu?

"Tabii ki," diye cevap verdi Halt. "Şurada, yukarıda işte."

Horace, Halt'un parmağını takip edince, tepenin zirvesinde ayakta duran Will'i fark etti. Birkaç saniye sonra ıslıkla verilen işaret kulaklarına çalındı ve Will, eliyle tepeye tırmanmalarını işaret etti.

"Şimdi tabii görürsün," dedi Horace. "Ben de görüyorum! Ama ya ayağa kalkmadan önce görebiliyor muydun?"

"Elbette görebiliyordum, Horace. Şüphen mi vardı?" dedi Halt. Abelard'ı hareket ettirip, Çekici'ye peşinden gelmesini işaret etti. Önden gittiği için Horace, onun suratını göremiyordu. Dolayısıyla Halt'un yüzünü kaplayan tebessümden de haberi yoktu.

Arkadaşları yanına geldiklerinde, "Cenevizalı yoluna devam etmişe benziyor," dedi Will. "Tabii buralarda da olabilir."

Zemin, aynı sık çalı ve katırtırnağı örtüsüyle kaplı bir halde, yokuş aşağı uzanıyordu. Will haklıydı. Suikastçılardan biri, o karmaşanın içine saklanmış olabilirdi. Halt, düşünceli bir tavırla bölgeye göz gezdirdi.

"Hay aksi," dedi. "Bu, bizi yavaşlatacak."

"Amaçları da bu zaten," dedi Will.

"Aynen öyle," diyen Halt, hiddetle iç geçirdi.

"Sanırım bu durum, Tennyson'ı baskı altına alma planını rafa kaldırıyor," dedi Horace. Halt, genç savaşçıyı birkaç saniye boyunca buz gibi bakışlarla süzdü. *Planları suya düşünce şakacı doğası, Halt'u bir anda terk ediyor,* diye düşündü Horace. Bir süre bir şey söylememek en iyisiydi. Vermek istediği mesajın konuşmadan anlaşılmasından memnun olan Halt, kararını verdiği anda Will'e doğru döndü.

"Pekâlâ. Sen önden keşfe çık, Will. Elli metre ilerledikten sonra yanına geleceğiz. Ne yapacağını biliyorsun: Gözle. Seslen. Vur."

Will, başını "Tamam," anlamında salladı. Çekici'ye olduğu yerde kalmasını işaret ettikten sonra patikayı koşar adımlarla inmeye başladı. Gözlerini yere çevirmiş, yoldaki ayak izlerini inceliyordu. Halt, Abelard'ı patikayı izleyip ok atabileceği bir yöne çevirdi ve kirişe bir ok yerleştirdi. Gözleriyle Will'in ilerlemekte olduğu patikanın her iki yanını taramaya başladı.

"Sana bir şey sormamın sakıncası var mı Halt?" dedi Horace çekinerek. Soracağı sorunun Orman Muhafızı'nın dikkatini dağıtıp dağıtmayacağından emin olamıyordu. Ama Halt, gözlerini çalılardan ayırmadan başını evet anlamında sallamıştı.

"Gözle. Seslen. Vur. Nedir o?" diye sordu Horace.

Halt, cevap vermeye hazırlandı. Gelecekte de birlikte çalışacakları Horace'a yöntemlerini açıklamasında bir sakınca yoktu. "Bu bizim..."

Birden, Will'in hemen sağında yer alan çalılarda gözüne küçük bir hareketlenme çarptı. Halt konuşmayı kesip üzengileri üstünde doğrularak yayını, okunu her an fırlatmaya hazır bir şekilde yukarı kaldırdı.

İzlediği çalının içinden fırlayan küçük bir kuş, birkaç metre uçtuktan sonra dikkatle başka bir dala kondu ve gagasını bir diğer çiçeğin içine sokuverdi.

Halt, okunu indirerek rahatladı. Horace, Will'in de kuşun hareketlerini görmüş olduğunu fark etti. Genç Orman Muhafızı, temkinli hareketlerle ayağa kalktı ve onu izleyen Halt ve

Horace'a bir göz attı. Halt, Will'e devam etmesini işaret etti. Will de başını sallayıp yeniden hareket etmeye ve gözleriyle zemini taramaya başladı.

"Kusura bakma, Horace," dedi Halt. "'Gözle. Seslen. Vur.' hakkında bilgi edinmek istemiştin. Bu tür durumlarda kullandığımız yaklaşımın adı o aslında. Will, izleri gözden geçiriyor ve pusu kurmak üzere yolun kenarına geçip geçmediklerini anlayabileceği işaretler arıyor. Bunu yaparken, doğal olarak dikkati dağılıyor. O yüzden, yoldan ayrılmış ve Will'e arkadan saldırmayı planlayan birileri var mı diye kenarları ben gözlüyorum. Çalıların içinde gözüme bir tatar yayı çarpması halinde sesleneceğim ve Will de anında kendini yere bırakacak. Bu esnada ben de saldırganı vuracağım. 'Gözle. Seslen. Vur.'"

"O gözlüyor. Sen de seslenip, düşmanı vuruyorsun," dedi Horace.

"Aynen öyle. Bunu elli metrelik aralıklarla tekrarlıyoruz, çünkü eğer bir pusu söz konusuysa, saldırganları hızla vurup indirmem gerekiyor. Esas sorun, önümüzdeki ağaçlığa vardığımızda başlayacak."

Horace, başını kaldırdı. Katırtırnaklarıyla kaplı, engebeli arazi iki, üç kilometre daha devam ediyordu. Ancak arka tarafta sık ağaçların bulunduğu bir ormanlık alan başlıyordu.

"Orada elli metre ötesini göremezsin herhalde," dedi.

Halt, başıyla onayladı. "Haklısın. Ormanın içinde yirmi metrelik aralıklarla ilerlemek zorundayız. Hadi," diye ekledi. "Will, bizi yanına çağırıyor."

Will'in onları beklediği yere doğru yokuş aşağı at sürdüler. Genç Orman Muhafızı, arkadaşları yanına gelince gülümsedi.

Çekici, burnunu sahibine sürterek homurtular çıkarmaya başladı. Will'in yola onsuz çıkmasından hiç hoşlanmıyordu.

"Telâşe müdürü," dedi Çekici'nin yumuşak burnunu okşayan Will. Ama Halt, ufak tefek hayvanı beğeniyle süzüyordu.

"Bu sefer seninle gelsin," dedi. "Bunu daha önce düşünmeliydik. Çalıların içinde birileri varsa, Çekici, bizden önce farkına varacaktır."

Ancak Will, bunu duyunca biraz endişelenmişti. "Çekici'nin tatar yayıyla vurulmasını istemiyorum," dedi.

Halt, eski çırağına gülümseyerek "Asıl telâşe müdürü sen olmayasın?" dedi.

Will, omuz silkerek "Ne olursa olsun," dedi, "çatışma başladığında onun yanınızda olacağım bilmek, içimi rahatlatıyor."

"Çekici'nin senin yanında olduğunu bilmek de benim içimi rahatlatıyor," dedi Halt. Dizlerinin üzerindeki uzun yayını okşadı. "Endişelenme. Çatışmayı başlatacak biri varsa, o da benim."

ON SEKİZ

Halt'un tahmin ettiği üzere, ilerleyişleri ufukta görünen yoğun ormana vardıklarında daha da yavaşlamıştı. Ağaçlar, dar patikanın her iki yanında, düzensiz bir karmaşa halinde sıralanıyordu. Horace aralarından geçerken, yosunla kaplı ağaç kütükleri, gölgelerin içinde hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Dolayısıyla kımıldayan bir şey görmediğinden emin oluncaya kadar aynı yere tekrar tekrar bakmak için sürekli duruyordu.

Orman Muhafızı atlarından da yardım alıyorlardı elbette. Çekici de Abelard da ortamda yabancıların varlığını sezdikleri anda efendilerini uyarmak konusunda eğitimliydi. Fakat onların bu yetenekleri bile rüzgârın ne taraftan estiğine bağlı olarak değişiyordu. O an için rüzgâr yönünde hareket eden birinin kokusunu almıyorlardı.

Araştırmalarına hızla devam ettiler. Will, on ila yirmi metrelik aralıklarla önden gidiyor, Halt da genç Orman Muhafızı kendisine bir ağaç gövdesini siper alıncaya dek okunu fırlatmaya hazır bir biçimde bekliyordu. Hemen ardından, bu kez Halt yürümeye başlıyor ve Will, ormanı gözleriyle taradıktan

sonra her şey baştan başlıyordu. Bu süreç defalarca tekrar ediliyor ve biri ilerlerken, diğeri onu kollayarak yollarına devam ediyorlardı. Sık sık atların havayı koklaması için duruyor ve etraflarını saran ağaçların arasında uygunsuz bir koku ya da ses olup olmadığını kontrol ediyorlardı.

Horace, grubun arkasını kolluyordu. Kalkanını, ihtiyaç duyması halinde hızla sol koluna düşürebileceği şekilde omzunda taşıyordu. Kılıcı elindeydi. Silahı ilk çektiği anda, kendisini biraz kötü hissetmişti; bu haliyle gergin görünmekten korkuyordu. Fakat Halt, keskin kılıcın ucunun ağaçların arasındaki loş ışıkta parladığını fark edince, başını "Aferin," dercesine sallamıştı.

"Hiçbir şey, kınında unutulmuş bir kılıç kadar gereksiz olamaz," demişti.

Halt, düşmanın onlara arkadan saldırabileceğini düşünüyordu. Bu nedenle Horace'dan arada bir aniden arkaya dönerek geride bıraktıkları yolu gözlemesini istemişti.

"Düzenli aralıklarla bakma arkana," demişti Horace'a. Ormanın yeşil loşluğuna girmek üzereydiler. "Peşimizde birisi varsa, bir süre sonra senin kontrollerine göre kımıldayıp saklanmaya başlayacaktır. Düzensiz hareket et. Zaman aralığını sürekli değiştir."

Horace, artık arada sırada kafasını çevirip arkasına şöyle bir bakıyor, ardından tüm vücudunu döndürüp anında eski konumuna geçiyordu. Halt, ona bunun olası takipçileri gafil avlamanın en güzel yolu olduğunu söylemişti.

Öyle ya da böyle, arkalarında kimsecikler yoktu.

Ancak bu durum, endişelerini azaltmıyordu. Horace, her-

hangi bir anda arkasını dönüp, patikada birini *görebileceği* bi linciyle yoluna devam ediyordu. Kılıç tutan elinin heyecandan terlediğini fark etti ve elini ceketine sildi. Horace, düşman kaç kişi olursa olsun dövüş sırasında hepsini kılını bile kıpırdatmadan karşılardı. Genç savaşçıyı rahatsız eden şey, belirsizlikti. O ana dek kimseyi görememesine rağmen, bir sonraki taramasında gözüne birinin çarpabileceği ihtimaliydi.

Will ve Halt'un yanında kendisini son derece savunmasız hissediyordu. Arkadaşlarının ağaçların arasında yok oluşlarını, pelerinleri sayesinde ormanın grili yeşilli tonlarına karışarak gözden kayboluşlarını izliyordu.

Elbette Halt'un vermiş olduğu pelerini giymişti. Ancak görünmeden ilerleme sanatının basit bir pelerinden fazlasını gerektirdiğinin farkındaydı. Yıllar yılı siper alabileceği en küçük alanı bile kullanmayı öğrenmiş olma meselesiydi bu. Çalı çırpıya basmadan, ölü yaprakları çıtırdatmadan hızla ilerlemeyi bilmekti. Ne zaman hareket edeceğini, tüm benliğinle saklanmayı istesen bile ne zaman kımıldamadan duracağını bilmekti. Ona eşlik eden gölgelere kıyasla kendisini, ağaç ve çalılara bata çıka ilerleyen, iri, hantal bir at gibi hissediyordu. Pusuya yatmış yarım akıllı birinin bile, ilk atış için kendisine en görünür, en kolay hedefi seçeceği geldi aklına.

O hedef, Horace olacaktı.

Farkında olmadan terli elini bir kez daha ceketine sildi.

Ön taraftaki Will, Halt yanından geçerken arkasını dönüp geriden gelmekte olan arkadaşına bir göz attı. Horace'ın peşinde birileri olup olmadığını kontrol etmeye yönelik, ek bir önlemdi bu. Will ve Halt, sırasıyla hattın ortasına geçiyor, iler-

lerken ileriyi, geriyi ve iki yanı gözlüyorlardı. Will, Horace'ın soğukkanlılığından ve bu ruh halini attığı adımlara yansıtmasından etkilenmişti. Genç savaşçı bu tür sinir bozucu, belirsiz durumlarda nasıl hareket edeceğinin eğitimini almamıştı. Ama yine de sakin ve soğukkanlı görünüyordu. Öte yandan Will, yol arkadaşlarının nasıl olup da güm güm atan kalbinin sesini duymadıklarına şaşıyordu. Havadaki gerilim, neredeyse elle tutulur bir hale gelmişti. Loş ormandan çıkıp vızıltıyla üstlerine doğru gelen bir okun ve yapacağı en ufak bir dikkatsizliğin, arkadaşlarının hayatlarına mal olabileceği endişesini daha fazla kaldıramıyordu artık. Başını öfkeyle iki yana salladı. Bu tür düşünceler, endişe ettiği o dikkatsizlikleri yapmasına neden olabilirdi.

Halt, genç Orman Muhafızı'nı eğittiği yıllarda *Aklını boşalt. Zihninin dağılmasına asla izin verme,* diye yüzlerce kez uyarmıştı onu. *Olayların bir parçası ol. Düşünme. Etrafında olan biteni hisset.*

Derin bir nefes aldıktan sonra zihnini endişe ve çelişkilerden arındırdı. Ardından dikkatini ve bilinçaltını etrafındaki ormana vermeyi başardı. Birkaç saniye sonra, ormanın içinden gelen hafif sesleri daha net bir şekilde duymaya başladı. Çene çalan bir sincap. Yere düşen bir ağaç dalı. Çekici ve Abelard, hızla yanına gelip olası tehlikelere karşı kulaklarını dört açmışlardı. Hemen önünde süzülmekte olan Halt'un hafif ayak seslerini duyabiliyordu. Arkadan ise, ne kadar ses çıkarmadan yürümeye çalışsalar da Horace ve Vurucu'dan yükselen gümbürtüler kulağına çarpıyordu.

Girmek istediği dikkatli ruh hali de buydu. Herhangi bir aykırılığı anında fark edebilmesi için, ormandaki tüm sesleri duyabilmesi gerekiyordu. Örneğin bir kuş uçmaya başlar ve

birkaç saniye içinde bir başka ağaca konmazsa, bu, bir şey tarafından korkutulduğuna işaretti. Daha lezzetli bir beslenme alanına doğru uçmuyor, birilerinden kaçıyor demekti. Muhabbet eden sincabın sesinin tizleşmesi, yaşam alanına hoşlanmadığı bir şeyin ya da birilerinin girdiğini gösterirdi.

Will, ufak tefek hayvanların, bu tür bir müdahalede kaçacaklarını çok iyi biliyordu. Yırtıcı bir hayvan, bunu yapmayabilirdi. Ava çıkmış bir insan ise asla yapmazdı.

Halt, gövdesi yosunla kaplı, kadim bir karaağacın arkasını siper alıp durmuştu. Will kolayca göze çarpacağı, düz bir hat üzerinde ilerlememek için önünde uzanan zemini inceledi. Ardından arkasına saklandığı ağaçtan ayrılarak, yeniden bir hayalet gibi öne doğru süzülmeye başladı.

Çekici ve Abelard da yumuşak adımlarla peşinden geliyorlardı.

Bir süre sonra, loş ışık yeniden aydınlığa kavuştu ve ağaçların arasındaki mesafe arttı. Will ve Halt, her seferinde daha fazla mesafe kat ederek neredeyse ormanın kıyısına kadar geldiler. Will çimle kaplı, açık kırlığa doğru hareketlendi ama Halt, elini kaldırarak onu durdurdu.

"Önce etrafına bir bak," dedi usulca. "Ormandan çıktığımız an rahatlayacağımızı bilerek, tam bu noktada pusu kurmuş olabilirler."

Halt'un haklı olduğunu fark eden Will'in ağzı kurudu. Ormanın çıkışında yaşadığı bir anlık rahatlama, ona az kalsın ölümcül bir hata yaptıracaktı. Halt'un yanına çöktü ve birlikte önlerinde uzanan araziyi incelemeye başladılar. Horace ise sabırla birkaç metre gerideki atların yanında bekliyordu.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu Halt usulca.

Will, başını iki yana salladı ama gözleri hâlâ hareket ediyordu.

"Ben de öyle," dedi Halt. "Ama bu, yakınlarda olmadıkları anlamına gelmez." Arkasına saklandıkları ağaca bir göz attı. Komşularına göre daha uzun süredir orada olan, uzun ağaçlardan biriydi bu.

"Yukarı çıkıp bir bak bakalım," dedi. "Ağacın bu tarafında kalmaya dikkat et."

Will sırıttı. "Dünkü çocuk değilim ya!"

Halt'un yüzü, düşünceli bir ifadeye büründü. "Olabilir. Ama az önce açıklığa dalmana izin verseydim, hayatını kaybetmiş olabilirdin."

Will'in buna verebileceği bir cevabı yoktu. Başını kaldırıp ağaca bir göz attı. Ellerini ve ayaklarını yerleştireceği noktaları seçtikten sonra, kendisini yukarı çekti. Mükemmel bir tırmanıcı olduğu için, on metrelik mesafeyi tırmanması, yalnızca birkaç saniyesini aldı. Bulunduğu noktadan, önlerinde uzanan araziyi net bir şekilde görebiliyordu.

"Bir şey yok," diye seslendi usulca.

Halt, homurdanmaya başladı. "Rahat nişan alabileceğin bir yer var mı?"

Will, etrafına bakındı. Birkaç metre yukarısında, önlerindeki araziyi gözler önüne seren ve rahatça konuşlanabileceği geniş bir dal vardı. O kadar yüksekten, pusu kuranları çatışma başlamadan görebilecekti.

"Bir saniye ver bana," diyerek ağacın üst taraflarına tırmandı. Halt, Will'in ağaca ustalıkla tırmanmasını gülümseyerek izliyordu. Will'in gergin olmamasının da tırmanmasını

kolaylaştırdığını fark etti. Çocuk, ağacın tepesinde kendisini evinde gibi hissediyor, düşmekten korkmuyordu.

"Hazırım," diye seslendi Will. Kirişe bir ok yerleştirmiş gözleriyle araziyi tarıyordu.

Ağacın arkasında diz çökmüş olan Halt, kalkarak önlerindeki açıklığa doğru hareketlendi. Dışarlıklıların bıraktıkları izleri –orada bir topuk izi, şurada parçalanmış, yassılaşmış çimler– yeniden seçmeye başlamıştı. O kadar belirsizlerdi ki, yalnızca tecrübeli bir iz sürücü tarafından görülebilirlerdi.

On metre boyunca ilerledi. Sonra yirmi. Ve elli. İçgüdüsel olarak çömelmiş halde ilerliyor, tüm kasları ani bir hareketle siper almaya ya da üstüne atılacak oktan kaçınmaya hazır bir şekilde bekliyordu. İlerledikçe, tehlikenin de azalmaya başladığını fark etti. Vücudunu dikleştirdi ve Will ile Horace'a ona katılmalarını işaret etti.

Bulunduğu noktadaki çimler, yalnızca diz hizasına geliyordu. Omzuna gelen katırtırnaklarına kıyasla hiç de korunaklı değillerdi. *Buralarda pusu kurmak, pusuyu kuranlar için daha tehlikeli*, diye düşündü Halt. Saklanmak için yüzüstü yere uzanmaları gerekecekti ve bu esnada başlarını kaldırıp avlarını görmek ve nişan almak için çok değerli saniyelerini harcayacaklardı. Cenevizalılar, bu riski almayacak kadar yetenekli suikastçılardı.

Atlarına binerek yollarına devam ettiler. Biraz daha rahatlamışlardı artık ama yine de zemini dikkatle inceliyor ve arada sırada dönüp arkalarına bakıyorlardı.

Birkaç kilometre devam eden çayırın sonunda, bir sırta vardılar. Uzanıp, kenardan aşağıdaki geniş vadiye göz gezdirdiler.

"İşte asıl dikkatli olmamız gereken yer *burası*," dedi Halt.

ON DOKUZ

Önlerindeki düz arazi, kilometrelerce devam ediyordu. Uzaklardan, kırların içinden kıvrıla kıvrıla akan nehrin gümüş gibi parladığını görebiliyorlardı.

Hemen önlerinde, az önce vardıkları sırtın dibinde, çimler sona eriyor, ardından da arazi yapısı çarpıcı bir şekilde değişiyordu.

Cılız, çıplak ağaç gövdeleri belirsiz aralıklarla düz araziye yayılmıştı. Ağaçların adeta gökyüzüne değen düzensiz dalları, yapraklarından arınmış ve acı çekip yakarırcasına tuhaf şekillere bürünmüşlerdi. Binlercesi vardı. Dip dibe sıralanmış olanlar da sayılırsa, muhtemelen on binlerce idiler. Tamamı kurumuş, yapraklarını kaybetmiş ve gri bir renge bürünmüştü. Manzara, Redmont Şatosu ve Seacliff'in etrafındaki yumuşak yeşil tonlara alışkın olan Will'e keder ve perişanlığı çağrıştırıyordu. Rüzgâr, çürümüş dal ve ağaç gövdelerinin arasından esiyor, kulaklara güçlükle duyulabilen, kimsesiz bir şarkı fısıldıyordu. İçleri çoktan cansızlaşmış ağaç dalları, yapraktan pelerinleri olmadan hiç de öyle zarifçe salınmıyordu. Kaskatı kesilmiş çirkin hatları, nazik esintiye karşı koyuyordu.

Will, ölü dalların güçlü bir esintide çatlayarak parçalanacaklarını ve bir grup çarpık, gri mızrak gibi toprağa düşeceklerini düşündü.

"Neden öyle dedin, Halt?" diye sordu. Neredeyse fısıldar gibi konuşmuştu. Bu kadar çürümüş ağacın yanında, alçak sesle konuşmayı daha uygun görmüştü.

"Boğulmuş bir ormandayız da ondan," dedi Halt.

Horace, öne doğru eğildi. Ellerini eyer topuzuna uzatarak önlerinde uzanmakta olan bu kasvetli görüntüyü incelemeye başladı.

"Bir orman nasıl boğulabilir?" diye sordu. Tıpkı Will gibi o da, sanki bu acıklı manzarayı rahatsız etmek istemiyormuşçasına, alçak sesle konuşuyordu. Tepelerinde yükselen gri, cılız şekiller, sanki onlara saygı duyulmasını bekliyormuş gibiydiler. Halt, binlerce ağaç ve alçak sırtın ötesinde, uzaklarda görünen pırıltılı nehri işaret etti.

"Bana kalırsa şu nehir taşmış olmalı," dedi. "Büyük olasılıkla yıllar önce ve yağışların bol olduğu bir mevsimde. Sel suları alçakta kalan topraklara yayılmış ve ağaçlar boğulmuşlar. Kökleri su altında kalınca yaşamlarına devam edememiş ve bir süre sonra da çürüyüp gitmişler."

"Ama ben daha önce de sel baskını yaşandığına şahit oldum," dedi Horace. "Nehir suları taşar. Deniz suları yükselir. Bir süre sonra sular çekilir ve her şey normale döner."

Arazinin konumunu inceleyen Halt, Horace'ın sözlerini onaylarcasına başını salladı.

"Normal şartlar altında bu dediklerin olur," dedi. "Sel kısa süreliyse ağaçlara bir şey olmaz. Ama etrafa daha yakından

bak. Nehir, ormanın gerisindeki şu alçak sırt tarafından zaptedilmiş durumda. Yükselip sırttan aşağı akması ve ormanı sel basması halinde, yağmur kesildiğinde bile su geri çekilmez. Sanırım yağmur da uzun süre yağmaya devam etmiş. Sel suları, ağaçların arasına hapsolmuş. Ağaçları çürüten şey de bu olmuş."

Will, kederle başını iki yana salladı. "Ne kadar zaman önce gerçekleşmiş tüm bunlar?"

Halt, dudaklarını büzüştürdü. "Elli, belki altmış yıl önce. Gövdelerin içleri bomboş görünüyor. Onlarca yıldır burada çürüyor olmalılar."

Konuşurken, yokuş aşağı uzanan patikayı gözlüyordu. Abelard'ı gözüne çarpan bir noktaya doğru hareketlendirdi. Diğerleri de onu takip ettiler. Tepeden aşağıyı gözledikleri avantajlı noktanın hemen altındaki düzlüğe vardıklarında, boğulmuş ormanın, bir zamanlar aşılması son derece zor bir engel oluşturduğunu fark ettiler. Ağaç gövdelerinin hepsi, aynı gri tonlara sahipti ve çarpık, düzensiz şekilleri, birbirlerinden ayırt edilmelerini zorlaştırıyordu. Birlikte, adeta ayrıntıları seçilemeyen gri bir duvar gibi duruyorlardı.

"İşte uygun pusu mekânı diye buna derim ben," dedi Halt. Atından inerek birkaç adım ilerledi ve zemini kontrol etti. Diğerlerine de yanına gelmelerini işaret etti.

"Will," dedi, "ormandan çıktığımızda Tennyson ve ekibinin çayırlık arazide bıraktıkları izler dikkatini çekti mi?"

Will, başını evet anlamında salladı. Halt, bulunduğu noktadaki zemini işaret etti. "Şuralara bir göz gezdir bakalım, dikkatini çeken bir şey bulabilecek misin?"

Alçak bir çalılığa bir yün parçası takılmıştı. Biraz ileride yerde bir şey parlıyordu. Will, o tarafa doğru yürüyüp nesneyi eline aldı. Boynuzdan yapılmış bir düğmeydi bu. Biraz daha ileride, yumuşak zemine gömülmüş mükemmel bir topuk izi göze çarpıyordu. Çimler, hoyratça ezilmiş ve parçalanmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Halt.

Burada kesinlikle ters giden bir şey var, diye düşünüyordu Will. Halt'un sorusu, onun da kendisiyle aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. Will, arkadaki sırtta gördüklerini aklına getirdi. Topraktaki belli belirsiz ayak izleri ve herhangi bir takipçinin neredeyse göremeyeceği sıklıktaki yolunmuş çimler... Fakat burada, iplikler, düğmeler, derin ayak izleri –kafilenin yalnızca birkaç yüz metre önce geride bırakmaktan kaçındığı şeyler– gırla gidiyordu. Ayrıca ipuçları, belirgin bir biçimde ölü ormanı işaret ediyordu.

"Tüm bunlar biraz fazla... belirgin," dedi sonunda. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, onu izler hakkında rahatsız eden şeyin de bu olduğunu fark etti. Tennyson'ın ekibi, yalnızca eğitimli iz sürücülerin bulabileceği ipuçlarının ardından, bir anda Horace'ın bile takip edebileceği kadar net izler bırakmaya başlamıştı.

"Aynen öyle," dedi bakışlarını ölü ormanın gri derinliklerinde gezdiren Halt. "Ne tesadüf, değil mi?"

"İzleri bulmamızı istiyorlar," dedi Will. Soru sormuyor, durum değerlendirmesi yapıyordu. Halt, usulca başıyla onayladı.

"Mesele şu ki, neden? İzleri bulmamızı neden istesinler?"

"Peşlerinden gitmemizi istiyorlar da ondan," dedi Horace. Sözlerine kendisi bile hafiften şaşırmıştı. Halt, genç savaşçıya dönüp sırıttı.

"Aferin, Horace. Pelerinin, bir Orman Muhafızı gibi düşünmeni sağlıyor olmalı." Önlerinde uzanan ormanı işaret etti. "Bu yöne doğru gittiklerini anladığımızdan emin olmak istiyorlar. Bunu yapmalarının bir tek nedeni var."

"Ormanın içinde bir yerde bizi bekliyorlar," dedi Will. Tıpkı Halt gibi o da sabit bakışlarla karşılarında duran gri, çorak araziyi izliyor, düşünceli bir ifadeyle çürümüş ağaçların arasındaki olağandışı hareketlenmeleri ve uygunsuz nesneleri ayırt etmeye çalışıyordu. Daha iyi görebilmek amacıyla gözlerini birkaç kez kırpması gerekti. Ağaçların gövdeleri bir araya gelmiş ve detay göstermeyen bir bulanıklığa dönüşmüştü sanki.

"Yerlerinde olsam, ben de öyle yapardım," dedi Halt usulca. Biraz da küçümsercesine ekledi. "Ancak daha hassas davranmayı tercih ederdim. Şu geride bıraktıkları izlerle zekâma hakaret ediyorlar neredeyse."

"Kim olduğunu bilmiyorlar da ondan," diye araya girdi Horace. "Daha önce hiçbirinin Orman Muhafızları ile bir alışverişi olmamış. Orman Muhafızları'nın alçaktan uçan bir serçenin kayalık arazide bırakacağı izleri bile rahatça görebildiğini bilemezler ki."

Halt ve Will, kuşkuyla Horace'a baktılar.

"Alay mı ediyorsun sen?" diye sordu Halt.

"Bana alay ediyormuş gibi geldi," dedi Will.

"Horace, alay mı ediyordun?" diye ısrar etti Halt.

Horace, sırıtmamak için kendini zorladıysa da çok da başarılı olamamıştı. "Hiç de değil, Halt. Muhteşem yeteneklerinize olan saygımdan böyle konuşuyorum. Neredeyse insanüstü diyeceğim yani."

"İşte şimdi alay ediyorsun," dedi Will kesin bir ses tonuyla.

Sıkılgan bir tavırla omuz silken Horace, "Alay etmiyorum da hafiften dokunduruyorum diyelim," dedi.

Halt, başım usulca salladı. "Her neyse," dedi, "alaycı dostumuz –hayır, *hafiften dokunduran* dostumuz– haklı. Cenevizalıların iz sürme yeteneğimizden haberleri yok. Şüpheleniyor olabilirler. Ama bu tür..." Ayak izini, ipliği ve boynuzdan düğmeyi işaret etti. "...zorlama izler konusunda riske girmeyeceklerdir."

"Biz ne yapacağız şimdi?" diye sordu Horace.

"Yapacağımız şey şu," diye cevap verdi Halt, "sen atları da alıp birkaç yüz metre geride bekleyeceksin. Will ve ben de şu lanet Cenevizalıları saklandıkları yerden çıkaracağız."

Horace, ellerini iki yana açarak itiraz etmek üzere öne çıktı.

"Hadi ama, Halt! Tamam, biraz önce azıcık da olsa dalga geçtiğimi kabul ediyorum. Ama beni bu yüzden dışarıda bırakamazsın. Bana güvenebilirsin!"

Ancak Halt, başını çoktan iki yana sallamaya başlamıştı bile ve genç savaşçıyı rahatlatmak için elini Horace'ın koluna koydu.

"Horace, seni cezalandırdığım falan yok. Will'e ne kadar güveniyorsam sana da o kadar güveniyorum. Ama bu, senin eğitimini almadığın türden bir dövüş olacak. Zaten uygun silahın da yok," dedi Halt.

Horace, ne yaptığının farkına bile varmadan elini beline götürdü ve içgüdüsel bir hareketle kılıcını çekti.

"İşte sana silah!" diye ısrar etti genç savaşçı. "Beni karşılarına çıkarın ki şu lanet olası suikastçılara kılıcımı ne kadar iyi

kullandığımı gösterebileyim! Ferris'i öldüren katili kılıcımla deşmeyi çok isterdim."

Halt, genç adamın kolunu bırakmamıştı. Sözlerini vurgulayabilmek için sıkıca kavradığı kolu nazikçe sarstı.

"İşte ben de bu yüzden biraz geride beklemeni istiyorum. Bu göğüs göğse bir dövüş olmayacak. Karşımızdakiler, düşmanlarını belli bir mesafeden vurup öldürmeye alışkınlar. Will ve ben, yaylarımız sayesinde onlarla eşit şartlar altında savaşabileceğiz. Ama sen onlara yirmi metre bile yaklaşamadan atacakları oklarla kevgire dönersin."

"Fakat..." diye söze girecek oldu Horace.

"Bir düşünsene, Horace. Dövüşte bize bir faydan dokunmayacak. Adamlar çok uzağında olacaklar. Sen yalnızca onlara bir hedef daha vermiş olacaksın. Will ve ben, bir de sana göz kulak olmamız gerekirse, düşmanlarımızı bulmaya odaklanamayız. Onlar bizi öldürmeden, bizim onları öldürmemiz gerek. Şimdi lütfen atları da alıp tatar yayı menzilinden çık ve aldığımız eğitimin hakkını vermemize izin ver."

Horace'ın zihninde verdiği mücadele, yüzünden okunuyordu. Geri çekilip dostlarını önlerindeki bu zorlu mücadelede yalnız bırakmak, genç savaşçının doğasına aykırıydı.

Ancak içten içe, Halt'un haklı olduğunun da farkındaydı. Yaklaşan dövüşte arkadaşlarına hiçbir faydası dokunmayacaktı. Hatta onlara ayak bağı olacak ya da daha da kötüsü, dikkatlerini dağıtacaktı.

"Pekâlâ," dedi gönülsüzce. "Sanırım sen haklısın. Ama bundan hiç hoşlanmıyorum."

Will, arkadaşına dönüp gülümseyerek "Bundan ben de hoş-

kullandığımı gösterebileyim! Ferris'i öldüren katili kılıcımla deşmeyi çok isterdim."

Halt, genç adamın kolunu bırakmamıştı. Sözlerini vurgulayabilmek için sıkıca kavradığı kolu nazikçe sarstı.

"İşte ben de bu yüzden biraz geride beklemeni istiyorum. Bu göğüs göğse bir dövüş olmayacak. Karşımızdakiler, düşmanlarını belli bir mesafeden vurup öldürmeye alışkınlar. Will ve ben, yaylarımız sayesinde onlarla eşit şartlar altında savaşabileceğiz. Ama sen onlara yirmi metre bile yaklaşamadan atacakları oklarla kevgire dönersin."

"Fakat..." diye söze girecek oldu Horace.

"Bir düşünsene, Horace. Dövüşte bize bir faydan dokunmayacak. Adamlar çok uzağında olacaklar. Sen yalnızca onlara bir hedef daha vermiş olacaksın. Will ve ben, bir de sana göz kulak olmamız gerekirse, düşmanlarımızı bulmaya odaklanamayız. Onlar bizi öldürmeden, bizim onları öldürmemiz gerek. Şimdi lütfen atları da alıp tatar yayı menzilinden çık ve aldığımız eğitimin hakkını vermemize izin ver."

Horace'ın zihninde verdiği mücadele, yüzünden okunuyordu. Geri çekilip dostlarını önlerindeki bu zorlu mücadelede yalnız bırakmak, genç savaşçının doğasına aykırıydı.

Ancak içten içe, Halt'un haklı olduğunun da farkındaydı. Yaklaşan dövüşte arkadaşlarına hiçbir faydası dokunmayacaktı. Hatta onlara ayak bağı olacak ya da daha da kötüsü, dikkatlerini dağıtacaktı.

"Pekâlâ," dedi gönülsüzce. "Sanırım sen haklısın. Ama bundan hiç hoşlanmıyorum."

Will, arkadaşına dönüp gülümseyerek "Bundan ben de hoş-

lanmıyorum," dedi. "Ben de seninle ve atlarla geride beklemeyi tercih ederdim. Fakat Halt, bana seçme şansı bırakmadı."

Horace, eski dostuna bakarak tebessüm etti. Will'in gözlerindeki kararlılığı görebiliyordu. Cenevizalılarla yüzleşme zamanı gelip çatmıştı. Horace, tüm itirazlarına rağmen Will'in dövüşe hazır olduğunu biliyordu.

Kendini işe yaramaz hissederek Çekici'nin yularına uzandı. "Gel bakalım, oğlum."

Ufak tefek at, bir an için tereddüt ederek efendisine soru sorarcasına baktı ve endişeyle kişnedi.

Will, "Git onunla, Çekici," dedi ve emrini bir el işaretiyle destekledi. Minik at, gönülsüz adımlarla Horace ve Vurucu'yu takip etti.

"Abelard, sen de peşlerinden git," dedi Halt. Abelard başını isyankârca savurmasına rağmen arkasını dönerek diğer atları takip etti.

Horace dönüp, dostlarına usulca seslendi. "Bana ihtiyacınız olursa, seslenmeniz yeter. Hemencecik..."

Sözleri yarım kaldı. Orman Muhafızları, bir anda ortadan kaybolmuşlardı. Sanki boğulmuş orman bir anda yarılmış, onlar da içine girmişlerdi. Horace'ın tedirginliği, iyice artmıştı.

Genç savaşçı, Çekici'ye dönüp, "Böyle yaptıklarında tüylerim ürperiyor," dedi. Çekici başını şiddetle iki yana savurdu ve aynı fikirde olduğunu gösterircesine tüylü yelesini titretti. "Yine de," dedi Horace, "aynı tarafta olduğumuza çok memnunum."

Çekici başını yana yatırmış, göz ucuyla genç savaşçıyı süzüyordu. *Ben de sana aynı şeyi söylemeye çalışmıştım*, der gibiydi.

YİRMİ

Will ve Halt, Cenevizalılara bitişik hedefler sunmamak için aralarında beş metre bırakarak, ölü ormanın içinde sessizce yürüyorlardı. Bir siperden diğerine yol alırlarken gözleriyle öteyi beriyi tarıyor, uyarı anlamına gelecek bir hareketlenme ya da farklı bir renk parıltısı arıyorlardı.

Will, görüş alanlarını soldan başlayıp ortaya kadar tarıyor, daha sonra yine sola dönüyordu. Halt ise aynı kontrolü sağ taraf için yapıyordu. Böylece bulundukları noktadan yüz seksen derecelik bir açıyla dört bir yanlarını kontrol altına almış oluyorlardı.

Arada sırada içlerinden biri, belli bir kurala uymaksızın, bir anda geriye dönerek arkalarındaki araziyi kontrol ediyordu.

Ormanın içinde kırk metre kadar ilerlemişlerdi ki, Halt'un gözüne normalden büyük bir siper noktası çarptı. Birden fazla gövdesi bulunan ağaç, her ikisi için de yeterli koruma sağlıyordu. Ağacın yakınlarındaki arazide Halt'un dikkatini çeken iki unsur daha vardı. Arkalarını kontrol edip güvende olduklarını anlayınca, Will'e ona katılmasını işaret etti. Saklanabileceği

tüm noktalardan sonuna dek faydalanarak ağaçların arasında süzüle süzüle ilerleyen eski çırağını gururla izledi. Will, Halt'un eğitimli gözlerinin bile tam olarak göremediği bulanık bir karaltıya dönüşmüştü.

Geniş ağaç gövdelerinin arkasına yan yana çömeldiler. Will, ormanın içine girdiklerinden beri, ağaçların kendilerine has bir sesleri olduğunu fark etmişti. Normal şartlar altında, bitki örtüsünün bu kadar yoğun olduğu bir ormanda, yaprak hışırtısı, kuş ve hayvan sesleri duymayı beklerdi. Burada ise ne yaprak ne bir kuş ne de herhangi bir hayvan vardı. Yine de daha önce aklından geçenlerin aksine, ağaçların kuru gövde ve dalları, rüzgârla kımıldıyor, inliyor ve feryat ediyordu. Zaman zaman çıplak dallardan biri, çıtırdayarak yakınlarındaki bir komşusuna sürtünüyordu. Sanki orman, can çekişiyordu.

"Kulak tırmalayan bir ses, öyle değil mi?" diye sordu Halt.

"Sinirime dokunuyor," diye kabul etti Will. "Ne yapacağız şimdi?"

Halt, önlerinde uzanan dar patikaya doğru başını salladı. Yol, bir o yana, bir bu yana kıvrılarak gri, kocaman ağaç gövdelerinin arasından ilerliyordu. Ama eninde sonunda mutlaka asıl yönüne, yani güneydoğuya dönüyordu.

"Bakıyorum da arkalarında bariz izler bırakmaya devam ediyorlar," dedi.

Will, Halt'un kastettiği tarafa doğru bir bakış attı. Kırık bir dalın uç kısmına küçük bir kumaş parçası sıkıştırılmıştı.

"Geride ipucu bırakmak konusunda hâlâ hassas davranmamakta ısrar ediyorlar," diye cevap verdi. Her ikisi de alçak

sesle konuşuyordu. Düşmanın ne kadar yakında olabileceğine dair hiçbir fikirleri yoktu.

"Hem de hiç," dedi Halt. "Yolda da çok sayıda ayak izi çarptı gözüme. Derinliklerine baksan, ormana bir dev gelmiş sanırsın."

Will uzanıp, iki parmağıyla toprağa dokundu. Kuru ağaçların arasında yetişen çimler kısacık, altlarındaki toprak ise kuru ve sertti. "Toprak da yumuşak değil zaten."

"Hayır. Bu topraklar uzun yıllar önce kurumuş. İzleri gördüğümüzden ve ne yana gittiklerini anladığımızdan emin olmak istiyorlar."

"Ve peşlerinden gitmemizi de," dedi Will.

Halt'un yüzü, soluk bir tebessümle kaplandı. "O da var."

"Fakat biz peşlerinden gitmeyeceğiz, değil mi?" dedi Will. Mantığı böyle söylüyordu. Düşman senden bir şey istiyorsa, tersini yapmak çok daha mantıklıydı.

"Gitmeyeceğiz," dedi Halt. "Ben gideceğim."

Will, itiraz etmeye yeltendiyse de Halt, elini kaldırıp onu susturdu.

"İstediklerini yapıyormuş gibi görünürsek, kendilerine gereğinden fazla güveneceklerdir. Bu da bizim işimize yarayacak." Konuşurken gözleriyle ormanı taramaya devam ediyor, herhangi bir hareketlenme ya da Cenevizalıların yakında olduğunu gösterecek en ufak bir işaret arıyordu.

"Doğru," diye kabul etti Will. "Ama ben..."

Halt'un kaldırdığı eli, bir kez daha cümlesini yarıda kesti.

"Will, eğer ortaya çıkmalarını sağlayacak bir şey yapmazsak,

burada günlerimizi feda etmek zorunda kalabiliriz. Tennyson ise bu sırada giderek bizden uzaklaşıyor. Risk almamız gerek. Sonuçta burada pusu kurduklarından da emin değiliz. Bizi kandırıyor olabilirler. Belki de bizi ormana çekmek istediklerini sanmamız için tüm bu izleri bıraktılar ve biz adım adım hareket edip onları bulmaya çalışırken çekip gittiler."

Will'in kaşları çatıldı. Bu ihtimal, hiç aklına gelmemişti. Ama doğru olabilirdi.

"Sence kaçıp gittiler mi?" diye sordu.

Halt, yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır. Bence buradalar. Burada olduklarını hissediyorum. Ama o da bir ihtimal tabii."

Birden, hemen arkalarında bir dalın kırıldığını duydular. Will, yayını kaldırarak arkasına döndü. Düşmanın nerede olduğunu ve kendisini ne zaman göstereceğini merak ettiği o anlarda, vücudunun yine gerildiğini hissetti. Halt, yanına yaklaşarak biraz öncekinden de alçak bir sesle konuşmaya başladı.

"Bir saat kadar bekleyeceğim. Burada iyi konuşlandık ve her bir taraftan siperimiz mevcut. Artık ormanda olduğumuzu bildiklerine göre, bakalım ne yapacaklar."

"Sence harekete geçecekler mi?" diye sordu Will.

"Hayır. O konuda fazlasıyla eğitimliler. Ama denemeye değer. Bir saat sonra hem güneş daha da alçalmış hem de gölgeler uzamış olacak. Bu da bizim işimize gelir."

"Onların da," diyecek oldu Will ama Halt başını iki yana salladı.

"Yetenekliler," dedi. "Ama bizim gibi eğitimli değiller. Daha çok şehirlerde, kalabalıkların içine karışarak işlerini gör-

burada günlerimizi feda etmek zorunda kalabiliriz. Tennyson ise bu sırada giderek bizden uzaklaşıyor. Risk almamız gerek. Sonuçta burada pusu kurduklarından da emin değiliz. Bizi kandırıyor olabilirler. Belki de bizi ormana çekmek istediklerini sanmamız için tüm bu izleri bıraktılar ve biz adım adım hareket edip onları bulmaya çalışırken çekip gittiler."

Will'in kaşları çatıldı. Bu ihtimal, hiç aklına gelmemişti. Ama doğru olabilirdi.

"Sence kaçıp gittiler mi?" diye sordu.

Halt, yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır. Bence buradalar. Burada olduklarını hissediyorum. Ama o da bir ihtimal tabii."

Birden, hemen arkalarında bir dalın kırıldığını duydular. Will, yayını kaldırarak arkasına döndü. Düşmanın nerede olduğunu ve kendisini ne zaman göstereceğini merak ettiği o anlarda, vücudunun yine gerildiğini hissetti. Halt, yanına yaklaşarak biraz öncekinden de alçak bir sesle konuşmaya başladı.

"Bir saat kadar bekleyeceğim. Burada iyi konuşlandık ve her bir taraftan siperimiz mevcut. Artık ormanda olduğumuzu bildiklerine göre, bakalım ne yapacaklar."

"Sence harekete geçecekler mi?" diye sordu Will.

"Hayır. O konuda fazlasıyla eğitimliler. Ama denemeye değer. Bir saat sonra hem güneş daha da alçalmış hem de gölgeler uzamış olacak. Bu da bizim işimize gelir."

"Onların da," diyecek oldu Will ama Halt başını iki yana salladı.

"Yetenekliler," dedi. "Ama bizim gibi eğitimli değiller. Daha çok şehirlerde, kalabalıkların içine karışarak işlerini gör-

meye alışkınlar. Ayrıca pelerinlerimiz, ormanda bize büyük üstünlük sağlıyor. Renkleri, onların giydikleri soluk mor pelerinlere göre araziye çok daha fazla uyum sağlıyor. O nedenle bir saat kadar bekleyecek ve neler olup bittiğine bakacağız."

"Ya sonra?"

"Sonra o bıraktıkları sahte izleri takip ederek, peşlerinden gitmeye başlayacağım." Halt, Will'in derin bir nefes aldığını görünce, delikanlının itiraz etmek üzere olduğunu anladı ama ona bu fırsatı vermedi. "Endişelenme Will, dikkatli olurum. Bu konularda tecrübeli olduğumu sen de biliyorsun," dedi kuru bir sesle. Karşılık olarak gönülsüz bir tebessümden fazlasını alamadı.

"Komik bir şey mi söyledim?" diye sordu.

Will, başını iki yana salladı. Bir şey söyleyip söylememekte kararsız gibiydi. Sonunda kararını verip konuştu.

"Şey, ben sadece... Redmont'tan ayrılmadan önce Leydi Pauline benimle konuşmuştu da. Senin hakkında."

Halt'un şaşkınlığı, yüzünden okunuyordu. "Benim hakkımda sana tam olarak ne söyledi?"

"Şey..." diyen Will, sıkıntılı bir tavırla omuz silkti. Bu konuyu dile getirmemiş olmayı dilerdi. "Sana göz kulak olmamı istedi benden."

Halt, başını birkaç kez salladı. Konuşmaya başlamadan önce, duyduklarını hazmediyordu. "Sana bu kadar güveniyor olması amma da dokunaklı." Sustu. "Bana da güvenmemesi."

Will, başka bir şey söylememenin en doğrusu olduğunda karar kıldı. Fakat Halt, meselenin peşini bırakmayacaktı.

"Sanırım verdiği talimatı 'O artık eskisi gibi genç değil' türünden sözlerle de süslemiştir, öyle değil mi?"

Will, konuşmakta tereddüt etti. "Hayır. Elbette hayır."

Halt, burnundan soluyordu. "Kadın benim bunadığımı sanıyor," dedi. Tüm bunlara rağmen, uzun boylu, zarif karısı aklına gelince, tatlı tatlı gülümsemeden edemedi. Birden kendini toplayarak esas meseleye odaklandı.

"Pekâlâ. İşimize bakalım. Önden gidecek olmamın nedeni, senin hareket yeteneklerine ihtiyaç duymam. Benden hem daha ufaksın hem de daha çevik, dolayısıyla düşmanlarımıza görünmeme ihtimalin daha yüksek. Ben siperden çıkıp, peşlerinden gideceğim. Sen burada beş dakika bekledikten sonra, sola doğru kıvrılarak etraflarında bir çember çizeceksin. O sırada beni izliyor olacakları için, bu işte dediğin kadar iyiysen, seni fark etmeyeceklerdir."

Topraktaki, sol tarafa doğru giden hafif izleri işaret etti. On metre kadar ilerideki devrik bir ağacın kocaman, gri gövdesi, hafifçe izlere doğru eğiliyordu. Geniş ağacın arkasına siper alırken Halt'un dikkatini çeken şey de bu ikisiydi. Ormana girdiklerinden bu yana, benzer bir yer bulmak için etrafına bakınıyordu.

"Şu minik oyuk boyunca sürünerek, devrilmiş ağaca kadar ilerle ve ağacın arkasına saklanarak yoluna devam et. Bu, seni, onlar hareket ettiğini göremeden en az otuz metre öteye götürür. Şansın da yaver giderse, ihtiyaç duyduğumda bana yardım etmek üzere hâlâ arkada olduğunu sanacaklardır. Ama sen o sırada etraflarından dolaşıp onları arkadan kıstıracaksın."

"Nerede olduklarını bilmememize rağmen mi yapacağım

bunu?" diye sordu Will. Ama Halt'un planındaki incelikleri yavaş yavaş kavramaya başlıyordu.

Halt, gözlerini hafifçe kısarak önlerinde uzanan ormanı bir kez daha inceledi.

"Yoldan çok uzakta olmayacaklar," dedi. "Şu ağaçlar başka türlüsüne izin vermiyor. Elli hatta otuz metreyi aşan mesafelerde bu karmaşanın içinden hedefini tutturmanın imkânı yok. Sola doğru yüz metre kadar açıldıktan sonra, bana paralel bir doğrultuda ilerlemeye başla ki atış mesafelerinin uzağında kalasın. Hem de onları arkadan kıstırmış olacaksın."

Will ayrıntıları başıyla onaylıyordu. Kulağa iyi bir plan gibi geliyordu. Ama olası bir engel söz konusuydu.

"Yine de senin önden gidip yem olmandan hoşlanmıyorum," dedi.

Halt, omuz silkti. "Başka bir yol göremiyorum. Fakat inan bana, gidip 'Hadi vurun beni,' dercesine göğsümü işaret edecek değilim. Ben de siperden sipere koşacağım. Ayrıca gölgelerin uzaması da işime yarayacak. Sen sadece, oklarını fırlatmaya yeltenirlerse, onlardan erken davrandığından emin ol. Çünkü ben kesinlikle öyle yapacağım."

Will, derin derin nefes aldı. Zihninde, kendisi Cenevizalıları arkadan kıstırmak üzere etraflarından dolanırken, Halt'u ağaçların arasından süzülürken canlandırabiliyordu. Oldukça basit bir planları vardı ve duruma da uygundu. Basit planlar, bazı olayların gerçekleşmesine bağlı olan karmaşık planlara göre genellikle daha başarılı sonuçlar verirdi. Zaman içinde öğrenmiş olduğu üzere, ters gitme ihtimali bulunan ne kadar az unsur söz konusuysa, o kadar iyiydi.

Suikastçılardan birinin siperden ayağa kalktığını hayal etti. *Büyük ihtimalle devrilmiş bir ağaç gövdesinin arkasına saklanmışlardır*, diye düşündü. Tatar yayları, o tür alçak siperlere daha uygun kaçıyordu. Uzun yaylı bir okçunun aksine, tatar yayı kullanıcısının okunu fırlatmak için ayağa kalkması gerekmiyordu. Ayrıca ok atmak için siper aldıkları noktadan ayrılmaları gerekmediği için de vücutlarının çok daha küçük bir kısmı açığa çıkmış olacaktı.

Halt, bir şeyler düşündüğünü fark ettiği genç dostuna biraz zaman tanıdı. Harekete geçmek için hiç acele etmiyordu. Gölgeler, henüz istediği kadar uzamamıştı. Will'in hareket planını kafasında canlandırdığını, aralarında yanlış anlama olmaması için bu planı zihnine kazımakta olduğunu görebiliyordu. Bir, iki dakika sonra konuşmaya başladı.

"Lehimize olan birçok unsur var, Will. Birincisi, bu suikastçılar Orman Muhafızı eğitimine ya da yeteneklerimize aşina değiller. Ağacın arkasından ayrıldığını görmemeleri halinde, senin hâlâ orada olduğunu varsayacaklardır ve bu da işini kolaylaştıracaktır.

"İkincisi, adamlar tatar yayı kullanıyor. Nispeten kısa bir menzilleri var, dolayısıyla nişancılığımızın çok bir önemi kalmıyor. Ama öte yandan, atış menzilleri bizden uzun olmayacak."

Güçlü tatar yaylarının menzilleri, uzun yaylarınkini aşabiliyordu. Ancak uzun ve dengeli bir oktansa kısa oklar fırlatan tatar yaylarında, atış mesafesi arttıkça hedef tutturmada güçlük çekiliyordu. Ağaçların arasındaki kısıtlı bölgede, menzilleri birbirine eşit olacaktı.

"O en güçlü tatar yaylarından kullanmadıklarına kesinlikle eminiz," dedi Will. Güçlü bir tatar yayının gövdesi ve yay kirişi, son derece büyük oluyordu. Gövde ve kiriş, silahın arka kısmında bulunan ve çift elle gerilen minik bir kol sayesinde yüklenip, atışa hazır hale getiriliyordu. Kol, kaldıraç görevi görüyordu ve her bir atıştan önce yayı kurmak, birkaç dakika alabiliyordu. Cenevizalıların kullandığı basit silahların ise ön kısımlarında bir üzengi çıkıntısı bulunuyordu. Okçu, yayı sabit tutabilmek için ayağını üzenginin üstüne yerleştiriyor ve yayın üstüne kenetlenen bir gereç sayesinde, her iki elini ve sırtındaki tüm kasları kullanarak yayı geriye çekiyordu. Silahın menzili de yükleme süresi de –yirmi ila otuz saniye arası– en güçlü tatar yaylarına göre daha düşüktü. Ayrıca okçunun silahını hazırlarken ayağa kalkması gerekiyordu. *İlk atışlarını alçak siperin arkasından yapabilirler*, diye düşündü Will. Fakat sonrasında, yaylarına yeniden ok yerleştirmek istemeleri halinde, Orman Muhafızları'nın karşı saldırısına maruz kalacaklardı.

"İlk atıştan sonra açığa çıkmaları gerekecek," dedi.

Halt, dudaklarını büzdü. "Ellerinde birden fazla tatar yayı olabilir," diye hatırlattı Will'e. "O yüzden riske girme. Ama öyle ya da böyle, biz onlara kıyasla oklarımızı daha hızlı fırlatacağız."

Tatar yayı kullanıcılarının oklarını yeniden hazır hale getirmeleri, yaklaşık yirmi saniye sürüyordu. Sonrasında da, yeniden saldırmadan önce nişan almaları gerekiyordu. Will beş saniyeden kısa bir süre içinde okunu kirişe yerleştirip yayını geriyor, nişan alıyor ve oku fırlatabiliyordu. Halt, ondan biraz daha hızlıydı. Cenevizalılar ikinci atışlarını yapmaya hazır oldukları anda, Orman Muhafızları üstlerine bir düzineden faz-

la ok atmış olacaklardı. Cenevizalıların avantajı, kuracakları pusu sayesinde Will ve Halt fark etmeden ilk atışlarını yapma ihtimalleriydi. Fakat o ilk atışları kaçırmaları halinde, üstünlük bir anda Orman Muhafızları'na geçecekti.

Halt, ormanı belki onuncu kez kontrol etti. Batıya doğru bakmakta olduğu için, başını hafifçe kımıldatmasıyla ağaç gövdelerinin arasından güneş ışığını seçebiliyordu. Gölgeler artık iyice uzamıştı. Ağaçların arasındaki görüş alanı giderek belirsizleşiyordu. Daha fazla beklemesi halinde, ormanın içinde zifiri karanlığa yakalanacaklardı. Harekete geçme zamanı gelmişti.

"Pekâlâ," dedi. "Unutma; beş dakika bekleyecek, ardından da şu oyuktan geçip gideceksin."

Will, acı acı gülümsedi. *Oyuktan çok topraktaki göçük demek daha doğru*, diye düşündü. Ama Halt onun bu tepkisini görmemiş, bir kez daha her yanlarını saran ormanı incelemeye dalmıştı. Sindikleri ağacın arkasından kalkarak, yarı çömelir bir konuma geçti.

"Hadi şu elemanları dansa kaldıralım," dedi ve ses çıkarmadan patikaya çıktı. Ormandaki gölgelerin içine hızla karışan yeşilli grili bir lekeyi andırıyordu.

YİRMİ BİR

Belli belirsiz, dar patikayı ağaçtan ağaca takip ederek yoluna devam eden Halt'un gözleri, hedefine odaklanarak kısılmıştı. Ön ve yan taraflarını gözleriyle sürekli tarıyordu. Takip ettiği suikastçılarca bırakılmış sahte ipuçlarını –orada bir dala takılmış bir kumaş parçası, şurada fazlasıyla belirgin bir ayak izi– alaycı bir tebessüm eşliğinde aklının bir köşesine yazıyordu. İzleri arıyormuş ve takip etmesi istenen patikayı izliyormuş numarası yapmaya devam ediyordu. Hedefindeki düşmanlara küçük oyunlarının farkında olduğunu belli etmenin bir faydası yoktu.

Toprak tuzaklarla –rüzgârın koparıp orman zeminine düşürmüş olduğu irili ufaklı ağaç dallarıyla– doluydu. Halt, sessizce yürüme konusunda son derece yetenekli olmasına rağmen, ayaklarının altındaki bu bitmek bilmeyen dal örtüsünü çiğnemek zorunda kalıyor, dalların bazılarını yumuşak adımlarının altında çatır çutur kırıyordu. Ağırlığını vermeden önce her adımını ayağının ucuyla kontrol ediyor olsa, hiç ses çıkarmadan ilerleyebilirdi. Ama yavaş hareket etmek, son derece tehlikeli bir tercihti. Halt'un hızlı hareket etmesi gereki-

yordu. Süratle ilerleyince, çıplak ağaç gövdelerinin arasında süzülmekte olan belli belirsiz, gri bir bulanıklığa dönüşüyor ve bu da onu daha zorlu bir hedef haline getiriyordu. Hem zaten, Cenevizalıların orada olduğunu bilmelerini istiyorsa, ses çıkarmadan ilerlemesinin de bir anlamı yoktu.

Kalın, gri bir ağaç gövdesinin arkasına süzüldü. Ormanın boğulmasından yıllar sonra, toprakta kendiliğinden bazı bitkiler yetişmişti. Halt'un arkasına saklandığı ölü ağacın dibinde de bir dizi dikenli küçük çalı boy göstermişti. Yeşil yaprakları ve ağacın gri gövdesi, Halt'u, pelerinindeki rastgele renklere uyacak şekilde gizliyordu.

Çömelerek, önünde uzanan ormanı gözleriyle taradı. Yılların eğitimi sayesinde, başını neredeyse hiç oynatmadan yapabiliyordu bunu. Sadece bir o yana, bir bu yana gidip gelen gözleriyle etrafını kontrol ediyor ve uzaktaki bölgeleri görebilmek için bilinçli bir şekilde odak derinliğini değiştiriyordu. Yüzü, geniş kukuletasının gölgesinde kalıyordu. Eğer Cenevizalılar onu izliyorlarsa, hızla ağacın arkasına geçtiğini görmüş olmalıydılar. Fakat Halt, artık arazinin bir parçası olmuştu ve kımıldamadığı sürece, onun orada olup olmadığını tam anlamıyla bilemeyeceklerdi.

Tüm bunlar, Will'in değil, onun peşine düşecekleri anlamına geliyordu. Will'in oralarda bir yerlerde olduğunu bilmek, Halt'un içten içe zalim bir tatmin hissi duymasına neden oluyordu. Artık Will, harekete geçmiş olmalıydı. Halt, zihninde onun üç gövdeli ağacın arkasından görünmeden çıkışını canlandırdı. Will, şimdi sığ oyuk boyunca yoldaki ağaç gövdesinin arkasına doğru sürünüyor olmalıydı.

Halt'un aklına, yanında olmasını tercih edeceği bir başkası gelmiyordu. Belki Gilan. Ne de olsa, Birliğin görünmeden hareket etme konusunda en iyi ikinci Orman Muhafızı'ydı Gilan. Veya eski yoldaşı Crowley.

Ama bu iki eski dostu ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar, önceliği daima Will olacaktı. Crowley tecrübeliydi ve baskı altında sakin kalmayı başarırdı. Fakat görünmeden ilerleme konusunda Will'le yarışamazdı. Gilan, o konuda son derece başarılıydı ama Will'le ikisinin yetenekleri arasında çok az bir fark vardı. Hem Will'in, Gilan'ın sahip olmadığı bir avantajı bulunuyordu. Çocuğun aklı daha hızlı işliyordu ve alışılmadık yöntemleri Gilan'dan daha çabuk kavrıyordu. Halt, beklenmedik bir şey yaşanması halinde, Will'in karar verme yeteneğini kullanarak doğru çözüme ulaşacağından emindi. Gilan'ı da çok beğeniyordu tabii. O da çok yetenekli ve başarılı bir Orman Muhafızı'ydı. Will, yalnızca çabuk karar verip uygulamak konusunda biraz daha hızlı davranıyordu. Gilan, karşısına çıkan bir sorun hakkında düşünüp muhtemelen bir süre sonra Will'le aynı sonuca varırdı. Will'in verdiği kararlar ise içgüdüsel yeteneklerinden kaynaklanıyordu.

Bir şey daha vardı ki, şu anki durum açısından büyük önem taşıyordu. Halt, her ne kadar Will muhtemelen bu gerçekten haberdar olmasa da, çocuğun hem Crowley hem de Gilan'dan daha iyi bir nişancı olduğunun farkındaydı.

Hatta en önemli madde nişancılık bile olabilir, diye aklından geçirdi Halt, zalimce gülümseyerek.

Soluk alıp vermesinin ve kalp atışlarının düzene girmesi için birkaç saniye bekledi. Will'e bu konularda tecrübeli

olduğunu söylemişti ancak, düşmanın dikkatini bilerek üstüne çekme fikrinden pek de hoşlanmıyordu. Ağaçların arasında hareket ederken, her an bir ok yiyebilirmiş endişesiyle sırtı karıncalanıyordu. Düşmanının onu görebilmesi için kendisini açık etmek, içine işlemiş olan Orman Muhafızlığı eğitimine tamamen aykırıydı. Halt, kimse onun orada olduğunu görmeden ya da anlamadan hareket etmeyi tercih ederdi.

Bu şartlar altında, pelerininin de etkisiyle, düşmanları için oldukça belirsiz bir hedef oluşturduğunun farkındaydı. Fakat Cenevizalılar yetenekli nişancılardı. Belirsiz hedefleri vurmak konusunda da sıkıntı çekmeyecekleri kesindi. Hizmetlerini kiralayan kişiler, onlara bu tür kabiliyetleri nedeniyle onca parayı ödemeyi kabul ediyorlardı.

Halt, "Zaman kaybediyorsun," diye mırıldandı kendi kendine. "Açıklığa tekrar çıkmak istemiyorsun, değil mi?"

Bu sorunun cevabı, elbette ki hayırdı. İstemiyordu. Ama başka bir seçeneği yoktu. Patikayı bir kez daha inceleyip, ilk beş, on metre boyunca nerelere basacağını hesapladıktan sonra, hızla ağacın arkasından çıktı ve ölü ağaçlardan oluşan o gri labirentin içine daldı.

Karnını yere yapıştırmış dirseklerini, bileklerini ve dizlerini kullanarak vücudunu öne doğru ittiren Will, üç gövdeli ölü ağacın arkasındaki yerinden sessizce ayrıldı. Adına 'yılan sürünmesi' denen bu ilerleme yöntemini çıraklığı esnasında saatlerce çalışmış, alçak siperler boyunca sürünerek ustasının ser-

bakışlarına yakalanmamak için çaba harcamıştı. Yöntemi doğru uyguladığını hissettiği anların çoğunda, özgüvenini azaltan o alaycı sesle doluyordu kulakları: *Şu siyah kayaların yanındaki çimlerde gözüme çarpan şey kemikli bir popo mu acaba? Sanırım öyle. Sahibi İNDİRMEZSE, belki de bir ok atıp şişlemeliyim onu!*

Şu anki durumda, elbette ki ustasının iğnelemelerinden biraz daha fazla risk söz konusuydu. Hem kendisinin hem de Halt'un hayatı, poposunu bütün vücuduyla birlikte toprağa yapıştırabilmesine bağlıydı. Yolundaki ağaç dalı ve çalıları temizleyerek yavaş yavaş sürünmeye başladı. Halt'un aksine en ufak bir ses bile çıkarmaması gerekiyordu. Evet; orman gıcırtı, çıtırtı ve iniltilerle doluydu. Ama bir ağaç dalının kırılma sesi, dikkatli bir dinleyiciye yakınlarda hareket eden bir canlı olduğunu belli edecekti.

Toprağa uzandığı an, bakışlarının burnundan birkaç santim ötede bulunan kısa çimlere odaklandığını fark etti. Toz toprak, çim ve gri ağaç dallarından oluşan bu minik alan, tüm dünyası olup çıkmıştı. Birkaç santim ötesinden, çocuğun varlığını umursamadan ilerlemekte olan minik, kahverengi böceği izledi. Hedeflerinden sapmayı reddeden bir karınca grubu, kararlı adımlarla sol eline tırmanmaya başlamıştı. Karıncaları silkeledikten sonra, hafifçe öne doğru uzandı ve yan taraftaki bir ağaç dalına sürtündü. Çok alçak bir ses çıkmıştı ama sinirleri fazlasıyla gergin olan Will'e ses çok yüksek çıkmış gibi geldi. Bir an için durdu. Kendi kendine, ormanın içindeki sesler nedeniyle bu kadar küçük bir sürtünme sesini kimsecikler duymayacağını telkin etti ve yoluna devam etti. Devrilmiş ağacın gövdesine yalnızca birkaç metre kalmıştı artık.

Ağacın arkasına geçtikten sonra daha hızlı –ve daha rahat– hareket etmeyi göze alabilecekti. Bir metre kalınlığındaki ağacın gövdesi sayesinde, karnını yere yapıştırıp sürünmesi gerekmeyecekti.

Ancak şimdilik, hızla ağacın arkasına geçme isteğini bastırıyordu. Acele etmesi halinde, o ana dek harcadığı tüm emek boşa gidebilirdi. Ani bir hareketlenmeyle düşmanlarının dikkatini üstüne çekebilirdi. Çıraklık günlerinde kendi kendine öğretmiş olduğu eski yönteme odaklandı. Altındaki toprağa boylu boyunca uzanan vücudunu, kaba çim ve dallara bastıran ağırlığını hissetmeye çalışıyordu.

Kendisini tamamen savunmasız hissediyordu, çünkü o an için silahsız sayılırdı. Yüzükoyun sürünebilmek için, telini çıkardığı yayını pelerinin içine sırf bu amaçla dikilmiş olan bir çift minik ilmiğe tutturmuştu. Bu şartlar altında, kirişi gerilmiş bir yayla sürünmek, çok riskliydi. Bir dal parçası, hatta bir tutam çimen bile kirişin yayın çıkıntılı ucuyla birleştiği noktaya sıkışabilirdi. Ayrıca teli gergin bir yay çok daha fazla yer kaplıyor ve orasına burasına bir şeyler takılması ihtimalini de artırıyordu. Ama yayı şimdi düz bir çizgi halinde sırtında uslu uslu duruyor, çıkıntı ve engellerin yanından rahatça geçip gidiyordu.

Kemerini de aynı nedenle arkaya doğru çevirmiş ve toksıyla çifte bıçak kınını belinin arkasına, pelerininin altına sokmuştu. Bu da daha sessiz, daha rahat bir şekilde hareket etmesini sağlayan etmenlerden biriydi. Fakat aynı zamanda, fark edilmesi halinde, bıçaklarını çekmek için değerli saniyelerini harcamak zorunda kalacağı anlamına da geliyordu.

Düşmanları yakınlardayken bu şekilde silahsız dolaşmak, bir Orman Muhafızı'nın doğasına tamamen aykırıydı. Will, özellikle yayının kirişini çıkarırken çok gönülsüz davranmıştı. Kadim bir Orman Muhafızı atasözünde şöyle deniyordu; *kirişsiz bir yay bir sopadan farksızdır.* Beş yıl önce, bu atasözü ona şaka niyetine söylenmişti. Fakat artık kulağına hiç de komik gelmiyordu.

Nihayet yerdeki ağaç gövdesinin arkasına varabilmişti. Kendi kendine kısa bir rahatlama izni verdi. Alarm verilmemiş, vücuduna ok falan saplanmamıştı. Sırtındaki gerginliğin bir parça hafiflediğini hissetti. Sırt kasları, Will farkına bile varmadan, alacağı olası bir ok yarasının acısını azaltmak için kasılmıştı.

Yüzüstü konumundan biraz –çok değil– yükselerek daha hızlı bir şekilde ilerlemeye başladı. Patikadan iyice uzaklaştıktan sonra, tamamen ayağa kalkarak bulabildiği en büyük ağacın arkasına saklandı ve yayının telini taktı. Gerginliği biraz daha azalmıştı. Tehlike altında olan o değildi artık. Cenevizalılardı.

Halt, bir dizinin üstüne çökmüş, Cenevizalıların kasten bırakmış oldukları izlerden birini inceliyormuş gibi yapıyordu. Fakat başı yere doğru eğilmiş olsa da aslında bakışlarıyla önünde uzanmakta olan gri ağaç gövdelerini ve loş gölgeleri tarıyordu.

Sol tarafındaki ağaçların arasında, gözüne, belki de soluk mor renkte denebilecek, hafif bir hareketlenme çarptı. Yerin-

den kımıldamadı. Çömelir durumdayken, rakip okçu için eğer oradaysa tabii– zorlu bir hedef oluşturuyordu. Suikastçı, büyük olasılıkla düşmanının ayağa kalkarak ona daha büyük bir hedef sunmasını beklemeyi tercih edecekti.

Sol tarafına bir göz attı. Son birkaç metre boyunca, ince gövdeli ağaçları geride bırakmıştı. Sel tarafından boğulduklarında henüz her biri genç bir korunun parçasıydı belli ki. Bazıları bir fidanı andırıyordu ve hiçbiri Halt'un tercih edeceği türden geniş çaplı bir koruma sağlamıyordu. Orman Muhafızı, acı acı gülümsedi. Cenevizalılar, sahte ipuçlarını yerleştirmek için elbette ki bu noktayı seçmişlerdi. Peşine düştükleri kişinin durup diz çökerek izleri inceleyeceğini ve ardından da yoluna devam etmek için ayağa kalkacağını tahmin ediyor olmalıydılar.

Ayağa kalkacağı o savunmasız anda, suikastçılar açısından mükemmel bir hedef haline gelecekti. Halt'un gözleri yeni bir hareketlenme ve renk kıpırtısı arıyordu ama bir şey göremiyordu. Anlaşılır bir durumdu bu. Kendisi çömelip durduğu an okçu da silahını kaldırıp nişan almış olmalıydı. Gözüne çarpan o minik hareketlenme de buydu. Düşman, o an yayını, Halt'un ayağa kalkacağını tahmin ettiği alana doğrultmuş olmalıydı. Halt, kaslarını gererek hareket etmeye hazırlandı.

Sol tarafa göz atınca, gövdesi, komşularına göre biraz daha kalın olsa da onu tamamen gizlemeyecek bir ağacı fark etti. *Neyse ne,* diye düşündü, o kadarıyla idare etmesi gerekecek. Will'in, çoktan yerini almış olduğunu umut ediyordu. Cenevizalılara belli etmeden birkaç kez sola doğru baktıysa da çocuğun orada olduğuna dair bir işaret göremedi.

Bu, Will'in orada bulunduğu anlamına da geliyor olabilirdi.

Öte yandan, çocuğun beklenmedik bir aksilik nedeniyle gecikmiş olması da mümkündü. Belki de daha oraya bile varmamıştı. Halt, birden kesin karara vardı. Hakkında düşündüğü kişi Will'di. Eski çırağının orada olacağından emindi.

Birdenbire, sağ dizinden güç alarak kendisini kenara doğru fırlattı ve sıkıntı yaşamadan, seçmiş olduğu ağacın kısmi koruması altına girdi. Böylece, gergin bir şekilde beklemeye başladı.

Hiçbir şey olmadı.

Ne tatar yayından ok fırlatıldığında çıkan o boğuk çarpma sesi ne de kafasının üstünden uçarak arkasındaki ağaçlara saplanan üç iğneli okların vızıltıları... Hiç ses yoktu. Yalnızca kımıldanan, kıvrılıp bükülen ve birbirlerine sürtünen ölü ağaçların tüyler ürpertici feryadı duyuluyordu. Bu da ona, Cenevizalıların, silahlarını öyle her gördükleri ani, beklenmedik harekette kullanmayacaklarını söylüyordu. O tür bir tuzağa düşmeyecek kadar disiplinliydiler.

Belki de ağaçların arasındaki o hareketlenmeyi kafamda ben yarattım, diye düşündü. Belki de orada kimse yoktu.

Ancak nerede olurlarsa olsunlar, bir yerlerde pusuya yattıklarından emindi. İçinden bir ses, ona zaman ve mekânın doğru olduğunu söylüyordu. Eldeki bulgular –yola bırakılmış aşırı belirgin izler, gövdeleri incelen ağaçlar– ona, birkaç metre ötesinde durmuş, bir sonraki hamlesini yapmasını bekliyor olduklarını söylüyordu. Ağacın arkasında kımıldamadan yatmaya devam etti. O an için, kendisini düşmanlarına göstermiyordu. Ama ayağa kalktığı an görünür hale gelecekti. Etrafına bakındı. Daha büyük bir ağaca doğru sürünebilirdi, ama en yakında-

ki ağaç, epeyce uzağında kalıyordu. Ayrıca etrafındaki incecik ağaçlar, hareket halindeyken fazlasıyla savunmasız kalacağı anlamına geliyordu.

Kendi kendine *Cenevizalılar, tam da bu nedenden ötürü pusu kurmak için burayı seçtiler*, diye ikinci kez hatırlattı. Artık ağaçların arasında gördüğünü sandığı o hareketlenmenin gerçek olduğundan emindi. Pusu kurmak için ideal bir mevkiydi burası. Halt, çaresiz bir durumdaydı. O an için nispeten güvendeydi ve yere yapışık halde durduğu sürece de güvende kalacaktı. Fakat etrafını göremiyordu. Durum değerlendirmesi yapmak üzere başını kaldırırsa, büyük olasılıkla alnının ortasından vurulacağının farkındaydı. Orada kapana kısılmış ve adeta görme yetisini kaybetmişti. Tüm koşullar, Cenevizalıların lehineydi. Ne tarafa kaçtığını görmüşlerdi. Aniden yan tarafa doğru atlaması, onlara, burada olduklarını bildiğini de belli etmiş olmalıydı. Tek yapmaları gereken şey, kımıldamasını beklemek ve onu bir keklik gibi avlamaktı.

Halt, ne kadar kafa yorarsa yorsun, durumu lehine çevirecek bir şey bulamıyordu. Orada öylece beklemesi halinde, er ya da geç, suikastçılardan biri etrafını sarmak için arkasından dolanacak, diğeri ise bu esnada okunu onun saklandığı noktaya doğrultarak hareket etmesini engelleyecekti. Bir saat kadar önce Will'le yapmış oldukları tartışma aklına gelince, yüreği kederle doldu.

İlk atışların ardından, *her şey lehimize olacak.*

İlginç bir detay hariç. İlk atışların ardından, Halt muhtemelen ölmüş olacaktı.

Gözlerini kapatarak dikkatini topladı. Tek bir şansı vardı ve

o da Will'in, Cenevizalıların gerisine geçmiş olmasına bağlıydı. Birden şuna kesin olarak inandı: Will, orada olacaktı çünkü Halt, onun orada olmasına ihtiyaç duyuyordu. Will, orada olacaktı çünkü o, Will'di ve Halt'un yüzünü asla kara çıkarmazdı.

Halt, gözlerini açtı. Yüzüstü yatmaya devam ederek, ok kılıfından çıkardığı bir oku yayının kirişine yerleştirdi. Ayaklarını toplayarak çömeldi ve bir sonraki adımını düşünmeye başladı. Tüm içgüdüleri, yavaş hareketlerle ayağa kalkmasını ve Cenevizalının okunu fırlatacağı anı biraz daha geciktirmesini haykırıyordu adeta. Ama bu fikri aklından çıkardı. Yavaş hareket etmesi, daha rahat nişan alması için Cenevizalıya zaman tanıması anlamına gelirdi.

Ani bir hareketlenme ise Cenevizalının, fazla düşünmeden okunu hedefine göndermesine neden olabilirdi. Halt, *bu pek de yüksek bir olasılık değil,* diye kabullendi içten içe. Ama imkân dâhilindeydi ve bu da aniden ayağa kalkmayı, daha iyi bir seçenek haline getiriyordu.

"Umarım oradasındır, Will," diye mırıldandı ve ayağa fırladı. Yayını yukarı kaldırıp germişti ve ağaçların arasında çaresizce bir işaret, bir hareketlenme arıyordu.

YİRMİ İKİ

Ormanda her ne kadar hiçbir canlı yaşamıyormuş gibi görünse de, Halt'un keşfettiği üzere, zaman içinde gri ağaç gövdeleri boyunca birtakım bitkiler yetişmişti. Will, yola düşen ağacın sağladığı korunaklı alandan hafif adımlarla çıktığı anda, bir diğer bitki türüyle burun buruna geldi.

Eskiden, ormanın en büyüklerinden biri olduğu anlaşılan bir ağacın gövdesi boyunca kıvrılarak ilerleyen bir sarmaşıktı bu. Ölü ve kırık bir dalın ucuna sarılarak yoluna devam ediyor, uç kısmı açık havaya doğru sarkıyordu. Will, sarmaşığın etrafına sarıldığı ağacın yanından geçerken, bitkiye hafifçe sürtündü.

Sarmaşığın uç kısmındaki kancalı dikenlerin dördü birden kalın Orman Muhafızı pelerinine saplanınca çocuk, kımıldayamaz hale geldi. Will, içinden bir küfür savurdu. Bu gecikmeye ayıracak zamanı yoktu ama başka şansı da bulunmuyordu. Arkasına uzanarak pelerini, eteklerinden yakaladı. Onu azimli sarmaşığın elinden kurtarmak için önce nazikçe, ardından da güç kullanarak çekiştirmeye başladı.

Pelerin hafifçe gerildiği için, ilk başta dikenlerden kolayca

kurtulacağını sandı. Fakat esnek sarmaşık, Will çektikçe kayış gibi uzuyordu. Sarmaşık, sonuna kadar esneyip gerildi. Öyle ki çocuğun pelerini, az öncekinden daha da gergin hale gelmişti. Hareket etmesi, dikenlerin kumaşa iyice saplanmasına neden olmuştu. Daha da beteri, dikenli sarmaşık, onu kısmen ayakta durduğu bir durumda kapana kıstırmıştı.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Pelerini sırtından çıkarıp dikenleri temizlemesi gerekecekti. Sarmaşık, pelerini arkadan yakaladığı için geriye dönüp icabına da bakamıyordu. Bu da, önce pelerininin üstüne takmış olduğu ok kılıfını, ardından da pelerini çıkarması gerektiği anlamına geliyordu.

Tüm bunları yapmak, oldukça riskliydi. Kendisini oralarda bir yerde pusuya yatmış bekleyen Cenevizalı suikastçılara açık edebilirdi. Bir kez daha sessizce küfretti. Büyük bir dikkatle, askısını boynundan geçirdiği ok kılıfını bir kenara koydu. Ardından, boğazındaki kopçayı açarak pelerinini çıkarmaya başladı.

Acele et, dedi içinden. *Halt'un hayatı, doğru noktaya zamanında varmana bağlı!*

Fakat içinden gelen bu ani isteğe karşı koydu. Atacağı en ufak bir aceleci adımın bile ona ihanet edebileceğinin bilincindeydi. O nedenle sonsuz bir sabırla işine devam etti. Pelerini çıkardı ve saks bıçağını çekti. Sarmaşık, pelerini üst kısmından, kürek kemiklerinin arasından yakalamıştı. Bıçağının keskin ucuyla dikenleri kolayca temizledikten sonra, elindeki peleriniyle birlikte yavaşça yere çöktü.

Ardından, aynı ağır hareketlerle pelerini yeniden sırtına geçirdi. İçinden geçen pelerini geride bırakma isteğini, grili

yeşilli desenler sayesinde düşmanlarının bakışlarından uzakta olacağını hatırlayarak bastırdı. Ok kılıfını tekrar başından geçirip, okların kendilerine has tüylü uçlarını gizleyen pelerinini düzeltti. Yayının telini taktı ve tekrar hareket etmeye hazırlandı. Geldiği yöne doğru çabucak göz attı. Herhangi bir hareketlenme ya da fark edildiğine dair bir işaret yoktu. *Zaten ilk işaret, üstüme fırlatılacak bir ok olacaktır herhalde,* diye düşündü.

Henüz görülmediğini varsayarak, çömelip toprağa yakın durdu ve usulca bir siperden diğerine geçmeye başladı. Sarmaşık dikenlerine yeniden yakalanmamak için birkaç kez yolundan sapmak zorunda kaldı. *Dersimi zor yoldan da olsa aldım* diye geçirdi aklından.

Sol tarafa doğru yaklaşık yetmiş metre kat ettiğine kanaat getirince, Halt'un takip ettiği patikaya paralel ilerleyecek şekilde sağa saptı. Biraz daha ilerlerse, mücadele başladığında olay yerinden çok uzakta kalacaktı. Çürümüş ağaçların oluşturduğu yoğun duvar, görüş alanını bütünüyle kapatacaktı. Hem zaten ilerlediği açı itibarıyla, Halt'un yürüdüğü patikayla arasındaki mesafe de giderek azalıyordu.

Sarmaşıkla uğraşırken kaybettiği zamanı telafi etmek için görünmeyi göze almak pahasına da olsa ayağa kalkıp hızlandı. *Bu kadar uzaklaşmışken risk alabilirim,* diye düşünüyordu. Tahminlerinin doğru çıkması halinde, suikastçılar sağ tarafında, arkaları ona dönük bir biçimde pusuya yatmış bekliyor olacaklardı. Gürültü, en büyük düşmanıydı artık. Yumuşak çizmeleriyle zemini kaplayan dalların üstüne basmamak için büyük çaba sarf ederek ilerlemeye başladı.

Elli metre sağında gözüne, gövdeleri ormandaki diğer ağaçlara kıyasla çok daha ince olan ağaçların geniş aralıklarla etrafa yayıldıkları bir koruluk çarptı. Etrafı gözleyebileceği bir noktaya süzülerek, ağaç gövdelerinin ardından arazi yapısını incelemeye başladı.

Ortada hiçbir hareketlenme yoktu. Fakat hisleri, ona pusunun bu noktada kurulduğunu söylüyordu. Siperden çıkarak beş metre kadar daha ilerledi ve bir diğer ağacın arkasına saklandı. Gözlerini ağaç gövdelerinin inceldiği bölgenin üstünden ayırmıyordu.

Tam siperden çıkmak üzere adımını atacaktı ki gözüne çarpan minik hareketlenmeyle donakaldı. Bir ayağı hâlâ havada, beklemeye başladı. Bakışları, bu kez gri ağaç dizisine odaklanmıştı.

Birden onları gördü. Görür görmez de, orada olduklarını o ana dek nasıl fark edememiş olduğuna yanmaya başladı. Gerçi solgun mor pelerinlerin, ormandaki gölgelerle büyük bir uyum sağladığını itiraf etmek zorundaydı.

Acı acı gülümsedi. Hareket etmeleri, Cenevizalıları ele vermişti. Halt, eğitim sırasında *hareket edersen, düşmanın seni kesinlikle görür*, diye defalarca hatırlatmıştı ona.

"Haklıydın, Halt," dedi alçak sesle.

Suikastçılar, Halt ile Will'in tahmin ettiği üzere, devrilmiş bir ağaç gövdesinin arkasına çömelmişlerdi. Ağacın üstüne kırık dallardan oluşan bir yığın yerleştirmiş; kendileri için daha yüksek ve uzaktan bakıldığında farkına varılamayan bir platform oluşturmuşlardı. Suikastçıların tatar yayları, bu geçici siperin üstüne yerleştirilmişti. Yan tarafları Will'e dönüktü ve bakışları, otuz metre kadar önlerindeki bir noktaya kilitlenmişti.

Will, suikastçıların bakışlarını elinden geldiğince takip etti ama pek bir şey göremiyordu. *Büyük ihtimalle Halt'u son gördükleri noktaya bakıyorlar ve Halt da şu anda yere eğilmiş bekliyor,* diye düşündü.

Birden hafif bir ses duyuldu. Birkaç dal kırılmış, biri hızla hareket etmişti. Sesler, suikastçıların izledikleri noktadan geliyordu sanki. İçlerinden biri, elindeki tatar yayıyla ağacın arkasından hafifçe doğruldu ve kendisine bir hedef aramaya başladı.

Will ile Cenevizalılar arasında, sık bir ağaç topluluğu bulunuyordu. Genç Orman Muhafızı, planladığı noktanın biraz uzağında kalmıştı. Yayını kullanması gerekirse, hedefine gönderdiği okun, önünde bulunan bir düzine ağaç ya da ağaç dalı tarafından engellenme ihtimali vardı. Suikastçılarla arasında yaklaşık altmış metrelik bir mesafe bulunuyordu. Doğru bir atış yapacağından emin olması için, onlara biraz daha yaklaşması gerekiyordu.

Birkaç saniye önce duymuş olduğu seslerden, Halt'un siper almak üzere hareketlendiğini varsayıyordu. Suikastçılar tüm dikkatlerini o noktaya vermişlerdi şimdi. Kuru bir dala basmak gibi bir aptallık yapmadığı sürece, hareket halindeki Will'i görmelerine imkân yoktu artık. Peleriniyle örtülü ok kılıfından bir ok alıp, kirişe sürdü ve bir tilki gibi hafif adımlarla saklandığı ağacın arkasından çıkarak suikastçılara yaklaşmaya başladı.

Beş metre... On... Beş metre daha... Cenevizalıların dikkatleri, hâlâ sağ taraftaki ağaçların üstündeydi. Pür ağaçlığı izlemeleri, yaklaşan Will'i göz ucuyla görmeleri

bile engel oluyordu. Çocuk, suikastçılara bütünüyle gizli kalacak şekilde tam arkalarından değil de belli bir açıyla sağ taraflarından yaklaşmaktaydı. Ama yine de, vücut dillerinden adamların tüm dikkatlerini ağaçlığa verdiklerini anlayabiliyordu. Cenevizalı suikastçılar, avlarının kokusunu aldıkları o ilk an, vücutları heyecanla titremeye başlayan bir çift av köpeğini andırıyorlardı.

Bir adım daha. Eğri büğrü ağaç dalını ayaklarının altında hisset, başparmağını hafifçe dalın *altına* sok, ayağının düz zeminde olup olmadığını kontrol et, ağırlığını ayağının üstüne kaydır. Sonra aynı işlemi diğer ayağınla yap. Will, daha rahat ok atabileceği bir mesafeye gelmişti artık. Ağaçların Cenevizalılarla arasına ördüğü duvar seyrelmişti. Birkaç adım sonra...

Halt ayağa kalktı.

Her şey bir anda gerçekleşmişti. Orman, bir saniye önce bomboş görünüyordu. Ama çalılardan gelen hışırtıyla birlikte, kır sakallı Orman Muhafızı, kirişine bir ok sürdüğü yayıyla adeta topraktan dışarı fırlamıştı.

Will, suikastçılardan birinin alçak sesle bir şaşkınlık çığlığı attığını duydu. Aynı anda, Halt'un, yayını hafifçe adamın bulunduğu noktaya doğru çevirdiğini fark etti. Her iki tatar yayı da aynı anda yukarı kalktı ve Will de en yakınındaki Cenevizalıya doğru nişan alıp, okunu fırlattı. Bir an sonra kulakları, Halt'un yayından gelen boğuk tıngırtı ve ok atıldıktan sonra tatar yaylarından çıkan çarpma sesleriyle doldu.

Suikastçıların ilk oku, hedefini vuramamıştı. Çünkü Will'in kendisine hedef olarak seçtiği adam, okunu fırlatmadan hemen önce Will'in atışıyla böğründen vurulmuştu. Yana doğru sen-

deleyince, çarptığı arkadaşının düzgün nişan almasını da engellemişti. Ardından da Halt'un oku, adamın göğsüne saplanmış ve geriye doğru tökezlerken cansız parmakları oku serbest bırakmıştı. Düşerken ağaç gövdesinden çıkan bir dala takılmış ve cansız bedeni dala takılarak iki büklüm olmuştu.

Will, büyük bir hata yaptığını fark ederek bir küfür savurdu. Halt ile ikisi, aynı suikastçıyı hedef almışlardı. Diğeri ise hem yara almamış hem de üstüne devrilen arkadaşı nedeniyle daha zorlu bir hedef haline gelmişti. Will, tatar yayının ona doğru döndüğünü fark etti. Aceleyle bir atış yaptı ve hedefini vuramadığını anlayarak hemen yanındaki ağacın arkasına saklandı. Duyduğu seslerden, Halt'un ikinci atışının, arada bulunan bir ağaçtan sektiğini anladı. Derken tatar yayından fırlatılan bir ok, Will'i koruyan ağacın ucundan bir kıymık koparark zararsızca yoluna devam etti.

İki tatar yayı, iki atış, diye düşündü neşeyle. Artık Cenevizalı ellerindeydi!

Ağacın etrafını dolanmaya devam etti ve saklandığı tarafın tam aksi yönünde açığa çıktı. Suikastçının bir diğer tatar yayını Halt'un üstüne doğrulttuğunu fark edince, bir anda ağzı kurudu. Silahın yayından çıkan o boğuk çarpma sesi, bir kez daha kulaklarını doldurdu. Halt, onu düşmanlarının birden fazla silahı olabileceğine dair uyarmış ve haklı çıkmıştı.

Birden, kısacık ömründe duymuş olduğu en yürek dağlayıcı sesle Will'in kalbi duracak gibi oldu: Halt, acı dolu bir çığlık koparmış, bunu, elinden düşürdüğü yayının hışırtısı takip etmişti.

"Halt!" diye bağırdı Will. Cenevizalıyı adeta unutmuş gibiydi. Halt'un görüş alanına girdiği noktayı arayarak, boş yere etra-

fına bakındı. Tecrübeli Orman Muhafızı, ortalarda görünmüyordu. *Yere düştü,* diye düşündü Will. *Vuruldu ve yere düştü.*

Kulağına birden başka sesler çalındı ve arkasını döndüğünde, mor renkli bulanık bir lekeyi andıran Cenevizalının, dip dibe sıralanmış ağaç gövdelerinin arasından kaçtığını fark etti. Will'in, arkasından gönderdiği üç ok da aralarında bulunan ağaçların gövde ve dallarına çarptı. Birden kulaklarına nal tıkırtıları geldi. Suikastçıların, atlarını ağaçlığın hemen arkasına bağlamış olduklarını anladı. Hayatta kalan Cenevizalıyı yakalama şansı da elinden uçup gitmişti.

Artık sessiz olmasına ya da görünmemek için hafif adımlar atmasına gerek yoktu. Ağaç dallarını çizmelerinin altında ezerek, yüzüne hücum eden ve pelerinine yapışan lanet olası sarmaşıkların arasından öne atıldı ve Halt'u son gördüğü noktaya doğru koşturdu.

Eski ustasını arkasını dönmüş, iki büklüm bir halde görünce, yüreği ağzına geldi. Halt'un pelerini, kan lekeleriyle doluydu.

"Halt!" diye bağırdı korkudan çatlamış bir sesle. "İyi misin?"

YİRMİ ÜÇ

Will, sorusuna hemen yanıt alamayınca yüreğinin sıkıştığını hissetti. Sağ eliyle sol kolunu tutarak kan akışını kısmen engelleyen Halt, nihayet dönüp ona bakınca, içi ferahladı. Tecrübeli Orman Muhafızı, acıyla inledi.

"İyiyim," dedi dişlerinin arasından. "Lanet olası ok, kolumu sadece sıyırdı. Ama şeytan ısırığı gibi acıyor."

Will, tek dizinin üstüne çökerek, Halt'un yaranın üstüne bastırdığı elini gevşetti.

"Dur bir bakayım," diyerek, Halt'un elini geri çekti. Atardamarın parçalanmış olması halinde, yaradan kan fışkıracağını bildiği için tereddütlü davranıyordu. Kanamanın az olduğunu görünce, içten içe rahatladı ve saks bıçağıyla Halt'un gömleğinin kolunu kesti. Yarayı inceledikten sonra, Orman Muhafızları'nın kemerlerinde taşıdıkları ilkyardım çantasına uzanarak, çıkardığı temiz bir kumaş parçasıyla üstündeki kanı sildi. Yaranın büyüklüğünü görebiliyordu artık.

"Az kalsın vuramıyormuş," dedi. "Bir santim daha sola gelmiş olsa, vücuduna değmeden geçip gidecekmiş."

Kolun ön kısmında, sıradan bir çizik uzanıyordu. Yaklaşık dört santimetreydi ama kasa ya da sinirlere zarar verecek kadar derine inmiyordu. Will, Halt'un matarasından yaraya su döktü ve yarayı kumaş parçasıyla temizleyip, üstüne yapışan kan pıhtılarını çıkardı. Kan yeniden toplanmaya başlayınca, omuz silkti. En azından yara artık temizdi. Üstüne biraz merhem sürüp kesesinden çıkardığı sargı bezini Halt'un ön koluna sardı.

"Ceketimi mahvettin," dedi Halt onu suçlarcasına. Gözleri, her iki taraftan sarkan, düzgün bir şekilde kesilmiş kol yeninin üstündeydi. Will, başını kaldırıp sırıttı. Halt'un şikâyet eden, huysuz sesi, ustasının yalnızca hafif bir şekilde yaralandığını kanıtlar gibiydi.

"Bu gece dikersin istersen," dedi Will.

Öfkeyle homurdanan Halt, "Ben yaralıyım. Sen dikersin belki," dedi. Ardından, daha ciddi bir ses tonuyla ekledi. "İkinci Cenevizalı kaçtı sanırım. Nal sesi duydum."

Will, gerek olmamasına rağmen Halt'u sağ kolundan tutarak onun ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Ne de olsa Halt, yalnızca hafif bir yara almıştı. Tecrübeli Orman Muhafızı, vurulduğu için Will'in ona bu kadar özen gösterdiğini anlıyor ve çocuğun özenli bakımını itiraz etmeden kabulleniyordu. Dolayısıyla Will'in, düşürmüş olduğu yayını alıp ona geri vermesine de ses çıkarmadı.

"Evet," diye cevap verdi Will. "Atlarını ağaçların hemen gerisine bağlamışlar sanırım. Peşinden atış yaptım ama onu vuramadım. Kusura bakma, Halt."

Ustasını hayal kırıklığına uğrattığını sandığı için yüzünden düşen bin parçaydı. Halt, Will'in omzuna hafifçe vurdu.

"Elden bir şey gelmez," dedi. "Bu ormanda düzgün bir ateş yapmanın imkânı yok. Menzilin içinde çok fazla ağaç ve dal var."

"Hata ettik," dedi Will. Halt, merakla ona bakınca sözüne devam etti. "Aynı adamı hedef aldık. Böylece diğeri, rahatça atış yapabildi."

Halt, omuz silkti. "Bunu önceden bilemezdik ki. Sana defalarca söyledim; mücadele sırasında illa ki ters giden bir şey olur. Önceden planlamayı akıl etmediğin bir şey mutlaka karşına çıkar."

"Sanırım öyle. Ben sadece..." Will sustu. Aklındakileri tam olarak dile getiremiyordu. *Bir şekilde daha akıllıca davranabilir ve Halt'un yara almasına engel olabilirdim,* diye düşünüyordu. Ustası, ölümle burun buruna gelmişti. Halt, elini Will'in omzuna koydu ve çocuğu hafifçe sarstı.

"Endişelenme. Sonuca bak. Bir tanesini hakladık ve kolunda yalnızca bir çizik var. Bana kalırsa dövüşten oldukça kârlı çıktık, hele ki başlangıçta her şeyin onların lehine olduğunu düşünürsek. Sence de öyle değil mi?"

Will, bir şey söylemedi. Aklında, Halt'u göğsüne saplanmış bir okla orman zeminine düşmüş, cansız gözleriyle yukarılardaki ağaç dallarına bakarken canlandırmakla meşguldü. Halt eski çırağını biraz daha sertçe sarsmak zorunda kaldı.

"Sence de öyle değil mi, ne dersin?" diye tekrar etti. Will'in yüzüne yorgun bir tebessüm yerleşti.

"Sanırım öyle," diye kabul etti.

Halt, memnuniyetle başını salladı ama aslında, içten içe diğer Cenevizalıyı da öldürmüş ya da ele geçirmiş olmayı arzu-

luyordu. Diğerini de etkisiz hale getirmiş olsalar, hayatları çok daha kolaylaşacaktı. "Pekâlâ, dönüp Horace'ı bulalım. Herhalde meraktan deliye dönmüştür."

Horace, gerçekten de diken üstünde oturuyordu. Küçük bir kamp yeri kurmuş ama heyecanından, oturup rahatlamayı beceememişti. Arkadaşlarından bir haber gelmesini beklerken, endişeli adımlarla bir ileri, bir geri yürüyüp durmuştu. Genç savaşçıya göre daha az kaygı duyan atlar ise etraflarındaki çimleri tembel tembel kemirmeye devam ediyorlardı.

Horace, onları fark etmeden önce, doğal olarak Orman Muhafızları onu fark ettiler. Bir müttefik kampına yaklaşırken bile fazla dikkat çekmeden hareket etmeye ve araziye karışmaya özen gösteriyorlardı. Will, tiz bir ıslık çaldı. Çekici'nin kafası anında yukarı kalktı, kulakları dikildi ve cevap olarak kişnedi. Horace, ikiliyi ancak o zaman fark etti ve onları karşılamak üzere koşturdu. Halt'un yırtık gömleğini ve kolundaki sargıyı görünce, birkaç metre ötelerinde durdu.

"İkiniz de..."

Halt, çocuğu rahatlatmak için elini kaldırdı. "İyiyim ben. Sadece bir çizik."

"Hem de kelimenin tam anlamıyla bir çizik," diye ekledi Will. O ilk şoku ve ustasını yaralı görünce yaşadığı korkuyu atlattıktan sonra, olay hakkında şaka bile yapabiliyordu. Ancak bu kez de Halt'un ters bakışlarına maruz kaldı.

"O kadar da değil," dedi Halt. "Canım epey acıyor aslında."

"Neler oldu?" diye sorarak araya girdi Horace. Dostlarının, Orman Muhafızları'nın çok sevdiği şu karşılıklı laf sokma faslına başlamalarının an meselesi olduğunu fark etmişti. "Yakaladınız mı adamları?"

Yüzündeki tebessüm hızla solan Will "Birini tepeledik," diye cevap verdi. "Diğeri ise kaçtı."

"Sadece birini, ha?" dedi Horace. Sözlerin ağzından çıkmasına engel olamamıştı. Orman Muhafızları'nın bir görevde kısmen başarılı olmalarına alışkın değildi. Birden arkadaşlarının yüz ifadelerini fark ederek patavatsızlık yaptığını anladı.

"Yani demek istiyorum ki," diye hızla ekledi, "bu harika. İyi iş çıkardınız." Alaycı bir yanıt bekleyerek sustu ama kimse bir şey söylemeyince şaşırdı.

İşin aslı, Halt da Will de Horace'la aynı fikirdeydiler. Her ikisi de daha iyi bir sonuç almış olmayı yeğlerdi. Bunu açık açık söylemeseler de her ikisi de görevlerini tam olarak yerine getiremediklerine inanıyordu.

Horace, arkadaşlarını bir, iki saniye boyunca izleyip tepkisizliklerine hayret ettikten sonra, onları küçük bir ateş yakmış olduğu kamp alanına davet etti. Kahve cezvesi de her zamanki gibi ateşin kenarına yerleştirilmişti.

"Oturun," dedi genç savaşçı. "Kahve yapayım da bana olanları anlatın."

Arkadaşları, boğulmuş ağaçların arasında yaşananları genç savaşçıya kısaca aktardılar. Görünmez düşmanlarıyla karşı karşıya gelip, üstlerine doğru uçan oklara dair gördükleri kâbuslara değinmemeyi tercih ettiler. Will, kendisini sarmaşık

dikenlerinden kurtarırken yaşadığı çaresiz anlardan söz etmeyi de uygun görmemişti. *Birkaç saniye daha gecikmiş olsaydım, Halt'u diğer oktan da koruyamayacaktım,* diye düşünüyordu. Ama sonra bu fikri aklından çıkardı. Üzerine kafa yorulmaması gereken bir ayrıntıydı bu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Horace. Ateşin etrafında bağdaş kurmuş, kahvelerini yudumluyorlardı. "Sizce hayatta kalan suikastçı, tekrar bir pusu kurma girişiminde bulunur mu?"

Will ve Horace'ın bakışları, soruyu zihninde değerlendiren Halt'a çevrildi.

"Sanmıyorum," dedi Halt sonunda. "Cenevizalılar paralı askerlerdir. Herhangi bir amaç için ya da sadakat hissiyle değil, yalnızca para için dövüşürler. Hayatta kalan dostumuz, artık işlerin aleyhine döndüğünün farkında. Tekrar pusu kurması halinde, belki birimizi haklayabilir. Fakat büyük ihtimalle, sağ kalanımız da onu öldürecektir. Bunun olmasını istemez. Tennyson'ın amacına uyabilir belki, ama morlara bürünmüş dostumuzu Dışarlıklı davası için ölmeye ikna edebileceğini hiç sanmıyorum."

Bakışlarını batıya doğru çevirdi. Güneş, şimdiden alçalmıştı. Gece, kısa bir süre sonra çökecekti.

"Geceyi burada geçiririz," dedi.

"Ya yarın?" diye sordu Will.

Halt arkasını dönüp, eyer çantasına uzandı. Sol kolunu hafifçe açmak zorunda kalınca, acıyla irkildi. Yara kurumuş ve sertleşmişti. Hareket edince, sargı bezinin içine yeniden kan dolmaya başladı. Horace hızla ayağa kalkarak, Halt'un eyer çantasını getirdi.

"Sağ ol, Horace," dedi Halt. Çantadan çıkardığı haritayı önüne yaydı.

"Haritada ölü ormanın gösterilmemiş olması ne yazık," dedi Will. Halt onaylarcasına başını salladı.

"Bundan böyle gösterilecek," dedi. "Aslına bakılırsa Ethelsten Ormanı diye işaretlenmiş. Ama ormanın bütünüyle ölü ağaçlardan oluştuğundan söz edilmiyor. Fakat bizim için önemli olan bir ayrıntıya değinilmiş."

Will, haritayı daha iyi görebilmek için Halt'un etrafından dolaştı. Horace da dizüstü çökerek, tecrübeli Orman Muhafızı'nın omzunun üzerinden haritaya bakmaya devam etti.

"Dostumuzun bir daha bizi yol üstünde bekleyeceğini *sanmıyorum*, ama yanlış düşünüyor da olabilirim. 'Yanlış düşünmüşüm', birçok dikkatsiz gezginin son sözü olmuş bir ifadedir. Dolayısıyla suikastçıyı bir daha o ormanın içinde körü körüne takip etmeye kalkışmayacağım. Ormanın etrafından dolaşacağız. Buradan bir kilometre kadar batıya gidecek ve yolumuza o yönde devam edeceğiz."

"Kafilenin izini tekrar nasıl bulacağız?" diye sordu Will. "Ormandan çıktıktan sonra herhangi bir yöne gitmiş olabilirler."

"Olabilir," dedi Halt. "Ama ne tarafa giderlerse gitsinler, karşılarına tüm bu sıkıntılara yol açan nehir çıkacak." Akşamın gölgeleriyle birlikte hayaletleri andıran gri ağaç gövdelerini işaret etti. "Ne yöne giderlerse gitsinler, nehri aşmak zorundalar. On beş kilometrekarelik alan içinde, nehrin üzerinde tek bir geçit var. Eninde sonunda gidecekleri yer orası."

"Doğru," dedi Horace sırıtarak. "Tennyson'ın derin bir nehre girip üstünü başını ıslatacağı fikri, nedense aklıma hiç yatmıyor."

"Rahatına düşkün bir adam, öyle değil mi?" diye ekledi Halt kuru bir sesle. "Ama bu durum, ormana girmeden önce hafifçe batıya kaymamız için bir başka neden teşkil ediyor. Suikastçının kuracağı tuzaklardan uzak durmanın yanı sıra, bir de geçide yaklaşmış olacağız."

"İzleri de geçitte yeniden bulacağız," dedi Will tatmin olmuş bir sesle.

"Şansımız yaver giderse," diye hemfikir oldu Halt. Haritayı katlayıp, eyer çantasındaki yerine koydu. "Artık şans tanrılarının bizden yana olma zamanı geldi. Şimdiye dek hep düşmanlarımızı korudular."

"Ormanda cansız yatan hariç," dedi Will.

Halt, başıyla onayladı. "Evet. O hariç. Sanırım biraz nankörlük ettim. Bugün şansımız yaver gitti denebilir."

Ancak ertesi sabah olacakları bilse, kesinlikle böyle konuşmazdı.

YİRMİ DÖRT

Ertesi gün sıradan bir şekilde başlamış, üç arkadaş erkenden uyanmıştı. Bütün gün at sırtında yol alacakları için sıkı bir kahvaltı ettikten sonra toparlandılar ve ormanın kıyısındaki çim arazi boyunca batıya doğru hareket ettiler. Halt, birkaç kilometre sonra ağaçların arasında dar bir patika buldu ve Abelard'ı güneye doğru çevirerek ormana girdi.

Will ve Halt, etraflarını saran gri, cansız bitkilerin insana yaşattığı kasvetli ruh haline önceki günden alışkınlardı. Fakat ormanın bu hali, Horace'ı şaşkına çevirmişti. Bir o yana, bir bu yana bakıyor, çürümüş ağaç gövdelerinin oluşturduğu perdenin ötesini seçmeye çalışıyordu.

"Bu karmaşada adamları görmeyi nasıl becerdiniz?" diye sordu. Orman Muhafızları, arkadaşlarına dönüp sırıttılar.

"Kolay olmadı," dedi Will. Önceki gün de fark etmiş olduğu üzere, ağaçların tekdüze renkleri, derinlik hissini yok ediyordu.

"Gilan, suikastçılardan birini yakalamayı başardı," dedi Halt dalgın dalgın.

Will, kaşlarını çatarak eski ustasına döndü. "Gilan mı?"

Halt'un, Will'i süzen yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Ne olmuş ona?" diye sordu ifadesizce.

"Az önce 'Gilan, suikastçılardan birini yakalamayı başardı' dedin," diye açıkladı Horace. Kaşlarını çatma sırası, Halt'a gelmişti.

"Hayır, demedim," dedi. Bir an sonra ekledi. "Öyle mi dedim?"

Yol arkadaşlarının yüzlerindeki ifadeler, ona Gilan dediğini söylüyordu. Başını iki yana sallayarak bir kahkaha attı.

"Will, demek istemiştim," dedi. "Affedersin, Will. İkinizi hep karıştırdığımı bilirsin."

"Önemli değil," dedi Will. Fakat yola devam ederken, aklına bir endişe tohumu düştüğünü fark etti. Halt'un, Gilan'la onu karıştırdığına daha önce hiç şahit olmamıştı. Çabucak Horace'a baktı ancak Halt'un açıklaması, uzun boylu savaşçıyı tatmin etmişe benziyordu. Sonunda Will de bu meseleyi aklından çıkardı.

Ormanı baştan sona kat ederken, bunun hakkında konuşmaya zamanları da yoktu zaten. Halt, grubu, sağ kalan Cenevizalının bir tuzak kurmuş olma ihtimaline karşı, beş metrelik aralıklarla düz bir hat halinde ilerletiyordu. Bu kez grubun arkasını, Horace'a acıyarak görevi devralan Will kolluyor, takip edildiklerine dair bir ipucu görebilmek amacıyla, düzenli aralıklarla dönüp arkasına bakıyordu.

Boğulmuş ormandan nihayet çıktıklarında, her üçü de derin birer nefes aldı. Önlerinde bir çayır uzanıyordu. Ormanın diğer ucundaki alçak sırtı aştıkları an, nehrin ağaçlık kıyısı çıkacaktı karşılarına.

"Şu tuhaf ağaçlardan kurtulduğumuza çok sevindim," dedi Horace.

Halt, genç savaşçıya dönüp gülümsedi. "Evet. Şu lanet olasıca Cenevizalıların bize bir sürpriz hazırlamış olmasından endişe ediyordum."

Will'in kaşları yine çatılmıştı. "*Cenevizalılar* mı dedin? Kaç kişiler ki sence?"

Halt, şaşkın şaşkın eski çırağını süzdü.

"İki," dedi. Bir an sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Tabii ki bir. Bir tanesini haklamıştın, değil mi?"

"İkimiz birlikte hakladık onu," diye hatırlattı Will. Halt, bir an için anlamamış gibi görünse de hemen sonra neler olduğunu hatırlamışçasına, başını evet anlamında salladı.

"Elbette," diyerek kaşlarını çattı ve sordu: "İki mi dedim ben?"

"Evet," dedi Will. Halt, bir kahkaha atıp, zihnini boşaltmak istercesine başını iki yana salladı.

"Dalgınlaşıyorum herhalde," dedi neşeyle.

Kaşlarını çatma sırası, Will'deydi şimdi. Ortada yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun farkındaydı. Halt, genellikle bu kadar canayakın bir tavır takınmazdı. Ayrıca dalgın falan da değildi. Ustasını rencide etmemek için, çekinerek konuşmaya başladı.

"Halt? İyi olduğuna emin misin?"

"Elbette iyiyim," dedi Halt. Her zamanki huysuz tavrını andıran bir sesle konuşmuştu. "Hadi şu geçidi bulalım, olur mu?"

Abelard'ı mahmuzlayıp önlerine geçerek, bu konuda daha

fazla konuşulmasını engellemiş oldu. Will, Halt'un yaralı sol kolunu ovuşturduğunu fark etti.

"Kolun nasıl?" diye seslendi arkasından.

Halt, derhal kolunu bıraktı. "İyidir," dedi kısaca. Ses tonu, bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini belli ediyordu. Hemen arkasında yan yana at sürmekte olan Will ve Horace, şaşkın şaşkın bakıştılar. Horace omuz silkti. Halt'un tavır ya da davranışları karşısında ilk kez hayrete düşmüyordu. Tecrübeli Orman Muhafızı'nın önceden kestirilemeyen tepkilerine alışkındı. Will, meseleyi kapamak konusunda daha isteksizdi, ancak giderek artmakta olan endişelerini Horace'a açıp açmamakta da tereddüt ediyordu. Aslında bunun nedeni, kısmen endişe ettiği şeyin ne olduğunu bilemiyor oluşuydu.

Nehrin genişlediği ve hızla akan suyun hafifçe yavaşlayarak sığlaştığı geçide vardılar. Halt, Abelard'ın topukları suya girinceye dek ilerledi. Yana doğru eğilip nehrin berrak sularına göz gezdirdi.

"Görünüşe bakılırsa, suyun dibi temiz ve kumlu," dedi. "Yeterince sığ gözüküyor." Abelard'ı mahmuzlayıp, nehrin ortasına kadar ilerledi. Su seviyesi, ufak tefek hayvanın dizlerine kadar yükseldikten sonra sabit kaldı.

"Haydi gelin," diye seslendi Halt arkadaşlarına. Will ve Horace, suları fışkırtarak onun peşinden gittiler. Halt'un yanına geldiklerinde yavaşladılar ve Halt, suyun dibini dikkatle kontrol ederek yoluna devam etti. Çocuklar, birkaç adım sonra hareketlenerek Halt'a yeniden yetiştiler. Nehir yatağında beklenmedik bir çukur olması ihtimaline karşı, aralarındaki mesa-

feyi koruyorlardı. Fakat ortalıkta çukur falan yoktu ve nehrin yarısını geçtikten sonra, su seviyesi alçalmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra, karşı kıyıya ayak bastılar.

"Bak sen. Neler varmış burada?" diye sordu Halt. Suyun bitiminde hafif bir eğim yaparak karayla birleşen nehir kıyısını işaret ediyordu. Toprak çamurluydu ve üstünden yakın zamanda birileri geçmişti. İzlerin bir kısmı, kıyıdan uzaklaşıyordu.

Will, atından inerek izleri incelemek üzere diz çöktü. Kafiledekilerin büyük bir kısmının, yoluna yaya devam ettiğini gösteren işaretler buldu.

"Bu izler, onlara ait," dedi ve başını kaldırıp Halt'a bir göz attı. Kır sakallı Orman Muhafızı, başıyla onaylayıp bakışlarını önlerinde kalan ufka çevirdi.

"Hâlâ güneye doğru mu gidiyorlar?" diye sordu.

"Hâlâ güneye doğru gidiyorlar."

Halt, edindiği bu yeni bilgiyi değerlendirdikten sonra, çenesini kaşıdı. "Belki de gece burada kamp kurmalıyız."

Will, doğru duyduğundan emin olmak için sert sert eski ustasına baktı.

"Kamp mı?" dedi tiz bir sesle. "Halt, henüz öğlen bile olmadı! Hava daha saatlerce aydınlık olacak!"

Orman Muhafızı, duyduklarını anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Onaylayan bir tavırla başını salladı.

"Doğru. Devam edelim öyleyse. Geç bakalım öne."

Halt, dalgın görünüyor, diye düşündü Çekici'nin sırtına atlayan Will. Tecrübeli Orman Muhafızı zaman zaman, zihninde bazı şeyleri tartıyormuşçasına kendi kendine başını

sallıyordu. Aynı zamanda bir şeyler de mırıldanıyordu; ancak sesi çok alçak çıktığı için Will, onun ne dediğini duyamıyordu. Will'in günün erken saatlerinde başlayan endişeleri, çığ gibi büyüyordu. Eski ustasına kesinlikle bir haller olmuştu. Birlikte geçirdikleri bunca yıl boyunca Will, Halt'un, etrafındaki dünyadan hiç bu kadar... –doğru kelimeyi aradı ve sonunda bulduu– *kopuk* olduğunu görmemişti.

Nehrin kıyısındaki ağaçların içinden, daha açık bir araziye; üzerinde ağaçların ve alçak çalıların bulunduğu bir otlağa çıktılar.

Sınır ülkesinin kaba fundalık ve katırtırnaklarını geride bırakmışlardı. Arazi, artık daha yeşil ve verimli görünüyordu. Uzaklarda, Will'in gözüne bir dizi tepe çarptı. Tepelerin en az bir günlük, hatta daha uzak mesafede olduklarını tahmin etti. Berrak hava, insanın mesafeyi ölçmesini zorlaştırıyordu.

"Şu tepelere doğru gidiyorlar sanırım," dedi.

"Çok mantıklı," dedi Halt. "Haritaya bakılırsa, o tepelerde birçok mağara varmış. Dışarlıklılar, karanlık mekânlarda saklanmaya bayılırlar. Sanırım savaş düzenine geçeceğiz."

Will, Halt'a bir göz attı ama tecrübeli Orman Muhafızı'nın önerisi, kulağa mantıklı geliyordu. Üzerinde ilerledikleri arazi, büyük bir açıklıktan oluşuyordu ve engebesizdi. Yol üstünde bir arada ilerlemeleri için bir neden yoktu. Savaş düzeni, aralarında yaklaşık otuz metre bırakacak şekilde yollarına devam etmeleri demekti. Bu, onları daha zorlu birer hedef haline getiriyordu. Ayrıca gerek duyulması halinde, her birine siper alıp arkadaşlarına destek olma şansı tanıyordu.

Will, Çekici'yi sola döndürdü. Horace da sağa geçmişti.

Halt'u ortalarına alarak, uzun bir çizgi halinde bir saat kadar sessizce at sürdüler. Halt, birden ıslık çalarak, sıktığı yumruğunu "artık yaklaşabilirsiniz" anlamına gelecek şekilde başının üstüne koydu.

Yaklaşmalarını gerektirecek hiçbir neden göremediği için kafası karışan Will, Halt'un, Abelard'ın sırtında onları beklemekte olduğu noktaya yöneldi. Halt'a soru sormadan önce, Horace'ın da yanlarına gelmesini bekledi.

"Ne oldu?"

Halt, şaşkın görünüyordu. "Ne ne oldu?"

Bu yanıt üzerine, Will'in zihninde alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Dikkatle ve sabırla konuşmaya başladı.

"Halt, bizi bir saat kadar önce savaş düzenine soktun. Şimdi de yanına çağırdın. Fikrini değiştiren nedir?"

"Ha, o mu!" diyen Halt'un yüzü, bir anda aydınlandı. "Sadece bir süre birlikte at süreriz diye düşünmüştüm. Kendimi biraz... yalnız hissettim sanırım."

"Yalnız mı?" Bu kez konuşan, Horace'tı. Şaşkınlığını belli eden tiz bir sesle araya girmişti. "Halt, sen ne..."

Will, hemen elini sallayarak genç savaşçıyı susturdu.

Çekici'yi Abelard'a yaklaştırdı ve Halt'a doğru uzanıp eski ustasının yüzünü ve gözlerini incelemeye başladı. *Biraz solgun görünüyor,* diye düşündü. Gözlerini net bir şekilde göremiyordu. Halt'un, kafasına geçirdiği kukuletası, buna engel oluyordu.

Kısa adımlar atan Abelard, oldukça tedirgin görünüyordu. Hayvanın göğsünden, derin bir hırıltı yükseldi. Ufak tefek atın, Will yanlarına yaklaşıyor diye huzursuzlanmadığı orta-

daydı. Abelard, Will'i de Çekici'yi de çok iyi tanıyordu. Will, onun, binicisinde bir sorun olduğunu fark ettiğini anladı.

"Halt, bana bak lütfen. Gözlerini göreyim."

Halt başını çevirip, Abelard'ı birkaç adım geri çekti.

"Gözlerimi mi? Gözlerimde bir sorun yok ki benim! Öyle üstüme üstüme gelmesene hem! Abelard'ı rahatsız ediyorsun!" Halt, konuşurken farkında olmadan yaralı kolunu ovuşturuyordu.

"Kolun nasıl?" diye sordu Will. Yumuşak ve endişesiz bir sesle konuşmaya özen gösteriyordu.

"İyi!" diye öfkeyle bağırdı Halt. Abelard bir kez daha tedirgin olarak ayak değiştirdi.

"Kolunu ovuşturduğunu gördüm de," diye yanıt verdi Will sakin sakin. Fakat Halt'un sinirleri, iyice tepesine çıkmıştı artık.

"Evet. Ovuşturdum. Çünkü acıyor. Sen de benzer bir yara al da görelim ne yapacağını! Bütün gün burada durup gözlerim ve kolum hakkında konuşacak ve atımı endişelendirmeye devam mı edeceğiz yoksa? Sakin ol, Abelard!" diye bağırdı.

Will'in ağzı, bir karış açık kalmıştı. Birlikte geçirdikleri süre boyunca, Halt'un Abelard'a karşı sesini yükselttiğine asla ama asla şahit olmamıştı. Orman Muhafızları, atlarına bağırmazlardı.

"Halt," diyecek oldu ama sözü, ustası tarafından kesildi.

"Biz burada vakit harcarken, Farrell ve yardakçıları aradaki mesafeyi giderek açıyorlar!"

"Farrell mı?" Endişelenme sırası, bu kez Horace'a gelmişti. "Halt, biz Tennyson'ın peşindeyiz, Farrell'ın değil. Farrell, Selsey Köyü'ndeki Dışarlıklı önderinin adıydı!"

Haklıydı da. Farrell, bir grup Dışarlıklıyı Araluen'in Batı Kıyısı'ndaki küçük ve ıssız bir balıkçı kasabasına baskına götürmüştü. Halt'u Dışarlıklıların Hiberniya'daki planlarına dair ilk uyaran olay da bu olmuştu. Tecrübeli Orman Muhafızı'nın sert bakışları, Horace'a döndü.

"Bunu ben de biliyorum!" diye bağırdı. "Bilmiyorum mu sanıyorsun? Beni deli mi sanıyorsun?"

Bir sessizlik oldu. Will de Horace da ne söylemeleri gerektiğini bilemiyorlardı. Halt, öfkeyle bir ona bir diğerine bakıyor, ikisine birden meydan okuyordu.

"Evet? Deli mi sanıyorsunuz beni?" diye tekrarladı sorusunu. İkisinden de karşılık alamayınca, dizginlerini sertçe çektiği Abelard'ı yavaş adımlarla yürütmeye başladı.

Batıya gidiyordu.

Horace, yanlış yöne doğru ilerlemekte olan Halt'un arkasından bakarak, "Will, neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ama durum hiç hoş değil, o kadarını söyleyebilirim," diye cevap verdi Will. Çekici'yi harekete geçirip, ustasının ardından seslendi.

"Halt! Geri gel!"

Horace da kararsız hareketlerle peşlerinden gitmeye başladı. Tecrübeli Orman Muhafızı, dönüp Will'e cevap verme gereği bile duymamıştı. Fakat onlara seslendiğini duyabiliyorlardı.

"Geliyorsanız gelin işte! Burada zaman harcıyoruz. Peşimizdeki Temuçiler neredeyse burada olurlar!"

"Temuçiler mi?" dedi Horace. "Temuçiler binlerce kilometre ötedeler yahu!"

Will, kederle başını iki yana salladı ve hızlanması için Çekici'ye dokundu.

"O, öyle düşünmüyor," dedi üzüntüyle. Artık neler olduğunu anlamıştı. Halt, bir şekilde tüm zaman ve mekân kavramını yitirmişti. Geçmişteki olayları bir daha yaşıyor, düşmanların yanlarında olduklarını sanıyordu. Önce birkaç ay, ardından da birkaç yıl önce yaşananlar, zihninde dans edip duruyor olmalıydı.

"Halt! Beni bekle!" diye seslendi Will.

Akıl hocası, birdenbire kollarını iki yana açtı ve boğuk bir çığlık koparırarak, paniğe kapılmış olan Abelard'ın sırtından yere düştü. Will, Çekici'yi hemen dörtnala koşturmaya başladı.

Halt, oracıkta kımıldamadan yatıyordu.

YİRMİ BEŞ

"Halt!"

Kederli çığlık, Çekici'yi bir anda dörtnala koşturmaya başlayan Will'den yükselmişti. Uzun çimlerin arasında hareketsiz yatan eski ustasının yanına varıp, atından hızla indi ve yere çöktü. Gergin hareketlerle efendisinin yanına gelen Abelard da burnuyla Halt'u dürtmeye çalışıyor, yaşadığına dair bir işaret arıyordu. Hiç durmadan kişneyen hayvanın sesinde, bir kaygı tonu gizliydi; Will'in daha önce hiç duymadığı bir ton.

"Sessiz ol, Abelard," dedi usulca. Elinin tersiyle hayvana gerilemesini işaret etti. "Çekil bakalım, oğlum."

Hayvanın, Halt'a bir faydası yoktu. Ayakaltında dolaşmaktan başka bir şey yapmıyordu. Abelard, gönülsüzce de olsa birkaç adım geriledi. Normal şartlar altında yalnızca Halt'a itaat etmesine rağmen, efendisinin karar verecek halde olmadığının ve komutanın Will'e geçtiğinin farkındaydı. Will'in sakin sesiyle rahatladı ve garip sesler çıkarmayı keserek, durup beklemeye başladı. Yine de kulaklarını havaya dikmişti ve gözlerini Halt'tan ayırmıyordu.

Will, yüzüstü yatmakta olan Halt'u hafifçe çevirdi ve kukuletasını yüzünden geriye çekti. Halt'un gözleri kapalıydı ve yüzü de ölü gibi solgundu. Nefes almıyormuş gibi duruyordu. Will, bir an için iliklerine kadar titrediğini hissetti.

Halt ölmüş müydü? Öyle bir şey olamazdı! İmkânsızdı bu. Halt'un içinde var olmadığı bir dünyayı hayal bile edemiyordu Will.

Yerde kımıldamadan yatmakta olan Halt, bir an sonra titreyip iç geçirerek yeniden nefes almaya başladı. Will, tüm benliğiyle rahatladığını hissetti. Horace da yanlarına gelmiş, atından inerek Halt'un diğer yanına diz çökmüştü. Endişesi yüzünden okunuyordu.

"Sakın bana..." Tereddüt etti.

Will, başını iki yana salladı. "Yaşıyor. Ancak kendinde değil."

Halt'un vücudu, bir kez daha tepeden tırnağa titredi. Nefes alıp verişi biraz daha normale dönmüş gibiydi. Ama hırıltıyla ve sık sık soluyordu. *Titreme nöbetlerine girmesinin nedeni bu demek ki*, diye düşündü Will. Akciğerlerindeki oksijenin tamamına ihtiyaç duyuyordu Halt.

Will, çabucak ayağa kalkarak çıkardığı pelerinini katlayıp, eğreti bir yastık haline getirdi.

"Başını kaldır," dedi Horace'a. Uzun boylu savaşçı, Halt'un kafasını hafifçe yukarı kaldırdı ve Will de pelerinini altına yerleştirdi. Horace, Halt'un başını pelerinden yastığa bıraktı. Hissettiği çaresizlik, hareketsiz Orman Muhafızı'nı incelemekte olan genç yüzünden okunuyordu.

"Will," dedi, "ne yapacağız? Halt'a ne oldu böyle?"

Will, başını iki yana salladı ve öne doğru eğilerek yavaşça Halt'un gözkapaklarından birini kaldırdı. Bilinci kapalı olan Orman Muhafızı, bir tepki vermedi. Ama Will, hava oldukça aydınlık olmasına rağmen, incelediği gözbebeğinin kocaman olduğunu fark etti. Gözbebeklerinin ani bir ışığa maruz kaldıklarında küçülerek tepki verdiklerini biliyordu. Halt'un vücudu, belli ki normal tepkiler vermiyordu.

"Nesi var?" diye sordu Horace. Will'in, Halt'u inceleyerek sorunun ne olduğunu bulacağını umuyordu.

Will, başını bir kez daha iki yana sallayarak "Bilmiyorum," diye mırıldandı.

Halt'un gözkapağını bir kez daha kaldırdı. Parmağını Halt'un boğazındaki ana atardamara koyarak, nabzını yoklamaya başladı. Nabzı, hızlı ve düzensiz olsa da atıyordu. Çömelerek, durumu değerlendirmeye başladı. Tüm Orman Muhafızları, yaralanmaları halinde meslektaşlarına temel ilkyardım uygulayabilecek şekilde eğitilirlerdi. Fakat bu sargı bezi ve dikiş atmanın ötesinde bir şeydi. Ortada kanamasını durdurabileceği bir yara yoktu ve...

Yara ha! Will'in aklına bir anda, Halt'un sürekli ovuşturup kaşıdığı kolundaki yara geldi. Eski ustasının ceketini yakalayıp daha dün gece dikmiş olduğu kol yenini boylu boyunca yırttı ve yarayı açığa çıkardı.

Sargı bezi, hâlâ yerindeydi. Üstünde, kanamanın artık durduğunu gösteren minik bir leke görülüyordu. Will, öne doğru eğilerek yarayı kokladı ve tiksintiyle hemen geri çekildi.

"Neler oluyor?" diye sordu Horace.

"Kolunda iğrenç bir koku var," dedi Will. "Sanırım sorun da

oradan kaynaklanıyor." Kendi kendine kızdı. Bunu daha önce düşünmüş olması gerekirdi. Bir süre sonra, kendini eleştirmeyi kesti. Yara, gözüne sıradan bir çizik gibi görünmüştü. Halt'un tavırlarıyla yara arasında bağlantı kurabilmesi için hiçbir neden yoktu. Fırlatma bıçağını çekerek, keskin ucunu sargı bezinin altından geçirdi. Abelard, onu uyarırcasına kişnedi.

"Bir şey yok, Abelard," dedi Will, gözlerini işinden ayırmadan. "Sakin ol, oğlum. Sakin ol."

Çekici, yanına gelip, teselli etmek için vücudunu Abelard'a hafifçe sürttü. *Durum, Will'in kontrolü altında*, dercesine hafifçe kişnedi. Will de bundan o kadar emin olmayı diledi.

Sargı bezini keserek Halt'un kolundan çekti. Uçları kolayca çözülmesine rağmen, bezin yaraya temas eden kısmı deriye yapışmış gibi duruyordu. Will, biraz şaşırdı. Yaradan, sargı bezini bu şekilde yapıştıracak kadar kan akmış olabileceğini düşünmemişti. Yaraya zarar verip vermeyeceğini bilemediği için, sargı bezini öylece çekip almayı istemiyordu.

Elini Horace'a doğru uzatarak "Bana bir matara getir," dedi. Horace, hemen Vurucu'nun eyer çantasına bağlı duran matarayı aldı. Abelard daha yakındaydı aslında, ancak Horace hayvan bu durumdayken ona yaklaşmak istememişti. Matarayı alan Will, suyu dikkatle sargı bezinin üstüne dökmeye ve yapışmış bezi gevşetmeye başladı.

Bir dakika kadar sonra, ucundan hafifçe çektiği kumaşın yerinden oynadığını hissetti. Halt, kımıldanarak usulca bir şeyler mırıldandı. Abelard da yeniden kişnedi.

"Yavaş," dedi Will hafifçe. "Yavaş ol." Halt'a mı yoksa Abelard'a mı hitap ettiğini kendisi de bilmiyordu. Her ikisiyle

birden konuştuğunda karar kıldı. Horace, yeniden yanlarına diz çöktü. Arkadaşının yaraya yapışmış olan sargıyı gevşetişini, fal taşı gibi açılmış gözleriyle hayran hayran izliyordu.

Sargı bezini yumuşatıp yaradan ayırmak, birkaç dakikalarını aldı ama sonunda neyle karşı karşıya olduklarını görebildiler.

"Aman Tanrım," dedi Horace usulca. Dehşete düştüğü sesinden anlaşılıyordu. Will'in genzinden garip bir ses çıktı ve bir an için gözlerini karşısındaki bu berbat manzaradan kaçırdı.

Artık kurumuş ve kabuk bağlamış olmasını beklediği sıyrıktan dışarıya hâlâ bir şeyler sızıyordu. Yaranın çevresindeki derinin rengi atmıştı ve etrafı, iğrenç bir cerahatle kaplıydı. Will'in az önce aldığı çürüme kokusu, artık iyice belirgindi. Horace da Will de içgüdüsel olarak birer adım gerilemişlerdi. Ama en kötü görünen bölüm, kolun kalan kısmıydı. Şişmiş ve neredeyse normal halinin bir buçuk katı kadar genişlemişti. *Halt'un gün boyunca kolunu ovuşturup kaşımasına şaşmamalı* diye düşündü Will. Şişen ön kolun rengi, bütünüyle değişmişti. Yaranın etrafı sararmıştı ve bu renk, çürüklerde görülen morlu kırmızılı bir maviye dönüyordu. Will, işaret parmağıyla Halt'un koluna hafifçe dokundu. Orman Muhafızı'nın teni alev alev yanıyordu.

"Bu nasıl oldu? Yarayı neredeyse anında temizleyip sarmıştın!" dedi Horace. Şaşkındı ve alçak sesle konuşuyordu. Hem o hem de Will, son birkaç sene içinde yeterince savaş yaşamış, çok sayıda yaralanmaya tanık olmuşlardı. Ancak ikisi de daha önce bu tür bir iltihaplanma vakasına rastlamamıştı. Zira temiz

bir yaranın bu kadar kısa sürede bu hale gelmesinin, iltihaplanmadan başka bir açıklaması olamazdı.

Will, umutsuzca yarayı inceliyordu. Halt, öfkeyle irkildi ve homurdanarak diğer eliyle berbat haldeki yaralı koluna uzanmaya çalıştı. Will nazikçe müdahale ederek, Halt'un serbest elini zorla yana yatırdı.

"Suikastçılar oklarına bir şey sürmüş olmalılar," dedi sonunda. Horace, şaşkın şaşkın arkadaşına baktı.

"Bir şey mi?"

"Zehir," dedi Will kısaca. Çaresizlik ve belirsizlik hissi, benliğini bir kez daha kaplamaya başlamıştı. Ne yapacağına, bu korkunç yarayı nasıl tedavi edeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Panzehri nereden bulacağını bilmiyordu.

Birden çaresizlik hissinin paniğe dönüşmeye başladığını fark etti. Halt, kolunu kaybedebilirdi. Daha da kötüsü, orada, herhangi bir yerleşim merkezinden kilometrelerce ötede ölüp gidebilirdi. Ve bunun nedeni; o çok güvendiği çırağı, Araluen Krallığı sınırları içinde hızlı düşünüp karar vermesiyle büyük nam salmış ünlü Will Treaty'nin* ne yapacağını bilememesiydi. Will, kararsız hareketlerle Halt'un yaralı koluna dokunmak üzere uzattığı elinin titrediğini fark etti. Korku, panik ve hiçbir işe yaramama hisleriyle titremeye başlamıştı.

Bir şeyler yapması gerekiyordu. Bir şeyler denemesi... Ama ne? Bir kez daha o kaçınılmaz yanıt çıkıyordu karşısına. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Halt, o an, oracıkta ölüyor olabilirdi ve ona nasıl yardım etmesi gerektiğini bilmiyordu.

"Nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Zehrin

* İng. Arabulucu. (Ç.N.)

yani?" diye sordu Horace. Korku dolu bakışlarını Halt'un kolundan ayırmıyordu. Horace, rakipleriyle adil dövüşlerde karşı karşıya gelmeyi tercih eden bir savaşçıydı. Zehrin, düşüncesinden bile nefret ediyordu.

"Hayır! En ufak bir fikrim bile yok!" diye patladı Will. "Zehirden ne anlarım ben? Orman Muhafızı'yım, şifacı değil!" Yaşadığı panik, kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu. Gözleri yaşlarla buğulanmıştı. Halt'a yeniden dokunmak üzere uzandı ve kararsızlıkla durup, elini geri çekti. Dokunmanın ne anlamı vardı ki? Dürtüp gözetlemenin? Halt'un bakıma ve bir uzmanın sağlayacağı tedaviye ihtiyacı vardı.

Halt, belki de Will'in yüksek sesle konuşmasından irkilerek hafifçe titredi ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Belki de yarayı temizleyebiliriz, ha?" diye önerdi Horace. O cerahat vücudundan uzaklaşınca Halt, kendisini daha iyi hissedebilirdi. Ayrıca temiz su sayesinde belki de şişmiş, ısınmış ve rengi atmış cildi de düzelirdi.

Will, kendine hâkim olarak kontrolü yeniden ele aldı. Horace, sıklıkla yaptığı gibi yine meselenin özüne inivermişti. Başka çaren kalmazsa, temel kurallara başvur. Temel tedavi ilkelerine göre yaranın temizlenmesi gerekiyordu. Çürümüş dokuları ve zehri elden geldiğince temizlemeliydi. *Halt için bu kadarını yapabilirim*, diye düşündü. Ne yapacağına karar verince, benliğine yapışarak içini tüketen o panik hissinin azaldığını fark etti. Eline baktı. Titremeler durmuştu.

"Sağ ol, Horace. İyi düşündün," dedi ve başını kaldırıp iriyarı arkadaşına kederle gülümsedi. "Bir ateş yakman mümkün mü acaba? Sargı bezlerini mikroptan arındırıp Halt'un kolunu temizlemek için kaynar suya ihtiyacım olacak."

Horace, başını salladı ve ayağa kalktı. "Ateşi yakmışken, kampı da kurabilirim aslında," dedi. "Görünüşe bakılırsa, bir süre daha buradayız."

"Sanırım öyle," dedi Will. Horace uzaklaşıp, ateş için taş toplamaya başlarken, Will de bir çift gözün kendisini izlediğini fark etti. Başını kaldırdığında, kafasını hafifçe sağa sola sallamakta olan Abelard'la yüz yüze geldi. Hayvan, Will'in bakışlarını fark ederek hafifçe kişnedi.

"Endişelenme," dedi Will. "İyileşecek."

Sesinin elinden geldiğince inandırıcı çıkmasına uğraşıyordu. Oysa sözlerine kendisi de inanıyor olmayı isterdi.

Ateş yakılıp su kaynatılınca, Will, Halt'un yarasını temizlemeye koyuldu. Kaynar suda ıslatıp hafifçe kuruttuğu bez parçalarıyla yaranın etrafındaki cerahat ve kabukları sildi. Emeklerinin karşılığını aldığını, bir süre sonra yaradan kıpkırmızı temiz kan sızmaya başlayınca anladı. Bu, iyi bir şeydi belki de. Bir yerlerde, taze kanın yarayı temizlediğine dair bir şeyler duyduğunu hatırladı. En azından yeni cerahat ya da deride solgunluk oluşmuyordu.

Yarayı, kanama duruncaya kadar temiz bezlerle sardı ve Orman Muhafızları'nın ilkyardım çantalarında taşıdıkları ağrı kesici merhemden sürdü. Merhemin son derece etkili olduğunun bilincindeydi, ama sürerken biraz rahatsız olmuştu. Sıcakkotundan yapılan merhemin keskin kokusu, zihninde hoş olmayan hatıraların canlanmasına neden oluyordu.

En azından, yara artık temizlendiği için burunlarını dolduran o çürüme kokusu azalmıştı. *Bu, iyiye işaret olabilir*, diye düşündü Will.

Yarayı tekrar sarmamaya karar verdi. *Sarınca, zehri de içeride tutuyor ve etkisini artırıyor olabilirim,* diye düşündü Onun yerine bir kumaş parçasını kaynar suyla ıslattı ve hafifçe kuruttuktan sonra yaranın üstüne örttü. Gerekirse bez parçasını yaranın üstünde tutmak için gevşek bir şekilde saracaktı.

Kolun biraz önce alev alev yanmakta olan şişmiş üst kısımlarını, serin suya batırdığı diğer bezlerle kapladı. Şişlikler, sanki biraz inmişti. Bezleri düzelterek omuz silkti.

"Korkarım şu an için yapabileceğim bu kadar," dedi.

"Epeyce bir şeyler yapmışsın gibi görünüyor," diye cevap verdi Halt. Cılız bir sesle konuşuyordu ama gözleri açılmıştı ve yanaklarına da hafiften renk gelmişti. Sebep, yaranın temizlenmesi ya da sıcakotu merhemi olabilirdi, belki de tamamen tesadüftü. Ama sonuçta Halt, bir şekilde kendine gelmişti.

Will, bu kez gözyaşlarını tutamadı.

Halt, yaşıyordu ve durumu iyiye gidiyor gibiydi.

YİRMİ ALTI

Horace'ın kamp alanını hazır etmesiyle birlikte, yatağını serip Halt'u yatırdılar.

Halt, önce itiraz ederek gençleri eliyle uzaklaştırdı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Fakat daha doğrulmayı bile başaramadan enerjisi tükenmişti. Will, eski ustasının gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

"Sanırım beni taşısanız daha iyi olacak," dedi Halt ve öyle de yaptılar. Horace, çadırlarından birini Halt'un güneşten korunması için bir tür şemsiye haline getirmişti. Will etrafına bakınarak, gökyüzünü ve havayı inceledi.

"Bu gece hava iyi olacak gibi gözüküyor," dedi. "Açıkta yatabilir. Temiz hava, belki de iyileşmesine yardımcı olur."

Bunun, yalmzca bir tahmin olduğunun o da farkındaydı. Ancak önlerindeki birkaç saat boyunca, tek kişilik, basık bir çadırın Halt'a iyi gelmeyeceğinden emindi. Yaranın etrafı eskisi gibi olmasa da çürüme kokusu hâlâ geçmemişti. Çadırda kalması, Halt'un kokudan fenalık geçirmesine yol açabilirdi.

Onu taşımak üzere kaldırdıkları an, Halt, bilincini yeni-

den kaybetmişti. Uykusunda mırıldanıp, başını öteye beriye sallıyordu. Ama en azından nefesi biraz düzene girmişti. Will, yanına oturduğu eski ustasını bir şahinin bakışlarıyla izliyordu.

Horace, bir süre sonra arkadaşının omzuna dokundu. "Bırak da yanında biraz ben oturayım. Senin de dinlenmen gerek."

Ancak Will başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Devam edebilirim."

Horace, başıyla onayladı. Arkadaşının hislerini anlıyordu. "Ara vermek istersen haber ver," dedi. Will, yanıt olarak bir şeyler homurdandı. Horace da et suyuna çorba pişirmek amacıyla erzakını karıştırmaya başladı. Yeniden uyandığında, çorbayı Halt'a içirebileceklerini düşünüyordu. Et suyuna çorbanın, yaralılara iyi geldiğini biliyordu. Pide, soğuk et ve turşudan oluşan basit yemeklerini ateşte pişirdi ve ustasının yanı başında oturmakta olan Will'e bir tabak götürdü. Genç Orman Muhafızı, tabağı alıp başını kaldırdı.

"Teşekkürler, Horace," dedi kısaca. Gözlerini yeniden Halt'a çevirerek, ne yediğini bile anlamadan tabaktakileri ağzına tıkmaya başladı.

Günbatımında, Halt, gözlerini yeniden açtı. Bir, iki saniye boyunca neler olup bittiğini hatırlamaya, pelerinine sarınmış ve sızmak üzere olan Will'in, yanında neden öylece oturduğunu anlamaya çalışarak, şaşkınlıkla etrafına bakındı. Sonra birden her şeyi hatırladı. Gevşek bir şekilde sarılmış koluna bir göz attı. Şişmiş, rengi solmuş etini görebiliyor, yaranın alev alev yanarak zonkladığını hissedebiliyordu. Tüm olan biteni hatırladı ve yüreği kederle kaplandı.

Gırtlağından çıkan hafif ses, Will'in anında uyanmasına yol açmıştı.

"Halt!" diye bağırdı. Sesinden, rahatladığı anlaşılıyordu. Tecrübeli Orman Muhafızı, sağ eliyle bir hareket yaptı. Yakınlardaki Abelard'ın kulakları dikildi ve hafifçe kişneyerek boylu boyunca uzanmış efendisine yaklaşmaya başladı. Ufak tefek hayvan, üç saatten beri Halt'un yanından ayrılmamıştı.

Halt, atına bakarak halsiz bir şekilde gülümsedi.

"Merhaba, eski dostum," dedi. "Benim için endişelendin, öyle değil mi?"

Abelard, öne çıkarak uzattığı kafasını Halt'un çenesine sürttü. Halt, onun kulağına bir şeyler söyledi. Abelard'la özel sohbetlerinde, genellikle Galya dilinde konuşuyordu. Aralarındaki bağ hakkında çok fazla şey söyleyen bu sahneyi izlemek, Will'in gözlerinin bir kez daha yaşlarla dolmasına yol açmıştı. Fakat bu kez, içi ferahladığı için ağlıyordu.

Halt, nihayet sağlam koluyla işaret ederek, Abelard'ı nazikçe uzaklaştırdı.

"Hadi bakalım, oğlum. Will ile konuşacaklarımız var."

Hayvan, birkaç adım geriledi. Fakat kulakları hâlâ dikti ve Halt'tan gelecek her türlü sese karşı tetikteydi. Will, ustasına yaklaşarak Halt'un sağlam elini tuttu. Halt, buna karşılık olarak elini o kadar güçsüz bir şekilde sıkmıştı ki çocuk, zihninde alarm zillerinin çalmaya başladığını fark etti. Fakat sonra bu düşünceyi aklından çıkardı. Halt, ölümle burun buruna gelmişti. İyileşmesi zaman alacaktı.

"Daha iyisin şimdi," dedi.

Halt, kamp alanını görebilmek için çevresine bakındı. "Horace burada mı?"

Will, başını iki yana salladı. "Etrafa tuzak yerleştirmekle

meşgul. Hava kararınca, yakınlardaki göle ördeklerin geldiğini düşünüyor, şansını denemek istedi. Taze erzakımız bitmek üzere." Horace ve erzak konusu gibi önemsiz meseleleri hızlı bir el hareketiyle bir kenara attı. "Tanrım, Halt, seni yeniden uyanık görmek ne güzel! Bir an seni kaybedeceğimizi sandık. Neyse ki artık iyileşmeye başladın."

Halt'un gözlerinde bir an için belirip kaybolan endişeli ifadeyi fark edince, korkunç bir çelişki yaşamaya başladı.

"Halt? İyisin, değil mi? Elbette iyisin canım! Uyanıksın ve benimle konuşuyorsun. Biraz bitkinsin belki ama daha farkına bile varmadan gücünü toparlayacaksın ve biz..."

Lafı ağzında geveledeğini, ustasını değil, kendi kendini ikna etmeye çalıştığını fark ederek sustu. Uzun bir sessizlik yaşandı.

"Anlat hadi."

Halt, tereddüt etti ve yaralı koluna bir göz attı. Konuşmadan önce, derin bir nefes aldı.

"Okun zehirli olduğunu anlamıştın, değil mi?"

Will, kederli bakışlarla başını evet anlamında salladı. "Öyle tahmin ettim. Bunu daha önce anlamalıydım."

Ancak Halt, başını yavaşça iki yana salladı. "Anlayamazdın ki. Ama ben bu ihtimali önceden aklımın bir köşesine yazmış olmalıydım. Şu lanet Cenevizalılar, adamı nasıl zehirleyeceklerini çok iyi biliyorlar. Oklarını zehre batırmış olabileceklerini tahmin etmeliydim."

Sustu. "Belli belirsiz de olsa, hafiften sapıttığımı hatırlıyorum. Peşimizde Temuçilerin olduğunu mu sandım?"

Will, başıyla onayladı. "Biz de o zaman endişelenmeye başladık. Hemen ardından atını yanlış yöne doğru dörtnala sürmeye başladın ve bir süre sonra da yere düştün. Yanına vardığımda, bilincin kapalıydı. Önce öldün sandım."

"Nefes almıyor muydum?" diye sordu Halt.

"Hayır. Birden derin bir iç geçirdin ve yeniden nefes almaya başladın. Koluna bir göz atmak, o sırada aklımıza geldi. Bütün gün seni rahatsız ettiğini hatırladım."

Kolun durumunu ve Halt'un ısrarı üzerine, hangi tedavileri uyguladığını kısaca anlattı. Yarayı yeniden temizleyip üzerine sıcakotu merhemi sürdüğünü aktarırken, eski ustası da düşünceli bir tavırla başını sallıyordu.

"Evet," dedi Halt, "merhem, zehrin etkisini biraz azaltmış olabilir. Sıcakotunun ağrıyı dindirmek dışında başka faydaları da bulunuyor. Yılan ısırıklarının tedavisinde kullanıldığını duymuştum. Düşünürsen, bizim durumumuza oldukça benziyor."

"İşe yaramış mı peki?" diye sordu Will. Halt'un cevap vermeden önce birkaç saniye susmasından hiç hoşlanmamıştı.

"Bir noktaya kadar evet; zehrin etkisini yavaşlatmış. Fakat kurban, yine de tedaviye ihtiyaç duyuyormuş. Sorun şu ki, bu tarz bir zehrin nasıl tedavi edileceğine dair hiçbir fikrim yok."

"Fakat Halt, durumun iyiye gidiyor ya! Öğleden sonraya göre çok daha iyi durumdasın. Düzelmeye başladığını görebiliyorum..."

Halt, Will'i kolundan yakalayınca, çocuk, konuşmayı kesti. "Bu tür zehirlerin gelişimi o şekilde olur. Kurban iyileşiyormuş gibi görünür ve ardından yine kötüye gitmeye başlar. Her

defasında, bilincini her kaybedişinde, durumu bir öncekine göre biraz daha kötüleşir ve bir süre sonra da..." Susup, belli belirsiz bir el işareti yaptı.

Will, kapkara bir deliğe bakmakta olduğunu hissetti. Halt'un sözleri boğazını düğümlediği için, konuşmakta güçlük çekiyordu.

"Halt?" dedi boğulurcasına. "Yani sen şimdi şey mi diyorsun..."

Cümlesini bitiremedi. Halt, eski çırağına yardımcı oldu.

"Öleceğimi mi söylüyorum? Korkarım bu, oldukça yüksek bir ihtimal, Will. Arada bu şekilde uyanacak ve sonra yeniden bilincimi kaybedeceğim. Her defasında, kendime gelmem biraz daha uzun sürecek. Her uyanışımda, bir öncekine göre daha bitkin olacağım."

"Ama Halt!" diyen Will, gözlerinden dökülen yaşlardan önünü göremez olmuştu. "Sen ölemezsin! Ölmemelisin! Ben sensiz nasıl..." Birden konuşamaz hale geldi ve vücudu hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Gözyaşları sel olmuş, akıyordu. Dizlerinin üstünde öne doğru yaylandı ve genzinden berbat bir ses çıktı.

"Will?" Halt'un cılız sesi Will'e etki etmiyordu. Tecrübeli Orman Muhafızı, birkaç kez derin nefes alıp gücünü topladı.

"Will!"

Otoriter bir ses tonu kullanınca, genç Orman Muhafızı'nın zihnine nüfuz edebilmişti. Will, ağlamayı keserek başını kaldırdı ve elleriyle gözlerini, pelerininin ucuyla da burnunu sildi. Halt yorgun, çarpık bir tebessüm kondurdu yüzüne.

"Ölmemek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.

Ama o ihtimale de hazırlıklı olman lazım. Bana kalırsa, önümüzdeki on iki saat büyük önem taşıyor. Belki de yarın sabah kendimi daha güçlü hissederim, kim bilir? Belki de hastalığı yenmişimdir. Zehirle mücadele, pozitif bilimlere benzemez. Bazıları, diğerlerinden daha çok etkilenir. Fakat bununla mücadele edebilmek için tüm kuvvetime ve senin güçlü olmana ihtiyacım var."

Will, kendinden utanarak, kıpkırmızı gözleriyle başını salladı. Vücudunu dikleştirdi. Ağlayıp sızlanmanın Halt'a hiçbir faydası yoktu.

"Özür dilerim," dedi. "Bir daha olmasına izin vermem. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Halt, bakışlarını yaralı koluna indirdi. "Bir saat kadar sonra şu sargıları değiştirebilirsin. Daha fazla merhem kullan. Süreli ne kadar olmuştu?"

Will, düşünmeye başladı. Merhemin belli aralıklarla kullanılması gerektiğini biliyordu. "Dört, belki beş saat olmuştur."

Halt, başını salladı. "Tamamdır. Bir saat daha bekleyip yeniden sür. Bir yararı olacağından emin değilim, ama zararı da yok. Varsa biraz su verebilir misin bana?"

"Elbette," dedi Will. Matarasını açarak, içebilmesi için Halt'u hafifçe doğrulttu. Kır sakallı Orman Muhafızı, su içmek konusunda açgözlülük etmemesi gerektiğini bilecek kadar tecrübeliydi.

Kavrulmuş dudakları ve boğazı suyla buluşunca iç geçirdi.

"Bu, çok iyi geldi," dedi. "İnsanlar suyu daima hafife almışlardır."

Will, kahve cezvesinin közlerin üstünde durduğu ateşe çabucak bir göz attı.

"İstersen sana biraz kahve getireyim. Ya da çorbaya ne dersin?" diye sordu. Fakat Halt, yastık görevi gören, üstündeki katlı peleriniyle yumuşatılmış eyerine yaslanırken başını iki yana salladı.

"Yok, yok. Su yeterli. Belki sonra biraz çorba içerim." Az önceki konuşmalardan yorulmuş gibi, bitkin bir sesle konuşuyordu. Gözleri kapandı ve bir şeyler mırıldandı. Ancak o kadar alçak bir sesle konuşmuştu ki Will, öne eğilerek söylediği şeyi tekrar etmesini istedi.

"Horace nerede?" diye sordu gözleri hâlâ kapalı olan Halt.

"Tuzakları kurmakla uğraşıyor. Sana söy..."

Will tam "Sana söyledim ya," diyecekken, Halt'un zihninin, tecrübeli Orman Muhafızı'nın tahmin ettiği üzere, yeniden gelip gitmeye başladığını fark etti. Bir süre daha uyanık kaldıktan sonra, bilinci yeniden kapanacaktı.

"Evet, evet. Tabii ya. Söylemiştin. İyi bir çocuk şu Horace. Will de öyle. İkisi de iyi çocuklar."

Will, bir şey söylemedi. Halt'un boştaki elini yakalayarak sıkıca kavradı. Konuşmayı denemesi halinde sesinin nasıl çıkacağından emin olamıyordu.

"Deparnieux ile dövüşmesine izin veremem tabii. Genç Horace, kendisini herkesin adil bir şekilde dövüşeceğine öylesine inandırmış ki..."

Will, Halt'un elini yalnız olmadığını belli edercesine bir kez daha sıktı. Temasın Halt'un gidip gelen zihnine etki etmesini umut ediyordu. Deparnieux, yıllar önce Will ve Evanlyn'i

aramakta olan Halt ile Horace'ı tutsak etmiş, Galyalı, kötü bir savaş lorduydu.

Zehir, bir kez daha Orman Muhafızı'nın zihnini etkisi altına almıştı. Halt, o anı yaşamıyordu artık. Mırıldanarak uykuya daldı. Will oturup, eski ustasını izlemeye başladı. Derin ve düzgün bir şekilde nefes alıyordu. Belki de iyileşecekti. Belki de tek ihtiyacı olan şey, güzel bir uykuydu. Will, yaraya bir saat sonra tekrar pansuman yapacaktı. Sıcakotu merhemi, hünerini gösterecekti. Halt, sabah olduğunda iyileşecekti.

Kolunun altında bir çift ördekle karanlık çöktükten hemen sonra dönen Horace, Will'i, ustasının yanına çömelmiş halde buldu. Yüzü gözyaşlarıyla kaplanmış, gözleri kıpkırmızı kesilmiş arkadaşını nazikçe ateşe yaklaştırıp eline bir fincan kahve ile birkaç parça pide tutuşturdu. Ardından da Halt için hazırlamış olduğu et suyuna çorbadan biraz içmesini sağladı.

Will, biraz daha kendine geldikten sonra, Horace'a Halt'un zehir ve olası sonuçları hakkında söylediklerini aktardı. Will, yarayı temizleyip yeniden sararken, iyi yönde düşünmeye çalışan Horace da hastanın durumunu değerlendirmeye koyuldu.

"Fakat iyileşme *ihtimali* olduğunu söyledi, değil mi?" diye sordu ısrarla.

"Evet," dedi sargı bezlerini değiştiren Will. Yaranın durumunda ne iyi ne de kötü bir değişiklik görünüyordu. "Önümüzdeki on iki saatin çok önemli olduğunu söyledi."

"Şu an güzel güzel uyuyor," diye belirtti Horace. "Ne kafasını öteye beriye savuruyor ne de dönüyor. Bana kalırsa, durumu iyiye gidiyor. Kesinlikle öyle düşünüyorum ben."

Will, kararlı bir yüz ifadesi takınarak, birkaç kez başını sal-

ladı. Ardından kendini zorlayarak cevap verdi. "Haklısın. Tek ihtiyacı olan şey, iyi bir uyku. Sabahleyin iyileşmiş olacak."

Gece boyunca, hasta Orman Muhafızı'nın başında nöbetleşe beklediler. Halt, bir sıkıntı yaşamadan sakin sakin uyudu. Sabah saat üç gibi uyanarak, nöbet tutmakta olan Horace ile bir şeyler konuştu. Daha sonra yeniden uykuya daldı. Zehre karşı verdiği savaşı kazanıyormuş gibi görünüyordu.

Sabah olunca, Halt'u uyandırmayı başaramadılar.

YİRMİ YEDİ

"Halt! Halt! Uyan!"

Horace'ın çığlığı, Will'i derin uykusundan uyandırdı. Bir an şaşırdı ve nerede bulunduğunu, neler olduğunu anlayamadı. Hemen sonra, önceki gün olanları hatırlayarak battaniyesini attığı gibi ayağa fırladı.

Horace, sırtüstü yatmakta olan Halt'un yanına çömelmişti. Başını kaldırıp, yanına gelen arkadaşına korkuyla baktıktan sonra, dönüp yeniden bağırmaya başladı.

"Halt! Uyansana!"

Gece boyunca efendisinin yanından ayrılmayan Abelard, gergin havanın farkına varmış, toprağı eşeleyerek tedirginlikle kişnemeye başlamıştı. Halt, huzursuz bir şekilde öteye beriye dönüyor, battaniyesini üstünden atmaya çalışıyordu. Gözleri kapalıydı ama kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Acı içindeymişçesine bir çığlık kopardı.

Horace, ellerini çaresizce iki yana açtı.

"İyi görünüyordu," dedi heyecandan çatlamış bir sesle. "Daha birkaç saat önce konuşuyorduk ve bir şeyi yoktu. Sonra uykuya daldı. Birkaç dakika önce de böyle dönüp durmaya

huzursuzlanmaya başladı. Ben de onu uyandırmaya uğraştım ama... uyanmıyor."

Will, öne doğru eğilerek, elini ustasının omzuna koydu.

"Halt?" dedi çekingen bir sesle. Kendisine gelmesi için onu hafifçe sarstı. Halt, bu dokunuşa Will'in istemediği türden bir tepki verdi. İrkilerek anlaşılmaz bir şeyler söylemeye başladı. Bir yandan da sağlam eliyle Will'in elini, omzundan çekmeye çalışıyordu. Tüm bunlar olurken, bilinci hâlâ kapalıydı.

Will, Halt'u bu kez daha sert bir şekilde sarsarak şansını denedi.

"Halt! Uyansana lütfen!" Halt, Will'in temasına aynı şekilde tepki verdi.

"Onu böyle sarsman doğru mu sence?" diye sordu Horace endişeyle.

"Bilmiyorum!" Will'in öfkeli cevabı, hissettiği çaresizliğin bir işaretiydi. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Horace, bir şey söylemedi. Fakat Will'in tecrübeli Orman Muhafızı'nı böyle itip kakarak bir yere varamadığı ortadaydı. Yaptığı, Halt'un durumunu kötüleştirmekten başka bir işe yaramıyordu. Elini Halt'un omzundan çekerek hafifçe alnına yerleştirdi. Ustasının ateşi vardı ve teni garip bir şekilde kuruydu.

"Ateşi var," dedi Will. Halt'un güzel bir uyku çektikten sonra iyileşeceğine dair tüm umutları uçup gitmişti. Tecrübeli Orman Muhafızı'nın durumu, son birkaç saat içinde daha da kötüleşmişti.

Will, elinden geldiğince hafif hareketlerle Halt'un kolundaki sargıyı çözdü ve yaklaşıp yarayı şöyle bir kokladı. Çürüme

kokusu azalmıştı; yara daha kötü görünmüyordu. Tıpkı koku gibi, kolun rengi de kötüleşmemişti. Hatta şişlik, biraz inmişti bile. Parmak ucuyla şişmiş deriye dokundu. Halt'un teni, önceki gün alev alev yanıyordu. Bugünse gayet normal geliyordu eline.

"Yanıyor mu hâlâ?" diye sordu Horace.

Will, başını iki yana salladı; biraz şaşırmıştı. "Hayır. Normale dönmüş," dedi. "Ama bu kez de alnı alev alev. Anlamıyorum."

Düşünmek için oturup arkasına yaslandı. *Keşke şifacılık hakkında daha fazla bilgim olsaydı,* diye düşündü.

"Tabii bu, zehrin kolundan yukarı çıkıp kan dolaşımına karıştığı ve yoluna devam ettiği anlamına geliyor da olabilir," dedi usulca. Kafasını kaldırıp Horace'ın endişeli bakışlarına karşılık verdi ve başını çaresizce iki yana salladı. "Bilemiyorum, Horace. Bu konular hakkında yeterince bilgim yok."

Bez parçalarını soğuk suyla dolu bir çanakta yıkayıp Halt'u ferahlatmak için ustasının alnına koyuyordu. İlkyardım çantasında, ateş düşürücü olduğunu bildiği kuru söğüt kabuğu vardı. Fakat sorun, Halt'a bunları yedirmekti. Orman Muhafızı, hâlâ huysuzlanıp homurdanıyordu ve çenesini sıkıca kapamıştı.

Horace ayağa kalkıp, Halt'un birkaç metre ötedeki eyer çantalarına yöneldi. Bir tanesinin kapağını açarak içini araştırmaya başladı ve nihayetinde bölgenin haritasını çıkarmayı başardı. Parşömeni birkaç dakika inceledikten sonra, geri dönerek, Halt'la ilgilenen Will'in yanına çöktü.

"Ne arıyorsun orada?" diye sordu Will merakla. Horace, dudağını ısırarak haritayı incelemeye başladı.

"Bir kasaba. Hatta büyükçe bir köy. Bu yakınlarda ilaç satan bir yer ya da bir tür şifacı bulabileceğimiz bir yerleşim yeri olmalı."

İşaret parmağıyla haritadaki bir noktayı işaret etti. "Şuralarda olduğumuzu sanıyorum," dedi. "Birkaç kilometre yanılma payı olabilir. Maddler Akıntısı'na ne dersin? En fazla yarım günlük mesafededir."

"Halt'u oraya götürmeyi mi öneriyorsun?" diye sordu Will.

Horace, düşünceli bir ifadeyle "Halt'u kımıldatmak iyi bir fikir olmayabilir," dedi. "Gidip yardım edecek biri var mı, diye bakmak daha doğru. Yerel bir şifacı mesela. Gidip onu getiririz." Başını kaldırınca, Will'in yüzündeki endişeli ifadeyi fark etti. "İstersen ben giderim," diye önerdi.

Fakat Will, başını iki yana sallıyordu. "Biri gidecekse, bu ben olmalıyım," dedi. "Senden çok daha hızlı hareket edebilirim."

"Evet. Biliyorum," diye kabul etti Horace. "Ama senin Halt'u yalnız bırakmak istemeyeceğini düşünmüştüm. O yüzden..."

"Biliyorum, Horace. Bunun için sana minnettarım. Fakat bir düşün hele. Küçücük bir köy orası. Büyük olasılıkla şifacıları bile yoktur. Varsa bile, bir taşra şifacısı, bu durumda ne yapılması gerektiğini biliyor mudur sence?" Sıktığı dişlerinin arasından mırıldanan Halt'u işaret etti.

Horace, derin bir iç geçirdi. "Bana kalırsa denemeye değer." Ancak sesi, sözlerine kendisinin bile inanmadığını ortaya koyuyordu.

Will, elini arkadaşının koluna koydu. "Bir şeyi kabul ede-

lim. Yetenekli bir taşra şifacısının sıradan bir eczacıdan çok da farkı olmayacaktır. Kötülerinin ise şarlatanlardan pek farkları yok. Halt ölürken, yanında renkli dumanlar savurarak ilahiler söyleyen birilerini görmek istemiyorum."

O kelime, çocuk engel olamadan ağzından çıkmıştı. Ölüm. Halt, ölüyordu. Sözünü etmiş olduğu o on iki saatlik sürenin sonunda beklenen iyileşme, gerçekleşmemişti.

Horace, Will'in 'ölüm' kelimesini kullanmasından çok etkilenmişti. Saatlerdir bununla yüzleşmeyi reddediyordu. Hatta aklından geçirmek bile istememişti.

"Halt ölemez! Ölemez! O..." Ne diyeceğini bilemeden sustu ve zorlukla sözünü bitirdi: "Halt o."

Haritayı bırakarak arkasını döndü. Will'in, gözlerine hücum eden yaşları görmesini istemiyordu. Halt, boyun eğmezdi. Yıkılmazdı. Bütün hayatı boyunca Horace'ın dünyasının bir parçası olmuştu. Sert görünümlü Orman Muhafızı'nı tanıyıp, ürkütücü görüntüsünün altında sıcak ve oldukça şakacı bir karakteri olduğunu öğrenmesinden önce bile, onu Redmont Şatosu'nun vazgeçilmezlerinden biri olarak tanıyordu.

Hakkında olağandışı hikâyeler anlatılıp çılgın dedikodular yapılan, olağanüstü bir varlıktı Halt. Kim bilir kaç savaştan sağ çıkmayı başarmıştı. Diktatörler ve dehşet verici yaratıklarla dövüşmüş, her seferinde de galip gelmişti. Kolundaki küçücük bir sıyrık nedeniyle ölecek değildi ya. Ölemezdi! İmkânı yoktu.

Horace da Will gibi çok küçükken yetim kalmış ve son zamanlarda Halt'a özel bir değer vermeye başlamıştı. Will'in Halt'u babası yerine koyduğunun ve Halt'un da benzer hisler

içinde olduğunun farkındaydı. Usta ile çırağı arasındaki ilişki, onları tanıyan herkesçe bilinirdi.

Horace, Halt'a Will kadar yakın olduğunu düşünüyor değildi. Will ile Halt'un arasında kendine has, özel bir ilişki vardı. Ancak Halt, zaman içinde Horace'ın hayatında çok sevip saydığı bir amca rolünü üstlenmişti. Tekrar arkasını döndü. Will'in, gözyaşlarını görüp görmemesi, artık umurunda değildi. Utanacak bir şeyi yoktu.

Will, çömelip arkasına yaslanmıştı. Halt için yapabileceği başka bir şey gelmiyordu aklına. Kolundaki serin bezler, Halt'u birazcık sakinleştirmişti sanki. Homurdanmayı kesmişti ve dişlerini artık sıkmıyordu. Biraz daha rahatlarsa, Will, ateşini düşürmek için söğüt kabuklarından hazırladığı karışımdan birkaç damla içirebilirdi ona belki. Ayrıca yaraya biraz daha merhem sürebilirdi. Gerçi yaranın artık sıkıntı olmaktan çıktığını hissediyordu. Önce ciddi bir sorun yaratmıştı ama artık zehir, kendi başına yoluna devam ediyordu.

Horace'ın düşürdüğü harita, rüzgârda uçuşuyordu. Will, dalgınlıkla uzanıp parşömeni katlamaya başladı. Ama haritanın belirli bir şekilde katlanması gerekiyordu ve kat yerlerini üst üste getirememişti. Hatasını düzeltmek üzere bakışlarını aşağı indirdiğinde, gördüğü bir kelime dikkatini çekti.

Macindaw.

Macindaw Şatosu. İskoti istilacılarıyla savaştıkları mekân. Macindaw'un hemen yanındaki Grimsdell Ormanı da haritada net bir şekilde işaretlenmişti. Bir zamanlar Büyücü Malkallam'ın dünyaya yeniden gelmiş hali olduğuna inanılan ama artık seçilmiş birkaç kişi tarafından Araluen'in en bilgili

ve yetenekli şifacısı olarak tanınan Malcolm'un kulübesi de bu ormandaydı.

Will, "Horace?" dedi haritaya bakmaya devam ederek.

Horace ve Will, çok eski arkadaşlardı. Başlarından pek çok olay geçmişti ve Horace, Will'i sesindeki ani değişikliği anlayacak kadar iyi tanıyordu. Arkadaşının o umutsuz ses tonu, uçup gitmişti. Horace, sarf ettiği tek kelimeden bile Will'in aklına bir fikir geldiğini anlamıştı. Arkadaşının yanına çökerek, önlerinde açık olan haritayı incelemeye başladı. Haritadaki ismi o da görmüştü.

"Macindaw," dedi. "Malcolm. Tabii ya!"

"Birkaç gün önce, etraftan dolanmamız halinde yakınından geçeceğimizi söylemiştin," diye hatırlattı Will. "Sence şu an neredeyiz?"

Horace, haritayı alıp arkada kalan kısmını görebilmek üzere iyice açtı. Daha önce başvurmuş olduğu kaynak noktaları – nehri ve boğulmuş ormanı– buldu.

"Şuralardayız," diyerek, haritanın üzerindeki bir noktayı işaret etti. "Sözünü ettiğim yerden güneye doğru epeyce mesafe kat ettik."

"Doğru. Ama aynı zamanda doğuya da gitmiş olduk. Macindaw, senin ilk sözünü ettiğin noktanın doğusunda kalıyordu. Yani güneye giderek kaybettiğimiz yolu, aslında doğuya giderek geri kazanmış olduk."

Horace, dudaklarını büzerek "Pek sayılmaz," dedi tereddütle. "Ama Macindaw'la aramızda herhalde bir buçuk gün falan vardır. En çok iki."

"Bir günde orada olurum ben," dedi Will. Horace, kulaklarına inanamayarak ona baktı.

"Bir gün mü? Çekici'nin yirmi dört saat boyunca sürekli yol alabildiğini biliyorum. Fakat onun için bile zorlu bir yolculuk olur bu. Ayrıca bunun bir de dönüşü var."

"Bütün yol boyunca Çekici'yi sürmeyeceğim," dedi Will. "Yanıma Abelard'ı da alırım. Biri dinlenirken, diğerine binerim."

Horace, içinde bir umut filizinin yeşerdiğini hissetti. Will, at değiştirmesi halinde Macindaw'a gerçekten de bir günde varabilirdi. Malcolm'la birlikte yapacakları dönüş yolculuğu ise doğal olarak daha uzun sürecekti.

Horace, "Öyleyse Vurucu'yu da al yanına," dedi. Will'in itiraz etmek üzere olduğunu fark ederek aceleyle açıklamaya koyuldu. "Macindaw'a giderken ona binmezsin. Gücünü dönüş yolculuğuna saklamış olur. Malcolm'la birlikte dönerken, atlardan biri dinlenir böylece."

Will, usulca başını salladı. Horace'ın önerisi, kulağa mantıklı geliyordu. Yanında Malcolm da olacağına göre, şifacının dönüşte Abelard'a binmesi gerekecekti. Ama Vurucu da yanlarında olursa, ellerinin altında her an nispeten zinde bir at bulunacaktı. Zaten Will ile ufak tefek şifacının toplam ağırlığı, zırh giyen Horace'ınki kadar etmezdi.

"İyi fikir," dedi sonunda. Haritayı bir kez daha inceleyerek bir karara vardı. "Şu kestirmeden geçerek zaman kazanabilirim." Yolun, geniş bir yükseltinin etrafından dolaştığı bölgeyi işaret etti.

Horace, başıyla onayladı ve Will'in işaret ettiği noktadaki yazıyı okumaya koyuldu.

"Höyük mü?" dedi. "Höyük de neyin nesi?"

"Çok eskiden ölülerin gömüldüğü tepeciklere verilen ad-

dır," dedi Will. "Zaman zaman bu tür ıssız bölgelerde karşına çıkarlar. İçlerinde kimlerin gömülü olduğunu kimse bilmez. Nesli uzun süre önce tükenmiş, kadim bir ırk olduklarına inanılır."

"Tamam, ama yol neden o mezarların etrafından bu şekilde kıvrılıyor?" diye sordu Horace ama cevabı bildiğini sanıyordu.

Will, omuz silkti. Kayıtsız görünmeye çalışıyordu.

"Şey... halk arasında mezarların lanetli olduğuna inanılır da."

dır," dedi Will. "Zaman zaman bu tür ıssız bölgelerde karşına çıkarlar. İçlerinde kimlerin gömülü olduğunu kimse bilmez. Nesli uzun süre önce tükenmiş, kadim bir ırk olduklarına inanılır."

"Tamam, ama yol neden o mezarların etrafından bu şekilde kıvrılıyor?" diye sordu Horace ama cevabı bildiğini sanıyordu.

Will, omuz silkti. Kayıtsız görünmeye çalışıyordu.

"Şey... halk arasında mezarların lanetli olduğuna inanılır da."

YİRMİ SEKİZ

Horace, Macindaw yolculuğuna hazırlanan Will'i izliyordu. Genç Orman Muhafızı, atları gereksiz ağırlıklarından kurtarıyor; kamp teçhizatını, erzak torbalarını ve eyer çantalarını düzgün bir şekilde kamp ateşinin yanına yığıyordu.

Abelard ve Çekici'nin taşıdıkları yedek ok kutularını da geride bırakma kararı almıştı. Büyük bir ihtimalle dövüşmesine gerek kalmayacaktı. Beklenmedik bir sıkıntıyla karşı karşıya gelirse de yanındaki iki düzine okun yeterli olacağını düşünüyordu. Horace'ın, daima Vurucu'nun sırtında taşıdığı kalkanı ve ağır zincir zırh, miğfer ve miğfer içi başlığı da geride bırakılıyordu. Atların sırtında eyer ve dizginleri dışında neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.

Will, yolculuğun ilk bölümünde Çekici'nin sırtında olacağı için Abelard ve Vurucu'nun koşum takımlarını gevşetti. *Mümkün olduğunca rahat etmelerini sağlamalıyım*, diye düşünüyordu. Abelard, minnettarlıkla kişnedi. Vurucu ise, cinsinin âdeti olduğu üzere, bu lütufkâr davranışı tepkisizce karşıladı.

Will, eşyalarının arasından küçük bir sırt çantasını aldı ve

içindeki yedek kıyafetleri çıkardıktan sonra, yolculuk sırasında ihtiyaç duyacağı temel besin malzemeleriyle doldurmaya başladı. Biraz bayatlamış da olsa hâlâ yenebilecek durumdaki bir somun nemlinin yanına kuru meyve ve birkaç parça da füme et koymuştu. Etler kayış gibiydi ama Will, geçmiş tecrübelerinden, gücünü koruması için gerekli besinlerin ette var olduğunu çok iyi biliyordu. Ayrıca bu şekilde, mola vermek zorunda kalmadan yemeğini atının sırtında da yiyebilecekti.

"Mataralarımızın üçünü de alıyorum," dedi. Bir yandan da erzakları sırt çantasına tıkıştırıyordu. "Siz gölün hemen dibindesiniz zaten, yolculuk esnasmda bir de su aramakla uğraşmak istemiyorum." Yanına yeterince yiyecek aldığına kanaat getirdikten sonra küçük çantayı, atının üzerindeyken rahatça ulaşabileceği şekilde Çekici'nin eyerine bağladı.

Horace başını tamam, dercesine sallayıp mataraları bir araya getirdi ve her birini şöyle bir salladı.

"Hepsini ağzına dek doldurayım," dedi. "Böylece yolculuğuna taze ve lezzetli suyla başlamış olursun." Her ikisinin de çok iyi bildiği üzere, birkaç saatin sonunda su, mataranın derisinin tadını alıyordu.

Will minnettarlıkla gülümseyerek "Teşekkürler, Horace," dedi. "Sen onu hallederken, ben de bir şeyler atıştırayım. Dolu bir mideyle yola çıkmam daha iyi olur."

Horace, yüzünü ekşiterek sırt çantasına bir göz attı. Will'in çantaya neler koyduğunu görmüştü.

"Anlaşılan bir süre doğru düzgün bir yemek yiyemeyeceksin," dedi ve kayışlarından yakaladığı mataralar tıngırdarken, göle doğru yürümeye başladı.

Önceki gece kızarttıkları ördeklerden birine neredeyse hiç dokunmamışlardı. Will bir yandan ileri geri dolanmaya, bir yandan da ördekten kopardığı but ve göğüs etini hızlı hızlı yemeye başladı. Etin yanına nemli pideden de almıştı. Kuru ekmek ve sertleşmiş et karışımı boğazını tıkayınca, kendine içecek bir şeyler aramaya başladı.

Neredeyse ağzına kadar dolu olan kahve cezvesi, sıcaklığını koruması için ateşin kenarındaki közlerin içine yerleştirilmişti. Will, kendine bir fincan sıcacık kahve koyup afiyetle içmeye başladı. Derin derin nefes alıp kendini rahatlatmaya çalıştı. Gerginlikten yerinde duramıyor, içinden atının sırtına atlayıp dörtnala yola koyulmak geliyordu. Yemek yiyip hazırlanmak için harcadığı zaman, giderek gözünde büyüyordu. Fakat gün ilerledikçe, yola çıkmadan önce karnını doyurduğu için kendi kendini tebrik edeceğini ve hazırlanarak geçirdiği birkaç dakikanın, ona daha sonra saatler kazandıracağını çok iyi biliyordu. Dolayısıyla içinde büyüyen sabırsızlık hissiyle mücadele etti ve sakin kafayla düşünüp, plan yapmaya çalıştı. Unuttuğu bir şey var mıydı acaba?

Aklındaki listeyi tekrar gözden geçirdi ve tatmin olarak başını salladı. İhtiyacı olan her şeyi almıştı. Atların yemiyle suyu verilmişti ve yolculuğa hazırlardı. Yanına aldığı az sayıda eşya da sağlam bir şekilde atların eyerlerine bağlanmıştı.

Horace, mataralarla çıkageldi. Birer tanesini yolculuk sırasında hoplayıp zıplamamaları için Vurucu ile Abelard'ın eyerlerine sıkıca bağladı. Arkasını dönerken elindeki üçüncü matara, Abelard'ın üzengisine çarparak tıngırdadı.

Will kaşlarını çattı, şaşırmıştı. "O mataranın içi boş sanırım."

Horace, gülümseyerek ateşe doğru yürüdü.

"Şu an için öyle. Diğer mataralarda atların suyu var. Bu da senin için." Kahve cezvesini alıp, hoş kokulu içeceği mataranın dar ağzından içeri dökmeye başladı. Gözlerini mataradan ayırmadan devam etti. "Yanına biraz kahve alman iyi olur diye düşündüm. Herhalde kamp kurmak için durmayacaksın, değil mi?"

Will, başını iki yana salladı. "İhtiyacım olduğunda birkaç dakika uyumak için duracağım sadece. Ama kamp kurmayacağım, yalnızca pelerinime sarınıp yatacağım."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyen Horace, matarayı doldurup, kapağını kapattı. "Kahve epeyce bir süre sıcaklığını koruyacaktır. Soğuk bile olsa, mataranın tadını almış sudan iyidir." Karşılıklı gülümsediler.

"İyi düşünmüşsün, Horace."

Horace hayatından memnun görünüyordu. Arkadaşı için, elinden daha fazlasının gelmesini dilerdi; ancak bu küçük ve nazik hareketi bile iki dostun birbirlerine ne kadar yakın olduklarına dair çok şey söylüyordu.

"Ayrıca yolculuk esnasında şöyle bir kendine gelmeye de ihtiyaç duyarsan, kahve sana iyi gelecektir."

Will'i bekleyen yolculuk akıllarına gelince, ikisinin de tebessümleri bir anda yok olmuştu. Önlerinde vahşi topraklar uzanıyordu. Genç Orman Muhafızı'nın karşısına ne tür tehlikeler çıkacağını kim bilebilirdi? Krallığın böylesine ıssız köşelerinde yaşayan köylüler, yabancılardan hiç hoşlanmazlardı. Ayrıca bulundukları yer ile Macindaw arasında yol kesen haydutlara rastlama ihtimali de vardı. Şatoya yaklaşırken, düşük

bir ihtimal de olsa, birkaç gün önce geri postaladıkları İskoti baskıncılarına benzer müfrezelere de denk gelebilirdi Will. Ne de olsa, görünmeden yol almaktan çok, hızlı hareket etmeye özen gösterecekti.

"Keşke ben de seninle gelseydim," dedi Horace usulca. Endişeli olduğu bakışlarından anlaşılıyordu. Will, arkadaşının omzuna bir şaplak atarak sırıttı.

"Sakar bir karga gibi peşimden sürüklenip beni yavaşlatmaktan başka bir işe yaramazdın ki." Farkında olmadan Halt'un birkaç gün önce kullandığı kelimeleri kullanmıştı. Her ikisi de durumu fark edince, dönüp derme çatma çatının altında hareketsiz yatmakta olan arkadaşlarına baktılar. Yüzlerindeki tebessümler bir kez daha kayboldu. Sessizlik dolu birkaç saniye geçirdiler.

"İyi ki burada kalıp onunla ilgileniyorsun," dedi Will sonunda. "Gözüm arkada kalmadan yola çıkıyorum."

Horace, başını birkaç kez salladı. Konuşmaya cesaret edemiyordu. Will, birden dönerek, Halt'un yanına gitti ve bir dizinin üstüne çöküp, iki eliyle birden tecrübeli Orman Muhafızı'nın eline sarıldı.

"Geri döneceğim, Halt. Sana söz veriyorum. Üç gün içinde dönmüş olacağım. Beni burada bekle, tamam mı?"

Halt, kımıldanıp bir şeyler mırıldandı ama sonra yeniden sessizleşti. Will'in sesi, belki de zihnini hapis tutan zehir bulutunun içine nüfuz etmeyi başarmıştı. En azından, eski çırağı öyle olduğunu umut ediyordu. Will, kederle başını iki yana salladı. Güçlü, yetenekli, yorulmak nedir bilmeyen Halt'un bu mırıldanıp duran, şaşkın adama dönüştüğünü görmek yüreğini

dağılıyordu. Halt'un alnına şöyle bir dokundu. Ateşi düşmüş gibi duruyordu. Hâlâ sıcaktı ama önceki günkü gibi alev alev yanmıyordu. Will, ayağa kalktı ve keder dolu son bir bakışın ardından Horace'a döndü.

"Ateşine dikkat et. Yeniden yükselirse, alnına ıslak bezleri koyarsın. Yarayı da her dört saatte bir temizle. Her iki temizleyişinde bir de merhemden sür."

Yarayı tedavi etmenin artık bir faydası olup olmayacağından emin değildi. Zehir Halt'un kanına karışmıştı. Fakat en azından Horace bir işe yaradığını hissedecekti ve Will de bunun ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Horace'ı sağ elinden yakaladı. Birbirlerine yaklaşarak kucaklaştılar.

"Halt'a iyi bakacağım, Will. Onu hayatım pahasına koruyacağım," dedi Horace.

Will, iriyarı arkadaşının omzuna gömdüğü başını hafifçe salladı.

"Bundan eminim. Geceleri de nöbet tut. Şu Cenevizalı katilin geri dönüp dönmeyeceğini bilemeyiz."

Gerileyerek arkadaşından ayrıldı. Horace gülümsüyordu ama hiç de neşeli olmadığı belliydi.

"Neredeyse geri dönsün diye dua edeceğim," dedi savaşçı.

Atların beklediği noktaya kadar yan yana yürüdüler. Abelard tedirginlikle ayak değiştiriyor, gözlerini kaçırıp bir şeyler mırıldanıyordu. Will, Halt'un yaptığı gibi hayvanın yüzünü iki eliyle yakaladı ve dikkatini çekmek için burun deliklerine doğru hafifçe üfledi.

"Endişeli olduğunu biliyorum," dedi usulca. "Fakat benimle gelmen gerek. Anladın mı? Benimle geleceksin ve yardım getireceğiz."

Ufak tefek hayvan, başını ve yelesini, Orman Muhafızları atları arasında sıkça görülen bir hareketle aniden geriye doğru savurdu. Tedirgin ayak hareketlerini ve kişnemeleri keserek, hazır bir şekilde beklemeye başladı.

Horace başını hayretle iki yana sallayarak, "Söylediklerini anladığına yemin edebilirim," dedi.

Will, Abelard'ın yumuşak burnunu okşayarak şefkatle gülümsedi.

"Anladı zaten," diye cevap verdi. Ardından da Çekici'nin sırtına atlayıp, Vurucu'nun dizginlerini Horace'tan aldı. Abelard doğal olarak kendiliğinden Will'in peşine takılmıştı.

"Kendine iyi bak, Will," dedi Horace. Genç Orman Muhafızı, başıyla onayladı.

"Üç gün," dedi. "Üç gün sonra buradayım. Ben yokken gözlerini dört aç."

Çekici'yi hafifçe mahmuzladı ve minik at peşindeki Vurucu ile birlikte yola koyuldu. Savaş atı, Orman Muhafızı atları ile geçirdiği onca zamanın ardından, dürtülmeye gerek kalmadan peşlerinden gitmeyi kabullenmiş gibi duruyordu. Abelard battaniyesinin altında yatmakta olan efendisine son bir bakış attıktan sonra başını elveda dercesine savurdu ve arkadaşlarına yetişmek üzere hızlandı.

Horace, ağır adımlarla yürümeye başlayan ve bir süre sonra hızlarını artıran atları uzun bir süre izlemeye devam etti. Kafile, sonunda sırtın arkasını dolanarak görüş alanından çıktı.

Will'in içinden elbette ki Çekici'yi mahmuzlayıp dörtnala koşturmak geliyordu. Ancak sabit bir hızla ilerlemeleri, uzun vadede daha fazla yol kat etmelerini sağlayacaktı. Çekici'yi, Orman Muhafızı atlarının yorulmadan saatlerce ilerleyebilecekleri koşu hızına sabitledi. Abelard da arkadaşıyla aynı hızda koşuyordu. Her zamanki yükünden kurtulmuş olan Vurucu ise, diğerlerine göre daha uzun olan bacaklarıyla tempoya rahatça ayak uydurmuştu. İri savaş atı, böylesine rahat ve yükten arındırılmış bir şekilde koşmaktan büyük keyif alıyormuş gibi duruyordu.

Will nehre varıp, doğuya yöneldi ve kendine bir başka geçit arayarak kıyı şeridini takip etmeye başladı. Haritada, doğuya doğru atların geçebileceği bir bölge işaretlenmişti; yayalar için fazla derin olduğundan, Tennyson ve kafilesi bu geçidi kullanmamıştı. Fakat Will, beraberindeki atların geçidi kolayca kullanabileceklerini tahmin ediyordu. Ayrıca nehirden çıktıklarında, boğulmuş ormanın dışında kalan bir noktaya ayak basacaklardı. O çorak ormana yeniden girmek gibi bir niyeti kesinlikle yoktu.

Üç saat kesintisiz at sürdükten sonra geçide vardı ve Çekici'yi nehre doğru yönlendirdi. Abelard, arkadaşını zorlanmadan takip etti. Suyun Çekici'nin omuzlarını aşıp, neredeyse kafa hizasına kadar geldiğini fark eden Vurucu, ilk başta tereddüt etti. Ancak bir an sonra, belki de boyunun ufak tefek dostlarına göre çok daha uzun olduğunu fark ederek aceleyle

kendini suya attı. Yarattığı çalkantı nedeniyle Çekici dengesini kaybetti. Will, neredeyse suya düşüyordu.

"Sakin ol, Vurucu!" diye emretti çocuk. Aklından kim bilir kaçıncı kez, Vurucu'nun hayatından fazlasıyla memnun olduğu düşüncesi geçiyordu. Bir savaş atının hayatında pek görülmeyen bir şeydi bu. Fakat neyse ki Vurucu sakinleşmiş, düzgün adımlarla ilerlemeye başlamıştı. Üstlerinden sular akacak şekilde nehri geride bırakarak diğer kıyıya ayak bastılar.

Will, birkaç dakika bekleyip atların su içmelerine izin verdi ama harekete geçtiklerinde karınlarının şişip tıkanmalarını da istemiyordu. Abelard ve Çekici, doğal olarak, emir sözcüğü Will'in ağzından çıkar çıkmaz su içmeyi kestiler. Serin nehir suyundan kana kana içmekte olan Vurucu'yu ise iplerinden tutup çekmesi gerekti. Hayvan yelesini savurarak bir, iki saniyeliğine Will'i ters bakışlarla süzdü. Genç Orman Muhafızı da ona ters ters baktı.

"Vurucu! Sana söyleneni yap!"

Sesinden, taviz vermeyeceği anlaşılıyordu. Bağırmamıştı ancak iri savaş atının aklında patronun kim olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmayan, emredici bir ton kullanmıştı. Vurucu gönülsüzce dönüp nehre bir göz attıktan sonra emre itaat etti. Will, hayvanın yüzünü hafifçe okşadı.

"Aferin, oğlum," dedi usulca. "Nihayet bir Orman Muhafızı atı gibi davrandın."

Birkaç adım ötedeki Çekici'den alay dolu bir kişneme yükseldi.

Bazen beni çok güldürüyorsun.

YİRMİ DOKUZ

Will, birkaç saattir Çekici'nin sırtındaydı ve artık nehri de geçtiklerine göre binek değiştirme zamanının geldiğine karar verdi. Çekici'nin eyer kayışını gevşetti. Ufak tefek hayvan, ona hakarete uğramış gibi bakıyordu.

Devam edebilirim, biliyorsun.

"Elbette biliyorum," dedi Will nazikçe. "Fakat sana daha sonra, hepimiz bitkin düştüğümüzde ihtiyacım olacak."

Çekici, yelesini şöyle bir savurdu. Durumu anlıyordu ama bundan hoşlanmak zorunda da değildi. Abelard yakın arkadaşı da olsa, sahibini bizzat taşımayı tercih ederdi. Will'i hiç yorulmadan, günlerce sırtında taşıyabilirdi.

Will, Abelard'ın kayışlarını gerdi. İşini şansa bırakmak istemiyordu. Orman Muhafızı atları, bazı atların aksine, kayışları gerilirken derin nefes alıp vücutlarını şişirmez ve dolayısıyla nefeslerini verdiklerinde de eyer takımları gevşemezdi. Will, Abelard'ın eyerini çekiştirdi. Sol ayağını üzengiye takmıştı ki, Abelard'ın dönüp beklentiyle onu süzdüğünü fark etti.

"Tabii ya," dedi usulca. "Kabalığım için bağışla beni." Hayvanın sabit bakışlarına karşılık vererek, Halt'un ona yıllar önce, Yaşlı Bob'un ormandaki kulübesinin dışında söylemiş olduğu kelimeleri kullandı.

"*Permettez moi?*" İnşallah şiveyi doğru tutturmuşumdur, diye düşündü. Galya diline pek hâkim olduğu söylenemezdi. Fakat Abelard başını cesaret verici bir şekilde birkaç kez sallayınca, ayağını üzengiye geçirip hayvanın sırtına oturdu. Şifreyi doğru hatırlayıp hatırlamadığından emin değildi. Bu nedenle Abelard'ın, onu sırtından atmayacağından emin olmak için birkaç saniye bekledi. Halt'la birlikte oldukları onca yıl boyunca, garip bir şekilde Abelard'ın sırtında yolculuk etme fırsatı eline hiç geçmemişti. Yıllardır süregelen dostlukları göz önüne alındığında, hayvanın, onu sırtından atacağını hiç sanmıyordu. Yine de her ihtimale karşı bekliyordu.

Birkaç saniye daha bekledikten sonra, Abelard'ın bir numara çevirmeyeceğinde karar kıldı. Hayvan, yola devam etmek için sabırla çocuğun vereceği işareti bekliyordu. Will, Çekici'nin dizginlerini şöyle bir çektikten sonra topuklarını Abelard'ın fıçıyı andıran gövdesine dokundurdu. Bir süre sonra eski hızlarına kavuştular.

Nehrin kıyısındaki verimli düzlükleri aştılar. Ağaçlar seyrelmeye, çimlerin arasında minik kaya çıkıntıları belirmeye başlamıştı. Patika güçlükle seçiliyordu ama yol üstünde ilerlemelerine engel olacak pek bir şey yoktu ve atların ayakları yere sıkıca basıyordu, Vurucu'nunkiler bile. Batı ufkuna doğru acımasızca alçalıp, bulutların kenarlarını turuncu ve mor pırıltılarla kaplayan güneşin altında hızla yol alıyorlardı.

* "İzin verir misin?" (Ed.N.)

Bazen bir tepenin zirvesine çıktıklarında, doğuda kocaman bir alana yayılan, gri renkli boğulmuş ormana dair görüntüler gözlerine çarpıyordu. Ancak ilerledikçe bu görüntülerin sayısı da azaldı.

Will, karanlık çökünce atları bir kez daha durdurup, yanında taşıdığı katlanır deri kovadan bir miktar su içmelerine izin verdi. İlk sıcaklığından eser kalmayan kahvesinden koca bir yudum aldı. Tatlı ve lezzetli kahve, moralini yerine getirmişti. Bir saat kadar sonra gökyüzünde belirecek olan ayı beklemeye karar verdi. Tanımadığı topraklarda seyahat ediyordu ve her ne kadar ayakları yere sağlam bassa da, atları tökezleme ya da düşme tehlikesine maruz bırakmak istemiyordu. Yola çıktıklarında yeniden Çekici'nin sırtına binecekti. Hem değişiklik zamanı gelmişti hem de her ne kadar birbirlerine son derece benzeseler de, Abelard'ın yürüyüş şekli Çekici'den biraz farklıydı; daha ani ve sert adımlar atıyordu. Will, zaman içinde hayvanın tarzına alışacağını biliyordu. Ancak gece yolculuğunu Çekici'nin sırtında yapmayı tercih ediyordu.

Ay bir süre sonra doğu ufkundan yükselmeye başladı. Ufuk çizgisine yakınken sessiz, dikkatli ve son derece büyük görünüyor, gökyüzünde yükseldikçe küçülüyormuş gibi duruyordu. Will, kolunu Abelard'ın boynuna dolayarak hayvana hafifçe sarıldı.

"Teşekkürler, Abelard," dedi ve ekledi, "*Merci bien, mon ami*[*]. İyi iş çıkardın."

Bir onay hırıltısı koyuveren ufak tefek hayvan, vücuduyla Will'e birkaç kez hafifçe dokundu. Will, yakınlarda otlamakta

[*] Fr. Çok teşekkürler, canım. (Ed. N.)

olan Vurucu'nun ipini, bağlı olduğu ağaçtan çözüp Çekici'nin sırtına binmek üzere hareketlendi.

Bir kez daha o bildik yerine oturdu –Halt'un eyeri bile olsa, kendi eyerinden farklı bir his veriyordu– ve sabırla işaretini bekleyen diğer atlara döndü.

"Pekâlâ, beyler," dedi. "Yola koyulalım artık."

Yorulmuştu. Tahmin etmediği kadar yorulmuştu hem de. Vücudundaki her bir kas ayrı sızlıyordu. Abelard'a geçmiş sonra yeniden Çekici'ye dönmüştü ama alışık olduğu eyeri bile ağrı içindeki bacakları ve sırtına işkence gibi geliyordu. Saatin geceyarısını henüz geçtiğini varsayıyordu ki bu, birkaç minik mola haricinde, on iki saati aşkın bir süredir yolda olduğu anlamına geliyordu. At sırtındayken yıldızlardan da yardım alıyor, her an tetikte bekliyordu. Herhangi bir tümsek ya da tehlikeye karşı önlerinde uzanan zemini gözlemekle meşguldü.

Bu mecburi odaklanma, genç Orman Muhafızı'nın zihnini en az bedeni kadar yorgun düşürüyordu.

Ay, saatler önce batmıştı ama o, yıldızların ışığında yoluna devam etmişti. Seyrekleşen ağaçların aralarındaki mesafeler, giderek artıyordu. Yol, yavaş yavaş bir yaylaya doğru yükseliyordu. Arazi artık, rüzgârda uçuşan, uzun çimlerle kaplı tümseklerden oluşuyordu. *Kısa bir süre sonra ufak bir mola vermem gerekecek*, diye aklından geçirdi

Will. Bir kez daha, hoşuna gitmeyen iki seçenekten daha az hoşlandığını seçmek zorunda kalacaktı. Çok uzun süre at sürmesi halinde, dikkatinin dağılma ve yorgunluğu nedeniyle hata yapma ihtimali bulunuyordu; yanlış bir yöne sapma ya da doğru yolu bulamama gibi... Zihninde atlardan birinin onun hatası –aklı başında olsa yapmayacağı bir hata– nedeniyle tökezleyip düştüğüne ve yaralandığına dair görüntüler belirdi.

Bir defasında, takip ettikleri belirsiz patikanın yakınlarında bulunan iri bir hayvanın korkmasına neden olmuşlardı. Hayvan şaşkınlıkla hafif bir hırıltı koyuvermiş ve Will dönüp ona bir göz bile atamadan, hızla kaçarak uzun çimlerin arasına girmişti. Bu durum, atların tedirginleşmelerine neden olmuştu. Panikle kişnemeye başlayan Vurucu, az kalsın dizginlerini tutan yorgun Orman Muhafızı'nın yere düşmesine neden oluyordu. Karşılaştıkları hayvanın cinsine dair Will'in en ufak bir fikri bile yoktu. Belki bir kurt veya koca bir çitaydı. Ülkenin bu kısımlarında, küçük bir ayıyı andıracak kadar iri olabilen vaşaklara rastlandığını da duymuştu.

Ya da karşılarına bir ayı da çıkmış olabilirdi.

Karşılaştıkları hayvan her ne idiyse, bir başkasına rastlamaları halinde, Will'in aklının başında olması gerekiyordu. Hayvana yaklaştıkları anda, atının sırtında sızmak üzere olduğunu fark etti. Çekici ve Abelard elbette ki onu uyarmış olmalıydılar ama bitkinlikten kişnemeleri duymamıştı belli ki.

Çekici'yi durdurdu. Kısa bir mola verip, dinlenmenin zamanı gelmişti. Yarım saatliğine bile olsa, gözlerini kapatıp uyuyacak ve vücudunun toparlanmasına olanak tanıyacaktı.

Yarım saatlik düzgün bir uyku bunun için yeterliydi. Sıcacık pelerinine sarınarak yere uzanma ve gözlerini kapama fikri, bir anda karşı konulmaz bir hale gelmişti.

Will bakışlarını içinde bulunduğu arazi boyunca gezdirdi. Zemin bir süredir yükselmeye başlamıştı ve geniş, çıplak bir tepenin zirvesine yaklaşmışlardı. Yıldızların loş ışığı altında gözüne çarpan, ilerideki düzensiz şekillerin ne olduklarını merak etti.

Birden zihninde bir ampul yandı. Höyüklerdi bunlar. Uzun zaman önce ölmüş olan savaşçıların gömüldükleri mezar tepecikleri.

Höyükleri Horace'a anlatırken takındığı umursamaz tavrı hatırladı: *Halk arasında mezarların lanetli olduğuna inanılır.* Ortalık günlük güneşlikken, kilometrelerce ötede bu sözleri söylemesi o kadar kolaydı ki. Ama şimdi, bu çıplak tepenin üstünde, yolunu yalnızca yıldızların ışığı aydınlatırken, höyüklerin düşüncesi bile kanını donduruyordu.

"Dinlenmek için harika bir yer seçtin kendine," diye mırıldandı ve hafifçe sızlanarak atının sırtından indi. Yere ayak bastığı an dizleri gevşedi ve bir, iki adım sendeledi. Vurucu'nun ipini Çekici'nin eyer topuzuna bağladı, atının kayışlarını gevşetti ve çimlerin içinde kendine boş bir yer aramaya başladı. Etrafta hayalet olsun ya da olmasın, uyuması gerekiyordu.

Soğuk hava, sert zeminde pelerininin içine nüfuz ediyordu. Fakat keyifli bir inlemeyle yere uzandığı andan itibaren, kendisini altında kaz tüyünden yumuşacık bir şilte varmış gibi hissetmeye başladı. Yarım saat içinde kendiliğinden uyanacağını biliyordu. Bir şekilde uyuyakalması halinde ise Çekici devreye girecek ve onu uyandıracaktı. Ama o uyanma anı, şimdilik yarım saat uzağındaydı.

Uyuyabilirdi artık.

Uyandı.

İçgüdüsel olarak, kendine tanımış olduğu otuz dakikanın daha dolmadığını anladı. Bir şey tarafından uyandırılmıştı. Ne olduğunu bilmediği bir şey.

Düşmanca amaçlar taşıyan bir şey.

Zihninde birkaç saniye geriye gittiğinde, kendisini uyandıran şeyin gürültü çıkarmadığını fark etti. En ufak bir ses bile duymamıştı. Başka bir şeydi bu. Görmek ya da duymaktan çok, varlığını *hissettiği* bir şey. Çok yakınındaydı.

Will, uyanık olduğunu hiçbir şekilde dışarıya belli etmiyordu. Gözlerini, dışarıdan bakan birinin açık olduklarını anlayamayacağı kadar kısmıştı. Yere uzandıktan birkaç saniye sonra tutturduğu sabit hızla nefes alıp vermeye devam ediyordu.

Kendi kendine neyin nerede durduğunu hatırlatarak etrafı gözlemeye başladı. Saks bıçağının kabzası, uyumaya hazırlanırken çifte bıçak kınını bıraktığı noktadan böğrüne batıyordu. Sol elinin parmaklarıyla, havadaki nemden korumak üzere pelerininin içine almış olduğu yayının pürüzsüz yüzeyine dokundu.

Burnumun dibinde birileri varsa eğer, saks daha iyi bir seçenek olacak, diye düşündü. Birkaç saniye içinde ayağa fırlayıp, bıçağını çekebilirdi. Yayı, böyle bir durumda hantal kalacaktı. Bir yön belirlemek için tüm duyularını harekete ge-

çirdi. Bir şey onu rahatsız etmiş, uykusundan uyandırmıştı. Bundan emindi. Onun nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kendini bütünüyle içgüdülerine bıraktı.

Nerede o? Hangi yönde?

Zihnini tamamen boşaltarak, okunu fırlatmadan önce yaptığı gibi dikkatini topladı. Hisleri *sol* tarafını işaret ediyordu. Kafasını kıpırdatmadan gözlerini yana doğru kaydırdı. Fakat uyuyor numarası yaptığı için gözleri hâlâ kısılıydı, dolayısıyla hiçbir şey göremedi.

İşe yaramamıştı. Uykudaymış numarası yaparak başını savurdu ve mahmurlukla bir şeyler mırıldanıp, hafifçe sola doğru döndü. Yeniden, derin uykudaymış gibi nefes alıp vermeye başladı.

Orada bir şey vardı. Net göremiyordu ama oradaydı işte. Devasa, silik bir suret. Bir erkek belki de. Ancak daha önce görmüş olduğu tüm erkeklerden daha iriydi. Belli belirsiz bir zırhı vardı sanki. Çatallı omuz korumaları ve iri, açılı kanatlarla süslü miğferi bulunan kadim bir zırh.

Görüntü, bir şekilde Will'e tanıdık geliyordu. Bu sureti daha önce nerede görmüş olduğunu hatırlamaya çalıştı, ancak zihni adeta ışıksız kalmış bir koridora dönüşmüştü. Derin derin ve düzenli nefes alıp vermeye odaklandı. Durum değerlendirmesi yaparken, içinden nefesini tutmak geçiyordu.

Ciğerlerine çektiği oksijenin organlarına nüfuz etmesine izin verdi ve zihninin berraklaştığından emin olmak için hazırlandı. Yapacaklarını aklında canlandırdı. Sağ eli saks bıçağına gidecekti. Sol eliyle yerden destek alıp ayağa fırlarken, bıçağı çekecekti. Suretin ona saldırmaya hazırlanıyor

olması ihtimaline karşı, bacaklarından güç alıp kenara doğru sıçrayacaktı. Yana doğru yapacağı hareket, rakibine hamlesini geri aldıracaktı ve bu gecikme de Will'in, son derece önemli o ilk birkaç saniye boyunca hayatta kalmasını sağlayacaktı.

Kaslarını hazırladı. Eli, sessiz bir şekilde bıçağın kınını kavradı.

Ve işte kalkmıştı. Önceden uyarmaksızın, hatasız bir hareketle ayağa fırlamış ve muhtemel bir kılıç ya da balta darbesinden kaçınmak için sağa doğru hamle yapmıştı. Kınından çıkardığı parlak saks bıçağı, bir anda elinde belirmişti; onu, ucu hafifçe yukarı bakacak şekilde aşağıda tutuyordu. Her an yeniden sıçramaya hazır bir şekilde, gergin dizleri üstünde dövüş konumuna geçti. Vücudundaki diğer kasları, saldırı ya da savunma amaçlı anlık hamlelere hazır olacak şekilde gevşetmişti.

Bu ani hareketlenme karşısında, Çekici ve Abelard'dan uyarı dolu kişnemeler yükseldi. Biraz arkalarındaki Vurucu, irkildi ve şaha kalkarak dizginlerini çekiştirmeye başladı.

Ortalıkta kimsecikler yoktu. Ne kadim zırhlı dev bir savaşçı ne de Will'e saldırmaya hazırlanan bir başka düşman.

Yalnızca yıldızların aydınlattığı bir gece ve uzun çimlerin arasından hafifçe esen rüzgâr. Will, temkinli hareketlerle gevşedi ve ayağa kalkarak saks bıçağının ucunu yere indirdi.

Birden o sureti nereden hatırladığını anladı. Malcolm'un Grimsdell Ormanı'nda yaratmış olduğu Gece Savaşçısı adlı o korkunç göz yanılgısına benziyordu. Aklına gelen bu düşünceyle birlikte, vücudunu saran gerginlik de bütünüyle kayboldu. Saks bıçağını yumuşak zemine bırakarak, yorgunlukla yere çöktü.

Rüya mı görmüştü yoksa? Höyüklere ve kadim hayaletlere dair efsaneler yüzünden olanları hayal mi etmişti? Kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. Ayağa fırlamadan önce bütünüyle uyanmış olduğundan emindi. Ama gerçekten uyanık mıydı? Yoksa yorgun zihni ve bedeniyle yarı uyur yarı uyanıkken kafasında eski bir hatıra mı canlanmıştı?

Başını iki yana salladı. Neye inanacağını bilmiyordu. Tam olarak ne zaman uyandığını söyleyemiyordu. Atlara doğru yürüdü. Hayvanların panikledikleri de ortadaydı. Ama normaldi bu. Sonuçta beklenmedik bir biçimde ayağa fırlamış, saks bıçağını delirmiş gibi sağa sola savurmaya başlamıştı. Çekici ve Abelard'ın yanlarına vardı. Her iki hayvan da kulaklarını dikmiş, gergin bir halde bekliyordu. Çekici, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Vurucu çoktan rahatlamıştı ancak iri savaş atı, ne de olsa tehlikelere karşı tetikte olma konusunda Orman Muhafızı atları kadar eğitimli değildi.

Çekici'nin göğsünden o tanıdık, alçak hırıltı yükseldi. Bu genellikle tehlike ya da kararsızlık işareti anlamına gelirdi. Will atının burnunu okşayarak usulca konuşmaya başladı.

"Ne oldu, oğlum? Bir şey mi hissettin?"

Belli ki hissetmişti. Fakat Will, hayvanın yakınlardaki bir varlık nedeniyle mi yoksa kendi panik dolu tepkileri yüzünden mi huzursuzlandığını anlayamıyordu. Bir süre sonra, Çekici sakinleşip gözleri bir oraya bir buraya bakmayı kestikten sonra, hayvanın, onun aniden uyanması nedeniyle gerildiğinde karar kıldı. Çekici ve Abelard, onun paniklediğini fark ettikleri için huysuzlanıp, gerilmişlerdi. Ne de olsa, orada uzanmış uyuyor numarası yaparken atların ikisinden de bir uyarı hı-

nltısı gelmemişti. Will'in nabzı birkaç dakika içinde normal seyrine döndü ve yorgunluğu nedeniyle hayal gördüğüne karar verdi. Davetsiz misafirin Gece Savaşçısı'na benziyor olması da genç Orman Muhafızı'nı, suretin hayal gücünün eseri olduğu konusunda ikna etmiş, hatta kendini bir budala gibi hissetmesine neden olmuştu.

Saks bıçağını alıp, kınını belindeki yerine taktı. Nemini sildiği pelerinini giydi ve ok kılıfını omzuna atarak yayını eline aldı.

"Hayal gücü ya da gerçek, fark etmez," dedi usulca, "burada bir dakika daha kalmayacağım."

Abelard'ın kayışlarını sıkıp, sırtına atladı. Vurucu'nun ipinden çekerek, peşi sıra gelmekte olan Çekici ile birlikte, geçici mola yerinden hızla uzaklaşmaya başladı. Tüyleri diken diken olmaya başladıysa da dönüp bir kez olsun arkasına bakmadı.

Ardında, karanlıkların içindeki tepenin kadim ve görünmez sakini, mekânına izinsiz giren bir diğer yabancıyı kovmuş olmanın mutluluğuyla, sessizce ebedi istirahatgâhına çekildi.

OTUZ

Kampta kalan Horace açısından zaman çok ağır ilerliyordu. Halt, çoğunlukla kımıldamadan yatıyordu. Arada sırada canlanıp başını savuruyor ve dönüp, hiçbir anlamı olmayan kelimeler mırıldanıyordu.

Horace, mırıltıların arasında birkaç kez Will'in, bir kez de kendisinin adını duymuştu. Fakat Halt'un zihni, genellikle çok uzaklara ve çok uzun zaman öncesine saplanıp kalmış gibi duruyordu. Horace'ın daha önce hiç duymadığı isim ve mekânlardan söz ediyordu.

Halt, mırıldanmaya başlar başlamaz, Horace hemen koşup yanına diz çöküyordu. Ilık su dolu bir kâsede her zaman bir sürü bez parçası bulunduruyordu çünkü Halt'un başını savurup dönmelerinin, genellikle ateşinin yükselmesiyle aynı anlara denk geldiğini fark etmişti. Yüzü, her ne kadar ilk günkü kadar kuru ve sıcak değilse de, Halt'un sıkıntılı bir durumda olduğu anlaşılıyordu. Horace tecrübeli Orman Muhafızı'nın yüzünü ve alnını ıslak bezlerle silerken, bir yandan da sözsüz, huzur verici bir şarkı mırıldanıyordu. Halt, bunun üzerine bir parça olsun rahatlıyor ve birkaç dakika sonra da yeniden derin, tasasız bir uykuya dalıyordu.

Bilinci düzensiz aralıklarla açılıyor ve uyanıyordu. Genellikle kim ve nerede olduğunu, başına neler geldiğini hatırlıyordu. Horace, bu anlarda fırsatı değerlendirip, bir şeyler yemesi için Halt'u ikna etme turlarına başlıyordu. Tütsülenmiş etlerin bir kısmını kullanarak lezzetli bir çorba daha yapmıştı. Halt'un beslenmeye ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Orman Muhafızı, her uyanışında daha bitkin görünüyordu. Sesi incelmiş, küçük bir çocuğunkini andırmaya başlamıştı.

Bir defasında, bir saati aşkın bir süre boyunca uyanık kalarak Horace'ın iyice umutlanmasını sağlamıştı. Horace bu zamanı, Halt'tan nemli adını verdiği ekmeğin tarifini alarak değerlendirmişti. Oldukça basitti aslında: un, su ve tuz karışımı yoğrularak bir saat kadar közlerin altında tutuluyordu. Horace, ekmeği hazırladığında Halt, ne yazık ki yeniden uykuya dalmıştı. Genç savaşçı avunmak için sıcak ekmeği kendi başına yemeye başladı. Kendi kendini, kalın ve hamurumsu ekmeğin lezzetli olduğuna ikna etti.

Zırhını temizleyip, silahlarının uçlarını biledi. Aslında yeterince keskindiler ama devamlı ilgi göstermemesi halinde, hızla paslanacaklarının farkındaydı. Birkaç saat boyunca, gömleği terden sırılsıklam oluncaya kadar kılıç talimi yaptı. Bu esnada kulakları, yalnızca birkaç metre ötesinde hareketsiz yatmakta olan Orman Muhafızı'ndan gelecek en küçük bir sesi bile duyabilmek için ardına dek açılmıştı.

Will'in nerede olduğunu ve ne kadar ilerlediğini merak ediyordu. Orman Muhafızı atlarının yorulmak bilmeden olağanüstü mesafeleri geride bırakabileceklerini biliyordu. Fakat Will'in dönüş yolculuğu için de hazırlık yapması gerekiyordu. Atları gidiş ve dönüş arasında dinlendirecek çok az zaman

olacaktı. Tüm enerjilerini gidiş yolunda harcamayı göze alamazdı.

Horace haritaya bir göz atarak, Will'in izleyeceği yolu ve nerede olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Fakat boşuna uğraşıyordu. Çok fazla sayıda belirsizlik söz konusuydu. Geçitler tıkanmış ya da tahrip edilmiş; nehirler, yağmur nedeniyle taşmış olabilirdi. Seyahat eden kişiyi bilmediği topraklarda yarı yolda bırakacak bu tür bir düzine unsur bulabilirdi. Will, üç gün içinde döneceğini söylemişti. Bu da onun, Macindaw'a ve Malcolm'un kulübesine ev sahipliği yapan Grimsdell Ormanı'na bir günden biraz daha uzun bir sürede varmayı planladığı anlamına geliyordu. Dönüş yolculuğu daha uzun sürecekti. Malcolm'dan Will gibi aralıksız at sürmesini bekleyemezlerdi. Will, aradaki geceyi bütünüyle dinlenerek geçirecekleri, at sırtında iki günlük bir yolculuk planlamıştı. Yaşlı şifacının zorlanacağı belliydi ama bir şekilde idare etmeleri gerekiyordu.

Horace, odunlarının azaldığını fark etti. En azından yapacak bir şey çıkmıştı. Halt'a bir göz attı ve birkaç dakika boyunca kımıldamadan yatan tecrübeli Orman Muhafızı'nı izledi. Baltayı ve odunları sardığı brandayı alarak iki yüz, üç yüz metre ötedeki küçük koruluğa yollandı. Koruda ateşi besleyecek çok sayıda kuru dal bulunuyordu.

Yeterince çıra topladıktan sonra, bulduğu ağır odunları hızlı balta darbeleriyle taşınabilecek parçalara ayırdı. Arada bir durup arkasını dönerek, kampa bir göz atıyordu. İçin için yanmakta olan ateşin yanındaki hareketsiz şekli seçebiliyordu. Halt bir çığlık atsa, büyük ihtimalle bu mesafeden onu duyamazdı. Aradaki kamp ateşi, sesin ona kadar gelmesini engelleyecekti.

Yemek pişirmek için çalı çırpı ve uzun gece boyunca yanacak ağır kütüklerden yeterince topladığına kanaat getirdi ve odunları sağlam brandanın içine yerleştirip, etraflarını sardı. Baltasını omzuna atarak, brandayı kaldırdı ve kampa döndü.

Halt, hâlâ uyuyordu ve Horace'ın görebildiği kadarıyla, yokluğunda yerinden kıpırdamamıştı bile. Genç savaşçı, içten içe, döndüğünde Halt'u uyanmış ve iyileşmiş bir şekilde –ya da en azından iyileşme yolunda ilerlerken– bulacağını hayal etmişti. Ateşin yanındaki sessiz, hareketsiz şekil, yüreğinin kederle dolmasına neden oldu.

Karamsar bir ifadeyle çömelerek minik dallarla közleri besledi ve bir süre sonra ateşten ufak tefek alevler yükselmeye başladı. Kahve cezvesi, gün içinde yapmış olduğu kahvenin artıklarını temizledikten sonra bırakmış olduğu yerde, ters yüz olmuş şekilde duruyordu. Cezveyi doldurup kaynamaya bıraktı ve erzak torbasından, kahve kesesine uzandı.

Minik, pamuklu keseyi şöyle bir salladı. Neredeyse yarı yarıya boşalmıştı ve bu ıssız yerde nereden kahve bulacaklarına dair hiçbir fikri yoktu.

"İdareli kullansam iyi olacak," dedi yüksek sesle. Will ayrıldığından beri kendi kendine konuşmaya başlamıştı. Etrafında sesini duyacak kimse yoktu ne de olsa. "Döndüğünde Will'e ikram edecek kahvemiz kalsın."

Su kaynayıp, cezveden buharlar yükselmeye başlayınca, avcunun içiyle her zamankine kıyasla daha az miktarda kahve alarak kaynar suyun içine serpti.

Cezveyi, kahvenin demlenmesi için alevlerden uzak bir

noktaya koydu. Kapağı sıkıca kapalı olmasına rağmen, cezveden o bildik, nefis kokular yükselmeye başlamıştı.

Daha sonradan, Halt'u uyandıran şeyin kahvenin kokusu olup olmadığını merak edecekti. Orman Muhafızı'nın ağzından çıkan ilk sözlere bakılırsa, öyle olmalıydı.

"Hazır olduğunda ben de bir fincan içerim."

Horace, Halt'un ani sesiyle irkilerek arkasını döndü. Halt, son uyanık olduğu zamana göre daha güçlü ve olumlu bir sesle konuşuyordu. Horace, yanına yaklaşarak Orman Muhafızı'nın sağ elini tuttu.

"Halt! Uyanmışsın! Kendini nasıl hissediyorsun?"

Halt, hemen bir cevap vermedi. Üstüne doğru eğilmekte olan şekle şöyle bir baktıktan sonra başını bir parça kaldırmaya çalışsa da, başarısız olunca vazgeçti.

"Kimsin?" dedi. "Bir şekilde seçemiyorum seni. Yoksa kafama bir darbe mi aldım?"

"Benim, Halt. Ve hayır, sen..." Horace açıklamalarına devam edemeden, Halt yeniden konuşmaya başlamıştı. Gür bir sesle konuşmasına rağmen, Halt'un iyice uzaklara gitmiş olduğunu fark eden Horace'ın yüreği burkuldu.

"Şu lanet Thorgan yaptı, değil mi? Sopasıyla. Üstüme çullanıncaya kadar orada olduğunu anlamadım."

Horace, şaşkınlıkla hafifçe geriledi. Thorgan mı? O ismi daha önce, Redmont'ta küçük bir oğlan çocuğuyken duymuşluğu vardı. Tüm Araluen'de bilinen bir cesaret ve sadakat hikâyesiydi bu. Orman Muhafızı Birliği efsanesinin, halkın gönlüne yerleşmesinde büyük katkısı olmuştu.

Uzun yıllar önce, Araluen'in kuzeydoğu bölgesinde Topuzcu Thorgan adında, etrafına korku salan bir haydut yaşıyordu. Canilerden oluşan çetesiyle birlikte, gezginleri soyup katlediyor ve hatta küçük köyleri yağmalayıp, gittikleri her yere yıkım götürüyorlardı. Thorgan'ın lakabı, silah olarak kullandığı muazzam büyüklükteki topuzdan geliyordu.

Orman Muhafızları Birliği'ni yeniden canlandırıp toparlayan Halt ve Crowley, çetenin kökünü kazımaya ve Thorgan'ı, Kral Duncan'ın mahkemesine çıkarmaya ant içmişlerdi. Günlerden bir gün, Crowley, ormanda Thorgan'ın üç adamı tarafından pusuya düşürülmüş, hayatta kalabilmek için çaresizce savaş vermeye başlamıştı. Halt, arkadaşının yardımına koşmuş; haydutlardan ikisini okuyla vurmuş, diğerini ise saks bıçağıyla saf dışı bırakmıştı. Ancak Crowley'yi koruyacağım derken, ağaçların arasında saklanmakta olan Thorgan'ı görmemişti. Devasa haydut, birden üstüne atlayarak kocaman topuzuyla ona doğru muazzam bir darbe savurmuştu. Halt, neyse ki son anda bir kedi çevikliğiyle yana kayarak, bu öldürücü hamleden kurtulsa da hafifçe başından yaralanmıştı. Crowley'nin ayaklarının dibine düşüp bayılmadan önce, saks bıçağını kabzasına dek Thorgan'ın vücuduna saplamayı başarmıştı. O anda bile arkadaşını korumaya çalışmıştı.

İki arkadaş, saatler sonra Duncan'ın süvari devriyeleri tarafından bulunmuştu. Her ikisi de baygındı ve birbirlerine sarılmışlardı. Thorgan'ın kaburgalarına saks bıçağı saplı cesedi ise, hemen yakınlardaki bir ağacın gövdesine yaslanmış halde bulunmuştu. Haydutun yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Halt'un hâlihazırda aklından geçmekte olan olay da buydu. Takip eden sözleri, Horace'ın şüphelerini doğruladı.

"İyi misin, Crowley? Çok geç kaldığımı sandım, eski dostum. Umarım seni hayal kırıklığına uğratmamışımdır."

Crowley mi? Horace, kederle Halt'un kendisini, Orman Muhafızı Birliği Komutanı ile karıştırdığını fark etti. Tecrübeli Orman Muhafızı'nı ikna etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Aklı başında olsa zaten saçmaladığının farkına varırdı. Horace, arkadaşının elini sıktı.

"Sen beni asla hayal kırıklığına uğratmazsın ki."

Halt, gülümseyerek gözlerini kapattı. Bir an sonra yeniden açtığı gözlerinden tuhaf bir huzur hissi yayılıyordu.

"Bu kez başarabileceğimden emin değilim, Crowley," dedi gerçekçi bir sesle. Horace kalbinin kederle sıkıştığını hissetti; sözlerinden çok, Halt'un kullandığı kabullenmişlik dolu ses tonu etkilemişti onu.

"Başaracaksın, Halt. Tabii ki başaracaksın! Sana ihtiyacımız var. Benim sana ihtiyacım var."

Ancak Halt, yeniden gülümsemeye başlamıştı. Duyduklarına inanmadığını belli eden, kederli, küçük bir tebessümdü yüzündeki.

"Uzun zaman oldu, değil mi? Sen çok iyi bir arkadaş oldun hep."

"Halt..." diye başladı Horace ama Orman Muhafızı, elini kaldırıp onu susturdu.

"Dur. Fazla zamanım kalmamış olabilir, Crowley. Sana söylemek istediğim birkaç şey var..." Susup derin bir nefes aldı ve gücünü topladı. Horace, o korkunç anda Halt'un yeniden sızıp gittiğini sandı. Ama Halt, sözlerine devam etti.

"İyi misin, Crowley? Çok geç kaldığımı sandım, eski dostum. Umarım seni hayal kırıklığına uğratmamışımdır."

Crowley mi? Horace, kederle Halt'un kendisini, Orman Muhafızı Birliği Komutanı ile karıştırdığını fark etti. Tecrübeli Orman Muhafızı'nı ikna etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Aklı başında olsa zaten saçmaladığının farkına varırdı. Horace, arkadaşının elini sıktı.

"Sen beni asla hayal kırıklığına uğratmazsın ki."

Halt, gülümseyerek gözlerini kapattı. Bir an sonra yeniden açtığı gözlerinden tuhaf bir huzur hissi yayılıyordu.

"Bu kez başarabileceğimden emin değilim, Crowley," dedi gerçekçi bir sesle. Horace kalbinin kederle sıkıştığını hissetti; sözlerinden çok, Halt'un kullandığı kabullenmişlik dolu ses tonu etkilemişti onu.

"Başaracaksın, Halt. Tabii ki başaracaksın! Sana ihtiyacımız var. Benim sana ihtiyacım var."

Ancak Halt, yeniden gülümsemeye başlamıştı. Duyduklarına inanmadığını belli eden, kederli, küçük bir tebessümdü yüzündeki.

"Uzun zaman oldu, değil mi? Sen çok iyi bir arkadaş oldun hep."

"Halt..." diye başladı Horace ama Orman Muhafızı, elini kaldırıp onu susturdu.

"Dur. Fazla zamanım kalmamış olabilir, Crowley. Sana söylemek istediğim birkaç şey var..." Susup derin bir nefes aldı ve gücünü topladı. Horace, o korkunç anda Halt'un yeniden sızıp gittiğini sandı. Ama Halt, sözlerine devam etti.

"Çocuğa göz kulak ol, Crowley, tamam mı?"

Horace, Halt'un Will'den söz ettiğini anlamıştı. Halt, zaman ve olaylara dair bilincini yitirmişti. Fakat Horace'la yüz yüze gelmenin yolunu arıyordu. Belli ki karşısındakinin kim olduğunu görmüyor ve kendisine cevap vermesini bekliyordu.

"Crowley? Orada mısın hâlâ?"

"Buradayım, Halt," dedi Horace. Boğazına oturan sert yumruya rağmen yutkundu. Gözlerinden boşanmak için can atan yaşları, güçlükle zaptediyordu.

"Buradayım. Çocuğu kollarım ben, endişe etme." Halt'u kandırdığı için suçluluk hissetti ama böylesi daha iyi olacaktı. Halt, bir an "Crowley" onu duymadı diye düşünüp, huzursuzlanmıştı. Horace cevap verince bir parça rahatladı.

"Gittin sandım," dedi Halt ve alaycı tebessümlerinden birini daha takınarak ekledi, "belki de ben gittim sandım." Sözleri aklına gelince tebessümü kayboldu. "Çocuk gelmiş geçmiş en başarılı Orman Muhafızı olabilir, biliyorsun."

Horace başını eğdi ama bir cevap vermesi gerektiğinin farkındaydı. Halt'u konuşturmaya devam etmeliydi. Konuşuyorsa yaşıyor demekti. Horace'ın tek bildiği buydu.

"Harika bir ustaya sahipti," diye cevap verdi genç savaşçı çatlayan bir sesle.

Halt, yorgun elini kayıtsızca salladı. "Bir şey öğretmeme gerek yoktu ki. Ben onun için sadece yol gösterici oldum." Uzun bir sessizliğin ardından ekledi. "Horace da öyle. O da iyi bir çocuk. Onu da kolla. Will ile birlikte... bu Krallığın geleceği olabilirler."

Horace, daha fazla konuşamadı. Tüm benliği bir keder dalgasıyla kaplanmıştı ama aynı zamanda gurur da duyuyordu. Halt'un, onun hakkında bu şekilde konuşması gururunu okşamıştı. Bir şey söyleyemediği için Orman Muhafızı'nın elini bir kez daha sıktı. Halt, yeni bir çabayla başını yastıktan birkaç santim kaldırmayı başardı.

"Bir şey daha var... Pauline'e de ki..." Tereddüt etti ve Horace az kalsın müdahale edecekti ki Halt, devam etmeyi başardı. "Şey... neyse, boş ver. Hiçbir zaman bir başkasını sevmeyeceğimi zaten biliyor."

Harcadığı bu son çaba Halt'u yormuştu ve gözleri usulca kapandı. Horace üzüntüyle çığlık atacak oldu ama kır sakallı Orman Muhafızı'nın göğsünün inip kalktığını fark etti. Halt, yavaş yavaş nefes alıyordu ama sonuçta hâlâ nefes alıyordu. Hâlâ hayattaydı.

Horace, başını önüne eğerek ağlamaya başladı. Korkudandı belki. Ya da çektiği acıdandı. Belki de arkadaşının hâlâ hayatta olmasından dolayı rahatladığı içindi.

Belki de üçü nedeniyle birden ağlıyordu.

OTUZ BİR

Will, bitkin bir şekilde sırtına yığıldığı Abelard'ı, dizginlerini çekerek durdurdu. Höyüklerden sonraki yolculuğa dair pek bir şey hatırlamıyordu; iki saat boyunca sabit, disiplinli adımlarla at sürmüş, ardından on beş dakika boyunca yürümüş ve yedek atına binerek, aynı tempoda yoluna devam etmişti. İki kez durup kısa molalar vermiş ama bir daha uyumaya kalkışmamıştı. Molalar, bir nebze olsun kendine gelmesini sağladılarsa da kaslarındaki ağrılar iyice belirginleşmişti. Yola her koyuluşunda, atının sırtındaki rahatsız konumuna alışıncaya dek acı dolu dakikalar geçiriyordu.

Yolculuğu artık bitmek üzereydi. En azından ilk bölümü. Sol tarafında yükselen devasa Macindaw Şatosu'nu görebiliyordu. Grimsdell Ormanı'nın başlangıcını işaret eden karanlık ise sağında kalıyordu.

Bir an, içinden atını şatoya doğru sürmek geldi. Orada sıcak bir şekilde karşılanacağından emindi. Sıcak yemek, sıcak bir banyo ve yumuşak bir yatak. Abelard'a bir göz attı. Ufak tefek hayvan, başını eğmiş, yorgun bir halde bekliyordu. İki saattir sırtında yük taşımayan Çekici ise biraz daha iyi durumdayd

ama o da yorulmuştu. O ana dek yanlarında serbestçe koşturmuş olan Vurucu bile bitap düşmüş olmalıydı. Şatoya gitmesi halinde, atlar da karınlarını doyurup, susuzluklarını giderdikten sonra ahırda dinlenebilirlerdi.

Şatoda gücünü toplarken, Malcolm'u bulması için bir haberci gönderebilirdi. *Şatonun efendisi Orman, yaşlı şifacıyla nasıl iletişim kuracağını mutlaka biliyordur*, diye düşündü. Sadece birkaç saat. Bir zararı olmazdı ya?

Bu düşünce, gerçekten de aklını çelmeyi başarmıştı. Atının sırtında oturmakta güçlük çektiğini ve gözlerini açık tutmanın giderek zorlaştığını fark etti. Her an yere düşebilirdi ve tekrar ayağa kalkacak gücü kendinde bulamayabilirdi.

Silkinerek başını sertçe savurdu ve vücudunu saran uyuşukluktan kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı.

"Hayır!" dedi aniden. Abelard'ın kulakları dikildi ve başı yukarı kalktı. *Göründüğü kadar yorgun değilmiş demek ki*, diye düşündü Will. Hayvan, yalnızca daha zorlu zamanlarda kullanmak üzere enerjisini saklıyordu.

Will içten içe, Macindaw'a gitmeye karar vermesi halinde gecikeceğinin –birkaç saati aşan bir gecikme olacaktı bu– farkındaydı. Durumu oradakilere izah etmesi, sorulacak yüzlerce soruyu yanıtlaması ve Orman'ı, Malcolm'u bulması için bir haberci göndermeye ikna etmesi gerekecekti.

Habercinin, şifacının kulübesini bulacağı varsayıldığında bile –ki Will'in, Orman'ın şifacıyla bir şekilde irtibata geçebildiğine dair yürüttüğü tahminleri dışında bu ihtimalin de gerçekleşeceği kesin değildi– bu sefer de Malcolm'u durumun aciliyetine ikna etmesi gerekecekti. Will'in bizzat kapı-

sına gelmemiş olması, şifacının ikna olmasını zorlaştıracaktı. Gecikmeler birbirini kovalayacak ve nihayetinde karanlık basacağından, yola çıkmak için geç kalınacaktı. Bu da Will'in saatlerine mal olacaktı. Halt'un o kadar zamanı olmadığının farkındaydı. Halt, sırf çırağı kuş tüyü bir yatakta birkaç saat dinlenmeyi ustasının hayatından önemli gördüğü için hayatını kaybedebilirdi.

Malcolm'un yanına bizzat gidip durumu izah ederse, her şey daha hızlı gelişecekti. Şifacının, işlerini bırakıp hiç tanımadığı birine yardımcı olmak için iki günlük at yolculuğuna çıkmak konusunda tereddüt etmesi halinde ise, Will onu ensesinden yakaladığı gibi peşi sıra sürükleyecekti.

Kararını verince, atının sırtında hafifçe doğruldu ve Abelard'ı Grimsdell Ormanı'na doğru döndürdü.

Bölgeye son gelişinin ardından epeyce zaman geçmişti, ama yavaş yavaş araziyi hatırlamaya başlıyordu. Malcolm'un evini –ya da o zaman sandıkları şekliyle, Malkallam'ın ininikeşfe çıktıkları zaman Alyss'le buluştukları noktadan geçti. Zamanında, ağaçların arasındaki o minik açıklıkta beklemiş ve yaptığı atışla Jack Buttle denen katili bacağının üst kısmından vurmuştu.

"Daha yukarı nişan almalıydım," diye mırıldandı.

Abelard'ın kulakları seğirdi. *O da neydi öyle?*

Abelard'ın, Halt'un yokluğunda görüşlerini Will ile paylaşma kararı aldığı anlaşılıyordu. Belki de aralarında sıcak bir bağ oluşmuştu ve Will artık hayvanın zihninden geçenleri anlayabiliyordu.

"Bir şey yok," dedi. "Aldırma sen bana."

Kaskatı olmuş bir halde atından inerek, acıyla sızlandı. Abelard'ın kayışlarını gevşetip boynunu okşadı.

"Aferin, oğlum," dedi. "İyi iş çıkardın."

Açıklık çimlerle kaplıydı. Vurucu'yu genç bir fidana bağladı. Uzun ipleri, iriyarı hayvana hareket etme ve acıkması halinde otlama imkânı verecekti. Tabii ki Abelard'ı bağlaması gerekmiyordu. Will, avcu dışarı bakacak şekilde elini kaldırarak toprağı işaret etti.

"Burada kal," dedi usulca. Hayvan, anladığını belli edercesine kafasını şöyle bir savurdu.

Will, Grimsdell Ormanı'nı kaplayan anlamsız karmaşa boyunca Çekici'nin sırtında yol almak istiyordu. Malcolm'un kulübesini bulabileceğinden tam olarak emin değildi. Eski patikalar, orman tarafından işgal edilmiş ve yeni patikalar ortaya çıkmış olabilirdi. Yolu bildiğini sanıyordu aslında ama Çekici'nin sezgilerinin de ona büyük faydası dokunacaktı. Aklına Gölge adlı köpek geldi ve hayvanın o an yanında olmasını diledi. Köpeğin, Malcolm'un kulübesini hemen bulacağı kesindi.

Çekici'nin eyer kayışlarını sıkıp, sırtına bindi. Gergin kasları sızlanıp canını yakınca bir kez daha acıyla inledi. Etraflarını saran ağaç örtüsüne bakarak, tereddüt etti. Ağaçların arasındaki belli belirsiz yolu seçebiliyordu. Alyss ile ormana son gelişlerinde takip ettikleri patikanın bu olduğundan emindi.

"Hadi gidelim," dedi ve Grimsdell Ormanı'na adımlarını attılar.

Patikanın, küçük orman hayvanlarınca açılmış olduğu anlaşılıyordu. Yerden bir buçuk metre yukarısı, Will'in

ilerlemesini engellemek üzere ittifak kurmuş gibi gözüken ağaç dalları, sarmaşıklarla doluydu. Bir yapıştılar mı bırakmayan sarmaşıklara dolanmamaya dikkat etti.

Ağaçlar öylesine sıktı ki, güneş görünmüyordu ve orman zeminine yalnızca dalların arasından sızmayı başaran birkaç ışık huzmesi ulaşabiliyordu. Güneşin hangi yönde olduğunu bilemeden bu yarı gölgelik, karanlık âlemde atını sürmeye devam etti ve çabucak yön duygusunu kaybetti. Kilometrelerce ötedeki çantasında bıraktığı pusulası aklına gelince, üzüntüyle hayıflandı. Yaralı ustasına yardım getirmek için acele etmişti. Grimsdell Ormanı'nın karmakarışık bir yer olduğunu unutmuş ve yolunu bir kez daha bulabileceğine körlemesine inanmıştı.

Çekici'nin de benzer bir şaşkınlık içinde olduğunu hissetti; güneşi göremediği ve yönünü tayin edemediği için oluyordu tüm bunlar. Takip ettikleri patika, kıvrılıp bükülüyor ve geri dönüyordu. Dolayısıyla birkaç dakika sonunda, ne yöne doğru gittiklerini bilmesine imkân kalmamıştı. Ellerinden gelen tek şey, yola devam etmekti.

"En azından bu kez Malcolm'un öcüleri ile uğraşmamız gerekmiyor," dedi.

Ormana aylar önce ilk girdiğinde, Malcolm'un patikanın her iki yanına dizdiği ürpertici işaretlerle bir görünüp, bir kaybolan ses ve ışık çakmaları onu karşılamıştı. Bunların hiçbiri görünürde yoktu. Aklına gelen bu düşünce, muhtemelen Malcolm'un artık ormanda kendisini daha güvende hissettiğinin bir belirtisiydi. Belki de ağaçların arasında gözcüleri de bulunmuyor olabilirdi artık; fakat bu durum, maalesef Will'in aleyhine işliyordu. Orman Muhafızı Will'in

ormana girdiğine dair haberlerin kulağına gitmesi halinde, Malcolm'un, çocuğu Şifacının Açıklığı'na getirecek bir rehber göndereceği kesindi. Fakat ağaçların arasına artık gözcü yerleştirilmiyorsa, Will'in bütün gün amaçsızca ormanda dolanması işten bile değildi.

Patikanın hafifçe genişlediği bir noktada dizginleri usulca çekerek Çekici'yi durdurdu. Ne konumda olduklarını anlamaya çalışarak kımıldamadan bekledi. Birkaç saniye sonra gerçeği kabullenmek zorunda kaldı. Kaybolmuşlardı. En azından, Will kaybolmuştu.

"Nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı?" diye sordu Çekici'ye doğru eğilerek. Hayvan kafasını geriye doğru savurarak, tereddütle sertçe kişnedi. Çekici'nin olağanüstü sezgileri, bu kez yenilgiye uğramıştı.

"Açıklığın çok uzağında olamayız," dedi Will umutla. Ama aslına bakılırsa, son bir saat içinde tamamen yanlış yöne gidiyor olmaları da bir ihtimaldi. Yol üstünde ona tanıdık gelen herhangi bir işaret görmemişti. Durup bakışlarını, etraflarını saran ağaçlar boyunca gezdirdi. Kukuletasını geriye atarak konumlarına dair bir ipucu verebilecek herhangi bir ses duymayı bekledi.

Ve kurbağa seslerini duydu.

Çok sayıda kurbağa vıraklıyordu.

"Dinle!" dedi aceleyle ve Çekici'ye inatçı vıraklamaların geldiği yönü işaret etti. Hayvanın kulakları dikildi ve sesleri takip etmek üzere başını çevirdi. Vıraklamaları o da duyuyordu.

"Bul onları," diye emretti Will. Çekici, görev bilinciyle ağaçların arasına daldı ve fidanlara sürtünüp, alçaktaki çalıları ezip geçerek bir diğer patikaya çıktı. Biraz önce üstünde

oldukları patikadan yalnızca on metre uzaklaşmışlardı ve bu yeni yolun diğerine göre çok daha fazla kullanılmış olduğu anlaşılıyordu. Yol, birkaç metre ileride, kurbağa vıraklamalarından uzaklaşacak şekilde kıvrılıyordu.

Çekici, giderek artan bir kararlılıkla öne doğru atıldı. Ağaçların bir anda yol vermesiyle birlikte kendilerini geniş, kara bir su birikintisinin yanında buldular.

"Grimsdell Bataklığı," dedi Will zafer kazanmış bir sesle. Bataklıkla Şifacının Açıklığı arasındaki mesafenin on dakika bile sürmediğini biliyordu. Ancak hangi yöne doğru on dakika? Kara bataklık tanıdıktı belki ama bataklığın kıyısına çıktıkları yer ona tanıdık gelmiyordu. Bataklık, görüş alanlarından çıktığı an ormanda bir kez daha kaybolmaları işten bile değildi.

Çekici, dönerek sahibine bir göz attı. *İşte sana kurbağalar. Ben payıma düşeni yaptım.*

Will, hayvanın boynunu minnettarlıkla okşadı. "Aferin oğlum. Artık benim de bir işe yarama vaktim geldi."

Aklına bir fikir gelmişti. Parmaklarını ağzının iki kenarına yerleştirip tiz, yırtıcı bir ıslık çaldı. Çekici, bu beklenmedik sesle irkildi.

"Affedersin," dedi Will. "Bir daha çalacağım."

Bir kez daha, uzun, gürültülü ve tiz bir ıslık çaldı. Islık sesi, etraflarını saran karanlık orman tarafından yutulmuş gibiydi. Will, içinden saniyeleri sayarak bir dakika geçmesini bekledikten sonra, bir kez daha ıslık çaldı.

Birer dakikalık aralıklarla aynı işlemi dört kez tekrar etti. Her defasında etraflarındaki ağaçları tarıyor, fikrinin işe yaramasını umut ediyordu.

Parmaklarını yedinci kez ıslık çalmak üzere ağzına yerleştiriyordu ki, yakınlardaki çalılardan bir hışırtı geldi. Çekici'nin uyarı dolu hırıltısı, hızla bir selamlama ünlemine dönüştü. Bir an sonra, önlerinde siyah-beyaz çizgili, yerden bitme bir şekil belirdi. Beyaz uçlu, ağır kuyruğunu hoş geldiniz dercesine sağa sola oynatıyordu.

Will acıyla atından inerek hayvanın yanına geldi ve köpeklerin hoşuna gittiğini bildiği şekilde, hayvanın çenesinin altını ve başındaki yumuşak tüyleri okşamaya başladı. Köpek başını kaldırıp keyiften yarı yarıya kapanmış, biri kahverengi, diğeri ise tuhaf bir mavi renkteki gözleriyle Will'e baktı.

"Merhaba, Gölge," dedi Will. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

OTUZ İKİ

Bacarı, yerleştiği sırtın tepesinden küçük kampı izliyordu. Genç okçunun neden atına binip uzaklaştığını merak ediyordu. Takipten vaz mı geçmişti acaba? Başını iki yana salladı. Vazgeçmek, bu üçlünün daha önce gözlemlediği tavırlarına uyan bir hareket değildi. Yerel bir aktar ya da şifacı aramaya gitmişti belli ki.

Sakallı, artık ölüm döşeğinde olmalıydı. Bacari, adamın attığı çığlığı ve yayı yere düşünce çıkan tıngırtıyı kulaklarıyla duymuştu. Bu da ona, fırlattığı okun rakibini en azından yaralamış olduğunu söylüyordu.

Okuna sürmüş olduğu zehir söz konusu olduğunda, minik bir yara bile ölümcül olabiliyordu. Sakallı yabancının bu kadar dayanabilmiş olması bile şaşırtıcıydı. Zehrin etkilerine şimdiye dek karşı koyabildiğine göre, son derece güçlü bir vücudu olmalıydı. Cenevizalı, zalim bir ifadeyle gülümsedi. Genç adamın, şifacı arama çabaları boşa çıkacaktı. Taşralı iksir tüccarlarının, o zehrin nasıl etkisiz hale getirileceğini bilmelerine imkân yoktu. *Hatta büyük şehirlerdekilerden de çok azı biliyordur*, diye ekledi kendi kendine.

Buraya kadar sorun yok, diye düşündü. Fakat Tennyson'ın

yerel müritleriyle buluşma ayarladığı kamp alanıyla aralarında, at sırtında dört saatlik bir mesafe bile yoktu. Takipçileri, peşlerinden gelmeye devam ederlerse, yarım günlük yolun ardından onlara yetişeceklerdi. Marisi'nin boğulmuş ormanda öldürüldüğü gerçeği göz önüne alındığında, işlerin onlar açısından hiç de iyiye gitmediği ortadaydı. Sakallı, yollarından çekilmiş olsa bile, iki genç rakibiyle yüzleşmek, Bacari'nin hiç de tercih etmediği bir ihtimaldi.

Birkaç saniye boyunca, menzile girip tatar yayıyla genç savaşçıya saldırma fikrini aklında tarttı ama bundan hemen vazgeçti. Düşmanının, onu kolayca görebileceği çıplak araziden geçmesi gerekecekti. Atışını kaçırması halinde, silahşorla yüzleşmek zorunda kalacaktı ve çocuğun ne kadar yetenekli olduğuna Hiberniya'da şahit olmuştu. Ayrıca genç okçunun ne zaman döneceğine dair bir fikri de bulunmuyordu. *Olmaz,* diye kararını verdi. En iyisi onları kendi hallerine bırakmaktı. Acil bir tehlike arz etmiyorlardı ve suikastçının öncelikleri de değişiyordu.

Gidip Tennyson'a rapor verme zamanı, diye düşündü. Sözde peygamberin emrinde geçirdiği zamanı sonlandırma kararı almıştı. Fakat ayrılmadan önce, Tennyson'ın Hiberniya'dan getirdikleri altın ve değerli taşları nerede sakladığını keşfetmesi gerekiyordu. O yüzden şimdilik sadık koruma rolünü oynamaya devam edecekti.

Bacari, geniş bir alana yayılan kamp yerine vardığında, kafiledeki insan sayısının şimdiden artmış olduğunu fark etti. Arala-

rına elliden fazla insan katılmış olmalıydı. Ağır adımlarla kampın içinden geçerek, Tennyson'ın çadırına ulaştı. Basit branda çadırın, yerini etkileyici, büyük bir otağa bırakmış olduğunu fark edince gülümsedi. Yeni müritlerin, yanlarında çeşitli malzemelerle geldikleri anlaşılıyordu.

Otağın dışında, beyaz cübbelilerden biri nöbet tutuyordu. Bacari, atından inip dimdik bir şekilde girişe yönelince, nöbetçi de içeri girmesini engelleyecekmişçesine toparlandı. Bacari, adama gülümsedi ancak tebessümünde, kızdırılmaması gereken biri olduğunu belli eden bir ifade vardı. Nöbetçi aceleyle çekilerek, içeri girmesini işaret etti.

Tennyson, katlanır bir masanın önüne oturmuş, uzun bir kâğıt parçasına bir şeyler karalıyordu. Bacari'nin habersizce içeri girmesi üzerine, sıkıntılı bir ifadeyle yüzünü parşömenden kaldırdı.

"Kapıyı vurmaz mısın sen hiç?" diye sordu asık bir suratla.

Cenevizalı, branda duvarlarda çalabileceği bir kapı arıyormuşçasına etrafına bakındı. Tennyson, adama gönülsüzce karşısındaki katlanır sandalyeyi işaret etti.

"Evet, rapor ver bakalım," dedi. Son kelimeleri ekleyerek yazısını tamamladı.

"Durdular," dedi Bacari. *Bu, Tennyson'ın ilgisini çekmiş olmalı,* diye düşündü. İrikıyım adam, tüy kalemini bırakarak başını kaldırdı.

"Durdular mı? Nerede?"

"At sırtında dört ya da beş saatlik mesafede. Yaşlı olan hastalandı. Yakında ölecek."

"Bundan emin misin?" diye araya girdi Tennyson.

"Evet. Zehir kanına karışmıştır. İki gündür battaniyelerin altında yatıyor. Kımıldadığını bile görmedim. Kurtulmasına imkân yok. Kimsenin yok."

Tennyson, birkaç kez başını salladı. Dudaklarında zalim bir tebessüm belirdi. "Güzel," dedi. "Umarım acılar içinde ölür."

"Ölecek," diye Tennyson'ı temin etti Bacari.

"Ya diğerleri? Genç çocuklar?"

Bacari'nin kaşları çatıldı. "Bir tanesi ayrıldı. Diğeri ise kır sakallının yanında."

"Ne demek ayrıldı?" diye sordu Tennyson ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Ayrıldı demek işte," dedi küstahlaşan Bacari. "Oradan uzaklaştı. Diğeri geride kaldı. Sakallıyla ilgileniyora benziyor."

Tennyson ayağa fırlayıp, çadır boyunca ileri geri yürümeye başladı. Aklından, öğrenmiş olduğu bu garip gelişmeleri geçiriyordu. Cenevizalıya döndü. "Diğeri, giderken yanına bir şey aldı mı?"

Bacari küçük bir el işareti yaptı; bunun önemsiz bir ayrıntı olduğunu ima ediyordu.

"Görebildiğim kadarıyla hayır. Yanına diğer iki atı da aldı." Tennyson'ın yüzünün öğrendikleriyle öfkeden kızarmaya başladığını görebiliyordu.

"Atları mı aldı?"

Bacari omuz silkerek başıyla onayladı. Bir şey söylemedi.

"Birini getirmeye gittiği aklına geldi mi hiç?" diye sordu Tennyson alay edercesine. "Yanma fazladan at almasının nedeni bu."

"Bir şifacı getirmeye gitmiş olabilir. Öyle bile olsa, ne çıkar ki? Getireceği kişi işlerine yaramayacak. Sakallının hiç şansı yok. Ayrıca, bir şifacı bulabileceği en yakın yerleşim birimi Collings Vadisi'nde –ki oraya varması da bir günden fazla zamanını alacaktır. Bu da en az üç gün –arkadaşlarının iyileşip iyileşmeyeceğini beklemek isterlerse daha da uzun bir süre– daha yerlerinden kıpırdamayacakları anlamına geliyor."

Tennyson duyduklarını sindirirken, öfkesi de yavaş yavaş azalıyordu. Ancak Cenevizalının ukala tavırları sahte peygamberi hâlâ rahatsız ediyordu.

"Doğru, haklısın. Şu sizin zehrin tedavisi olmadığından emin misin?"

"Panzehri var ama bulamayacaklar. Yine de, sakallı ne kadar uzun süre yaşarsa, bizim için o kadar iyi."

"Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu Tennyson. Kaşları yine çatılmıştı.

"O, hastayken ilerleyemeyecekler. Yani bir şifacı bulur da kaçınılmaz olanı ertelerlerse, bu bizim işimize gelir," diye yüzünde zalim bir tebessümle açıkladı suikastçı. "Ölümünü ertelemenin sakallıya bir faydası dokunmayacak."

Tennyson, Cenevizalının sözlerini zihninde tartarak birkaç kez başını salladı ve nihayet bir karara vardı. "Haklı olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ama dönüp her ihtimale karşı kamplarını gözlemeye devam etmeni istiyorum."

Suikastçı, öfkeyle "Hangi amaçla?" diye karşılık verdi. "Buraya gelmek için dört saat at sürdüm. Sana bir yere gitmeyeceklerini söylüyorum. Gölgenden bile korkuyorsun diye o ıslak çimlerin üstünde bir gece daha geçiremem! Bu gece neler

yapacaklarını bilmek istiyorsan, git de kendin gözetle."

Tennyson, suikastçıyı sert bakışlarla süzdü. Cenevizalılarla işin er ya da geç bu noktaya varacağını biliyordu. Fazlasıyla gururlu ve ukalaydılar. Kendilerine de biraz fazla güveniyorlardı.

"Benimle konuşurken daha saygılı bir dil kullan, *Sinyor* Bacari," diye uyardı. Cenevizalı küçümseme dolu kısa bir kahkaha patlattı.

"Yoksa ne olur? Senden korkmuyorum, şişko. Ne adamlarından ne de sahte tanrınızdan korkuyorum. Bu kampta etrafına korku saçan biri varsa, o da benim. Anlaşıldı mı?"

Tennyson, kapılmak üzere olduğu öfke nöbetini bastırdı. Cenevizalının haklı olduğunu fark etmişti. Fakat bu, Tennyson'ın, eline fırsat geçer geçmez suikastçıyı öldürmeyeceği anlamına gelmiyordu. O an için adamın suyuna gidiyormuş gibi görünecekti.

"Haklısın," dedi. "Yorgun ve üşümüş olmalısın. Gidip bir şeyler ye ve dinlen."

Bacari, başını onaylarcasına salladı. Tartışmadan galip çıktığı için memnun olmuştu. Artık ilişkilerinin iyi kalması adına –sakladığı altınları buluncaya değin– Tennyson'a katlanmayı deneyebilirdi.

"Bu gece uyuyacağım," dedi kibirle. "Yarın, şafak sökmeden geri dönüp ne halde olduklarını kontrol ederim."

"Elbette," diye yumuşak bir sesle cevap verdi Tennyson. Ondan ne kadar nefret ettiğini, Bacari'nin anlayıp anlamadığını merak etti; içinden geçenlerin tavrına ve sesine yansımamasına dikkat ediyordu. "Harika bir fikir. Ne de olsa, senin de

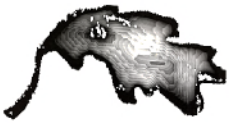
dediğin gibi, şu an için bir yere gittikleri yok."

Bacari, tatmin olmuştu. Başıyla onayladı. Ama son bir iğnelemeden kendini alıkoyamadı.

"Doğru," dedi. "*Benim* dediğim gibi."

Arkasını döndü ve mor pelerini havada uçuşarak çadırı terk etti. Tennyson öfkeden yumruklarını sıkıp açarak, birkaç dakika boyunca suikastçının arkasından baktı.

"Bir gün sıra sana da gelecek, dostum," diye fısıldadı. "Sana uzun, yavaş ve acı dolu olacağına söz veriyorum."

OTUZ ÜÇ

İzleniyorlardı.

Horace'ın bunu nasıl bildiğine dair bir fikri yoktu. Biliyordu işte. Genç savaşçının şimdiye dek en az bir düzine dövüş sırasında hayatta kalmasını sağlayan o altıncı hissi, yeniden devreye girmişti. Önceki gün, Will ayrıldıktan sonra Horace'a etrafta birileri varmış gibi gelmişti. Bugünse izlendiklerinden emindi.

Kampın içinde dolanarak, yerine getirilmesi gereken işlerle ilgilenmeye başladı. Kahvaltı için kullandığı kapları ve tavayı kumla ovup, gölden getirmiş olduğu bir kova temiz suyun içinde güzelce temizledi. Halt hâlâ uyuyordu; görünüşe göre sıkıntısı yoktu. Horace'ın aklından, Halt'un –onu Crowley sanıp haydutlara karşı vermiş oldukları eski bir dövüşten söz etmesindense– bu halini tercih edeceği geçti. O konuşma, Horace'ın sinirlerini son derece yıpratmıştı. Halt'un hasta, hatta ölüm döşeğinde olduğu gerçeğini kabullenmek zorunda kalmıştı. Halt'un huzur içinde dinlenen görüntüsü, ilerisi için ümitlenmesini sağlıyordu. Orman Muhafızı, belki de zehrin etkisinden kurtulma sürecine girmişti –en azından Horace öyle

olmasını umut ediyordu. İçten içe, Halt'un uyanıp çok eskiden yaşanan olaylar hakkında mırıldanmaya başlamasının an meselesi olduğunun farkındaydı. Fakat umut denen şey her zaman mantıkla uyumlu bir şekilde ilerlemiyordu ve Horace da çaresizce umutlarına sarılmıştı.

Bir de şu, izleniyor oldukları gerçeği vardı. O meseleyle de fazla zaman geçmeden ilgilenilmesi gerekecekti. Horace, bir durum değerlendirmesi yaptı. Gözcüye, varlığının farkında olduğunu belli etmenin bir hata olduğunu biliyordu. Ancak bulundukları açıklıkta, gözcüyü uyandırmadan etraftaki araziyi taramasına imkân yoktu.

Meçhul gözcü, büyük bir ihtimalle güneydoğudaki –Tennyson ve ekibinin seyahat ettikleri yöndü bu– sırtın üstüne konuşlanmıştı. En tehlikeli yön de burasıydı. Elbette ki alakasız birileri de olabilirdi; yolu, onlarınkiyle kesişen bir gezgin mesela. Ya da kampa sızarak, şansını denemeyi planlayan bir hırsız.

Ancak gözcünün, Tennyson'ın müritlerinden biri olma ihtimali çok daha yüksekti. Muhtemelen de hayatta kalan Cenevizalı, bu görevi üstlenmişti. Yakınlarda bir yerde elinde tatar yayıyla gizlenmiş bir suikastçı bulunduğu düşüncesi, bir an için Horace'ın tüylerini diken diken etti. Alçak sırtla aralarındaki mesafe yüz metreyi aşıyordu. Will, Horace'a, Cenevizalıların pek de güçlü olmayan silahlar kullandıklarından söz etmişti. Azami menzilleri, yüz elli metreden fazla olamazdı.

Fakat yine de, izleniyor olduğu gerçeği, Horace'ın içine kurt düşürmüştü. Sanki vücudunun uzanamayacağı bir noktası kaşınıyormuş gibi hissediyordu kendini. Bakışlarını, üstünkörü

bir şekilde etrafını kaplayan arazide gezdirdi. Görülmeden ufku gözleyebileceği en yakın nokta, yaklaşık elli metre ötede, gölün yanındaki bir çöküntüde kalıyordu. Suyun yanında da çok sayıda ağaç ve çalılık bulunuyordu. Oralarda gizlenerek etrafı gözleyebileceği bir konum alması, hiç de zor olmayacaktı. Tek sorun, gölden kampa kısa bir süre önce su getirmiş olmasıydı. Henüz onu izleyen gözlerin farkına varmamışken, sabah ilk iş olarak göle giderek kovasını doldurmuştu. Su getirdiği sırada, muhtemelen gözcünün bakışları üzerinde değildi. Ancak eğer onu izlemişse, bu kadar kısa süre içinde neden yeniden temiz suya ihtiyacı olduğunu merak edecekti. Merak etmesi de durumdan şüphelenmeye başlaması anlamına geliyordu.

Bunun üzerine ya yerini değiştirecek ya da kampa doğru harekete geçecekti ki Horace bu seçeneklerin ikisine karşı da hazırlıklı değildi. Gözcünün kim olduğunu ve neden kampı izlediğini öğrenmek istiyordu. Will, keşke dönmüş olsaydı. Ama arkadaşını –genç Orman Muhafızı'nın planladığı tempoyu tutturduğunu varsayarak– en erken ertesi gün bekliyordu.

Aklına bir fikir geldi. Ateşe yaklaşarak yakacak yığınından birkaç tane orta boy dal aldı. Dalları ateşe atıp, aniden arkasını döndü ve suyla dolu kovaya çarptı. Kovanın devrilmesiyle birlikte aceleyle öne doğru eğildi ve suyun dökülmesini engelliyormuş numarası yapmaya başladı. Fakat aslında kovayı yan çevirmiş, suyun tamamen dökülmesine neden oluyordu.

Suyun bir kısmı daha yeni harladığı ateşe gelmiş, kampı gözetleyen kişinin kolayca farkına varabileceği bir buhar ve duman bulutu yükselmesine neden olmuştu. Horace, sahneye biraz daha gerçeklik katabilmek amacıyla kovaya doğru bir tekme savurarak yüksek sesle gürledi:

"Lanet olsun!"

Sahnelediği oyundan dolayı kendi kendiyle gurur duydu. Birkaç ay önce turnedeki bir tiyatro ekibinin üyelerinden biriyle Araluen Şatosu'nda yaptığı konuşmayı hatırladı. Oyuncu, Horace'a, gösterilerini en öne değil, salonun biraz gerilerine oturarak izlemesini tavsiye etmişti.

"Arka sıralarda oturanlara da hitap etmemiz gerek," diye açıklamıştı adam, "dolayısıyla tavır ve ifadelerimiz biraz abartılıdır. Önde oturanlara hep gerçek dışı gelir."

Horace, o sırada bunun gösterinin yapmacıklığı için bulunan bir bahane olduğunu düşünmüştü. Fakat artık, adamın sözlerinin arkasındaki mantığı anlıyordu.

Ben de arka sıralardakilere yönelik bir oyun sergiledim, diye düşündü ve zalim bir memnuniyet hissi benliğini kapladı.

Horace küfredip kovaya tekme savurunca, Halt da kımıldanıp kendi kendine bir şeyler mırıldanmıştı. Genç savaşçı Halt'u kontrol edip, durulduğundan emin oldu. Ayağım yere bastığı an acıyla yüzü asıldı. Küçük parmağı, kovaya attığı tekme nedeniyle incinmişti ve muhtemelen birkaç gün boyunca ağrıyacaktı. Düşünceli bir ifadeyle omuz silkti. Bir oyuncu, yeri geldiğinde sanatı için acı çekmesini de bilmeliydi.

Kovayı alıp, kampın içinden geçti. Çantasının yanına geldiğinde, hızla eğilip aldığı kılıcıyla kınını, görünmemeleri için bacağına uzunlamasına yapıştırdı. Şansı yaver giderse, uzaklardaki gözcü eğilip yerden ne aldığını göremeyecekti.

Öylesine hareket ediyormuş gibi görünmeye çalışarak göle doğru yürümeye başladı. Yokuş aşağı gölün kıyısına indi. Vücudu, zemin hizasının aşağısında kalır kalmaz, çömelere

kovayı yere koydu. Konumunu bozmadan ağaç ve çalıların arkasına saklanarak yüz üstü toprağa yattı.

Sürünerek, dikkatle çalıların arasından geçti ve uzaktaki sırtı gözleyebileceği bir konum aldı.

Bölgelere ayırdığı sırtı dikkatle ve sistemli bir şekilde taramaya başladı. Tek bir noktaya takılıp kalmamaları için gözlerini sürekli hareket ettiriyordu. Birkaç dakikasını alsa da sonunda gözüne bir hareketlenme çarptı. Gözcü, öne doğru hafifçe kımıldamıştı. Muhtemelen Horace'ın görüş alanından çıkmasının ardından, kendine genç savaşçıyı kontrol altında tutabileceği daha avantajlı bir konum arıyordu.

Adamın başı ve omuzları artık sırtın üstünde görünür olmuştu. Horace birkaç saniye önceki küçük hareketlenmeyi fark etmiş olmasa, büyük ihtimalle takip eden yer değiştirmeyi de gözden kaçıracaktı. Ancak artık gözcüyü net bir biçimde seçebiliyordu. Bir an için, soluk mor renkli bir parıltı gördüğünü sandı.

"Demek geri döndün, ha?" diye mırıldandı. Etrafına bakıp araziyi inceleyerek, görünmeden suikastçının yanına yaklaşabileceği bir yol aradı.

"Bir çukur ya da düzlüğe ihtiyacım var," dedi kendi kendine. Ama sırtla arasında kalan arazide öyle bir yer görmüyordu. *Bir Orman Muhafızı olsaydım, görünmeden ve ses çıkarmadan ilerleme yeteneğime güvenerek sırta çıkardım*, diye geçirdi içinden acı acı. Ancak Halt'un vermiş olduğu pelerine rağmen o işin, boyunu aştığının farkındaydı. Açık araziden usta bir nişancıya göstere göstere yaklaşma fikri, doğrusu kulağına pek de çekici gelmiyordu.

Zaten bunu yapmak, fazla zaman alırdı. Cenevizalı, birkaç dakika içinde genç savaşçının, elinde su dolu kovasıyla kampa dönmesini bekliyor olmalıydı. Durumdan şüphelenmesi halinde, bir sonraki adımının ne olacağını kim bilebilirdi ki? Hayır, adama yaklaşamıyorsa, en iyisi varlığından haberdar değilmiş gibi davranmaktı. *Bu gece bana uyku haram*, diye düşündü Horace.

Kovayı alıp kampa dönerken, içini doldurmak son anda geldi aklına. Zihni onu izleyen Cenevizalı ile o kadar meşguldü ki, neredeyse bu küçük detayı unutuyordu. *Boş kovayla kampa dönmüş olsaydım adamı iyice şüphelendirecektim*, diye düşündü.

Kampa döndüğünde, gizlenen gözcü meselesi birkaç dakikalığına aklından uçup gitti. Halt'u uyanmış ve bilinci açık bir şekilde görünce hem şaşırmış hem de son derece memnun olmuştu.

Halt'un nerede olduklarını ve başlarına neler geldiğini bildiği anlaşılıyordu. Horace'ı artık Crowley ile karıştırmıyordu. Zihni şimdiki zamanı yaşıyordu.

Ancak boğazı kurumuştu. Horace, Halt'a bir fincan kahve getirdi. Kahveyi içerken, Halt'un yüzüne renk geldiğini görebiliyordu. Halt, keyif dolu birkaç yudumun ardından, bakışlarını düzenli kampları boyunca gezdirdi.

"Will nerede? Tennyson'ın peşinden mi gitti?"

Horace, başını hayır anlamında sallayarak "Malcolm'u getirmeye gitti," diye cevap verdi ve Halt bir an için ismi hatırlamayınca ekledi, "Şifacı Malcolm."

Bu sözler, Halt'un kaşlarını bunu onaylamadığını belli edercesine çatmasına ve başını iki yana sallamasına neden oldu.

"Bunu yapmamalıydı. Beni kendi halime bırakıp, Dışarlıklıları takip etmeliydi. Şimdiye kilometrelerce uzaklaşmışlardır! Ne kadardır kendimde değilim demiştin?"

"Bugün üçüncü gün," dedi Horace. Halt'un kaşları iyice çatıldı.

"Dışarlıklara, arayı açmaları için çok fazla zaman vermişiz. İzlerini bir daha bulamayabilirsiniz. Will, Malcolm'un peşinden giderek vakit kaybetmemeliydi."

Horace, *izlerini bir daha bulamayabilirsiniz* ifadesine takılmıştı. Halt'un, kendisini Dışarlıklılara karşı atılacak adımların dışında tuttuğu anlaşılıyordu. Horace, bir an tereddüt etti. Halt'a, kampı izleyen Cenevizalıdan söz edip etmemekte kararsızdı. *Suikastçı, Tennyson'a rapor verdiğine göre, çok da uzakta olamazlar*, diye düşündü. Ancak tüm unsurları göz önünde bulundurduğunda, Halt'u izlendikleri haberiyle rahatsız etmemenin daha iyi olacağında karar kıldı. Onun yerine şu cevabı verdi:

"Sen onun yerinde olsan, bu dediğini yapar mıydın? Will'i bırakıp yoluna devam eder miydin?"

"Elbette ki ederdim!" diye cevabı yapıştırdı Halt. Fakat garip bir ses tonuyla konuşuyordu. Horace'ın yüzü, Orman Muhafızı'nın sözlerine inanmadığını belli eden bir hal aldı. Bu inanmaz yüz ifadesini, Halt'a karşı kullanma fırsatını bulmak için uzun süre beklemişti.

Kısa bir sessizliğin ardından Orman Muhafızı'nın öfkesi yatıştı.

"Pekâlâ. Belki de etmezdim!" diye kabullendi. Horace'ı sert bakışlarla süzmeye başladı. "Şu 'sana inanamıyorum' der

"Bunu yapmamalıydı. Beni kendi halime bırakıp Dışarlıklıları takip etmeliydi. Şimdiye kilometrelerce uzaklaşmışlardır! Ne kadardır kendimde değilim demiştin?"

"Bugün üçüncü gün," dedi Horace. Halt'un kaşları iyice çatıldı.

"Dışarlıklara, arayı açmaları için çok fazla zaman vermişiz. İzlerini bir daha bulamayabilirsiniz. Will, Malcolm'un peşinden giderek vakit kaybetmemeliydi."

Horace, *izlerini bir daha bulamayabilirsiniz* ifadesine takılmıştı. Halt'un, kendisini Dışarlıklılara karşı atılacak adımların dışında tuttuğu anlaşılıyordu. Horace, bir an tereddüt etti. Halt'a, kampı izleyen Cenevizalıdan söz edip etmemekte kararsızdı. *Suikastçı, Tennyson'a rapor verdiğine göre, çok da uzakta olamazlar*, diye düşündü. Ancak tüm unsurları göz önünde bulundurduğunda, Halt'u izlendikleri haberiyle rahatsız etmemenin daha iyi olacağında karar kıldı. Onun yerine şu cevabı verdi:

"Sen onun yerinde olsan, bu dediğini yapar mıydın? Will'i bırakıp yoluna devam eder miydin?"

"Elbette ki ederdim!" diye cevabı yapıştırdı Halt. Fakat garip bir ses tonuyla konuşuyordu. Horace'ın yüzü, Orman Muhafızı'nın sözlerine inanmadığını belli eden bir hal aldı. Bu inanmaz yüz ifadesini, Halt'a karşı kullanma fırsatını bulmak için uzun süre beklemişti.

Kısa bir sessizliğin ardından Orman Muhafızı'nın öfkesi yatıştı.

"Pekâlâ. Belki de etmezdim!" diye kabullendi. Horace'a sert bakışlarla süzmeye başladı. "Şu 'sana inanamıyorum' der

gibi kaş kaldırmalarını da kes. Doğru düzgün yapamıyorsun bile. İki kaşın aynı anda kalkıyor."

"Olur, Halt," diye sahte bir itaatkârlıkla cevap verdi Horace. Halt, normale dönmüş gibi göründüğü için tüm benliği, tarif edemediği bir rahatlama hissiyle kaplanmıştı. *Belki de Malcolm'a ihtiyacımız kalmaz*, diye düşündü.

Hazırladığı et suyuna çorba ve nemliden oluşan hafif yemeği Halt'a yedirecek oldu. Tecrübeli Orman Muhafızı'nın sinirli tepkileri, moralinin iyice yerine gelmesini sağlamıştı.

"Ben sakat değilim! Ver şu lanet olası kaşığı bana!" dedi Orman Muhafızı. Horace sırıttığı anlaşılmasın diye arkasını döndü. *Bu benim tanıdığım Halt'a daha çok benziyor*, diye düşündü.

Gün ortasına doğru, Halt huzurlu bir şekilde uyurken, içinin garip bir hisle dolduğunu hissetti. Daha doğrusu, bir şeylerin eksikliğiyle. Sabahtan beri, Cenevizalının dikkatli bakışlarını üstünde hissetmişti. Artık öyle hissetmiyordu.

Kayıtsızca davranmaya çalışarak ufku gözleriyle taradı. Cenevizalının gün içinde konuşlandığı yeri biliyordu. Suikastçı, gün içinde yer değiştirdiğinde ya da gergin kaslarını oynatmak üzere kımıldandığında o tarafa bakmıyor gibi gözükse de, her defasında hareketlenmeler gözüne çarpmıştı.

"Senden kesinlikle bir Orman Muhafızı olmaz," diye mırıldandı. Geçmişte Halt ve Will'in saatlerce kımıldamadan aynı noktada durabilme yeteneklerine şahit olmuştu. "Eh, benden de olmaz ya," diye devam etti sırıtarak. Onda, Orman Muhafızları'nın muazzam sabır ve iç disiplinlerinden eser olmadığını çok iyi biliyordu.

Gölgeler uzayıp, güneş acımasızca ufka doğru devrilmeye

başlarken, bir karara vardı. Karanlık çökmeden kampın etrafını şöyle bir turlaması, dışarıya mantıklı görünecekti. Bu hareketiyle, eğer hâlâ oradaysa, Cenevizalı suikastçıyı şüphelendirmeyecekti.

Zincir zırhını ve miğferini giyerek kılıcını kuşandı, kalkanını da alıp kamptan ayrıldı. Cenevizalıyı sırtın üstünde son gördüğü yerin iki yüz metre kadar solunda kalan bir noktaya doğru yürümeye başladı. Oradan bir yay çizecek şekilde devriye gezerek, güneydeki araziyi kontrol edecekti.

Kalkanı sol kolundayken, kendini artık daha bir güvende hissediyordu. Kalkanı okları kolayca durduracak sağlamlıktaydı ve Horace reflekslerine güveniyordu. Cenevizalı hâlâ aynı yerdeyse ve kalkıp ona ok atarsa, Horace'ın kalkanı vücuduna siper etmek için yeterince zamanı olacaktı. Tatar yayı bir kez boşalınca, hain suikastçıya kılıcıyla hücum edebilecekti. Hem de ne keyifle.

Sırta doğru tırmanırken, sol tarafını gözleriyle taradıktan sonra, sağa dönerek tırmanmaya devam etti. Hareketlenmenin gözüne çarptığı noktaya ulaşınca, dikkatle etrafına bakındı. Çimler, orada uzun süre kalmış biri ya da bir şey tarafından yamyassı edilmişti. Suikastçı, kendine kusursuz bir gözleme noktası bulmuştu. Sırt, o kısımda hafifçe yükseliyor ve alt tarafta kalan arazinin geniş bir görüntüsünü gözler önüne seriyordu. Horace, kampa bir göz attı. Ateşten yükselen ve akşam esintisinde alçaktan yoluna devam eden dumanlarla yan tarafta battaniyesinin altında uyuyan hareketsiz şekli görebiliyordu.

Ani bir dürtüyle sırtın diğer tarafına geçerek gözleriyle sağını solunu taradı. Aradığını bulması yalnızca birkaç dakikasını aldı. Çimlerin üstünde gözüne taze bırakılmış bir öbek at pisliğiyle toprağa çakılmış bir kazığın geride bıraktığı delik çarp-

ti. Cenevizalı, atını buraya –sırtın gerisinde ve kamptakilerin göremeyeceği ama aynı zamanda aceleyle kaçması gerekirse de hemen elinin altında olan bir noktaya–bağlamış olmalıydı.

"Buradaymış, orası kesin," dedi Horace. "Ama sonra gitmiş. Acaba geri dönecek mi? Dönecekse de ne zaman dönecek?"

Bu soruları aklından geçirerek kampa döndü. Karanlık çökerken, akşam yemeği hazırlıklarına girişti. Halt'u nazikçe dürttü. Orman Muhafızı gözlerini neredeyse anında açınca hem şaşırdı hem de rahatladı.

"Yemek vakti," dedi.

Halt, usulca homurdandı. "Nihayet. Burada oda servisi amma da yavaş."

Tabağı iştahla kabul ederek, aceleyle yemeğini yedi. Açlığını giderdikten sonra, Horace'ın közde pişirdiği nemliden bir parça koparıp yukarı kaldırdı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Horace, keyifli bir ifadeyle başını evet anlamında salladı. Halt'un hayallerini yıkması uzun sürmedi.

"Nedir bu?" diye sordu tecrübeli Orman Muhafızı.

Horace, Halt'u sert bakışlarla süzdü. "Hasta yatarken seni daha çok seviyordum."

İlerleyen saatlerde, Halt yeniden uykuya dalmış, Horace da sınırlarını belirlediği ateşin on beş metre kadar ötesindeki devrik ağaca sırtını vermişti. Omuzlarına bir battaniye atmış ve kılıcını dizlerinin üstüne koyarak beklemeye başlamıştı. Gece hiç uyumadan düşmanın yolunu gözledi ama sırtın üstünde kimsecikler yoktu.

Sabah olduğunda, suikastçı geri dönmüştü.

OTUZ DÖRT

Kuzey ufkunda üçüncü bir atı peşlerinden sürükleyen iki süvari belirmişti.

Horace, atlılar yaklaşıp yüzlerini seçebilmeye başlayınca iyice rahatladığını hissetti. Başka bir ikilinin günün o saatinde oradan geçme ihtimali, doğal olarak çok düşüktü. Fakat yine de yalnız kaldığı süre boyunca, Will, Şifacının Açıklığı'na vardığında Malcolm'un baronluğun bir başka kesimine gitmiş olması ya da bir şekilde yolculuk edemeyecek halde olması ihtimallerini aklından geçirerek endişe etmişti. En basiti, Malcolm gelmeyi reddedebilirdi de.

"Tahmin etmeliydim," diye mırıldandı ve gelenleri karşılamak üzere ayaklandı. Atlılar da Horace'ı görünce hızlanmıştı. Hayvanlar da tıpkı binicileri gibi yorgun ve pis görünüyorlardı. Fakat Çekici'nin, başını kaldırıp kişneyerek Horace'ı selamlayacak kadar gücü kalmıştı. Sanki Vurucu'ya görevlerini hatırlatıyor gibiydi. İri savaş atı, kulaklarını dolduran ses üzerine başını kaldırıp efendisini tanıdı ve hafifçe kişnedi.

Horace'ın yanına yaklaşırken hızlarını azalttılar. Genç sa-

vaşçı, elini kaldırıp gelenlere selam verdi ve şifacının zayıf elini yakalayıp sıktı.

"Seni görmek ne güzel," dedi. "Geldiğin için çok teşekkürler, Malcolm."

Malcolm, Horace'ın sert teması karşısında hafifçe surat asarak elini geri çekti.

"Nasıl reddedebilirdim ki? Hem sen dostlarının ellerini her defasında böyle ezercesine mi sıkıyorsun?"

"Affedersin. Seni gördüğüm için rahatladığımdan olsa gerek." Horace sırıtmaya başlamıştı.

"Halt nasıl?" diye kaygıyla sordu Will. At sırtında olduğu süre boyunca aklını kurcalayıp durmuştu bu soru. Horace'ın rahat tavırları içini ferahlatıyordu. Will, Halt'un durumu kötüleşmiş olsa, arkadaşının kendilerini bu kadar neşeli bir şekilde karşılamayacağının farkındaydı. Ancak yine de vereceği cevabı duymak istiyordu.

"Aslına bakılırsa, durumu iyiye gidiyor," dedi Horace. Will'in rahatlayarak gergin omuzlarını düşürdüğünü fark etti. Ama Malcolm'un tepkisi karşısında şaşırmıştı. Şifacı, kaşlarını hafifçe çatmıştı.

"İyiye mi gidiyor?" diye sordu şifacı. "Hangi anlamda?"

"Şey, iki gün önce saçma sapan konuşuyordu. Nerede olduğuna, başına neler geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Yirmi yıl öncesinde yaşadığını zannediyordu. Beni de başka birisi sandı."

Malcolm başıyla onayladı. "Anlıyorum. Peki, durumunun iyiye gittiğini nereden anladın?"

Horace belli belirsiz bir el işareti yaptı. "Şey, Halt dün kendine geldi. Uyandığında kim olduğunu, başına neler geldiğini ve benim kim olduğumu hatırlıyordu." Will'e dönerek sırıttı. "Şifacı getirmek için gitmene çok kızdı. Onu kendi haline bırakıp, Tennyson'ın peşinden gitmiş olmanı tercih edermiş."

Will, küçük bir kahkaha attı. "Eminim yerimde kendisi olsa takibe devam ederdi."

Horace yeniden sırıttı. "Ben de aynısını söyledim. Bir süre kem küm etti ama sonra haklı olduğumu kabullendi. Bunu takiben de aşçılığım hakkında eleştiriler yapmaya başladı."

"Kulağa iyileşme yolundaymış gibi geliyor," diye arkadaşıyla hemfikir oldu Will. Kamp alanına varmışlardı artık. Malcolm, Abelard'ın sırtından indi. Fazla yetenekli bir binici değildi ve ayağını üzengiden kaydırıp, atın sırtından aşırmayı tam anlamıyla beceremeyince az kalsın düşüyordu. Fakat Horace, onu tam zamanında yakaladı.

"Teşekkürler," dedi Malcolm. "Halt'a hemen bir göz atsam iyi olacak. Uzun zamandır mı uyuyor?"

Horace, cevap vermeden önce düşündü. "Birkaç saattir. Bu sabah uyandı ve sonra yine uykuya daldı. Öğlen civarı yeniden uyandı. Uykuları artık çok daha huzurlu," diye ekledi. Malcolm'un yüzüne neden üstü kapalı bir endişe ifadesinin yerleştiğini merak ediyordu. *Belki de şifacı, bu kadar yol teptikten sonra kendisine ihtiyaç olmadığını öğrendiği için sinirlenmiştir*, diye düşündü. Bu konu hakkında düşünmeyi keserek Will'e döndü.

"Neden biraz dinlenmiyorsun?" dedi. "Atlarla ben ilgilenirim."

Fakat Will, sıkı bir Orman Muhafızı eğitiminden geçmişti. Atının ihtiyaçlarını karşılama işini başkasına devretmek, kendisini kabahatli hissetmesine neden oluyordu.

"Çekici'yi ben hallederim," dedi. "Sen diğer ikisini alabilirsin."

Atları ateşin biraz uzağına götürerek, Horace'ın kısa bir süre önce doldurmuş olduğu kovadan su içirdiler. Eyer takımlarını çıkardıkları hayvanların gövdelerini ovmaya başladılar. Vurucu, efendisini gördüğüne son derece sevinmişti. Aslına bakılırsa, atların içinde en rahat yolculuğu o yapmıştı. Malcolm, devasa savaş atını ilk gördüğünde yüzüne dehşet dolu bakışlar yerleşmişti.

"Bunun sırtında yol almamı mı bekliyorsun benden?" diye sormuştu. "Neredeyse kulübem kadar büyük!"

Sonuç olarak, yolculuğun büyük bir kısmını Abelard'ın sırtında geçirmişti. Ufak tefek, gürbüz hayvan, sırtında kimseyi taşımıyormuş gibi yol alıyordu. Ne de olsa Malcolm, kısa boylu ve sıska bir adamdı.

"Ben yokken bir şey oldu mu?" diye sordu Will. "Halt'un iyiye gitmesi dışında?"

"Oldu aslında," dedi Horace. Halt'un yanı başında eğilmiş, muayenesini tamamlamaya çalışan Malcolm'dan tarafa hızlı bir bakış attı. Duyma mesafesinin dışında kaldığına karar verdi ama bu meseleye neden bu kadar önem verdiğini kendisi de anlayamıyordu. Alçak sesle Will'e, güneydeki sırta konuşlanan gözcüden söz etti.

Bu tür meselelerde tecrübe sahibi olan Will, bir acemi gibi dönüp sırta bakma hatasına düşmedi. Gözlerini önüne indirdi.

"Onun Cenevizalı olduğundan emin misin?"

Horace tereddüt etti. "Hayır. Değilim. O olduğunu *sanıyorum.* Birilerinin oradan bizi gözlediğinden eminim. Saklandığı yeri buldum."

"Gece çökünce ayrıldı mı demiştin?" diye devam etti Will. Meseleyi tüm hatlarıyla kavraması gitgide güçleşiyordu.

"Doğru. Sabahleyin de geri geldi," dedi Horace. Will, dudaklarını büzdü ve kaşağılamayı bıraktığı Çekici'nin boynunu dalgınlıkla birkaç kez okşadı.

"Tam olarak neresi olduğunu göster bana," dedi.

Horace da sonuçta dünkü çocuk değildi. Kuru bir bez parçasını almak üzere eğildi ve sırtını güneye verecek şekilde Will'in karşısına geçti.

"Sağ omzumun hemen üstü olmalı," dedi. Konuşurlarken Horace'a bakıyor gibi yapan Will, gözlerinin genç savaşçının omzundan yukarılara çıkarak, ufku taramalarına izin verdi. Horace arkadaşının gözlerini hareket ettirmeyi kestiğini ve aniden hafifçe kıstığını fark etti.

"Onu görüyorum," dedi Will. "Yalnızca kafasını ve omuzlarını. Eğilip siper aldı. Yapmasaydı orada olduğunu göremeyebilirdim."

"Burnu fazla büyüdü," dedi Horace. "Saklanmak için öyle çok da büyük bir çaba sarf etmiyor. Ayrıca çok fazla yer değiştiriyor."

"Hımm," dedi Will. "Neler planlıyor acaba? Neden atına binip buradan gitmedi ki?"

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Horace. "Belki de

Tennyson yoluna devam edemiyordur ve dostumuz da peşlerine düşmediğimizden emin olmak istiyordur."

"Neden yoluna devam edemesin ki?" diye sordu Will. Horace omuz silkti.

"Hasta ya da yaralanmış olabilir. Belki de birisini bekliyordur. Bilmiyorum. Ama yakınlarda bir yerde saklanmış olmalı ki, bizi izleyen adamı gece dönüp gündüz geri gelebiliyor."

"Ne yapacağımızı görmek istediği için bekliyor," dedi durumu kavrayan Will. "Halt'un zehirlendiğinin farkında. Ormanda attığı çığlığı duydu. Dolayısıyla Halt'un öleceğini düşünüyor. Malcolm'un kimliğini ya da ne kadar yetenekli olduğunu bilmesine imkân yok."

Malcolm'un, Halt'u mutlaka kurtaracağını varsaymış olmam ne garip, diye düşündü.

Horace başıyla onaylıyordu. "Haklı olabilirsin. Bir yerde durmaya zorlandılarsa, bizi gözetlemek isteyeceklerdir. Hatta Halt'un ölmesi halinde vazgeçip eve dönmemizi bekliyor bile olabilir. Halt'un aslında iyileştiğine dair hiçbir fikri yok."

"Bundan o kadar da emin olma," dedi Malcolm arkadan. Yüzüne ciddi bir ifade hâkimdi.

"Fakat öyle olmalı!" diye itiraz etti Horace. "Ben bir şifacı olmamama rağmen bunu görebiliyorum. Bu sabah ve dün öğleden sonra çok daha iyiydi. Aklı tamamen yerindeydi."

Ancak Malcolm, başını iki yana sallıyordu. Horace, itiraz etmeyi kesti.

"Ne tür bir zehre maruz kaldığından henüz emin değilim. Fakat eğer tahminlerimde haklıysam, belirtiler görülmeye başlamış demektir."

"Neyin belirtileri?" diye sordu Will. Dudakları gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Malcolm, genç dostunu özür dilercesine süzdü. Bir şifacı olarak, yalnızca kötü haber vermek zorunda kaldığı anlardan nefret ediyordu.

"Sayıklama ve ateşle başlar. Hasta bir an günümüzdedir, bir an sonra geçmişe gider. Bir süre sonra bütünüyle geçmişe döner ve sanrılara kapılmaya başlar. Bu ikinci aşamadır. Seni biriyle karıştırdığından söz etmiştin ya, işte o mesele. Nihayet sıra son safhaya gelir. Hastanın bilinci yeniden açılır ve zihni berraklaşır. Görünürde iyileşiyor gibidir."

"*Görünürde* mi?" diye tekrar etti Will. Bu ifadeden hiç hoşlanmamıştı.

Malcolm omuz silkti. "Korkarım öyle. Halt için yapılabilecek hiçbir şey yok. Ne kadar zamanı kaldığından emin değilim."

"Ama... sen onu tedavi edebilirsin, değil mi?" diye sordu Horace. "Her zehrin bir de panzehri vardır, değil mi? Hangi zehir olduğunu bildiğini söyledin."

"Sanırım hangi zehir olduğunu biliyorum," dedi Malcolm. "Ve evet, bir panzehri var."

"Öyleyse ben bir sorun görmüyorum," dedi Horace.

Malcolm, derin bir nefes aldı. "Zehrin türü için elimizde iki ihtimal bulunuyor –*genus aracoinanın* iki çeşidi," dedi. "Bir tanesi mavi çiçekli aracoina bitkisinden yapılır. Diğeri ise beyaz çiçekli olanından. Her ikisinin de belirtileri neredeyse aynıdır; biraz önce neler olduklarını aktarmıştım."

"Öyleyse" diye başladı Will ama Malcolm onun sözünü kesti.

"Yani iki de panzehir var. Her yerde bulabileceğiniz bu panzehirler, etkilerini hemen gösterirler ve elimde her ikisi için gereken malzemeden de mevcut. Fakat eğer Halt'un damarlarında mavi zehirden dolaşıyorsa ve ben ona beyaz panzehri verirsem bu, onu kesinlikle öldürecektir. Aynısı aksi için de geçerli."

Horace ve Will, Malcolm'un sözlerini şaşkın bakışlarla ve sessizlik içinde dinliyorlardı. Şifacı, konuşmaya devam etti.

"Bu tür katiller işte tam da bu nedenle aracoina zehrini tercih ederler. Şifacı panzehri hazırlasa bile, kurbanlarının yine de ölme ihtimali bulunuyor."

"Ya hangi zehrin kullanıldığını bilmiyorsak?" diye sordu Will. Malcolm bu soruyu bekliyordu. Çok sevdiği bu genç adama içinde bulundukları korkunç çelişkiyi aktarmak zorundaydı.

"Eğer bir tedavi uygulamazsak, Halt kesinlikle hayatını kaybedecek. Mecbur kalırsak, her iki panzehri de hazırlarım ve ona hangisini içireceğimize yazı tura atarak karar veririz."

Will çöküк omuzlarını dikleştirip, bakışlarını Malcolm'un gözlerinin içine dikti.

"Hayır," dedi. "Yazı tura falan atmayacağız. Bir karar verilmesi gerekirse, ben veririm. Halt'un hayatının yazı turayla belirlenmesine izin vermem. Dönüp Leydi Pauline'e anlatacak yüzüm olmaz. Kararı sevenlerinden birinin vermesini isterim ve o kişi de ben olacağım."

Malcolm, Will'in sözlerini kabul ettiğini gösterircesine başını salladı.

"Bu tür durumlarda keşke ben de senin kadar cesur olsam,"

dedi. Bir kez daha, tıpkı aylar öncesinde olduğu gibi, genç Orman Muhafızı'nın irade ve haysiyetine hayran kalmaktan kendisini alıkoyamıyordu. Horace yanına yaklaşarak, koca elini Will'in omzuna koydu. Malcolm, o iri elin kasılarak beyazladığını ve Will'e bu işte yalnız olmadığı mesajını verdiğini fark etti.

Will, kederli bir tebessümle elini arkadaşının elinin üstüne koydu. O an, bir şey söylemelerine gerek yoktu.

O gece yarısı, saatlerini hiç konuşmadan sönmekte olan közlere bakarak geçirdikten sonra, Will, bir karara vardı.

OTUZ BEŞ

Güneş, bir saat önce doğmuştu. Güzel bir gün olacaktı ama kamptakiler kazmış oldukları alçak çukurun başında, kafaları öne eğik bir biçimde kederle bekliyorlardı. Güzel havayla ya da ufukta görünen aydınlık günle ilgilenecek halleri yoktu.

Will, alçak mezarın başına bir tahta parçası yerleştirip, son birkaç kürek darbesiyle toprağı düzleştirmesi için Horace'a yer vermek üzere çekildi. Horace küreğine yaslanmış, arka tarafta duruyordu.

"Birimiz bir şeyler söyleyecek mi?" diye çekinerek sordu. Malcolm, Will'e bir göz attı, ancak genç Orman Muhafızı başını iki yana salladı.

"Buna hazır olduğumu sanmıyorum."

"Belki de burada bir şey söylemeden bir süre beklememiz yeterli olur," diye önerdi Malcolm. Diğer ikisi, aralarında bakışarak tamam, dercesine başlarını salladılar.

"Sanırım en iyisi öyle yapmak," dedi Will.

Horace doğruldu ve başları eğik bir şekilde, konuşmadan

mezarın yanında beklemeye başladılar. Nihayet Will sessizliği bozdu.

"Pekâlâ. Hadi gidelim."

Eşyalarını toplayıp, atların sırtlarına yüklediler. Horace, ateşi söndürmek için üzerine toprak attı. Sonra hep beraber atlarının sırtına bindiler. Will, bakışlarını mezarın üstündeki hafif tümsekten alamıyordu. Birden Çekici'yi döndürdü ve arkasına bir daha bakmadan ilerlemeye başladı. Diğerleri de peşindeydi.

Yavaş bir tempoda kuzeye yönelerek, günlerdir takip ettikleri patikadan uzaklaşmaya başladılar. Mezarı ve Tennyson ile müritlerini artık arkalarında bırakmışlardı. Önlerindeki ilk tepeciğin zirvesine tırmanırken, kimse konuşmuyordu. Will, olası gözcülerin görüş alanlarının dışına çıktıkları an, küçük bir el işareti yaptı.

"Hadi hızlanalım," dedi ve atlarını mahmuzladılar. Birkaç yüz metre ötede, zeminin düzleşip bir diğer alçak tepeciğe doğru yükselmeye başladığı noktanın hemen gerisinde, küçük bir koruluk uzanıyordu. Will hafifçe sola dönerek, hemen peşindeki arkadaşlarıyla birlikte o tarafa yöneldi. Koruluğa yaklaşırlarken, görüş alanı içinde kimse var mı diye dönüp arkasına bir göz attı. Fakat ufuk çizgisi bomboştu.

"Acele edin!" diye bağırdı. Cenevizalı gözcü, sırta çıktığında saklanmış olmaları gerekiyordu.

Çekici'yi ağaçların kıyısında durdurup diğer ikisine devam etmelerini işaret etti. Korunun içine girip, birkaç metre sonra atlarından indiler. Arkalarını bir kez daha kontrol eden Will de içeri girip atından indi.

"Atları karanlık yerlere doğru götürün," dedi.

Horace, Vurucu'yu korunun içlerine doğru yürütmeye başladı. Abelard ve Çekici de Will'in işaretiyle iriyarı arkadaşlarını takibe başladılar.

"Ben Halt'a bir bakayım," dedi Malcolm.

Orman Muhafızı, korunun ortasında, şiltesinin üstünde uyuyordu. Gece çöktükten sonra Abelard ve Çekici'nin arasına yerleştirdikleri sedyeyle Halt'u oraya getirmiş ve rahatça yerine yerleştirmişlerdi. Malcolm gece boyunca onun yanında kalmış, şafak sökmeden önce gizlice kampa dönerek "cenaze" törenine katılmıştı. Will ile Horace battaniyeye sarılı bir ağaç kütüğünü gömerlerken de yas tutuyormuş numarası yapmıştı.

Halt'u muayene ettikten sonra "Bir değişiklik yok," diye usulca seslendi.

Will, başıyla onayladı. Rahatlamıştı. Halt'u saatlerce orada tek başına bırakıp sahte cenaze törenine girişmek zorunda kaldıkları için endişeliydi. Fakat gözcü şafak söktükten sonra geldiğinde, Malcolm'un kampta olması lazımdı ve bu riski göze almaları gerektiğine karar vermişlerdi.

Will ağaçlığın hemen girişinde, gölgelerin içinde kalarak, uzaktan bakan birileri tarafından görülemeyecek şekilde bekliyor, heyecanla güney ufkunu tarıyordu.

"Bir şey var mı?" dedi Horace usulca. Malcolm'la birlikte onun yanına gelmişlerdi. Horace'ın sırtında Halt'un verdiği pelerin vardı. Malcolm ise Halt'un pelerinini giyiyordu. Görülmemelerini sağlayacak her türlü malzemenin bir değeri vardı. Will ikiliden, kukuletalarını başlarına geçirmelerini istemişti.

"Hayır! Lütfen şöyle gürler gibi konuşmayı da kes!"

Horace, Will'in öfkeli yanıtı karşısında tebessüm etmekten kendini alamadı. Ses tonunun gürlemeyle alakası bile olmadığının farkındaydı. Fakat arkadaşının kullandığı abartılı ifadeyi mazur görüyordu. Will, o an son derece gergindi. Halt'un hayatta kalabilmesi için, sahneye koydukları oyunun başarılı olması gerekiyordu.

"Aklında tam olarak ne var?" diye sordu Malcolm. Alçak sesle konuşmaya özen gösteriyordu. Will ve Horace, önceki gece Will'in planı hakkında konuşmuşlardı, ama Malcolm Halt'un başında beklediği için, ayrıntılardan haberi yoktu.

"Gerçekten gidip gitmediğimizi kontrol etmek üzere ortaya çıkmasını umut ediyorum," dedi Will.

"Ortaya çıkınca da üstüne atılıp, onu yakalamayı mı planlıyorsun?" diye sordu Malcolm. Bu tür gelişigüzel bir planın başarılı olma ihtimalini pek de yüksek görmüyormuş gibi konuşuyordu. Will'in hiddet dolu cevabı, şüphelerini doğruladı.

"Elbette ki hayır! Kendimi öldürtmeye hiç niyetim yok. Cenevizalılar, usta nişancıdırlar. Üstüne öylece saldırmam halinde, beni vuracak bolca zamanı olacak."

"Sen ondan daha iyi bir nişancısın ama," dedi Malcolm. Fakat hayati önem taşıyan bir noktayı gözden kaçırmıştı.

"Olabilir. Ama suikastçıyı canlı yakalamak istiyorum. O ise beni gözünü bile kırpmadan öldürür."

"Adamı yaralamak amacıyla atsan okunu?" diye önerdi Malcolm.

Will daha şifacının sözleri bitmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Çok riskli olur. Çekici'nin sırtında dörtnala koşuyor olacağım. Hafifçe tökezlese, tek bir yanlış adım atsa

bile hedefimi şaşırabilirim. Birkaç santimlik bir yanılma payı, Cenevizalıyı öldürmeme neden olabilir. Ayrıca, yaralansa bile, beni yine de öldürebilir."

"Öyleyse...ne yapacaksın?" diye sordu Malcolm.

"Başının derde girmesini beklemediği bir anı kollamam gerekecek. Bizi aramaya geldiğinde, tetikte olacaktır," diye açıkladı Will. "Gerçekten buradan ayrıldığımızdan emin olmak üzere etrafı araştıracaktır. İlerideki yükseltiye kadar gideceğini düşünüyorum. Buralarda olduğumuza dair bir işaret göremezse Tennyson'ın kampına dönecektir diye umut ediyorum."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Malcolm. Fakat Will, şifacının durumu hâlâ tam olarak kavrayamadığını fark etmişti ve açıklamalarına devam etti.

"Kampa dönerken yaklaşık bir saat boyunca dönüp kimse var mı diye arkasını kontrol edecek, ardından da gerçekten oradan ayrıldığımıza ikna olup, rahatlayacaktır. Yoluna devam ettikçe iyice rahatlayacaktır ki bu, onu gafil avlama ihtimalimin yükseleceği anlamına geliyor. Önden gitmesine izin verip yola çıkacak ve ona yetişene dek ilerlediği patikaya paralel bir yoldan at süreceğim. Ardından da hareket geçerek suikastçıya görünmeden elimden geldiğince ona yaklaşacağım."

"Yine de adamı takip edip yakalaman gerekecek."

Will başıyla onayladı. "Öyle. Ama yorgunken, hiç beklemediği bir anda çıkacağım karşısına. Birkaç saat beklemem halinde onu canlı yakalama şansım daha yüksek."

Malcolm, anladığını belli edercesine başıyla onayladı. Ancak yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Halt'un birkaç saati olmayabilir, Will," dedi usulca. Genç Orman Muhafızı, bir iç geçirdi.

"Bunun farkındayım, Malcolm. Ama gidip kendimi öldürmemin de ona bir faydası dokunmaz, öyle değil mi?"

Birden, şifacının vereceği muhtemel bir cevabı engellemek üzere elini yukarı kaldırdı. Çekici'nin göğsünden minik bir uyarı hırıltısı yükselmişti. Ufak tefek hayvan belli ki bir şeyler duymuştu.

Will dönüp başını atına doğru salladı. "Aferin sana, oğlum," diye fısıldadı. "Ben de duydum."

Yumuşak toprakta bir atın toynak sesleri duyuluyordu. Sesler arttı ve Will yere çökerek diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını işaret etti.

"Unutmayın," diye arkadaşlarını uyardı, "dönüp bu tarafa bakması halinde, kılınız bile kıpırdamayacak."

Birkaç saniyenin ardından toynak sesleri yavaşladı ve Will'in gözüne ufuk çizgisinde bir hareketlenme çarptı. Bir at ve binicisi görüş alanına girdi. Will'in dudağı rakibini küçümsercesine kıvrıldı. *Cenevizalı bir şehrin dar geçitleri ve arka sokaklarında karşıma almak istemeyeceğim türden tehlikeli bir düşman*, diye düşündü. Fakat adamın, açık arazideki yetenekleri kısıtlıydı. Kendini bu şekilde gözler önüne sereceksen, yavaşlamanın ne anlamı vardı ki?

Will, Cenevizalıyı soluk mor pelerininden ve kullanmaya hazır bir şekilde eyer topuzuna astığı tatar yayından tanımıştı. Suikastçı üzengilerin üstünde durmuş, tek elini gözlerine siper ederek toprağı inceliyor, üç atlının bıraktığı izleri arıyordu. Bulundukları bölgede arazi, kilometreler boyunca birbiri ardı-

na dizilmiş küçük tepeciklerden oluşuyordu. Yani Horace, Will ve Malcolm, Cenevizalının kuzeyinde kalan bir sonraki tepenin arkasındaydılar. Suikastçı, çabuk ilerleyememiş olmaları ihtimaline karşı birkaç dakika bekledikten sonra yola çıkmıştı.

Cenevizalı, atını öne doğru sürüp tepeyi aştı ve yokuş aşağı ilerlemeye başladı. Will, adamın usta bir iz sürücü olmadığını görebiliyordu. Boğulmuş ormanda bıraktıkları acemice ipuçları ona, Cenevizalıların iz sürme konusunda yeteneksiz olduğunu söylemişti. Genç Orman Muhafızı, çömelerek bekledikleri noktanın yüz elli metre ötesinden geçip atım bir sonraki tepeye doğru süren suikastçıyı izledi. Tepenin zirvesine varmadan önce yine gereksiz yere yavaşlamış ve öte tarafa bir göz atabilmek için atıyla birlikte kendisini gözler önüne sermişti.

O yüksek noktadan da üç atlıya dair hiçbir iz göremediği anlaşılıyordu. Birkaç dakikalık tereddüdün ardından, atını yeniden güneye doğru çevirdi ve koruluğun yanından bir kez daha geçip, geri dönmeye başladı.

Ancak üç arkadaşın saklandığı koruluk, ilk geçişinde olduğu gibi dönüşte de suikastçının dikkatini çekmemişti. Tepenin zirvesinde duraksamadan yoluna devam etti ve bir süre sonra toynak sesleri uzaklaşmaya başladı. Will, birkaç dakika bekledikten sonra, ağaçların arasında bekleyen Çekici'ye döndü.

"Bir şey duyuyor musun?" diye sordu. Hayvan, usulca kişnedi ve başını geriye doğru savurdu. Kulakları dikildi ve yeniden düzleşti. Ses falan duymuyordu. Will'in gergin kasları, yaklaşık yarım saatten beri ilk kez gevşedi. Yaşadığı kasılmanın sonuçlarını, ağrıyan omuzlarında hissedebiliyordu.

"Sence yuttu mu?" diye sordu Horace.

Will, bir an tereddüt ettikten sonra başıyla onayladı. "Büyük ihtimalle. Bize bir oyun oynuyorsa işler değişir tabii. Ama hiç sanmıyorum. Açık arazide nasıl davranılacağını pek bilmiyor. Muhtemelen sen bile onu kandırabilirdin, Horace," dedi sırıtarak.

"Sağ ol be," dedi Horace ve tek kaşını kaldırıp sitemkâr bir ifade takındı. Bu ifadeden hoşlanmaya başlıyordu.

"Diğer kaşını kaldırmadan yapman gerek," dedi Will. "Yoksa dengesiz ve şaşkın biri gibi görünüyorsun."

Horace, kendini beğenmiş bir edayla burnunu çekti. İfadeyi gayet güzel canlandırdığından emindi. Orman Muhafızları, onlara özgü olan sitem ifadesini mükemmel bir biçimde yüzüne oturtabildiği için onu kıskanıyorlardı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye araya girdi Malcolm. İki arkadaşı çok iyi tanıyordu ve bu laf atma oyununun, uzunca bir süre devam edebileceğinin farkındaydı. Will şifacıya döndü ve ellerinin altındaki meseleye odaklandı.

"Ben yarım saat kadar bekleyeceğim," dedi. "Cenevizalının aklında buradan ayrıldığımıza dair en ufak bir şüphe bile kalmasını istemiyorum. Ardından da geniş bir yay çizecek ve dönüp izini bulduktan sonra, Tennyson'ın kampına varmadan yolunu keseceğim."

"Sonra da onu yakalayacaksın," dedi Horace.

Will, başıyla onayladı. "Şansım yaver giderse, evet."

Malcolm, başını hayranlıkla iki yana salladı.

"Bu kadar basit ha," dedi. Kulağa ne kadar da kolaymış gibi geliyordu.

Will yüzünde ciddi bir ifadeyle şifacıya döndü. "Bu kadar

basit." Sözlerinin kendini beğenmişlik olarak algılanmaması için açıklamaya koyuldu. "Seçme şansım yok, Malcolm, öyle değil mi? Hangi zehrin kullanıldığını öğrenmemiz gerekiyor ve bunu bize söyleyebilecek tek kişi de o."

"Yani şimdi beklemeye mi geçiyoruz?" diye sordu Horace. Will, başıyla onayladı.

"Şimdi beklemeye geçiyoruz."

OTUZ ALTI

Çekici, son birkaç gün içinde çok uzun mesafeleri arkasında bırakmış olmasına rağmen, şaşırtıcı bir biçimde hâlâ zindeydi. Will, atını yavaş adımlarla Cenevizalının kampı gözlediği noktaya çıkardı. Tepeye yaklaşırken midillisinden indi ve çömelerek ilerlemeye başladı. Tam zirveye vardığı anda ise yüzüstü yere yatarak sırtın üstünden, etrafı gözleyebilmek için sürünmeye başladı. Başının yalnızca birkaç santimlik kısmı açıktaydı.

Suikastçı ortalarda yoktu, ancak adamın uzanıp kampı gözlediği noktayı kolayca buldu. Çimler bir noktada iri bir hayvan yuvasını andırırcasına geniş bir daire halinde ezilmişti. Will, Cenevizalının her akşam oradan ayrılırken çimlerin içinde bıraktığı izleri seçebiliyordu. Adam her seferinde aynı yolu takip etmişti ve Will'in eğitimli gözleri, izleri net bir biçimde seçebiliyordu. Sırttan ayrılarak, güneydoğu istikametine –Dışarlıklı grubunun gittiği yöndü bu– yönelmişti. Will'in, kafilenin yön değiştirdiğini düşünmesi için bir neden yoktu ortada.

Will, kısa bir durum değerlendirmesi yaptı. Cenevizalı, belli ki Halt'u gömüp oradan ayrıldıklarına ikna olmuştu. Dola-

yısıyla takip edilme korkusu yaşayarak, arkasında sahte bir iz bırakmasına da gerek yoktu. Fakat her ne kadar açık arazideki yetenekleri kısıtlı olsa da, budalanın teki değildi. Büyük ihtimalle, en azından birkaç saat boyunca, arkasını kollayacaktı. Onu canlı yakalamak için Will'in adama, tedbiri elden bıraktığı anda saldırması gerekecekti. Bu yüzden Çekici'yi geniş bir yay çizecek şekilde yolun iki metre kadar doğusuna doğru sürdü ve suikastçının güneydoğu rotasına paralel ilerleyecek şekilde dönerek hızlandı. Süratle yol alıyorlardı, ancak Çekici'nin çıplak toynakları, yumuşak zeminde dörtnala koştuğu anlara göre çok daha az ses çıkarıyordu.

Güneydoğuya doğru ilerlemeye devam ettiler. Will, her tepe geçişinde görünmemek için benzer önlemler alıyordu ama Cenevizalı ortalarda yoktu.

Bir buçuk saat kadar sonra, suikastçının izini takip etmek üzere yön değiştirdi. Birkaç dakikanın ardından aradığını buldu ve adamın aynı rotada ilerlediğine ikna oldu. Batıya yönelerek bir kez daha patikaya paralel doğrultuda yol almaya başladı.

Cenevizalıyı gördüğünde, vakit öğleden sonrayı geçmişti. Suikastçının başı yorgunluktan öne düşmüştü, atını koşturmuyor, yavaş adımlarla yürütmeyi tercih ediyordu. Will'in yüzüne bir tebessüm yerleşti. Atı, çiftliklerin birinden çalmış olmalıydılar. Hayvancağız berbat durumdaydı. Çekici'nin dayanıklılığının ve hızının yanına bile yaklaşamazdı. Will, birbirlerine bu kadar yakınlarken, son bir kilometrelik mesafenin iki at arasında bir yarışa dönüşeceğinin farkındaydı.

Çekici'yi çevirerek, hedefindeki atlının yolunu kesmek üzere hareketlendi. Cenevizalı atının sırtına yığılmıştı. Onun

da altındaki hayvan kadar yorgun olduğu anlaşılıyordu. Artık takip edilmediğine de iyice emin olmuştu. Will, yaklaşınca tatar yayının adamın sırtında asılı olduğunu görebildi. Adam, yakınlardaki kampta onu bekleyen sıcak yiyecek ve içeceklerin hayalini kuruyor olmalıydı.

Will, "Hadi bakalım, oğlum," diye fısıldadı Çekici'nin kulağına doğru. Hayvan, bir anda hareketlendi ve toynakları zeminde boğuk boğuk tıkırdamaya başladı, ancak çimler ve altlarındaki nemli toprak gürültülerin yükselmesini engelliyordu. Will, Cenevizalı, seslerini duyup tehlikede olduğunu kavramadan aradaki mesafeyi iyice kapatmış olmayı umuyordu.

İçinde bulunduğu durum, son derece hassas bir teraziyi andırıyordu. Daha hızlı gitmeleri halinde, aradaki mesafeyi çok daha çabuk kapatacaklardı. Ama aynı zamanda daha fazla gürültü çıkaracak ve fark edilme risklerini artıracaklardı. Will, içinden gelen Çekici'yi dörtnala hedefine sürme dürtüsüne karşı koydu. Ona da sıra gelecekti.

Yayını omzuna asıp dizginleri serbest bıraktı ve ceketinin cebine uzanarak deviricilerini çıkardı.

Çekici'nin hareketli oluşu, ilk başta pirinç çubukları uç uca eklemesini zorlaştırıyordu. Ani bir tökezleme nedeniyle, daha vidalı kısma bile gelemeden deviricileri elinden düşürme riski vardı. Will durup, vücut hareketlerini Çekici'nin temposuna uygun bir hale getirmeye odaklandı. Yeniden denediğinde vidaların iç içe geçtiklerini hissetti. Vidayı yuvasına dikkatle oturttuktan sonra, hızla çevirmeye başladı. Deviriciler birbirlerine kenetlenmeye başlamışlardı. Ortaya çıkan uzun sopayı, alışık olduğu şekilde sağ eline alıp tartmaya başladı.

Deviricilerin fırlatılış nitelikleri, saks bıçaklarınınkileri andırıyordu. Ancak deviricileri kullanabilmek için hedefin yirmi metre yakınına gelmek gerekiyordu –ki zor olan şey de buydu.

Cenevizalının bir diğer tepeye tırmanmakta olduğunu fark etti. İçinden bir ses, adamın zirveye varınca doğal olarak dönüp arkasına şöyle bir bakacağını söylüyordu. Çekici'yi aniden durdurarak yere atladı ve dizginleri yana doğru çekti. Efendisinin bu tür uyarılarına hazırlıklı olan Çekici de dizüstü çökerek, çimlerin üstüne boylu boyunca uzandı. Will, kolunu hayvanın boynuna doladı ve kımıldamadan, kısmen çimler kısmen de hareketsizlikleri sayesinde gizlenerek orada öylece durdular. Gri renkli at ve pelerinli binicisi, uzaktan bakıldığında, etrafı alçak çalılarla kaplı geniş bir kaya parçasını andırıyorlardı. Will, Cenevizalının tepenin zirvesinde atını durdurduğunu görebiliyordu. Bu durumu önceden tahmin etmiş olduğu için rahat bir nefes aldı.

Suikastçı, gergin kaslarını gevşetip, arkasına döndü ve ardında bıraktığı araziye çabucak gelişigüzel bir bakış attı. Son dört saat boyunca ara ara yine böyle arkasını kollamıştı. O ana dek takip edildiğine dair bir işaret görmemişti ve bundan sonra da görmeyi beklemiyordu.

Dolayısıyla arkadaki çimlerle kaplı araziyi çok da dikkat etmeden tarıyordu. Aslına bakılırsa, tepenin üstünde, araziyi kontrol etmek kadar kaslarını gevşetmek için de durmuştu. Halt'un, eğitimi sırasında Will'e sık sık tekrarladığı gibi, *insanlar yüzde doksan ihtimalle görmeyi bekledikleri şeyi görürler.* Cenevizalı, arkasında boş bir otlak görmeyi bekliyordu ve gördüğü şey de oydu. Batı tarafında kalan şekilsiz, gri-yeşil tümsek, ilgisini hiç çekmemişti.

Adam, orada bir-iki dakika durduktan sonra güneydoğuya dönerek, zirveden aşağı inmeye başladı. Will, beklemeye devam etti. Gidiyormuş gibi gözüküp, sonra birden dönüp arkaya bir göz atmak, çok eski bir numaraydı. Ama Cenevizalı belli ki arazide kimsenin bulunmadığına ikna olmuştu ve dolayısıyla bir daha görünmedi.

Çekici, Will'in, omzuna dokunmasıyla birlikte, aynı anda kalkabilmeleri için bacaklarını ayırarak ayağa fırladı. Toynak seslerinin Cenevizalı ile aralarındaki tepe tarafından perdeleneceğini fark eden Will, atını dörtnala koşturmaya başladı. Tepenin zirvesine vardıklarında, diğer atlıyla aralarında yalnızca birkaç yüz metre kalmasını bekliyordu.

Will, bu kez zirvede durmayı tercih etmedi. Saldırı zamanı gelmişti artık. Neredeyse dört saattir at sürüyorlardı ve mantığı ona, Cenevizalının hedefine varmak üzere olduğunu söylüyordu. Zirveyi dörtnala geçtiler ve Will, küçük bir şaşkınlık çığlığı attı.

Çekici'nin kulakları dikilse de Will, çabucak atını rahatlattı.

"Devam et!" dedi. Ufak tefek hayvanın kulakları yeniden düştü ve dörtnala koşusuna devam etti.

Tepeyi geçtikten sonra, önlerindeki arazi değişime uğruyordu. Birbiri ardına sıralanan tepecikler, yerlerini, ilerideki geniş bir vadiye açılan uzun, yokuş aşağı bir patikaya bırakıyordu. Tennyson'ın kampı, yaklaşık üç kilometre ötedeydi. Sahte peygamberin başlangıçta yanında bulunan on iki ila on beş kişilik mürit grubu, yerini belki yüz kişilik bir kafileye bırakmıştı.

Ancak Will'in önceliği o an için, aralarında iki yüz metre bile bulunmayan Cenevizalı suikastçıydı. Ne kadar şanslı

olduğuna inanamıyordu. Adam Çekici'nin toynak seslerini hâlâ duymamıştı. Yalpalayan atıyla yavaş bir şekilde ilerlemeye devam ediyordu.

Will, bir an sonra Cenevizalının kafasını geriye doğru çevirdiğini fark etti. Kaçınılmaz bir şekilde, çıkardıkları gürültüleri duymuş olmalıydı. Adamın attığı ani şaşkınlık çığlığını duyabileceği kadar yakınındaydı artık. Suikastçı, topuklarını atının böğrüne geçirdi ve yorgun hayvanı, hantal adımlarla dörtnala koşturmaya başladı. *Yanlış bir manevra*, diye düşündü Will. Onu görünce paniğe kapılması, adamı hata yapmaya zorlamıştı. Atından inip tatar yayını çekerek takipçisini karşılamak, suikastçı için daha doğru bir seçenek olacaktı.

Ancak Cenevizalının, Will'in onu canlı yakalaması gerektiğinden haberi yoktu. Kendini, muhtemelen Orman Muhafızı'nın muazzam nişancılığı ve süratiyle bir kez daha yüz yüze gelmeye hazır hissetmiyordu. Bir önceki karşılaşmalarından şans eseri kurtulduğunun farkında olmalıydı.

Will, dönüp arkasına bir göz atan Cenevizalının basık ve solgun yüzünü seçebiliyordu artık. Çekici, aradaki mesafeyi hızla kapatıyordu ve adam daha hızlı gitmesi için çaresizce atını mahmuzluyordu. Fakat hantal çiftlik beygirinin rüzgâr gibi ilerleyen Orman Muhafızı atıyla yarışmasına imkân yoktu. Çekici, her adımıyla aradaki mesafeyi kapatıyordu.

Suikastçı, artık tatar yayını omzundan indirmeye başlamıştı. Bunu fark eden Will, deviricileri kemerine tıkıştırıp, yayını eline aldı. Cenevizalının eli ok kılıfına gitti ve seçtiği oku, tatar yayının yuvasına yerleştirdi. Suikastçının zehirli oklarından biriyle karşı karşıya gelmek üzere olduğunu fark eden Will'in

beti benzi attı ve ağzı kurudu. Normal şartlar altında, önce o ok atardı. Aslında her şey lehine işliyordu. Rakibinin, atının sırtında geriye dönmesi gerekirken Will, Çekici'nin kulaklarının arasından atışını yapma şansına sahipti. Bu mesafeden hedefini kolayca vurabilirdi.

Fakat adamı canlı yakalaması gerekiyordu.

Cenevizalı, nihayet okunu yayına yerleştirebilmişti. Atının düzensiz ve dengesiz adımlarına karşı mücadele vererek, nişan almak üzere beceriksizce sağ tarafından arkasına doğru döndü. Bunu gören Will, Çekici'yi dizleriyle sola doğru yönlendirdi. Bu sayede suikastçının, atının sırtında iyice dönmek zorunda kalmasına ve nişan almakta zorlanmasına neden oldu.

Cenevizalı, Will'in niyetini anlayarak daha rahat nişan alabilmek için diğer tarafına döndü. Fakat Will de aynı şekilde öteki yana kaymakta gecikmedi. Başarılı olmuştu. Suikastçı, hedefinin bir kez daha görüş alanından çıktığını fark etti. Bunlar olurken, Çekici aradaki mesafeyi yirmi metre daha kapatmıştı.

Cenevizalı, yeniden sağına döndü. Will, yön değiştirmek sizin atını dörtnala koşturmaya devam etti. Ancak bu kez kirişe bir ok sürmüştü ve dizginleri bırakıp, atını diz darbeleriyle yönlendirmeye başlamıştı. Cenevizalıyı öldürme riskini alamazdı ama o, bunu bilmiyordu. Suikastçının bir tek atış şansı olacaktı. At sırtında, becerebilse bile, tatar yayına yeniden ok yerleştirecek zamanı bulamayacaktı.

Will, atışını bilerek kaçırmayı hedefliyordu. Ürküp korkmasına neden olmaları için art arda birkaç oku, Cenevizalının kafasının çok yakınından geçecek şekilde fırlatabilece-

şüre inanıyordu. Diğer Cenevizalı ile giriştikleri düelloyu hatırladı. Rakipleri, esasen varlıklarından haberleri olmayan savunmasız hedeflerini siper arkasından vurmaya alışmış suikastçılardı. Onlara ok atan, üstelik bunu kusursuz bir nişancılıkla yapan bir düşmanla açık arazide karşı karşıya gelmeye alışkın değillerdi.

İyice yaklaşmıştı artık. Hantal ve yorgun bir şekilde koşturan ve Cenevizalının, sırtında düzensizce hoplayıp zıplamasına neden olan çiftlik beygirinin aksine, Çekici dengeli ve kontrollü adımlar atıyordu.

İşte! Tatar yayı yükseldi ve Will, suikastçının elinin tetik koluna kaydığını fark etti. Gözün göremeyeceği bir hızla çekip aldığı okunu fırlattı ve Cenevizalı daha bir ok bile atamadan yetenekli Orman Muhafızı hedefine art arda iki ok daha gönderdi.

Elleri tatar yayının tetiğinde olan suikastçı, birden tehlikenin farkına vardı. Başının yalnızca birkaç santim yanından vızıldayarak bir şey geçti. Birbiri ardına üstüne doğru gelmekte olan iki ok daha vardı. Dörtnala koşturan atı nedeniyle bir o yana bir bu yana sallanıyor olduğu gerçeği bir yana bırakılırsa, doğru düzgün nişan alabilmek için çelik gibi sinirlere sahip olması gerekiyordu. Suikastçı, oklardan kaçmak için istemsizce küfrederek eğildi ve titreyen eliyle tetiği zamanından önce çekmek zorunda kaldı. Hedefi olmadan yukarı yükselen ok, yaklaşık yüz metre ötedeki çimlerin arasına düştü.

Tehlike geçmişti artık. Will, yeniden omzuna asacak zamanı olmadığı için yayını bir kenara fırlattı. Daha sonra onu, attığı yerden alacaktı. Deviricileri kemerinden çıkarıp Çekici'yi

iyice hızlandırdı. Düşmanının yalnızca kırk metre ötesinde olduğunu fark eden suikastçı, topuklarını çılgınlar gibi atının böğrüne geçirdi. Binicisi meşgulken iyice yavaşlamış olan bitkin beygirin, artık yeniden süratlenmesi gerekiyordu. Hayvan, elinden geldiğince hızlandı ama Çekici, aradaki mesafeyi yeniden kapatmaya başlamıştı. Suikastçı, üstünde taşıdığı çok sayıdaki hançerden birine uzandı ama geç kalmıştı. Will, sağ kolunu kaldırıp deviricileri Cenevizalıya doğru fırlattı.

Deviriciler, güneşin altında bir o uçları, bir bu uçları parlayarak hedeflerine doğru uçmaya başladılar. Suikastçı, bir an için tehlikenin farkına varamasa da havada uçarak üstüne gelen metal parçasını görünce atının sırtına iyice yapıştı.

Bir kedinin reflekslerine sahip, diye düşündü Will. Deviriciler, adamın kafasının üstünden geçerek, uzun çimlerin arasında kaybolmuşlardı. Will, bir küfür savurdu. Deviricilerini bir daha bulamayacaktı. Kınından saks bıçağını çekti.

"Yakala onu, Çekici," dedi ve atının bir kez daha, azami süratine kavuşana kadar hızlandığını hissetti.

Cenevizalının elinde suikastçılara has, uzun hançerlerden biri vardı. Will, saks bıçağını hazırda tutarak Çekici'yi adamın üstüne üstüne sürdü. Cenevizalı, onun hücumunu karşılamak üzere atını çevirmeye başladıysa da çok geç kalmıştı. Çekici'yi hedefleyerek yaptığı hamlesi, atının sırtına doğru eğilen Will'in kaldırdığı saks bıçağı yüzünden başarısız oldu.

Bir an sonra, Çekici'nin vurduğu omuz darbesi, bitkin ve dengesiz haldeki çiftlik beygirinin kaygan çimlerin üstünde birkaç metre kayarak yana doğru devrilmesine neden oldu. Cenevizalının sağ bacağı, devrilen atın altında kalmıştı. Hay-

van, toynaklarıyla güçsüzce havayı dövmesine rağmen, ayağa kalkmayı denemiyordu bile. Enerjisi tükenmişti.

Will, anında yere atladı ve kapana kısılan suikastçıya doğru koşmaya başladı. Çarpışma sırasında hançerini kaybeden adam, mor renkli pelerininin içine soktuğu eliyle çılgınlar gibi bir diğer hançeri arıyordu. Will, bir an bile tereddüt etmeden, öne doğru hareketlendi ve saks bıçağının ağır pirinç kabzasıyla Cenevizalının kafasına bir tane geçirdi. İlk darbenin etkili olup olmadığını görme ihtiyacı hissetmeden, aynı noktaya, bu kez daha sert bir şekilde vurdu.

Suikastçının gözleri kaymıştı. İnleyerek bitkin bir halde geriye doğru devrildi. Sağ bacağı hâlâ devrilen atın altındaydı. Will, bir adım gerileyerek soluklandı. İkinci darbeyi indirmesi, büyük ihtimalle gereksiz olmuştu. Ama sonuçta adamı dövmek hoşuna gitmişti.

Hareketsiz yatan şekle döndü. "Senin için yolun sonu," dedi. "Bindiğin şu at müsveddesi için de öyle."

OTUZ YEDİ

Malcolm, çok endişeliydi. Zehir, Halt'un kanına karışalı birkaç gün olmuştu ve artık son safhaya geçilmesi an meselesiydi. Halt, o an için huzurlu bir şekilde uyuyordu ve ateşi yoktu. Fakat olur da ateşi yeniden çıkar ve uykusunda bağırmaya başlarsa, muhtemelen birkaç saat içinde hayatını kaybedecekti. Will, Cenevizalıyı Halt son safhaya geçmeden Malcolm'un huzuruna getirmek için zamana karşı yarışıyordu. Tennyson'ın kampı, en iyimser tahminle dört saat uzaklıktaydı. Dört saat gidiş, dört saat dönüş.

Oysa Halt, bir saat içinde bile hayatını kaybedebilirdi.

Malcolm bakışlarını, dizlerinin üstüne çökmüş gökyüzüne bakmakta olan uzun boylu, genç savaşçıya çevirdi. Horace'a yardımcı olabilmeyi, çocuğu yüreklendirecek bir şeyler söyleyebilmeyi isterdi. Fakat Horace da onun kadar durumun farkındaydı. Ayrıca Malcolm'un böyle anlarda sahte umutlar dağıtıp teskin edici sözler söylemek gibi bir âdeti bulunmuyordu. Sahte bir umuttansa, onlarınki gibi küçük bir umuda bel bağlamak daha iyiydi.

Halt, usulca mırıldanıp yan tarafına döndü. Malcolm bir anda hareketlenerek, tecrübeli Orman Muhafızı'nı şahin gibi gözleriyle izlemeye başladı. Yalnızca uyku esnasındaki sıradan bir hareketlenme miydi şahit olduğu? Yoksa sonun başlangıcı olabilir miydi? Halt, birkaç saniye boyunca kımıldamadan yattı ve heyecanlı görüntüsü yatışmaya başladı. Derken bu kez daha yüksek sesle yeniden mırıldandı ve battaniyesini açıp debelenmeye başladı. Malcolm, hemen yan tarafa geçip, dizlerinin üstüne çöktü ve elini sakallı Orman Muhafızı'nın alnına koydu. Elinin altındaki beden sıcacıktı –normal olamayacak kadar sıcak. Halt, gözleri tamamen kapalı olmasına rağmen çığlıklar atmaya devam ediyordu. İlk başta yalnızca anlaşılmaz sesler çıkarıyordu. Sonra birden bir çığlık attı.

"Will! Acele etme! Atışı sakın aceleye getirme!"

Malcolm, Horace'ın ayak seslerini duydu. Genç adam, hemen arkasında bitivermişti.

"Durumu iyi mi?" diye sordu Horace. Mevcut şartlar altında, son derece saçma bir soruydu bu. Halt, hiç de iyi değildi. Malcolm sert bir cevap vermeye hazırlanırken kendine hâkim oldu. Horace, olaylara doğal bir tepki veriyordu.

"Hayır," dedi. "Durumu fena. İlaç çantamı uzatıver lütfen, Horace."

Çanta, aslında uzansa alabileceği bir mesafedeydi ama genç adama bir işe yarıyor olduğunu hissettirmek istemişti. Horace, çantayı Malcolm'a uzattı ve o da tecrübeli parmaklarıyla çantanın içinde aradığı şişeciği çabucak buldu. Açık kahverengi bir sıvıyla dolu olan şişeciğin kapağını dişleriyle açtı.

"Çenesini açık tut," dedi kısaca. Horace, Halt'un diğer ya-

nına geçip diz çökerek Orman Muhafızı'nın ağzını zorla açtı. Halt mücadele ediyor, Horace'ın temasından kurtulabilmek için başını bir o yana, bir bu yana savuruyordu. Fakat birkaç gündür çektiği çile nedeniyle bitkinleşmişti ve Horace'ın kuvveti karşısında fazla şansı yoktu. Malcolm, öne eğilerek Halt'un diline kahverengi sıvıdan birkaç damla akıttı. Orman Muhafızı, bir kez daha tepki verdi ve sırtını oynatıp kurtulmayı denedi.

"Yutuncaya dek ağzını kapalı tut," dedi Malcolm. Horace, iri elleriyle Halt'un ağzını kapamaya başladı. Halt, bir kez daha başını savurup inledi. Ama bir süre sonra, boğazı kımıldadı ve Malcolm, onun ilacı içtiğinden emin oldu.

"Tamamdır," dedi. "Bırakabilirsin."

Horace, Halt'un çenesini sıkıca yakalayan ellerini geri çekti. Orman Muhafızı, aksırıp tıksırarak doğrulmaya çalıştı. Ancak Horace'ın elleri şimdi de omuzlarındaydı ve ayağa kalkmasını engelliyordu. Bir dakika sonra, Halt'un kımıltıları azalmaya başladı. Sesi mırıltıya dönüştü ve deliksiz bir uykuya daldı.

Malcolm, Horace'a rahatlamasını işaret etti. Genç savaşçının alnında ter damlaları birikmişti. Şifacı, bunun yalnızca Horace'ın harcadığı fiziksel çabadan kaynaklanmadığının farkındaydı. Halt ve durumunun belirsizliği karşısında duyduğu korku terletmişti Horace'ı. Malcolm, bu tür güçlü duygu selerinin insan vücuduna yoğun bir fiziksel enerji harcattığını çok iyi biliyordu.

"Malcolm," dedi Horace. "Neler oluyor?"

Genç savaşçı, Halt'un hastalığının yeni bir safhaya girdiğini fark etmişti. Malcolm, onlara Orman Muhafızı'nın çeşitli aşamalardan geçeceğini söylemiş; ancak bu son aşamayı ayrıntı-

larıyla anlatmamıştı. Fakat Horace, artık Halt'un durumunda herhangi bir değişikliğin kötü haber anlamına geleceğinin farkındaydı. Arkadaşının durumu kötüleşmişti ve Horace bu kötülüğün derecesini bilmek istiyordu.

Malcolm, başını kaldırıp çocuğun endişeli bakışlarına karşılık verdi.

"Sana yalan söylemeyeceğim, Horace. Halt'un sakinleşmesinin sebebi, ona vermiş olduğum ilaç. Etkisi yaklaşık bir saat sonra geçecek ve Halt yeniden debelenmeye başlayacak. Her nöbette öncekinden daha da kötü olacak. Zehir kan dolaşımına bütünüyle nüfuz edecek ve bu da onun sonu olacak."

"İlacı ona kaç kez verebilirsin?" diye sordu Horace. "Will'in gelmesi an meselesidir."

Malcolm omuz silkti. "Belki iki kere daha. Belki de üç. Ama Halt zayıflamış durumda, Horace ve bu çok etkili bir ilaç. Çok fazla alınması halinde, bir zehir kadar ölümcül olabilir."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok mu?" dedi Horace. Gözüne hücum eden yaşları hissedebiliyordu. Orada durup Halt'un ölüme yürümesini izlerken, kendini öylesine çaresiz, öylesine işe yaramaz hissediyordu ki... Arkadaşı, bir savaşta düşmanları tarafından kuşatılmış olsa, yardımına koşmak için bir saniye bile tereddüt etmezdi. O tür meselelerle nasıl başa çıkacağını iyi bilirdi Horace.

Ama ya bu! Bu korkunç bekleme, izleme ve hiçbir şey yapamama hissi? En kanlı savaştan bile beterdi.

Malcolm, konuşmuyordu. Söyleyebileceği bir şey yoktu. Horace'ın gözlerindeki öfkeyi, yüzünün hiddetten kıpkırmızı kesildiğini görebiliyordu.

"Şifacıymış! Hepiniz aynısınız! İksirleriniz, büyüleriniz ve bütün o lagalugalarınız en nihayetinde hiçbir işe yaramıyor! Yapabildiğiniz tek şey, *bekleyip görmek*!"

Haksız bir suçlamaydı bu. Malcolm, etrafta şifacı diye dolaşan sahtekâr ve şarlatanlardan biri değildi. Şifalı bitkiler ve ilaçlar hakkında bilgiliydi, ayrıca insan vücudu ve vücuttaki organlarla ilgili çalışmaları da mevcuttu. Muhtemelen Araluen'in en yetenekli ve bilgili şifacısıydı. Fakat bazen yetenek ve bilgi yeterli olmuyordu işte. Şifacılar her hastalığın tedavisini biliyor olsalardı, sonuçta kimse hayatını kaybetmezdi. Horace, içten içe bu gerçeği biliyordu. Bu durumun farkında olan Malcolm da çocuğun sözlerine alınmamıştı. Genç savaşçının kendisine değil, içinde bulundukları duruma ve çaresiz hallerine öfkelendiğini anlıyordu.

"Özür dilerim, Horace," dedi kısaca. Horace şifacıyı azarlamayı keserek derin bir nefes verdi ve omuzları düştü. Düşüncesizce konuştuğunun farkındaydı. Malcolm'un, kendisinden de beter bir çaresizlik içinde olduğunu biliyordu. Şifacı ne de olsa bu işin eğitimini almıştı ama yapabileceği bir şey yoktu. Horace, küçük bir el işareti yaptı.

"Yok canım," dedi. "Özür dileyecek bir şey yok. Elinden geleni yaptığından eminim, Malcolm. Kimse daha fazlasını yapamazdı. Ben sadece..."

Cümlesini bitiremedi. Ne diyeceğinden emin bile değildi. Ama ağzından çıkacak kelimelerle Halt'un ölümünü kabulleneceğini fark etmişti. Orman Muhafızı için yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Malcolm ona yardım edemezse, kimse edemezdi.

Eliyle gözyaşlarını gizleyerek arkasını döndü ve yürümeye başladı. Malcolm, çocuğun arkasından gidecek oldu ama sonra onu kendi haline bırakmanın daha iyi olacağına karar verdi. Halt'un yanına dönerek, bir kez daha dizlerinin üstüne çöktü. Kaşlarını çatarak Orman Muhafızı'nı izlemeye başladı. Yarım saat içinde kahverengi sıvı, etkisini yitirecek ve Halt, yeni bir nöbet geçirecekti. Malcolm, nöbetin şiddetini azaltabilirdi belki ama bu geçici bir çözüm olacaktı. Nöbetler kötüleşerek devam edecekti. Bir ölüm yolculuğuydu bu.

Tabii eğer...

Malcolm'un aklında bir fikir belirmeye başlamıştı. Nafile bir fikirdi belki ama içinde bulundukları durum zaten çok çaresizdi. Birkaç kez derin nefes alarak gözlerini kapattı ve düşüncelerine yoğunlaşmaya başladı. Zihnini başka düşüncelerden kurtararak, esas meseleye odaklandı ve aklına gelen fikirdeki eksik ve tehlikeli yanları tarttı. Her ikisinden de çok sayıda bulmuştu.

Diğer seçeneği de değerlendirdi. Will'in döneceği umuduyla Halt'u birkaç saat –iki ya da üç saat– daha bu rahat konumda tutabilirdi. Ancak bunun, ne kadar düşük bir ihtimal olduğunun farkındaydı. Will, Cenevizalıyı yakalamış bile olsa, tutsağıyla birlikte yapacağı dönüş yolculuğu çok daha uzun sürecekti. Halt, dört saat içinde muhtemelen ölmüş olacaktı. *Muhtemelen falan değil*, diye düzeltti kendi kendini, kesinlikle ölmüş olacaktı.

Kararını verip, birkaç metre ötesindeki ağaca yaslanmış bekleyen, acınacak haldeki genç savaşçıya doğru yürümeye başladı. Horace'ın düşmüş omuzları ve eğik başı, umudunu yitirdiğini

işaret ediyordu. Bir an, içine bir şüphe tohumu düştü. Genç savaşçıyı yeniden umutlandırmaya –pekâlâ boş çıkabilecek bir umutla doldurmaya– hakkı var mıydı? Horace'ı beklentiye sokar ve Halt yine de ölürse, kendisini affedebilir miydi?

Durumu kabullenip, Halt için elinden geleni yapması ve olayları akışına bırakması acaba daha mı iyi olurdu?

Kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. Bekleyip kabullenmek, onun tarzı değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Hastalarını kurtarmak için en küçük ihtimali bile değerlendirecekti. Sonuna kadar savaşacaktı.

"Horace?" dedi usulca. Ona doğru dönen yüzün, gözyaşlarıyla ıslanmış olduğunu fark etti.

"Yapabileceğimiz bir şey olabilir..." diye başladı konuşmaya. Horace'ın gözlerinden, umutlanmaya başladığını fark edince erken davranarak elini kaldırdı. "Küçük bir ihtimal ve işe yaramayabilir. Hatta Halt'u öldürebilir de," diye uyarıda bulundu. Horace'ın bu ihtimal karşısında hafifçe irkildiğini fark etti. Fakat genç savaşçı hemen kendini topladı.

"Neymiş bu yapabileceğimiz şey?"

"Daha önce hiç denemediğim bir yöntem. Ama işe yarayabilir. Halt'un ağzına damlattığım sıvı, çok tehlikeli bir ilaç. Daha önce de dediğim gibi, zehre gerek kalmadan Halt'u öldürebilecek kadar güçlü. Fakat ilaçtan, ölümün kıyısına gelecek kadar ağzına damlatmamız halinde, dostumuzu kurtarabiliriz."

Horace kaşlarını çattı, anlamamıştı. "Ölümün kıyısına gelecekse onu nasıl kurtaracağız?" Malcolm bu şekilde dile getirince, bunun çılgınca bir plan olduğunu kabul ediyordu. Ancak fikrini savunmayı sürdürdü.

"Ölmek üzere olan bir vücuttaki tüm sistemler yavaşlar. Nabız. Nefes alıp verme. Kan dolaşımı. Zehrin etkisi de yavaşlayacaktır. Halt'a zaman kazandırmış oluruz. Sekiz saat kadar. Belki daha da fazla."

Sözlerinin, Horace'ın üstünde yaptığı etkiyi görebiliyordu. Sekiz saat içinde Will mutlaka dönmüş olacaktı; tabii Cenevizalıyı yakalamayı başardıysa. Horace, birdenbire kendini korkunç bir çelişkinin içinde buldu. Ya suikastçı Will'i öldürdüyse, o zaman ne olacaktı? Bu fikri aklından çıkardı. Will'in başarılı olacağına inanması gerekiyordu.

Will, geri gelecekti ve Halt hâlâ hayattaysa, Malcolm da onu iyileştirecekti. Kapkara bir çaresizlik ağıyla örtülü dünyası, bir anda umutla kaplanmıştı.

"Nasıl yapacağız?" diye sordu usulca. Malcolm, dudaklarını ısırdıktan sonra aklındakileri dile getirmenin kolay bir yolu olmadığında karar kılarak, anlatmaya başladı.

"Halt'a oldukça yoğun ama onu öldürmeyecek kadar bir dozda ilaç vereceğim."

"Ne kadarlık bir dozdan söz ediyoruz? Daha önce böyle bir şeyi hiç denemiş miydin?"

Malcolm, yine tereddüt etti. Fakat tehlikeyi göze almaya karar verdi.

"Hayır," dedi. "Daha önce hiç yapmadım. Yapan birini de tanımıyorum. Dozun miktarına gelecek olursak, aslını istersen, buna tahmin yürüterek karar vereceğim. Halt zaten bitkin durumda. Sanırım ne kadar ilaç vermem gerektiğini biliyorum, ama tam olarak emin değilim."

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından Malcolm devam etti.

"Bu, benim vermek istediğim bir karar değil, Horace. Halt'un bir yakını tarafından verilmeli."

Horace, adamın bakışlarına karşılık verdi ve anladığını belli edercesine başını salladı. "Will, tarafından verilmeli."

Malcolm, onunla aynı fikirde olduğunu gösteren bir el işareti yaptı. "Evet. Ama Will burada değil. Sen de Halt'un bir arkadaşısın. Belki ona Will kadar yakın değilsin ama sen de sevenlerinden birisin ve ben, bu seçimi senin yapmanı istiyorum. Çünkü ben yapamam."

Horace, derin bir iç geçirdikten sonra arkasını dönerek, Will bir anda ortaya çıkacak ve tüm bu yaşananları lüzumsuz kılacakmışçasına ağaçların arasından boş ufku taramaya başladı. Başını çevirmeden usulca konuştu:

"Sana bir şey sorayım. Eğer söz konusu olan kişi *senin* arkadaşın, hatta en yakın arkadaşın olsaydı, bu dediğin işlemi uygular mıydın?"

Susup, cevabını düşünme sırası Malcolm'daydı artık.

"Sanırım," dedi birkaç saniye sonra. "O cesarete sahip olmayı isterdim. İşlemi uygulayıp uygulamayacağımı bilemiyorum, ama uygulamayı isterdim."

Horace, dudaklarında küçücük bir tebessümle arkasını döndü.

"Dürüst cevabın için teşekkürler. Biraz önce söylediklerim için üzgünüm. Ağzımdan çıkan lafları hak etmiyorsun."

Malcolm bir el işaretiyle özrün gereksiz olduğunu belirtti.

"Unuttum bile," dedi. "Kararın nedir?"

Halt'u işaret etti ve etmesiyle birlikte, Orman Muhafızı kımıldanarak alçak bir sesle mırıldanmaya başladı. İlacın ilk

dozu etkisini yitirmeye başlıyordu. Malcolm, bunun önemli bir an olduğunu, karşılarına bir fırsat çıktığını fark etti.

"İlaç etkisini kaybediyor," diye devam etti. "Halt'un kan dolaşımından çıktı. Bu da doğru dozu ayarlamamı kolaylaştıran bir etken. Önceden vermiş olduğum ilacı göz önünde bulundurmama gerek kalmayacak."

Horace, bakışlarını Malcolm'dan Halt'a çevirerek kararını verdi.

"Hadi başlayalım."

OTUZ SEKİZ

Abelard, kafasını kaldırıp uzun uzun kişnediğinde, güneş sırtın üstünden batmaya başlamıştı.

Horace ve Malcolm'un şaşkınlık dolu bakışları, ufak tefek hayvanın üstüne çevrildi. Sıkı bir eğitimden geçmiş olan Orman Muhafızı atları, gereksiz gürültü çıkarmamalarıyla tanınırlardı. Vurucu da merakla başını yukarı kaldırdıktan sonra eğilerek otlamaya devam etti.

"Abelard'ın nesi var?" diye sordu Malcolm.

Horace omuz silkti. "Bir ses duymuş ya da bir koku almış olmalı." Ateşin yanına oturmuş, ağaçların arasından esmekte olan düzensiz rüzgârla birlikte, bir parlayıp bir sönen közleri izliyordu. Kılıcını çekerek ayağa kalktı ve kamp kurdukları koruluğun ucuna doğru yürümeye başladı.

Tam bu esnada kulağı, biraz uzaktan gelen cevap niteliğindeki kişneme sesiyle doldu. Bir an sonra güney ufkunda bulanık bir suret belirdi.

"Will bu," dedi Horace. "Tutsağı da yanında."

At ve binicisinin bir garip görünmelerinin sebebi, Will'in

Cenevizalı suikastçıyı el ve ayakları bağlanmış halde hemen önüne, eyer topuzunun üstüne boylu boyunca yatırmış olmayıdı.

Çekici'yi koruluğa doğru yokuş aşağı yavaş adımlarla yürüten Will, ağaçların içinden çıkan Horace'ı eliyle selamladı. Hemen önündeki Cenevizalı, Çekici'nin her adımında sarsılarak homurdanıyordu.

Kamptan ayrılarak Horace'ın yanına gelen Malcolm, genç savaşçının haklı çıktığını görünce ellerini beklentiyle ovuşturmaya başladı. Will, yanında bir tutsakla çıkagelmişti ve mor pelerini, adamın Cenevizalı olduğunu ortaya koyuyordu.

Will arkadaşlarının yanına gelip dizginleri çekti. *Yorgun görünüyor*, diye düşündü Horace ama genç Orman Muhafızı'nın son birkaç gün içinde yaşadıkları göz önüne alınırsa hiç de şaşırtıcı bir durum değildi bu.

"Halt nasıl?" diye sordu Will.

Horace, arkadaşına güven vermek üzere bir el işareti yaptı. "Durumu iyi. Bir süre bizi epeyce korkuttu ama sonra Malcolm zehrin etkisini yavaşlatmak için Halt'un derin bir uykuya dalmasını sağladı." *Malcolm, zehri yavaşlatmak için Halt'u ölümün eşiğine getirdi* demektense, bu ifadeyi tercih etmişti. "Sen de döndüğüne göre bir şeyi kalmaz artık."

Will'in yüzü yorgunluktan gerilmiş, gözleri kan çanağı gibi olmuştu. Ama Halt'la ilgili endişeleri yatışmış ve yüzüne bir memnuniyet ifadesi yerleşmişti.

"Evet, döndüm," dedi. "Bak yolda kime rastladım."

Horace, arkadaşına sırıttı. "Fena rastlamışa benziyorsun."

"Hem de ne rastlama."

Horace, Cenevizalıyı indirmek için öne doğru bir adım attıysa da Will, eliyle arkadaşını durdurdu.

"Geri çekil," dedi. Tutsağın pelerinini yakasından tutarak kaldırdı ve aynı anda Çekici'yi diğer yana kayması için dürttü. Suikastçı, bir patates çuvalı gibi atın sırtından düştü. Ayağa kalkmaya çalışsa da başarısız olup, yeniden yere yığıldı.

"Dikkali ol!" dedi Malcolm. "Ona ihtiyacımız olduğunu unutma!"

Will, bitkinlikle kımıldanarak ayaklanmaya çalışan Cenevizalıyı alaylı bakışlarla süzüyordu.

"Bir şeyi yok," dedi. "Onu öldürmek için bundan fazlası gerek. Hem yalnızca konuşmasını istiyoruz, ayağa kalkmasını değil."

Horace, Malcolm'un işaretiyle öne çıkarak, Cenevizalıyı ayağa kaldırdı. Tutsak, genç savaşçıya bakarak kendi dilinde bir şeyler homurdandı. Horace, adamı burnunun dibinde tutuyordu. Gözlerindeki ifade, suikastçının küfürlerini kesmesine neden oldu.

Malcolm, ortak dilde "Adın nedir?" diye sordu. Cenevizali ters bakışlarını şifacıya kaydırarak omuz silkti ve bir şey söylemedi. Bu hareketi, karşısındakine hakaret etme amacı taşıyordu ve bu bir hataydı. Horace'ın boştaki eli, adamın yanağına sertçe inerek kulaklarının çınlamasına neden oldu.

"Sakın durumu yanlış anlama, akbaba," dedi Horace. "Senden zerre kadar hoşlanmıyoruz. Rahat etmen bizim için hiç önemli değil. Hatta ne kadar rahatsız olursan, o kadar keyif alacağımı söyleyebilirim sana."

"Adın dedim?" diye tekrar etti Malcolm.

Horace, adamın omzunu yine silkmek için kaldırdığını hissetti. Sağ eli yukarı kalktı, bu kez yumruk halini almıştı.

"Horace!" diye seslendi Malcolm. Adamın, sorularına cevap verebilmesi için ayık olması gerekiyordu. Horace, yumruğunu havada tutmaya devam etti. Cenevizalının bakışları yumruğa kilitlenmişti. Genç adamın öylesine attığı şamar canını çok acıtmıştı. Yumruğun daha beter acıların habercisi olduğunun farkındaydı.

"Kırık bir burunla da konuşabilir," dedi Horace. Ama Cenevizalı artık ismini gizlediği için dayak yemenin anlamsızlığını kavramış gibiydi.

"*Sono Bacari.*"

Yine omuz silkmişti. Suikastçının en sevdiği hareket buydu galiba. Horace ayrıca adamın omuzlarını muazzam bir küçümsemeyle silktiğini fark etmişti. Sanki "Evet, adım Bacari, ne olmuş yani? Size adımı canım istediği için söylüyorum," diyordu. Cenevizalının ukala tavırları ve saygısız hareketi, Horace'ı iyice kudurtmuştu. Yumruğunu indirdi, ama Bacari'nin bıyık altından gülümsediğini fark edince, bacaklarına doğru savurduğu ani tekmeyle adamın bir kez daha yere düşmesine ve nefessiz kalmasına neden oldu. Yerden kalkmasını engellemek için ayağını adamın göğsüne koydu.

"Ortak dilde konuş," diye emretti.

Horace, Will'e bir göz attı. Atından inmiş ve yorgunlukla Çekici'nin sağrısına dayanarak beklemekte olan arkadaşının yüzünde şüphe dolu bir tebessüm belirmişti. Horace gibi o da Cenevizalıya zerre kadar acımıyordu. Adamın, aradıkları

bilgiyi elde etmek için canını acıtmaktan kaçınmayacaklarını kavramasının önemli olduğunun da farkındaydı.

"Hizaya gelmezse, kaburgalarına bir tekme at," dedi Will.

Horace, başıyla onayladı. "Seve seve." Nefes alıp verişi normale dönen adama doğru eğildi. "Tekrar deneyelim bakalım. Ortak dilde. Adın nedir?"

Öfke dolu bakışlarla Horace'ı süzen Cenevizalı, bir anlık tereddüdün ardından mırıldandı, "Adım Bacari."

Horace doğrularak Malcolm'a bir göz attı. "Al bakalım. Tepe tepe kullan."

Şifacı, başıyla onayladı ve kamp ateşiyle ateşin yanında baygın yatmakta olan sureti işaret etti.

"Onu şöyle getirir misin, Horace?" diye sordu. Ateşin yanına yürüdü ve bağdaş kurup oturdu. Horace zorlanmadan uzanıp Bacari'yi yakasından tuttuğu gibi Malcolm'un karşısına koydu. Tutsağını doğrultup, oturttuktan sonra geri çekilerek kavuşturduğu kollarıyla arkada beklemeye başladı. Bacari onun tehditkâr varlığını ensesinde hissediyordu.

"Bize biraz müsaade et lütfen," diye yumuşak bir sesle rica etti Malcolm. Horace birkaç adım geriledi ama tetikte duruyor, Cenevizalıyı dikkatle izliyordu.

"Evet, Bacari." Malcolm sohbet edercesine, sakin bir sesle konuşuyordu. "Şurada yatan dostumuzu oklarınızdan biriyle vurdunuz." Birkaç metre ötesindeki, nefes alıp verirken göğsünün inip kalktığı bile neredeyse anlaşılamayan Halt'u işaret etti. Orman Muhafızı'nın varlığını o an fark etmiş gibi görünen Bacari'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne de olsa, onları yol arkadaşlarını gömerken izlemişti. Ya da o öyle sanmıştı.

"Hâlâ hayatta mı?" diye sordu şaşkın bir sesle. "İki gün önce ölmüş olmalıydı!"

"Seni hayalkırıklığına uğrattığımız için kusurumuza bakmazsın artık," diye araya girdi Horace alaycı bir dille.

Malcolm, genç savaşçıya uyarı dolu bir bakış fırlattıktan sonra devam etti. "Oklarınızın ucuna zehir sürmüşsünüz."

Bacari, yeniden omuz silkti. "Olabilir," dedi kayıtsızca.

Malcolm başını iki yana salladı. "Kesinlikle sürmüşsünüz. Tatar yaylarınızın uçlarına aracoina zehri sürülmüş."

Bacari, bu kez kesinlikle gafil avlanmıştı. Gözleri yeniden yuvalarından fırladı ve kendi kendini durduramadan, "Bunu nasıl bilebilirsin?" diye atıldı. Geri adım atmak için çok geç kalmıştı. Hayati önem taşıyan bir bilgiyi açığa vurmuş olduğunu fark etti.

Malcolm, hafifçe tebessüm etti. Ama tebessümü dudaklarından öteye geçmemişti.

"Ben birçok şeyi bilirim," dedi.

Bacari o ilk şaşkınlığından sıyrılarak alt dudağını küstahça, kaygısız bir edayla büktü.

"Öyleyse panzehrini de biliyorsundur," dedi. Biraz önceki umursamaz tavrı geri gelmişti. "Neden hazırlayıp arkadaşına vermedin?"

Malcolm, adamla göz göze gelebilmek için öne doğru eğildi.

"İki tane panzehir olduğunu biliyorum," dedi. Bacari bir kez daha elinde olmadan bir şaşkınlık çığlığı atacak oldu. Ancak bu kez hızla kendini toplasa da Malcolm, verdiği tepkiyi fark etmişti. "Yanlış panzehrin onu öldüreceğini de biliyorum."

"*Che sarà sarà,*" diye cevap verdi Bacari.

"Ne dedi bu şimdi?" diye derhal öne çıktı Horace. Ama Malcolm, ona yerinde kalmasını işaret etti.

"*Akacak kan damarda durmaz,* dedi. Belli ki dostumuz felsefeden hoşlanıyor." Bakışlarını Cenevizalıya çevirdi. "Ortak dilde konuş. Bu sana son uyarım, aksi takdirde iriyarı arkadaşım kulaklarını kesecek ve onları boğulman için sana yedirecek."

Tehdidi daha da korkutucu hale getiren şey, Malcolm'un gaddarlık dolu sahneler içeren bu sözleri sohbet edermişçesine sakin bir sesle söylemesiydi –bir de şifacının, suikastçının üstünden ayırmadığı bakışları. Malcolm, mesajın yerine ulaştığını görebiliyordu. Bacari bakışlarını onunkilerden kaçırdı.

"Pekâlâ. Konuşacağım," dedi usulca. Malcolm, başını birkaç kez onaylarcasına salladı.

"Güzel. Birbirimizi anladığımız sürece sorun yok." Cenevizalının ok kılıfının hâlâ kemerinde asılı olduğunu fark etti. Will, tutsağın ellerini arkadan bağlamıştı ve nasılsa ulaşamayacağını bildiği için adamın ok kılıfını çözüp bir kenara atmakla zaman kaybetmemişti. Malcolm eğilip, Bacari'nin ok kılıfına uzandı. Suikastçı ilk başta bir başka darbe alacakmış korkusuyla geri çekilmeye yeltendi. Malcolm, oklardan birini çekip ucunu incelemeye koyulunca rahatladı.

Çelik ucun öndeki birkaç santimlik kısmını kaplayan solmuş, yapışkan madde, Malcolm'un kaşlarının çatılmasına neden olmuştu.

"Evet," dedi usulca. Durumdan tiksindiği sesinden anlaşılıyordu. "Bunun ucu zehirli. Şimdi, tek bilmek istediğimiz şey

şu; hangi zehri kullandınız? Mavi yapraklı olanı mı, yoksa beyaz olanı mı?"

Bacari gözlerini kaçırdı. Birkaç metre ötesinde hareketsiz yatmakta olan şekle bir göz attıktan sonra, gözlerine etrafı tarama izni verdi ve tehditkâr bir şekilde beklemekte olan Horace ile biraz geride durmuş, sessizce onları izleyen genç ve yorgun Orman Muhafızı'nı dikkatle inceledi. Genç adamların beklentilerini kavramış, cevabı beklenirken havadaki gerginliğin farkına varmıştı. Tüm tehditlerine rağmen, bu üçünün onu acımasızca öldürmeyeceklerini içgüdüsel bir şekilde anlamıştı. Dayak atabilirlerdi ve o da buna katlanabilirdi. Dövüşüyor olsalar, genç adamların onu gözlerini bile kırpmadan öldüreceklerinin farkındaydı. Ancak oracıkta, elleri arkasından bağlı ve topallıyorken? Asla.

Çaktırmadan sırıttı. Adamların gözlerindeki ifadeleri incelemişti ve kişilik tespiti yapmak konusunda uzman sayılırdı. Roller değişmiş olsa, üçünü birden hiç düşünmeden öldürürdü. Bu tür bir katliam yapmak için gereken soğukkanlılığa ve zalimliğe sahipti. Bu nedenle de, karşısındaki bu üçlünün aynı hissiyata sahip olmadıklarını görebiliyordu.

Kendinden emin bir şekilde Malcolm'a döndü ve bu kez çaktırmamak için çaba harcamadan açık açık sırıttı.

"Unuttum."

OTUZ DOKUZ

Bacari, ani ayak seslerini duyarak döndü ama geç kalmıştı. Genç Orman Muhafızı, kendisini savunmasına fırsat bile bırakmadan Cenevizalının tepesine bindi. Bacari, ceketinin ön kısmından tutulup, havaya kaldırıldığını hissetti. Will, yorgunluktan yüzünün rengi atmış ve gözleri kan çanağına dönmüş olmasına karşın, içinde onlarla dalga geçen bu katilin üstüne saldıracak enerjiyi bulabilmişti.

Malcolm, Will'i durdurmak için ayağa kalkmaya çalıştıysa da geç kalmıştı.

"Unuttun ha? Demek *unuttun*?" Cenevizalıyı bir sıçan gibi sarsmakta olan Will'in sesi iyice yükselmişti.

Adamı sertçe ittirdi. Elleri ve ayakları sıkıca bağlı olan Bacari, tökezledi ve dengesini kaybedip, acıyla inleyerek yere düştü. Bir an sonra Orman Muhafızı'nın elleri yine yakasına yapıştı ve onu ayağa kaldırdı.

"Öyleyse hatırlasan iyi olur!" diye bağırdı Will ve adamı bir kez daha iterek yeniden yere düşmesine neden oldu. Bacari bu kez ateşe oldukça yakın bir noktaya düşmüş ve sol tarafı

ateşin dış kesimindeki közlere temas etmişti. Parlak kor taneleri, ceketinin kolundan içeri girip etini yakınca Cenevizalı, acı dolu bir çığlık attı.

"Will!" Malcolm müdahale etmeye çalışıyordu ama Will, sifacıyı eliyle iteledi. Cenevizalıyı ayaklarından yakalayarak ateşten uzaklaştırdı. Bacari, tekmeler savurarak gerilemek istese de başarısız oldu. Genç Orman Muhafızı, kalçasına attığı tekmeyle Cenevizalıdan bir diğer acı dolu iniltinin yükselmesine neden oldu.

"Kes şunu, Will!" diye bağırdı Malcolm. İşlerin kızışmaya başladığını görebiliyordu. Fiziksel ve duygusal anlamda bitkin düşen Will, mantıklı düşünme yetisini kaybetmişti. Korkunç bir hata yapmanın eşiğindeydi.

Malcolm, aklından bu düşünceler geçerken, Orman Muhafızı'nın elini saks bıçağının kabzasına götürdüğünü fark etti. Will, sol eliyle, mücadele halindeki suikastçıyı yeniden ayağa kaldırdı ve aralarında yalnızca santimler kalacak şekilde yüzünü ona yaklaştırdı. Bacari de artık çocuğun körlemesine bir öfke nöbetine kapıldığını anlamış ve muhtemelen fazla ileri gittiğini fark etmişti. Gri pelerinli bu yabancı, onu hiç tereddüt etmeden öldürebilirdi. Durumu yanlış yorumlamış ve çocuğu, bu öfke nöbetine adeta elleriyle itmişti.

Ancak yine de, tek hayatta kalma umudunun yabancılara istedikleri bilgiyi vermemekten geçtiğinin de farkındaydı. Arkadaşlarının kurtuluşunun anahtarı kendisindeyken onu öldüremezlerdi.

Saks bıçağının ucunu boğazında hissetti. Birkaç santim ötesindeki surat, keder ve öfkeyle gerilmişti.

"Hatırlamaya başla! Beyaz mı, mavi mi! Hangisi. Söylesene. SÖYLESENE!"

Bacari bir an sonra, iri bir elin Orman Muhafızı'nı omzundan kavradığını fark etti. Horace, nazik ama sert bir hareketle Will'i, içine girmiş olduğu çılgın ruh halinden çıkardı.

"Will! Sakin ol! Bunun daha kolay bir yolu var."

Will, hayal kırıklığı ve korkuyla nemlenmiş gözlerini arkadaşına çevirdi. Halt, orada sessizce yatarken bu... bu yaratık onu kurtaracak sırrı biliyor ama söylemeye yanaşmıyordu.

"Horace?" dedi. Yardım etmesi için arkadaşına yalvaran gözlerle bakarken, sesi de çatlamaya başlamıştı. Will, yapabileceği her şeyi yapmış ancak bir işe yaramamıştı. Yorgunluktan ölecek haldeyken bile saatlerce suikastçıyı takip edecek gücü kendinde bulmuştu. Adamla savaşmış, galip gelmiş ve onu tutsak ederek buraya kadar getirmişti. Fakat Bacari, onları küçümsüyor ve hangi zehri kullandığını söylemeyi reddediyordu. Bu kadarı ona fazla gelmişti. Will'in aklına yapacak başka bir şey, takip edecek başka bir yol gelmiyordu.

Ancak Horace'ın aklında bir şeyler vardı. Arkadaşının çaresiz gözlerine baktı ve güven verircesine başını salladı. Will'in ellerini nazikçe Bacari'nin yakasından çekti. Orman Muhafızı uysal bir çocuk gibi itaat etti ve geri çekildi. Horace, Bacari'ye dönerek gülümsedi. Adamı döndürüp, sağ kolunun manşetini iki eliyle birden kavradı ve hızlıca çekerek kumaşı yırttı. On beş santimlik boşluktan adamın ön kolu ve damarları görünüyordu.

Elleri hâlâ arkadan bağlı olan Bacari, Horace'ın ne yaptığını görebilmek için çaresizce kıpırdandı. Yüzüne endişeli bir

ifade yerleşmişti. Horace, adamı ne itip kakıyor ne de bağırıp, çağırıyordu. Sakin ve kontrollüydü. Bu durum Cenevizalıyı, Will'in öfke nöbetinden daha çok endişelendiriyordu.

Horace, hâlâ Bacari'nin kemerinde asılı durmakta olan ok kılıfına uzandı. Kılıfta dört ya da beş ok vardı. Bir tanesini çıkararak ucunu inceledi. Malcolm'un sözünü ettiği yapışkan malzeme, okun sivriltilmiş demir ucunda görülüyordu. Horace, oku Bacari'ye doğru uzattı ve bir hata olmaması için adamın zehri görmesini sağladı.

Bacari, o an Horace'ın aklından geçenleri kavramıştı. Bağlarından kurtulmak için çaresizce debelenmeye başladı. Fakat elleri sıkıca bağlanmıştı ve Horace, sağ kolunu bir mengene gibi sıkıyordu. Genç savaşçı, okun keskin ucunu Bacari'nin ön kolunun iç kısmına yerleştirip, etin içine doğru ittirdi. O kadar derine batırmıştı ki Bacari'nin elleri yaradan fışkıran kanla kaplanmaya başladı. Horace, sivriltilmiş oku derin yaradan çıkarırken, Bacari de acı ve korku dolu çığlıklar atıyordu. Kan, yaraktan düzenli bir şekilde fışkırmaya devam ediyordu. Horace, bir damarı delmiş olmalıydı. Bu da zehrin, Cenevizalının vücuduna ve kanma Halt'un kolundaki sıyrıkta olduğundan çok daha hızlı karışacağını gösteriyordu.

"Hayır! Hayır!" diye kurtulmaya çalışarak çığlıklar attı suikastçı. Fakat çok geç kaldığının kendisi de farkındaydı. Zehir çoktan kanına girmiş ve vücuduna yayılmaya başlamıştı. Cenevizalı, kendisini neyin beklediğini çok iyi biliyordu. Daha önce çok sayıda kurbanının ölümüne şahit olmuştu. Mücadele etmeyi kesti ve dizlerinin bağı çözüldü ama Horace tarafından sıkıca tutulduğu için hâlâ ayakta durabiliyordu. Genç savaşçı, oku bir yana fırlatarak etrafına bakındı ve ne yaptığını anla-

yan arkadaşlarının yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeleri fark etti. Will'in yüzü, bir an sonra durumdan memnun olduğunu gösteren tatmin dolu bir ifadeyle kaplandı.

Malcolm'un durumu ise farklıydı. O bir şifacıydı ve hayatını başkalarının hayatlarını kurtarmaya adamıştı. Horace'ın hareketi, inandığı tüm ilkelerin çiğnenmesi anlamına geliyordu. Malcolm, hiç kimsenin hayatını Horace'ın yaptığı şekilde bilerek tehlikeye atamazdı.

"Malcolm," diyordu Horace, "kurban ne kadar kımıldanır ve güç harcarsa, zehir de kanma o kadar çabuk karışır. Doğru mu?"

Söyleyecek bir şey bulamayan Malcolm, başını evet anlamında salladı.

"Güzel," dedi Horace. Bacarı'nin kolunu bırakarak adamın ceketinin yırtık kolunu bütünüyle söktü ve hızla kanayan yaranın etrafına sardı.

"Zehir etkisini göstermeden, kan kaybı yüzünden ölmeni istemeyiz," dedi. Eğreti sargıyı bağlayarak, Cenevizalıyı serbest bıraktı. Başına gelenler karşısında dehşete düşen Bacarı kafasını eğerek dizlerinin üstüne çöktü. Tek kurtuluş yolu olarak gördüğü Malcolm'a dönüp, şifacıya yalvarmaya başladı.

"Lütfen! Sana yalvarıyorum! Bunu yapmasına izin verme."

Malcolm, üzgün bir tavırla omuz silkti. Olay artık onun kontrolünden çıkmıştı. Horace çabucak eğilerek, Bacarı'nin ayak bileklerindeki bağları çözdü. Suikastçı, kollarının altından tutularak ayağa kaldırıldığını hissetti.

"Kalk bakalım, sevgili katil. Bütün gün oturmana izin verecek değilim. Seninle yürüyüşlere çıkacağız. Deliler gibi koşa-

cağız. Zehrin vücuduna nüfuz etmesini sağlayacağız!"

Sözlerini bitirir bitirmez, Bacari'yi önüne kattı ve garip bir koşturmaca başladı. Minik koruluğun ve korunaklı ağaçların yanından geçtiler. Horace güneydeki sırtı işaret etti.

"Gidip şuradan manzaranın tadını çıkarmaya ne dersin?" dedi. "Hoşuna gitti, değil mi? Hadi öyleyse!"

Tutsağını dirseğinden sıkıca yakaladı ve yokuş yukarı tırmanmaya başladılar. Genç savaşçı hızlanarak koşmaya başladı. Bacari dört-beş kez kayarak düştü ama Horace, her defasında adamı ayağa kaldırıyor ve yeniden koşturmaya başlıyordu. Will ve Malcolm'un kulaklarına, Bacari'yi daha çok güç harcaması için teşvik eden Horace'ın alaycı sözleri çalınıyordu.

"Seni yaşlı Ceneviza koşucusu! Gel bakalım!"

"Kalk ayağa, zehir ustası seni!"

"Hadi koşsana! Zehrin kanına nüfuz etmesi gerek!"

İkili, düşe kalka zirveye varınca, kampa ulaşan sesler de kesilmeye başlamıştı. Malcolm, Will'le göz göze geldi. Will adamın onaylamaz bakışlarını görebiliyordu.

"Onu durdurabilir misin?" diye sordu şifacı.

Will, adamı soğuk bakışlarla süzdü. "Olabilir. Ama neden durduracakmışım ki?"

Malcolm, başını iki yana sallayarak arkasını döndü. Will, yanına gelip omzuna dokununca şifacı dönüp, genç Orman Muhafızı ile yüz yüze geldi.

"Malcolm, bana kalırsa durumun sen de farkındasın. Tahammül etmesi zor, biliyorum. Ama bunların yapılması gerekiyor."

Ufak tefek adam, mutsuz bir ifadeyle başını iki yana sal-

ladı. "İnandığım tüm değerlere ters düşüyor, Will. Sağlıklı bir insan vücudunu kasıtlı olarak zehirlemek... bana yanlış geliyor!"

"Belki de yanlıştır," diye kabullendi Will. "Ama Halt'un tek şansı bu. O yaratığın bize hangi zehri kullandığını başka türlü asla söylemeyeceğini sen de biliyorsun. Her ne tehditte bulunursak bulunalım, dediğimizi yapacağımıza inanmıyordu. Muhtemelen haklıydı da. Cevap vermeyi reddetmesi halinde adamın boğazına bir bıçak dayayıp, öylece gırtlağını kesemem ki."

"Bu yaptığımız farklı bir şey mi?" diye sordu Malcolm. Will, başıyla onayladı.

"Elbette farklı. Seçimi ona bırakıyoruz. Hangi zehri kullandığını söylerse, panzehrini hazırlayabilirsin. Panzehrin etkisini anında gösterdiğini bizzat sen söylemiştin. Adamı öldürmüyoruz ki. Tam tersine, onu kurtarıyoruz. Eğer ölürse, kendi seçimi nedeniyle ölmüş olacak."

Malcolm, bakışlarını önüne indirdi. Uzun bir sessizlik yaşandı.

"Haklısın," dedi sonunda. "Hoşuma gitmiyor ama aradaki farkı görebiliyorum. Tüm bunların gerekli olduğunu da."

Tepeden aşağı inen ayak sesleri duyuldu. Horace adımları birbirine karışan, yüzü bembeyaz kesilmiş Bacari'yi ağaçların arasından açıklığa indiriyordu. Genç savaşçının yüzüne zalim bir memnuniyet ifadesi yerleşmişti.

"Bilin bakalım ne oldu?" dedi. "Dostumuzun hafızası yerine geldi."

ladı. "İnandığım tüm değerlere ters düşüyor, Will. Sağlıklı bir insan vücudunu kasıtlı olarak zehirlemek... bana yanlış geliyor!"

"Belki de yanlıştır," diye kabullendi Will. "Ama Halt'un tek şansı bu. O yaratığın bize hangi zehri kullandığını başka türlü asla söylemeyeceğini sen de biliyorsun. Her ne tehditte bulunursak bulunalım, dediğimizi yapacağımıza inanmıyordu. Muhtemelen haklıydı da. Cevap vermeyi reddetmesi halinde adamın boğazına bir bıçak dayayıp, öylece gırtlağını kesemem ki."

"Bu yaptığımız farklı bir şey mi?" diye sordu Malcolm. Will, başıyla onayladı.

"Elbette farklı. Seçimi ona bırakıyoruz. Hangi zehri kullandığını söylerse, panzehrini hazırlayabilirsin. Panzehrin etkisini anında gösterdiğini bizzat sen söylemiştin. Adamı öldürmüyoruz ki. Tam tersine, onu kurtarıyoruz. Eğer ölürse, kendi seçimi nedeniyle ölmüş olacak."

Malcolm, bakışlarını önüne indirdi. Uzun bir sessizlik yaşandı.

"Haklısın," dedi sonunda. "Hoşuma gitmiyor ama aradaki farkı görebiliyorum. Tüm bunların gerekli olduğunu da."

Tepeden aşağı inen ayak sesleri duyuldu. Horace adımları birbirine karışan, yüzü bembeyaz kesilmiş Bacari'yi ağaçların arasından açıklığa indiriyordu. Genç savaşçının yüzüne zalim bir memnuniyet ifadesi yerleşmişti.

"Bilin bakalım ne oldu?" dedi. "Dostumuzun hafızası yerine geldi."

Zehir, beyaz aracoina bitkisinden yapılmıştı. Bacari, Malcolm'un karşısında gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış bir halde bir şeyler geveliyordu. Malcolm, başıyla onaylayıp, ilkyardım çantasını almaya gitti. Çantanın içinden yarım düzine küçük şişecikle içleri birtakım tozlarla dolu keseler çıkardı. Hızla ölçüp biçti ve fazla yoğun olmayan sarı renkli sıvıyı beş dakika içinde hazır etti. İçinde karışımın bulunduğu kâseyi alıp, Halt'un yanına geçti.

"Hayır," dedi kâseyi işaret eden Will. "Ona değil. Önce Bacari'ye ver."

Malcolm, ilk başta şaşırdıysa da Will'in sözlerinin arkasında yatan mantığı kavradı. Cenevizalının zehir konusunda yalan söylemiş olma ihtimali hâlâ mevcuttu. Kendisini öldürecek olan yanlış panzehri almak zorunda kalırsa, muhtemelen yalanından dönüp doğruyu söyleyecekti. Fakat katil, Will'in sözlerini duyar duymaz, hâlâ arkadan bağlı olan yaralı kolunu şifacıya yaklaştırabilmek için hafifçe dönerek öne atılmıştı.

"Evet! Evet!" dedi. "Verin şu panzehri!"

Horace, haklı çıkmıştı. Zehrin damara rastgelmiş olması, etkisini, Cenevizalının üstünde Halt'a göre çok daha çabuk göstermesine neden olmuştu. Bacari, şimdiden yaralı kolunun acıyla yandığını ve zehrin yukarılara çıktığını hissediyordu. Nabzı hızlanmaya –zehrin bir diğer yan etkisi– başlamıştı ve bunun, zehrin kanma daha çabuk karışmasına neden olacağının da farkındaydı.

Malcolm, adama bir göz attı, bakışlarını Will'e çevirdi ve başıyla onayladı. Halt şimdilik güvendeydi ve panzehri

Bacari'nin vücuduna aktarması yalnızca birkaç dakikasını alacaktı. Suikastçının kolunu işaret etti.

"Adamın ellerini çöz lütfen, Will," dedi. "Koluna ulaşabilmem gerek."

Will, Cenevizalının arkasına uzanarak bağlarını çözdü. Ardından, elini, uyarı niteliğinde saks bıçağının kabzasına götürdü.

"Unutma ki sana artık canlı ihtiyacımız yok. Hareketlerine çok dikkat et."

Bacari başıyla onayladı ve hevesle çömelmiş bekleyen Malcolm'un yanına çöktü. Kolunu öne doğru uzattı ve Malcolm sargıyı çözüp kolunun iç kısmındaki renk değişimini fark edince Cenevizalının, korkudan nefesi kesildi. Sargı bezinin yaptığı baskı ortadan kalkınca, kolun iğrenç bir şekilde şiştiği gözler önüne serilmişti. Malcolm, yaralı kolu kaldırıp bir an için inceledi ve iç kısmı yukarıya bakacak şekilde çevirdi. Diğer elinde son derece keskin, minik bir bıçak tutuyordu.

"Kolunu kesmem gerekecek, anlaşıldı mı?" dedi. "Panzehri verebilmek için damarlarından birini kesmem lazım."

"Evet! Evet!" diye aceleyle onayladı Cenevizalı. "Damarı kes. Biliyorum. Yeter ki acele et!"

Malcolm, başını kaldırıp adama bir bakış attıktan sonra, yaralı kola döndü. Ustalıkla bulduğu damarı minik bıçakla yardı. Kolun üstü bir anda kanla kaplanınca, hemen yanına, yere bırakmış olduğu kare şeklindeki küçük kumaşa doğru başını salladı.

"Will, lütfen şu kanı temizler misin?"

Will, söyleneni yapmak için dizlerinin üstüne çöktü. Kesiği temizlerken –ki saniyeler içinde yeniden kan sızdırmaya

başlamıştı– Malcolm, çabucak ince bir boruyu kesik damarın içine soktu. Borunun bir zili andıran ucuna sarı sıvıdan döktü ve akan sıvıyı izlerken, içinde hava kabarcığı kalmaması için boruyu birkaç kez hafifçe tıklattı.

Sıvı, Bacari'nin koluna giren uca doğru akarken şifacı, boruyu dimdik tutmaya devam ediyordu. Öne doğru eğildi ve dudaklarını borunun zil şeklindeki ağzına yerleştirip hafifçe üfleyerek panzehri kan akışı sayesinde vücuda yayılacağı damarın içine girmeye zorladı. Adamın kolundaki kesiğin üstüne ustaca yerleştirdiği minik bez parçasını sıkıca sardı.

Rahatlayan Bacari'nin omuzları düştü ve minnettarlığını belli etmek üzere şifacıyı defalarca başıyla selamladı.

"Sağ ol. Sağ ol," dedi.

Malcolm, başını küçümseme dolu bir tavırla iki yana salladı. "Bunu senin için yapmıyorum. Burada durup bir insan evladının ölmesini izleyemem." Will'e döndü. "İstersen bu hayvanı yeniden bağlayabilirsin."

"Ben yaparım," dedi Horace ve öne çıkıp ipleri Will'in bıraktığı yerden aldı. "Sen, Malcolm Halt'la ilgilenirken ona yardımcı ol."

Malcolm, itiraz edecek oldu. Yardıma falan ihtiyacı yoktu. Birden Will'in yüzündeki endişeli ifadeyi fark etti ve çocuğun, akıl hocasının iyileşme sürecine bir katkısı olması halinde kendisini daha iyi hissedeceğini anladı. Başını hafifçe sallayarak onayladı.

"İyi fikir. Çantamı da getiriver, olur mu?"

Halt'un yanına diz çökerek ince borunun ucunu, çantasından çıkardığı keskin kokulu, renksiz bir sıvıyla temizledi.

Ardından Halt'un kolunu battaniyenin altından çıkararak yaranın etrafındaki sargıyı açtı. Keskin kokulu sıvıyla minik bıçağını temizledikten sonra, panzehri Halt'un vücuduna aktarma işlemine geçti. Halt, tüm bu süreç boyunca, bıçak kolunu kestiğinde bile, ne bir ses çıkardı ne de en ufak bir tepki verdi. Will, Malcolm'un Bacari'ye göre bu kez çok daha fazla panzehir kullandığını fark etti.

"Zehir Halt'un kan dolaşımında Bacari'ye göre çok daha uzun bir zamandır geziniyor," dedi genç Orman Muhafızı'nın merakını anlayan Malcolm. "Daha fazla miktarda panzehre ihtiyacı var." İşini bitirince Halt'un kolunu yeniden sardı. Başını kaldırıp Will'in endişeli bakışlarını fark edince, genç adamı rahatlatırcasına gülümsedi.

"Birkaç saat içinde bir şeyi kalmaz," dedi. "Artık tek yapmam gereken şey, ona uyanmasını sağlayacak bir şeyler vermek. Ne kadar çabuk hareketlenirse, panzehrin etkisi de kendini o kadar çabuk gösterecektir."

Bir başka karışım hazırlayarak, Halt'un dudaklarının arasından içeri döktü. Halt, boğazından geçen sıvıyı içgüdüsel olarak yuttu ve Malcolm, durumdan memnun olduğunu belli edercesine başını salladı. Malzemelerini temizledi ve hafifçe inleyerek ayağa kalktı.

"Bu tür sokak eğlenceleri için fazlasıyla yaşlandım," dedi. "Bana ateşin etrafında sandalyeler bulunan bir kamp gerek."

Will yerinden kımıldamamıştı. Halt'un yanına dizüstü çöküp, öne doğru eğildi. Bakışlarını akıl hocasının yüzünden ayırmaksızın, bir iyileşme belirtisi arıyordu. Malcolm, nazikçe genç Orman Muhafızı'nın omzuna dokundu.

"Hadi gel, Will," dedi. "Halt'un iyileşmesi birkaç saat alır. Yemek yiyip dinlenmen gerek. Kendine geldiğinde, seni bitkin durumda bulmasını istemeyiz."

Will, gönülsüzce ayağa kalkarak Malcolm'u takip etti. Şifacı, yemekten söz edince, kurt gibi acıktığını fark etmişti. Yorgunluktan kolunu kaldıramıyordu. Orman Muhafızı eğitimi ona, fırsatını bulduğu an dinlenip gücünü toplamasını söylüyordu. Ama yapılması gereken bir şey daha olduğunun farkına vardı.

"Malcolm," diye seslendi. Ufak tefek şifacı, ne oldu, der gibi bakarak arkasını döndü ama bir şey söyleyemeden Will devam etti. "Teşekkürler. Çok teşekkürler."

Malcolm sırıtarak, önemli değil, dercesine bir el işareti yaptı. "Benim işim bu."

KIRK

Bacari, harekete geçmek için şafak sökmeden önceki dakikaları seçmişti.

Dikkatlerin, en çok o saatlerde –nöbetçilerin uyku bastırdığı için dikkatsizleştikleri anlarda– dağıldığını biliyordu. Gökyüzünün doğu tarafını kaplamaya başlayan o ilk grilikler, karanlığın sona ermek üzere olduğunu belli eden şafak öncesi ışıkları, insanın içini sahte bir rahatlama ve güven hissi ile dolduruyordu. Ne de olsa, ortalık aydınlandığında tehlikeli saatler de sona erecekti.

İnsan zihni bu şekilde işliyordu; o an nöbette olan uzun boylu, geniş omuzlu, eğitimli savaşçınınki bile.

Suikastçı, geceyle ilgili güvenlik planları yapan Malcolm ve Horace'ı can kulağıyla dinlemişti.

"Sırayla nöbet tutacağız," demişti Horace. "Will, çok yorgun ve gücünü yeniden kazanması için iyi bir uykuya ihtiyacı var."

Şifacı da aynı fikirdeydi. Will, günlerdir çok gerilmişti – hem fiziksel hem de duygusal anlamda– ve kesintisiz bir uyku

ona çok iyi gelecekti. Ne kadar bitkin olsa da, genç Orman Muhafızı, Halt'un iyileştiğine dair bir işaret görmeden yatağa gitmeyi reddetmişti. Halt, düzgün ve derin nefes alıp vermeye başlamış, yüzüne biraz olsun renk gelmişti. Malcolm, tetkikleri sonucunda, tecrübeli Orman Muhafızı'nın kolunun da neredeyse normale dönmüş olduğunu ortaya çıkarmıştı. Şişlik inmiş ve sıyrığı çevreleyen o berbat görünümlü renk ortadan kalkmıştı. Sıyrık da neredeyse tamamen iyileşerek kapanmıştı.

Bacari, uyuyor numarası yaparak uzanmış, kıstığı gözleriyle etrafı kolaçan ediyordu. Panzehrin de etkisiyle gücünün geri gelmekte olduğunu hissedebiliyordu. Malcolm, sabahın ilk saatlerinde nöbeti devralması için Horace'ı uyandırmıştı. Bacari, genç savaşçının kamburunu çıkarıp ateşin biraz uzağına oturmasının ardından bir saat kadar beklemişti. Arada sırada kulağına çocuğun bastırdığı esneme sesleri çarpıyordu. Horace da bitkin düşmüştü. Son birkaç gündür pek dinlendiği söylenemezdi. Fazla uyumamıştı. O gece ikinci kez nöbete geçiyordu ve uykusuzluk artık bünyesini etkilemeye başlamıştı. Konum değiştirererek derin bir nefes aldı. Art arda birkaç kez kırptığı gözlerini, açık kalmaları için uzun uzun ovuşturdu.

Birkaç dakika içinde omuzları yeniden çökmüş ve göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı. Ayağa kalkıp, kampın etrafında birkaç dakika dolaştıktan sonra yeniden yerine oturdu.

Bir süre sonra, kaçınılmaz bir şekilde uyuklamaya başladı. Tam olarak uykuya dalmamıştı ve en ufak bir gürültüde ayağa fırlamaya hazırdı. Ancak Bacari hiç ses çıkarmıyordu.

ona çok iyi gelecekti. Ne kadar bitkin olsa da, genç Orman Muhafızı, Halt'un iyileştiğine dair bir işaret görmeden yatağa gitmeyi reddetmişti. Halt, düzgün ve derin nefes alıp vermeye başlamış, yüzüne biraz olsun renk gelmişti. Malcolm, tetkikleri sonucunda, tecrübeli Orman Muhafızı'nın kolunun da neredeyse normale dönmüş olduğunu ortaya çıkarmıştı. Şişlik inmiş ve sıyrığı çevreleyen o berbat görünümlü renk ortadan kalkmıştı. Sıyrık da neredeyse tamamen iyileşerek kapanmıştı.

Bacari, uyuyor numarası yaparak uzanmış, kıstığı gözleriyle etrafı kolaçan ediyordu. Panzehrin de etkisiyle gücünün geri gelmekte olduğunu hissedebiliyordu. Malcolm, sabahın ilk saatlerinde nöbeti devralması için Horace'ı uyandırmıştı. Bacari, genç savaşçının kamburunu çıkarıp ateşin biraz uzağına oturmasının ardından bir saat kadar beklemişti. Arada sırada kulağına çocuğun bastırdığı esneme sesleri çarpıyordu. Horace da bitkin düşmüştü. Son birkaç gündür pek dinlendiği söylenemezdi. Fazla uyumamıştı. O gece ikinci kez nöbete geçiyordu ve uykusuzluk artık bünyesini etkilemeye başlamıştı. Konum değiştirererek derin bir nefes aldı. Art arda birkaç kez kırptığı gözlerini, açık kalmaları için uzun uzun ovuşturdu.

Birkaç dakika içinde omuzları yeniden çökmüş ve göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı. Ayağa kalkıp, kampın etrafında birkaç dakika dolaştıktan sonra yeniden yerine oturdu.

Bir süre sonra, kaçınılmaz bir şekilde uyuklamaya başladı. Tam olarak uykuya dalmamıştı ve en ufak bir gürültüde ayağa fırlamaya hazırdı. Ancak Bacari hiç ses çıkarmıyordu.

Will, Malcolm panzehri verdikten sonra suikastçının el ve ayaklarını yeniden bağlamıştı. Bacari, yavaş ve dikkatli hareketlerle arkadan bağlı ellerini sağ çizmesinin topuk hizasına dek indirdi. Hafifçe çevirmesiyle, topuğun içindeki boşluktan dışarı minik bir bıçak çıktı. Kelepçelerin arasındaki deri bağı, keskin bıçağa yavaş yavaş sürtmeye başladı. Çizmedeki bıçak çok küçüktü ve deri yüzey çoğu kez ucundan kayıp gidiyordu. Bir defasında yanlışlıkla elini kesti ve acıdan dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Ama yarım dakikalık sessiz, düzenli çalışmanın sonunda deri parçası koptu ve elleri serbest kaldı.

Horace'ı alarma geçirecek bir ses çıkarıp çıkarmadığını anlamak için bir sonraki hamlesine geçmeden önce birkaç dakika bekledi. Fakat geniş omuzlu savaşçı, kambur bir halde oturmaya devam ediyor, nefes alıp verdikçe omuzları inip kalkıyordu.

Bacari, ellerini öne getirip ayak bileklerindeki bağlara ulaşabilmek için dizlerini çenesine dek çekti. Karanlıkta el yordamıyla kelepçenin düğümünü bularak, hafifçe çevirdi. Bağların gevşemesiyle, ayak bileklerindeki baskı da bir anda yok oldu. Bağları ayaklarından çıkartarak, bileklerindeki kesik deri kelepçelerden de kurtuldu. Artık özgürdü.

Ancak yine de ellerindeki ve kollarındaki kan dolaşımının normale dönmesini bekleyip, atacağı adımları zihninde canlandırdı.

Önce Horace'ı öldürecekti. Bunu yapabilecek araçlara sahipti. Savaşçının hançerini alacak –Bacari kılıç kullanmasını bilmiyordu– ve ufak tefek atları sakat bırakacaktı. Ardından da iri ata binerek oradan kaçacaktı.

Daha sonra kendisinin seçeceği bir başka zamanda oraya geri dönecek ve diğer ikisinin de işini bitirecekti. Dönmeyebilirdi de. Bacari faydacı bir insandı. Will ve Malcolm'dan intikamını almak ona büyük keyif verirdi, ancak durumun aleyhine dönmesi ya da kendini tehlikeye atması gerekirse, bu zevkten mahrum da kalabilirdi. Bacari, bir profesyoneldi ve ikiliyi yalnızca küçük bir intikam için öldürmenin cebine bir faydası dokunmayacaktı. Tabii Tennyson biraz daha fazla para vermeye razı olursa işler değişirdi...

Aklından bunları geçirirken, Horace'a saldırmak üzere hazırlanıyordu. Pelerinini boynuna tutturan ipin düğümünü dikkatle çözerek, dikili olduğu kıvrımın içinden çıkardı. Büzme ip, aslında elli santim uzunluğundaki ince bir kabloydu. Kabloyu, aralarında uzun aralıklar bırakarak her iki eline birkaç kez sardı ve bir kedi gibi hareket ederek, sızmış haldeki Horace'a doğru yürümeye başladı.

Başının üstünden geçerek boğazını sıkmaya başlayan sert bir nesne, Horace'ın panik içinde uyanmasına neden oldu. Boynundaki kablo nedeniyle ateşten uzağa çekiliyor, bağırıp yardım istemesi imkânsız hale geliyordu. Bacari, kabloyu daha da sıkabilmek için dizini Horace'ın sırtına yasladı ve kurbanının mücadele etmesini zorlaştırmak üzere başını geriye çekip, dengesini bozmaya başladı.

Horace, olan biteni kavramakta çok geç kalmıştı. Mücadele ederek, parmaklarını boynuyla kablonun arasına sokmayı denedi. Ancak kablo çok sıkıydı ve boğazındaki korkunç baskıyı engellemesine imkân yoktu.

Çaresiz bakışlarını, ateşin yanında uyuyan üç arkadaşına

çevirdi. Will, yorgunluktan tükenerek derin bir uykuya dalmıştı. Yanında top bile patlatılsa duymayacağından emindi Horace. Malcolm, kamp yaşamına alışkın değildi. Ondan da yardım gelmesini beklemiyordu. Halt ise, doğal olarak zehrin etkisiyle derin bir uykudaydı.

Atlar bile, bir şey fark edemeyecek kadar uzağındaydılar. Kemirecek ot aramak için koruluğun iyice içlerine girmişlerdi. Zaten Orman Muhafızı atları, sahiplerini kampın içinden değil dışarıdan gelecek tehlike ve hareketlenmelere karşı uyaracak şekilde eğitilmişlerdi.

Horace, seslenmeye çalışsa da boğazından bir inlemeden fazlası çıkmadı. Aynı anda, boynundaki ilmik iyice daraldı ve ciğerlerine ve beynine oksijen gitmediği için dünyası kararmaya başladı.

Verdiği etkisiz mücadele, giderek daha da çaresizleşiyordu. Bunu fark eden Bacari, genç savaşçının boynundaki kabloyu iyice sıkmaya başladı. Horace kendini uzun bir tünelden aşağı bakıyormuş gibi hissediyordu. Kamp alanı, dış kesimleri kararmış ve görülmeyen bir deliğin ucundaydı sanki. Ciğerleri hava alabilmek için feryat ediyordu. Boğazındaki kabloya zayıfça asıldı. Bacaklarını kullanarak gürültü çıkarmayı çok geç akıl etti. Enerjisi çekilmişti ve elinden artık fazla bir şey gelmiyordu.

Dehşet içinde, ölmek üzere olduğunu hissetti. Kendisini öldüren kişinin Bacari olduğunu fark edince buna, bir de anlamsız bir öfke hissi katıldı. Suikastçının neticede galip geleceği fikri, gururunun kırılmasına neden oluyordu.

"Will!"

Ağaçların arasından seslenilmişti. Bacari, bir an için gafil avlandı ve Horace'ın soluk borusu serbest kaldı. Genç savaşçı, titreyip çırpınarak ilmik yeniden sıkılmadan önce küçük bir nefes almayı başardı. Kimdi o seslenen? Tanıdık bir sesti. Bilinci kapanmak üzereyken sesin sahibini tanıdı.

Halt'tu bu.

Yılların eğitimi ve tecrübesi, kendisini göstermişti. Belki de ufak bir hışırtıydı Halt'u kendine getiren. Ya da tanımlaması daha zor bir şey; yıllar boyunca geliştirmiş olduğu ve beynine her şeyin yolunda gitmediğine dair bir uyarı gönderen bir tür altıncı his... Halt, tek dirseğinin üstünde doğrularak ateşin aydınlattığı bölgenin hemen dışında mücadele eden loş suretleri fark etmişti. Ayağa kalkmaya çalışmış ama yardım edemeyecek kadar güçsüz olduğunu anlayıp, kalan tüm gücünü çırağına seslenmek için harcamıştı.

Ardından da bitkinlikten devrilmişti.

Yorgunluktan ölen Will, her ne kadar derin uykusunun en tatlı yerinde olsa da, bu kez eğitimini gösterme sırası ondaydı. Halt'un çağrısı, uykusunun en girilmez alanına nüfuz etti ve daha tam olarak uyanmadan battaniyesinden kurtulup, hemen yanındaki saks bıçağını kınından çekerek ayağa fırladı.

Biraz ötesinde dövüşmekte olan suretleri fark etti ve o tarafa doğru yürümeye başladı. Ancak Bacari kabloyu çoktan gevşetmiş, geniş uçlu hançeri belinden çekip aldığı Horace'ın hareketsiz bedenini bir yana fırlatmıştı bile.

Hançeri tipik bir bıçak dövüşçüsü gibi alçaktan tutarak, Will'e doğru yürümeye başladı. Suikastçı, hızlı bir durum değerlendirmesi yaptı. Malcolm, bir tehlike teşkil etmiyordu.

Şifacı, o ana dek uykusunda kımıldamamıştı bile. Horace ölmüş ya da bilincini kaybetmişti. Bacari, bundan emin değildi. Fakat her halûkarda, bu dövüşe katılamayacağı ortadaydı.

Karşısında yalnızca belinde taşıdığı şu uzun bıçağıyla Will vardı. Bacari ise Horace'ın geniş bıçaklı hançerini tutuyordu. Cenevizalı, hafifçe gülümsedi. Bıçak kullanmasını son derece iyi biliyordu. Will'in bıçağı, ondaki hançerden uzundu belki ama suikastçı, Orman Muhafızı'nın bıçak dövüşüne kendisi kadar hâkim olmadığını görebiliyordu. Çocuk, Bacari'nin bıçak kullanma konusunda, yıllar boyu geliştirip acımasız, kalabalık Ceneviza şehirlerinde mükemmelleştirdiği, ışık hızındaki ters ve düz hamlelerine karşı koyacak kadar yetenekli değildi.

Cenevizalı, hafif adımlarla yürürken, bakışlarını Orman Muhafızı'nın gözlerine dikmişti. Çocuğun tereddütlü hali, gözlerinden okunuyordu. Uyanışı çok ani olduğu için hâlâ biraz şaşkındı ve dövüşe hazır değildi. Damarları adrenalin pompalıyor, nabzı çok yüksek atıyor olmalıydı. Bacari tam da bu yüzden Horace'a saldırmadan önce derin derin nefes alarak bir süre beklemişti. Hazır olduğundan, sinirlerinin yatışıp tepkilerinin keskinleştiğinden emin olmak istemişti.

Will, ise elinde olmadan gerilemeye başlamıştı. Bacari'nin gözlerindeki güven dolu ifadeyi görmüş ve bir bıçak ustasıyla karşı karşıya olduğunu fark etmişti. Suikastçı, hançeriyle, tıpkı Will'in uzun yayıyla yaptığı gibi yıllardır idman yapıyor olmalıydı. Will, bu tür bir dövüşte yeteneklerinin sınırlı kalacağını çok iyi biliyordu.

İnanılmaz bir süratle aniden öne atılan Bacari, çocuğun düşüncelerinin yarım kalmasına neden oldu. Suikastçı, yukarı-

dan sahte bir hamle yapıp Will de onu bıçağıyla karşılamaya kalkınca, hançeri diğer eline almış ve aşağı doğru bir darbe savurarak çocuğun ceketinde minik bir delik açılmasına neden olmuştu. Hafif bir sıyrık alan Will, çaresizce geriye doğru zıpladı.

Yaranın kanadığını hissedebiliyordu. Sürati ve refleksleri hayatını kurtarmıştı. Şimdilik.

Fakat o el değiştirme numarası, neredeyse sonu oluyordu. Bacari, inanılmaz hızlıydı. Will, saks bıçağıyla sanki saldırıya geçen bir yılanı –göz açıp kapayıncaya dek yön değiştirebilen bir yılanı– karşılıyor gibiydi. Bıçağını fırlatmayı deneyebilirdi tabii. Ancak Cenevizalı, bu süratiyle muhtemelen üstüne doğru gelen saks bıçağını bertaraf etmenin bir yolunu bulurdu.

Bacari, sol elindeki bıçakla bir kez daha öne doğru atılarak bir hamle yaptı ve Will, yine geriye doğru zıplamak zorunda kaldı. Bu hareketiyle, Bacari'ye bıçağı sağ eline geçirme ve yeniden saldırma imkânı verdi. Suikastçı, hançerini çocuğa saplamaya çalıştıktan sonra, süratle bir dizi hamle daha yapmaya devam etti. Hareketleri, Will'in karşılık vermesine izin vermeyecek kadar kontrollüydü.

Will'in aklına, suikastçıyla son karşılaşmaları geldi. Öldürmeyi göze alamayacağını bilerek adamın peşine düşmüştü. Bu düşüncelerle birlikte, tüm benliği garip bir kararlılık hissiyle doldu.

Bacari hemen önünde, ayakucunda duruyor, tekrar saldırmaya hazırlanıyordu. Ardı ardına, bıçağı bir elinden diğerine geçiriyor, onu havaya fırlatıp tutuyor ve bu sayede, Will'in dikkatinin bir sağa bir sola kaymasına neden oluyordu. Nihai saldırısına geçtiğinde, çocuğun, hamlesine odaklanamamasını hedefliyordu.

Will, saks bıçağını sol eline geçirdi. Bacari de tam o anda hançeri sağına almıştı. Suikastçı, pis pis sırıttı.

"Bu işte pek usta sayılmazsın," dedi.

"Bir zamanlar bir adamı izlemiştim..." diye başladı Will ve ses tonunda en ufak bir heyecanlanma belirtisi olmadan, hiç beklenmedik bir anda, saks bıçağını sol eliyle rakibine doğru fırlattı.

Halt, ona bu numarayı yıllar önce öğretmişti. *Rakibin senden güçlüyse, onu aldatmalı ya da dikkatini dağıtmalısın. Önce konuşmaya başla. Herhangi bir konuda. Rakibin cümleni tamamlamanı bekleyecektir, ama sen erken davran. Büyük bir ihtimalle onu gafil avlayacaksın.*

Fakat Bacari de bu numaradan haberdardı. Aynı oyunu bizzat defalarca sahneye koymuşluğu vardı. Hafifçe kenara çekildi ve yanından geçen saks bıçağını gülerek izledi.

Will'in, saks bıçağı elinden çıktığı an şimşek gibi çekerek rakibine doğru gönderdiği fırlatma bıçağı kalbine saplandığında da Bacari, hâlâ gülmeye devam ediyordu. Bakışlarını aşağı doğru çevirdi ve dünyası kararıp dizlerinin bağı çözülmeden önce, bir an için bıçağı görmeyi başardı.

"Sana artık canlı ihtiyacım yok," dedi Will soğuk bir sesle.

KIRK BİR

Küçük alageyik, otları kemirmek üzere başını eğdi. Birden içgüdüsel olarak başını kaldırdı ve geniş kulaklarını havaya dikerek, burnunu ardına dek açtı. Hisleri ona tehlikenin solda, yani rüzgâr yönünde olduğunu söylüyordu. Başını o tarafa doğru çevirmeye başladı.

Hayatının son anıydı bu. Nereden geldiği belli olmayan bir okun keskin ve geniş ucu, bir anda hayvanın kalbine saplandı. Şaşkınlık dolu hafif bir hırıltı çıkararak, kaçmak üzere arka ayaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Fakat dizlerinin bağı çoktan çözülmüştü; iki büklüm, çimlerin üstüne düştü.

Will, saklandığı yerden çıkarak kukuletasını geriye attı. Uzun bir süredir yol alıyorlardı ve yiyecekleri azalmaya başlamıştı. Geyik sayesinde midelerine taze et girecek, etin kalan kısmını ise parçalayıp ateşte kurutacaklardı. Zarif hayvanı öldürdüğü için hafif bir pişmanlık hissine kapıldıysa da buna ihtiyaçları olduğunu biliyordu.

Hayvanın öldüğü noktada, derisini çabucak yüzdü. Hafif sırıklık çaldı ve yüz metre kadar uzağındaki ağaçlığın içinden

çıkan Çekici, efendisine yaklaşmaya başladı. İki saati aşkın bir süredir takip ettikleri hayvana bir göz attı.

Çok da büyük değilmiş. Elinden gelenin en iyisi bu muydu?

"İhtiyacımız olandan fazlasını öldürmenin anlamı yok," dedi Will. Ama ufak tefek hayvanın ikna olmadığını hissediyordu. Geyiği, eyerin arkasına bağlayarak ağaçların içindeki kamplarına dönmek üzere atının sırtına bindi.

Bacari ile karşı karşıya gelmelerinin üzerinden iki gün geçmişti. Halt, bu süre zarfında, şaşırtıcı bir iyileşme göstermişti. Elbette ki henüz eski gücüne kavuşmamıştı. Vücuduna nüfuz eden zehrin yanı sıra, boğazından günlerdir azıcık çorba dışında hiçbir şey geçmemiş olmasının bir sonucuydu bu.

Ancak ateş, algı bozukluğu, kolundaki berbat şişlik ve renk değişimi ortadan kaybolmuştu. Yeniden eski haline dönen Orman Muhafızı, bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Malcolm, bu noktada devreye girip, Halt'a acele etmemesi gerektiğini söylüyordu.

"Dinlenmen gerek. En az dört gün boyunca hiç kımıldamadan yatacaksın. Yoksa büyük bir ihtimalle hastalığın nüksedecektir," diye tartışma götürmez bir tavırla Halt'a durumu açıklamıştı.

Will tabii ki, Malcolm nasıl bir sesle konuşuyor olursa olsun, Halt'un, itirazlarını sürdüreceğini çok iyi biliyordu. Fakat kır sakallı Orman Muhafızı, şimdilik Malcolm'un kararına boyun eğiyormuş gibi görünüyordu.

Will'in aklını kurcalayan bir mesele daha vardı. Malcolm'u Grimsdell'e bizzat geri götürmesi gerektiğini düşünüyordu.

Şifacıya artık ihtiyaçları yoktu ve Will, adamın evim dediği o karanlık ormanda başka sorumlulukları bulunduğunun farkındaydı. Macindaw yolu ıssız ve muhtemel tehlikelerle dolu bir bölgeden geçiyordu. Will, Malcolm'un güvenli bir şekilde evine dönmesini sağlamalıydı; bunu ona borçlu olduğuna inanıyordu. *Ufak tefek şifacı, ne silah kullanmasını ne de araçları nasıl yararlanabileceğini biliyor,* diye düşündü. Ancak Malcolm'u geri götürmesi, Tennyson takibinin daha da gecikmesi anlamına geliyordu.

Will çekingenlikle konuyu dile getirdiğinde, Malcolm kesip atarak meseleyi halletti.

"Sizinle geliyorum," dedi basitçe.

Bu ihtimal, Will'in aklına hiç gelmemişti. Şaşırarak konuşmayı kesti. Hemen sonra zihni, bu fikrin getirisi olan muhtemel sıkıntılarla doldu.

"Ama Malcolm, bu tehlikeli bir yolculuk olacak..."

Şifacının dudakları büzüldü. "Vah zavallı ben," dedi tiz ve abartılı bir sesle. "O kadar korktum ki, belki de önlüğümü başıma geçirip gözyaşlarına boğulmalıyım."

Will, adamın gönlünü almak için bir el işareti yaptı. Sözlerinin hakaret olarak algılanabileceğini fark etmişti. Hatta ona basbayağı hakaret etmişti.

"Ben öyle demek istemedim," diye başladı ama Malcolm hemen öne atıldı.

"Öyle mi? Yani tehlikeli *olmayacak* mı demek istiyorsun? Öyleyse yanınızda gelmemin bir sakıncası yok, öyle değil mi?"

"Hayır. Diyordum ki... diyorum ki, senin cesaretini sorgulamıyorum ben..."

şifacıya artık ihtiyaçları yoktu ve Will, adamın evim dediği o karanlık ormanda başka sorumlulukları bulunduğunun farındaydı. Macindaw yolu ıssız ve muhtemel tehlikelerle dolu bir bölgeden geçiyordu. Will, Malcolm'un güvenli bir şekilde evine dönmesini sağlamalıydı; bunu ona borçlu olduğuna inanıyordu. *Ufak tefek şifacı, ne silah kullanmasını ne de araziden nasıl yararlanabileceğini biliyor,* diye düşündü. Ancak Malcolm'u geri götürmesi, Tennyson takibinin daha da gecikmesi anlamına geliyordu.

Will çekingenlikle konuyu dile getirdiğinde, Malcolm kestirip atarak meseleyi halletti.

"Sizinle geliyorum," dedi basitçe.

Bu ihtimal, Will'in aklına hiç gelmemişti. Şaşırarak konuşmayı kesti. Hemen sonra zihni, bu fikrin getirisi olan muhtemel sıkıntılarla doldu.

"Ama Malcolm, bu tehlikeli bir yolculuk olacak..."

Şifacının dudakları büzüldü. "Vah zavallı ben," dedi tiz ve abartılı bir sesle. "O kadar korktum ki, belki de önlüğümü başıma geçirip gözyaşlarına boğulmalıyım."

Will, adamın gönlünü almak için bir el işareti yaptı. Sözlerinin hakaret olarak algılanabileceğini fark etmişti. Hatta ona basbayağı hakaret etmişti.

"Ben öyle demek istemedim," diye başladı ama Malcolm hemen öne atıldı.

"Öyle mi? Yani tehlikeli *olmayacak* mı demek istiyorsun? Öyleyse yanınızda gelmemin bir sakıncası yok, öyle değil mi?"

"Hayır. Diyordum ki... diyorum ki, senin cesaretini sorgulamıyorum ben..."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Malcolm buz gibi bir sesle. "Tam olarak *neyi* sorguluyorsun öyleyse?"

"Bak, ben sadece..." Will, kelimelerini dikkatle seçmesi gerektiğini fark ederek sustu. Malcolm'un bu iğneleyici yanını daha önce hiç görmemişti. Adamı yeniden sinirlendirmek istemiyordu. Fakat Malcolm, devam etmesini işaret etti. "Yani diyorum ki, muhtemelen onlarla dövüşmemiz gerekecek ve sen pek..."

Malcolm'un alnı kırışmaya başlamıştı. Will, adamın yüzünü hep bir kuşa benzetegelmişti. Çatık kaşları, çıplak başı ve gaga gibi burnuyla Malcolm, artık gerçek bir akbabayı andırıyordu.

"Ben pek ne?" diye sordu. Will, içinden bu konuşmaya hiç başlamamış olmayı diliyordu ama artık geri adım atmak için çok geçti.

"Demek istiyorum ki... sen bir savaşçı değilsin, öyle değil mi?" Güçsüz bir savunma yaptığının farkındaydı. Fakat Malcolm'un derdi o değildi.

"Yani size yük olacağımdan mı endişeleniyorsun?" diye sordu Malcolm. "Dövüş başladığında bana göz kulak olman gerekeceğinden?"

"Hayır!" dedi Will. Ama cevabını alelacele vermişti. Aslına bakılırsa, tam da o konudan endişe ediyordu. Malcolm, birkaç saniye sustuktan sonra yüzüne ona inanmadığını belli eden bir ifade yerleşti. Will kendi kendini, *keşke kimse bu yüz ifadesini takınmasa*, diye düşünürken buldu. Suyu çıkmıştı artık herkeste görmekten.

"Sana bir şey hatırlatabilir miyim?" dedi Malcolm sonun-

"Büyük, cesur ve ünlü bir Orman Muhafızı'nı korkudan neredeyse altına yapacak kadar dehşete düşürmüş olduğumu unuttun mu?"

"Bu kadarı biraz abartı oluyor," dedi Will öfkeyle. "Altıma falan yapmadım ben!"

"Ama az kalmıştı," dedi Malcolm. Will'in zihni, Grimsdell Ormanı'nda geçirdiği, karanlığın içinden tehditkâr seslerin kendisiyle konuştukları o korkunç geceye gitti. Devasa bir suret bir anda sislerin içinden çıkarak tepesine dikilmişti. Malcolm'un haklı olduğunu kabullendi. O gece az kalsın korkudan aklını kaçıracaktı.

"Bak Will," diye uzlaşmacı bir ses tonuyla devam etti Malcolm. "Ben bir savaşçı değilim, tamam. Fakat herkesin bana düşman olduğu bir dünyada yıllarca başımın çaresine bakmayı bildim. Kendimce yöntemlerim var. Ayrıca yanınızda kalmamın bir nedeni daha var. Halt."

Son sözleriyle Will'in dikkatini çektiğini fark etti. Genç Orman Muhafızı Malcolm'un, Halt'un durumu hakkında bir şeyler gizlediğinden endişelenmiş gibi görünüyordu.

"Halt mu? Ne olmuş ona? Durumu iyi artık, öyle değil mi?"

Malcolm, Will'i rahatlatmak için elini kaldırdı.

"Bir şeyi yok. Çok iyi durumda. Ama hâlâ bitkin halde. Ayrıca gördüğüm kadarıyla, Tennyson denen adamın peşine sağlığına tam olarak kavuşmadan düşmek istiyor. Haklı mıyım?"

Will tereddüt etti. Halt'a hainlik etmek istemiyordu ama Malcolm'un doğru noktaya temas ettiğini hissediyordu.

"Evet. Muhtemelen," diye cevap verdi.

Malcolm, birkaç kez başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Eh, Halt benim hastam ve durumuyla ilgili sorumluluk da bana ait. Buradan ayrılıp, tüm emeklerimin boşa gitmesine izin verecek değilim. Hastama göz kulak olabilmek için yanınızda olmam gerek."

Will, duyduklarını aklında birkaç saniye tarttı. Düşündükçe kulağa daha mantıklı geliyordu. Nihayet başını onaylarcasına salladı.

"Pekâlâ," dedi ve sırıttı. "İyi ki bizimle geliyorsun."

Sırıtma sırası Malcolm'daydı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, Will, sana söz veriyorum. Hem kim bilir? Belki de seni şaşırtır ve işinize bile yararım."

Malcolm, birkaç gündür, Halt'la ilgilenmediği anlarda kamp yerinden uzaklaşarak kendi kendine küçük bir ateş yakmaya başlamıştı. Kaynatıp karıştırdığı birtakım iksirleri, güneş altında ya da sıcak kayaların üstünde kurumaya bırakıyor ve geriye toza benzer, kahverengi artıklar kalıyordu. Ortalık, kimyasallardan yükselen keskin kokularla kaplanıyordu. Will, ne yaptığını her sorduğunda, ufak tefek şifacının yüzünde esrarengiz bir tebessüm beliriyordu.

"Bir işe yaramaya çalışıyorum, hepsi bu," demekle yetiniyordu.

Zaman zaman Malcolm'un çalıştığı ateşin başından gelen patlama sesleri, kamp sakinlerini tedirgin ediyordu. İlk patlama sonrasında, adamın iyi olup olmadığını görmek için hepsi birden o tarafa koşuşturmuştu. Ancak Malcolm, neşeli bir tavırla onları geri göndermişti.

"Endişelenecek bir şey yok," demişti. "Temelinde iyot

tozu bulunan yeni bir bileşim üstünde çalışıyorum. Biraz istikrarsız bir karışım olduğu için miktarları doğru ayarlamam gerekecek."

Bir süre sonra, patlamalara hepsi alıştı. Malcolm, formülünü düzelttikçe patlamaların sayısı da azalıyordu.

Atının sırtında kampa dönmekte olan Will'in kulağı, daha tanıdık bir sesle doldu ve kaşları hafifçe çatıldı.

Güçlü bir uzun yayın serbest kalan kirişinin çıkardığı, derinden gelen bir vınlamaydı bu. Üstelik herhangi bir uzun yaya ait değildi. Will, sesi takip ederek patikadan kamp kurdukları koruluğa doğru hafifçe saptı. Bir diğer vınlamayı bu kez sert bir saplanma sesi izledi.

Sesler, etrafı akçaağaçlarla kaplı bir tepecikten geliyordu. Will, atını o tarafa doğru sürdü ve tepeciğin zirvesine vardığında karşısında Halt'u buldu. Kocaman uzun yayı, Orman Muhafızı'nın elindeydi. Will'in bakışları altında, okunu kirişe yerleştirip nişan aldı ve bir anda, dışarıdan bakan birinin gözüyle takip edemeyeceği bir süratle, oku hedefine gönderdi. Will'in havada izlediği ok, yaklaşık seksen metre ötede dimdik durmakta olan küçük bir çam kütüğüne saplandı. Yumuşak ağacın üstüne, tek elle kavranabilecek kadar birbirine yakın duran üç ok daha saplanmıştı.

"Atış yaparken yayı tutan elini indiriyorsun," diye seslendi Will ama Halt'un öyle bir şey yapmadığı ortadaydı.

Eski ustası etrafına bakındı, Will'i gördü ve kısa bir cevap verdi, "Sen o yoldan giderken, ben geri dönüyordum."

Halt, idmanına dönerek göz açıp kapayıncaya dek hedefine doğru üç atış daha yaptı. Okların üçü de kütüğün aynı noktasına saplandı.

"Fena değil," diye kabullenmek zorunda kaldı Will.

Halt, ona inanamayarak baktı. "Fena değil, ha? Sen böyle atış yap da görelim." Çekici'nin eyerinden sarkan geyiği işaret etti. "Ava mı çıkmıştın?"

Will başıyla onayladı. "Kursağımıza biraz et girsin dedim."

Halt küçük bir kahkaha attı. "O avladığından pek bir şey çıkmaz. Daha iri bir hayvan bulamadın mı? Neredeyse bir sincap büyüklüğünde."

Will kaşlarını çatarak, dönüp arkasındaki hayvana bir göz attı.

"Yeterince büyük," dedi. "Daha büyüğünü vurmaya ne gerek var?"

Halt, yayına yaslanarak düşündü ve birkaç kez başını sallayıp sordu:

"Daha büyüğünü gördün mü ki?"

"Şey, hayır. Görmedim," diye itiraf etti Will. "Ama bundan çıkacak et, dört kişiye yeter de artar bile."

Halt, tebessüm etti. "Üç kişi ve Horace mı demek istedin?"

Will, düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. Halt'un sözlerinde kesin bir doğruluk payı vardı. "Bunu hiç düşünmemiştim." Çekici de başını arkaya atıp, yelesini savurmak için elbette ki o anı seçmişti. *Sana söylemiştim.*

Etrafındaki herkesin harcadığı emeği küçük görmeye çalıştığını fark eden Will, konuyu değiştirmeye karar verdi. Başını, üstü oklarla kaplı çam kütüğüne doğru salladı.

"Bu idmanın bir nedeni var mı?" diye sordu.

Halt, omuz silkti. "Kirişi gerecek kadar gücüm olup olmadığını görmek istedim," dedi. "Anladım ki varmış."

Halt'un yayı, Will'in gördüğü en ağır uzun yaylardan biriydi. Yıllar boyu yaptığı idmanlar, sakallı Orman Muhafızı'nın kol ve sırt kaslarını o kadar güçlendirmişti ki, dışarıdan bakan biri, yayını hiç çaba harcamadan gerebildiğini düşünürdü. Ancak Will, doğru teknik ve özel kas gelişimine sahip olmayan güçlü insanların kirişi, yarısına kadar bile geremediklerine şahit olmuştu. Halt'un, okları art arda hedefine gönderişini izledikten sonra, ustasının haklı olduğunu fark etti. Halt'un gücü geri gelmişti.

"Yola çıkacak mıyız?" diye sordu Will.

Halt, başıyla onayladı. "Yarın, ilk ışıkla beraber. Tennyson yokluğumuzda ne işler çevirmiş, bir bakalım."

"Malcolm iki gün daha dinlenmen gerektiğini düşünüyor," dedi Will.

Halt'un bakışları bir anda sertleşti. Malcolm'la bu konu hakkında konuşmuşlardı. Aslına bakılırsa, Halt'un gelip nişancılığını sınama nedeni de buydu. Malcolm'un haklı olabileceğini düşünerek endişelenmişti.

"Malcolm her konuda uzman değil," diye kestirip attı.

Will kendini pis pis gülmekten alıkoyamadı. "Ya sen?"

"Ben elbette ki her konuda uzmanım," diye kısa bir cevap verdi Halt. "Herkes bilir bunu."

KIRK İKİ

Tennyson, bakışlarını kamp boyunca gezdirerek memnuniyetle başını salladı. Dışarlıklı tarikatına katılma kararı alan yeni müritler, günlerdir kamp yerine akın ediyorlardı. Artık toplanmış olduklarına göre, Tennyson'ın, devreye girip topluluğu kudurtmasının ve ellerindeki altınla değerli taşları onlara vermek üzere hazırlamasının –tıpkı Hiberniya'da yapmış oldukları gibi– zamanı gelmiş demekti. Tennyson, bu işte son derece başarılıydı.

Müritlerin sayısı, doğal olarak Hiberniya'dakilere kıyasla daha düşüktü. Ama başka bir yerde, her şeye sıfırdan başlayabilmesi için gerekli ganimeti elde edebileceği kadar da kalabalıktılar. Hiberniya ve Araluen, onun açısından artık son derece tehlikeli ülkelere dönüştükleri için başka bir yere göçmek niyetindeydi. Topladıkları ganimeti yanına alarak kaçmayı planladığından kimselere söz etmemişti. Yakın müritleri, Dışarlıklı tarikatının orada, kuzey Araluen'de yeniden yapılanacağını zannediyorlardı. Tennyson, onların böyle düşünmeye devam etmelerini istiyordu. Kendisini takip eden insanlara karşı hiçbir sadakat hissetmiyordu.

Aklından bunlar geçerken, Cenevizalı suikastçı Bacarı'nin başına gelenleri merak ederek kaşlarını çattı. Suikastçı, ona rapor vermeyeli günler olmuştu. Peşlerindeki grubun önderinin boğulmuş ormandaki çatışmada ölümcül bir yara almış olduğunu biliyordu. Bacari, adamın zehirli bir okla yaralandığına bizzat şahit olmuştu ve pelerinli yabancının kurtulmasına imkân olmadığından son derece emindi. Bu iyi bir haberdi. Diğer ikisi, zaten birer erkek çocuğundan farksızdı ve Tennyson, önderleri ortadan kalktıktan kısa bir süre sonra heveslerinin kırılacağından, geldikleri yere geri döneceklerinden emindi. Birkaç gündür ortalıkta gözükmüyor oldukları gerçeği, bu görüşünü destekliyordu. Haftalardır enselerinde olduklarını biliyordu. Şimdi bir anda ortadan kaybolmuşlardı.

Belki de Bacari, hepsini öldürmüştü –ve kendisi de o esnada son nefesini vermişti. Bu da bir ihtimaldi. *Cenevizalı, muhtemelen dikkatleri çekmeden sessizce ülkeden ayrılmıştır*, diye düşündü Tennyson. Ne de olsa iki arkadaşının da öldürülüşüne şahit olmuştu. O tür paralı askerlerin sadık oldukları bir tek şey vardı; o da paraydı. Rakiplerinin, ondan sayıca fazla ve yetenekli olduklarını anladığı an suikastçının, Tennyson için dövüşmeyi bırakacağı kesindi. Fakat adam, amacına hizmet etmişti. Takipçilerin önderini öldürmüş ve şu ya da bu şekilde, diğer ikisinin takipten vazgeçmelerini sağlamıştı. Hem bu sayede, Tennyson'ın adama söz vermiş olduğu son ödemeyi yapmasına da gerek kalmamıştı.

Hepsi göz önüne alındığında sonuçlar olumlu, diye düşündü Tennyson. Yeni müritlerin sonuncusu da o sabah kamp yerine ulaşmıştı. Ertesi gün kampı toplayacak ve sırf bu amaçla seçmiş olduğu mağaralara geçeceklerdi. Daha önce birçok kez

yapmış olduğu gibi, basit taşra halkını bir kez daha coşturup gaza getirecek ve bir diğer Alseiass sunağı inşa edilmesi amacıyla ellerindeki altın ve mücevherleri vermeleri için onları ikna edecekti. Sonrasında ise, doğru zamanı yakaladığı an, ganimetlerle birlikte sırra kadem basacaktı.

Halt, Cenevizalıların sonuncusunun da ölmesi üzerine, Tennyson'ın onları izlemesi için başka birini gönderip göndermeyeceğine dair yaşadığı kaygıyı dile getirmişti. Aslına bakılırsa, sahte peygamberin, takipten vazgeçtiklerini sanmasını umut ediyordu.

Kamp yerinden ayrılmak üzere hazırlanırlarken, "Ne de olsa," diye açıklamaya başlamıştı. "Bacari ona, beni zehirli bir okla vurduğundan söz etmiştir. Malcolm'dan da haberi olmadığına göre, Tennyson muhtemelen öldüğümü zannediyordur."

"Horace ve ben hâlâ peşlerinden gidebiliriz ama," diye araya girdi Will.

Halt, kararsız görünüyordu. "Olabilir. Fakat yaşınızın küçük olduğunu biliyor ve sizleri benim tanıdığım kadar tanımıyor. Büyük ihtimalle, onun için esas tehlike bendim."

"Buna alınmalı mıyım, bilemiyorum," dedi Horace. Halt, arkadaşına dönerek gülümsedi.

"Dediğim gibi, sizi benim tanıdığım kadar tanımıyor. Kendini beğenmişin tekidir ve muhtemelen kendisine karşı bir tehdit unsuru oluşturamayacak kadar genç olduğunuzu düşü-

necektir. Fakat yine de," dedi ve Will'e bir göz attı, "önden gitsen iyi olur."

Will başıyla onayladı. Tedbiri elden bırakmamanın bir zararı yoktu. Çekici'yi mahmuzladı ve patikayı gözlemek üzere dörtnala yola koyuldu. Dört yüz metre kadar gittikten sonra dizginleri çekti ve grupla arasındaki mesafeyi koruyarak yoluna devam etmeye başladı.

Horace'ın arkasında seyahat eden Malcolm, önlerindeki araziyi ve patikanın iki yanını pusu var mı diye kontrol eden genç Orman Muhafızı'nı izliyordu. Will, şifacıya bir kokunun peşinden giden bir tazıyı hatırlatıyordu.

"Olağanüstü bir genç adam," dedi Halt'a dönerek. Cevap vermek üzere dönen sakallı Orman Muhafızı'nın gözlerindeki minik gurur parıltısını fark etti.

"En iyisidir," dedi Halt kısaca.

"Ne kadar zamandır tanıyorsun onu?" diye sordu Malcolm.

"Küçük bir oğlan çocuğu olduğu günlerden beri. Will'in varlığını, ilk olarak birkaç dilim pasta çalmak üzere gizlice Chubb Usta'nın mutfağına girdiğinde fark etmiştim."

"Chubb Usta mı?" diye sordu Malcolm.

Halt, o gün yaşananlar aklına gelince gülümsedi. "Redmont Şatosu'nun aşçısı. Heybetli bir adamdır, öyle değil mi Horace?"

Horace da sırıtmaya başlamıştı. "Tahta kepçesi ölümcüldür," dedi. "Süratli ve hatasızdır. İnsanın canını çok acıtır. Bir defasında, Savaş Okulu öğrencilerine kepçeyle adam dövme dersi vermesini önermiştim."

"Dalga geçiyordun herhalde, değil mi?" dedi Malcolm.

Horace, cevap vermeden önce düşünceli bir yüz ifadesi takındı. "Şey, pek sayılmaz aslında."

"Eee," dedi Halt'a dönen Malcolm, "pasta çalarken -ve anlaşılan hayatını riske ederken- yakalayınca Will'e ne dedin?"

"Yok, orada olduğumu ona belli etmedim. Biz Orman Muhafızları, istediğimiz zaman göze hiç çarpmamasını iyi biliriz," diye sahte bir tevazuyla açıkladı Halt. "Ayakaltından çekilip Will'i izledim. Çocuğun içinde muhtemel bir Orman Muhafızı yattığını düşünmüştüm."

Malcolm başıyla onayladı. Fakat hikâyenin gelişimindeki bir gariplik, Horace'ın düşünceli bir yüz ifadesiyle kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

"Neden?" diye araya girdi.

Halt, hızla genç savaşçıya döndü. Horace'ın ses tonundaki bir şey, zihninde alarm zillerinin çalmasına neden olmuştu. *Horace son zamanlarda bu tür tuhaf sorular sormayı adet haline getirdi*, diye düşündü. Cevabını dikkatle verdi.

"Neden mi? Gölgeden gölgeye kendisini açık etmeden mükemmel bir şekilde geçebiliyordu da ondan. Chubb, mutfağa üç kez gelmesine rağmen Will'in orada olduğunu kesinlikle anlayamadı. Ben de düşündüm ki, resmi bir eğitim almadan bu kadarını becerebiliyorsa, bu çocuktan iyi bir Orman Muhafızı olur."

"Hayır," dedi Horace, "kastettiğim şey bu değildi. Neden kendini göstermedin? Mutfakta neden saklanıyordun ki?"

"*Dediğim* gibi," diye hafif sinirli bir ses tonuyla devam etti Halt, "bir Orman Muhafızı olup olamayacağını görmek üzere Will'i izliyordum. Bu yüzden beni görmesini istemedim."

"Demin böyle dememiştin ama," diye cevap verdi Horace. Kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Evet. Öyle demiştim." Halt'un cevapları giderek kısalıyordu. Malcolm tebessümünü gizlemek üzere Horace'ın geniş omuzlarının arkasına saklandı. Halt'un ses tonu, bu mesele hakkında daha fazla tartışmak istemediğini ortaya koyuyordu. Ancak Horace'ın geri adım atmaya niyeti yoktu.

"Hayır. Malcolm sorduğunda, Will'in varlığını *ilk kez* orada fark ettiğini söyledin. Dolayısıyla neler yapacağını görmek amacıyla mutfağa gitmiş olman imkânsız. Onu önceden tanımıyordun ki. Dediğin buydu," diye ikna edici bir dille ekledi Horace.

"Haklı. Öyle demiştin," diye yardımcı olmak üzere araya girdi Malcolm ama Halt'un sert bakışlarına maruz kaldı.

"Fark eder mi?" diye sordu Halt.

Horace omuz silkti. "Etmez herhalde. Ben sadece mutfağa neden gittiğini ve neden gizlenme gereği duyduğunu merak etmiştim. Yoksa sen de mi Chubb Usta'dan saklanıyordun? Will tesadüfen mi çıktı karşına?"

"Kendi mutfağımda Chubb Usta'dan neden saklanacakmışım ki?" diye çıkıştı Halt meydan okurcasına. Horace, yeniden masumca omuz silkti.

"Eh, pencere pervazında bir tepsi taze pasta duruyordu. Sen pastayı çok seversin, öyle değil mi Halt?"

Halt, atının sırtında dimdik duracak şekilde doğruldu. "Beni ne şeyle mi suçluyorsun, Horace? Bu mudur yani? Pastaları çalmak için mutfağa gizlice girmekle mi suçluyorsun beni?"

Sesinden ve beden dilinden, bunu bir onur meselesi yaptığı anlaşılıyordu.

"Elbette ki hayır, Halt!" diye aceleyle söze girdi Horace ve Halt'un kaskatı omuzları bir parça olsun gevşedi.

"Ben sadece sana itiraf etme fırsatını vereyim demiştim," diye ekledi genç savaşçı. Malcolm, bu kez ani kahkahasını gizleyemedi. Halt, her ikisine de öfke dolu bakışlar attı.

"Bir zamanlar son derece nazik bir genç adamdın, Horace," dedi Halt sonunda. "Neler oldu sana böyle?"

Horace, ağzı kulaklarına varıncaya kadar sırıttı. "Sanırım senin yanında fazla vakit geçirdim," dedi.

Halt, içten içe bunun muhtemelen doğru olduğunu düşündü.

Günün ilerleyen saatlerinde, Will'in Bacari ile dövüştüğü noktaya vardılar. Will, son tepenin zirvesine çıkmadan önce işaret ederek grubu durdurdu ve ileride kalan araziyi gözlemek üzere Halt'la birlikte öne çıktılar.

Will'in daha önce görmüş olduğu kamp alanı, artık terk edilmişti.

"Devam etmişler," dedi Will. Halt ağırlığını dirseklerine vermiş, düşünceli bir yüz ifadesiyle bir ot parçasını çiğniyordu.

"Her nereye gittilerse artık," dedi eski çırağına. "Kaç kişilerdi demiştin?"

Will, cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü.

"Oldukça büyük bir kamptı," dedi. "Neredeyse yüz kişi diyebilirim."

Ayağa kalkıp Horace ve Malcolm'un soğuk et, meyve ve

"Elbette ki hayır, Halt!" diye aceleyle söze girdi Horace ve Halt'un kaskatı omuzları bir parça olsun gevşedi.

"Ben sadece sana itiraf etme fırsatını vereyim demiştim," diye ekledi genç savaşçı. Malcolm, bu kez ani kahkahasını gizleyemedi. Halt, her ikisine de öfke dolu bakışlar attı.

"Bir zamanlar son derece nazik bir genç adamdın, Horace," dedi Halt sonunda. "Neler oldu sana böyle?"

Horace, ağzı kulaklarına varıncaya kadar sırıttı. "Sanırım senin yanında fazla vakit geçirdim," dedi.

Halt, içten içe bunun muhtemelen doğru olduğunu düşündü.

Günün ilerleyen saatlerinde, Will'in Bacari ile dövüştüğü noktaya vardılar. Will, son tepenin zirvesine çıkmadan önce işaret ederek grubu durdurdu ve ileride kalan araziyi gözlemek üzere Halt'la birlikte öne çıktılar.

Will'in daha önce görmüş olduğu kamp alanı, artık terk edilmişti.

"Devam etmişler," dedi Will. Halt ağırlığını dirseklerine vermiş, düşünceli bir yüz ifadesiyle bir ot parçasını çiğniyordu.

"Her nereye gittilerse artık," dedi eski çırağına. "Kaç kişilerdi demiştin?"

Will, cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü.

"Oldukça büyük bir kamptı," dedi. "Neredeyse yüz kişi diyebilirim."

Ayağa kalkıp Horace ve Malcolm'un soğuk et, meyve ve

ekmekten oluşan alelacele bir yemek hazırladıkları noktaya doğru yokuş aşağı yürüdüler.

"Kahve yapacak zamanımız var mı?" diye sordu Horace.

Halt, başıyla onayladı. "Kahve yapmak için zamanımız *daima* var." Horace'ın yaktığı küçük ateşin başına oturarak Malcolm'u süzmeye başladı. Analitik düşünme yeteneğine sahip olan şifacıdan hoşlanmaya başlamıştı.

"Tennyson'ın ekibi daha büyük bir kafileyle birleşmiş," dedi. "Bundan ne çıkarıyorsun?"

Malcolm, birkaç saniye bir şey söylemeden düşündü. "Yöntemleri hakkında bana aktardıklarına bakılırsa, kafilenin büyük bir kısmı tarikatına katılmayı kabul eden köylülerden oluşuyor."

"Ben de öyle düşündüm. Tennyson, kendine genellikle yaklaşık yirmi kişilik bir beyin takımı –bu din meselesinin sahte olduğunu bilen kişiler– oluşturur ve işlerini bu gruptakilere gördürtür. Parayı da onlar toplarlar. Ama takipçilerinin büyük bir kısmını, kolayca kandırılabilen ve Tennyson'ın bir peygamber olduğuna gerçekten inanan basit taşra halkı oluşturmaktadır."

"Fakat müritler nereden gelmiş olabilirler ki, Halt?" diye sordu Horace. "Crowley ile ikinizin Dışarlıklı hareketini Araluen sınırları içerisinde yok ettiğinizi sanıyordum."

Halt, başını iki yana salladı. "Elimizden geleni yaptık. Beyin takımını dağıttık. Ama böyle tarikatları asla tam olarak ortadan kaldıramazsın. Bu tür ıssız yörelere sızarak köylülerin saflarına çekmesini bilirler. Muhtemelen altı ay ya da daha uzun bir süredir, Tennyson'ın adamları bölgede faaliyet halindeydi; tıpkı Selsey'de olduğu gibi."

"Köye bir haberci gönderip, vadide buluşma planı yapmak çok da zor olmasa gerek," diye araya girdi Will.

"Aynen öyle. Tennyson yeniden harekete geçebilmek için adam topluyor. Belli bir sayıya ulaştıktan sonra, bir sonraki bölgeye geçecekler –tıpkı Hiberniya'da yaptıkları gibi." Halt öfkeyle başını iki yana salladı. "Mikrop gibiler! Bir yerde başlarını eziyorsun, diğer tarafta yeniden beliriyorlar."

Malcolm başıyla onayladı. "İnsanların, bu şarlatanlara inanmaya ne kadar hazır olduklarını görmek çok ilginç, öyle değil mi? Tarikatın başını ezmekten daha fazlasını yapmanız gerektiğinin farkındasındır umarım."

Halt, başını kaldırıp şifacıya bir göz attı. Adamın neden söz ettiğini anlamaya başlıyordu.

"Nasıl yani?" diye sordu.

Malcolm dudaklarını büzerek, öne doğru eğildi ve elindeki sopayı ağır ağır ateşin içindeki parlak közlere daldırdı.

"İnsanlar bir kez Tennyson'a ve anlattığı saçmalıklara inanmışlarsa, adamı tutsak alıp mahkemeye çıkarmak ya da, eğer aklındaki şey buysa, öldürmek, yeterli olmayacaktır."

Halt, yorgun argın başını salladı. "Biliyorum," dedi. "Halka açık bir duruşma Tennyson'a tam da aradığı ortamı verecektir. Ölmesi halinde de bir şehit olarak anılacak. Yerini alacak olan bir başkası, insanların zihinlerine yerleştirdiği şüphe tohumlarını suistimal edecek ve aynı olaylar sil baştan yaşanacak."

"Aynen öyle," dedi Malcolm. "Dolayısıyla yapmanız gereken şey belli. Tennyson'ın itibarını zayıflatmalısınız. Takipçilerine onun bir sahtekâr, yalancı ve hırsız olduğunu ispat etmelisiniz."

"Clonmel'de bunu başarmıştık," dedi Horace.

"Orada Gündoğumu Savaşçısı efsanesiyle onu gafil avladık. Ayrıca tüm umutlarını o son dövüşe bağlamasını da sağladık. Aynı tuzağa bir kez daha düşmeyecektir. Bu kez yeni bir yöntem kullanmamız gerek. Beklemediği bir şeyler."

"Ne gibi?" diye sordu Will. Halt, bir kez daha yorgun tebessümünü takındı.

"Karar verdiğimde paylaşacağım ilk kişi sen olacaksın."

KIRK ÜÇ

Terk edilmiş kamp yeri, bildiklerinden fazlasını söylemiyordu. Üstüne çadırların kurulduğu yassılaşmış çimlerin arasından geçtiler ve minik yemek ateşlerinden geriye kalan karaltılarla grubun, arkalarında bıraktığı ufak tefek nesneleri –bağı kopmuş, tamir edilemeyecek kadar çok deliği olan bir ayakkabı, paslanmış bir tava ve kırık bir bıçak– incelemeye koyuldular. Tabii bir de aceleyle gömülmüş ve insanlar ayrıldıktan sonra tilkiler tarafından kazılıp, didiklenmiş yiyecek artıkları ve çöpler vardı.

Kampın etrafındaki yumuşak zemin, hâlâ ayak izleriyle doluydu. İzlerin büyük bir kısmının kadınlara ait olduğu anlaşılıyordu.

"Bunlar yeni müritler olmalı," dedi Halt.

Malcolm da aynı fikirdeydi ama bir noktayı dile getirme ihtiyacı hissetti. "Kadın da olsalar, yüz kişilik bir insan grubu dördümüzü oldukça zorlayacaktır. Aklında meseleye nasıl yaklaşacağımıza dair bir plan var mı?"

"Çok basit," dedi Halt. "Etraflarını kuşatacağız."

KIRK ÜÇ

Terk edilmiş kamp yeri, bildiklerinden fazlasını söylemiyordu. Üstüne çadırların kurulduğu yassılaşmış çimlerin arasından geçtiler ve minik yemek ateşlerinden geriye kalan karaltılarla grubun, arkalarında bıraktığı ufak tefek nesneleri –bağı kopmuş, tamir edilemeyecek kadar çok deliği olan bir ayakkabı, paslanmış bir tava ve kırık bir bıçak– incelemeye koyuldular. Tabii bir de aceleyle gömülmüş ve insanlar ayrıldıktan sonra tilkiler tarafından kazılıp, didiklenmiş yiyecek artıkları ve çöpler vardı.

Kampın etrafındaki yumuşak zemin, hâlâ ayak izleriyle doluydu. İzlerin büyük bir kısmının kadınlara ait olduğu anlaşılıyordu.

"Bunlar yeni müritler olmalı," dedi Halt.

Malcolm da aynı fikirdeydi ama bir noktayı dile getirme ihtiyacı hissetti. "Kadın da olsalar, yüz kişilik bir insan grubu dördümüzü oldukça zorlayacaktır. Aklında meseleye nasıl yaklaşacağımıza dair bir plan var mı?"

"Çok basit," dedi Halt. "Etraflarını kuşatacağız."

O kadar ciddi bir yüz ifadesiyle konuşmuştu ki, Malcolm bir an için Halt'un gerçekten ciddi olduğunu sandı.

İlginç olan bir şey varsa, o da Tennyson ve yeni oluşan Gürit kafilesinin kampı topladıktan sonra gittikleri yöndü. Haftalardır ısrarla güneydoğu istikametinde seyahat eden Tennyson, sola dönerek doğu yönünde ilerlemeyi tercih etmişti. Yol arkadaşları, bölge haritasını açan Halt'un etrafına toplandılar. Halt, harita üstünde doğu yönünde bir günlük mesafede olan bir dizi tepeliği işaretti.

"Şu tepelere doğru gidiyorlar sanki; biz de öyle düşünmüştük."

Görebilmek için Halt'un omzunun üstünden uzanan Horace, tecrübeli Orman Muhafızı'nın işaret ettiği noktada yazan kelimeyi okuyarak "Mağaralar," dedi.

Halt, başını onaylarcasına salladı. "Haritaya bakılırsa, o kadim kumtaşı kayalıklar ve tepeler, mağaralarla doluymuş."

Halt, haritayı Malcolm'a uzattı. Malcolm, birkaç dakikalık incelemenin ardından parmağıyla bir rota çizdi ve bulduğu noktada yazanları okuyarak kaşlarını çattı. Nihayet başını kaldırıp, Halt'a bir göz attı.

"Harika bir haritaymış," dedi. "İçinde o kadar çok ayrıntı gizli ki. Nereden buldun bunu?"

Halt, gülümseyerek geri aldığı haritayı katladı.

"Orman Muhafızları Birliği'nin görevlerinden biri de budur," diye açıkladı. "Yaklaşık son yirmi beş yıldır, Krallık haritalarını güncellemekle meşgulüz. Her Orman Muhafızı kendi faaliyet bölgesinden sorumludur. Güncellenmiş taslakları her yıl Crowley'ye göndeririz. O da haritaları çoğaltıp dağıtır."

Malcolm, başıyla onayladı. "Evet, Crowley'yi tanıyorum. Will'in bizim oralardan ayrılmasının hemen ardından benimle temas kurmuştu. Şifacılık yöntemlerim hakkında bilgi sahibi olmak için can atıyordu."

"Sana o soruları soracağını söylemişti," diye araya girdi Will. Halt ve Crowley'ye verdiği rapor sırasında Malcolm'dan söz ettiğim hatırlıyordu. Her ikisi de şifacının yetenekleri –ve sahneye koymuş olduğu diğer göz bağı ve algı yanıltan numaralar– hakkında bilgi edinmek istemişlerdi. Malcolm'u tanıyan Will, şifacının tıbbi sırlarını onlarla paylaşacağını, ancak diğer konularda ketum davranacağını iddia etmişti.

"Her neyse," diye sohbet konusunu hâlihazırdaki meseleye çevirdi Halt. "Bahse girerim ki Tennyson bu tepelere doğru gidiyor."

"Bence de," diye aynı fikirde olduğunu belli etti Malcolm. "Kendine yeni bir karargâh oluşturup takipçilerinin sayısını artırmak istiyorsa, mağaralardan oluşan bir yer, bunun için çok uygun olacaktır."

"Eh, burada bekleyerek Dışarlıklılara yaklaşamayacağımız kesin," dedi Halt. "Tennyson'a arayı açması için zaten fazlasıyla vakit verdik."

Uzun adımlarla yürüyerek, Abelard'ın sırtına bindi ve kendisini takip eden arkadaşlarını sabırsızlıkla beklemeye başladı. Malcolm Horace'ın arkasına binmeyi ilk iki seferde becemerezken, Will de yerinde duramayan Halt'u izliyordu.

"Tanrı aşkına, Horace!" diye bir çığlık attı Halt sonunda. "Kaldırıp arkana oturtsana adamı."

"Sakin ol," diye usulca araya girdi Will.

Halt, hızla eski çırağına döndü. Utandığı yüzünden belli oluyordu. "Affedersin," dedi. "Tüm bu gecikmelerin ardından artık bir an önce onlara yetişmek istiyorum da."

Ancak Tennyson'ı bir an önce yakalamak amacıyla hissettiği heyecan ve heves, Halt'un zamanından önce tükenmesine neden olacaktı. Tecrübeli Orman Muhafızı, kendini gereğinden fazla zorluyordu. Normal şartlar altında olsa, grubun hızına ayak uydurmakta hiçbir sıkıntı çekmeyecekti. Ama zehrin ve günlerce ölümün kıyısında dolaşarak battaniye altında yatmanın etkilerini tam olarak üzerinden atamamıştı. Enerjisinin büyük bir kısmını harcamıştı ve kendine gelmesi için iki günden fazlası gerekiyordu.

O akşam kamp kurmaya karar verdiklerinde, atının sırtından indi ve başı eğik, yorgun argın bir şekilde dikilmeye başladı. Abelard'la ilgilenmeyi öneren Will'e yalnızca göstermelik bir tepki verdi.

Will ve Horace, odun toplama, ateş yakma ve yemek hazırlama gibi ufak tefek işleri hallediyorlardı. Horace, Halt'un şiltesini ve battaniyesini bile hazırlamış; yatağı, bir araya getirdiği yapraklı yumuşak dalların üstüne kurmuştu. Halt, yatağı görünce bir şaşkınlık anı yaşadı.

"Sağ olasın, Horace," dedi. Genç savaşçının onu düşünmesinden etkilenmişti.

Horace omuz silkti. "Teşekküre değmez."

Yemek bitip de her zamanki gibi kahvelerini içtikten sonra, Halt'un genelde yaptığı gibi ateşin etrafında oturarak konuşmayı tercih etmediğini fark ettiler. Orman Muhafızı, şiltesine uzanmış, horlayarak uyumaya başlamıştı.

"Bitkinlik uykusu bu," dedi hareketsizce yatan Orman Muhafızı'nı gözleyen Malcolm.

"Durumu iyi mi?" diye endişeyle sordu Will.

"Zehrin etkilerinden kurtulmak anlamında iyi. Ama kendini çok fazla zorluyor. Bu tempoda hareket edecek kadar gücü yok. İşleri biraz daha ağırdan alması gerektiğini dile getir bence." Önerinin Will'den gelmesi halinde, Halt'un yavaşlamaya razı olma ihtimalinin daha yüksek olduğunun farkındaydı. Ancak Will, bundan o kadar emin değildi.

"Denerim," dedi.

Fakat ertesi sabah, uzun bir gece uykusu çekmiş olan Halt'un işleri ağırdan almaya hiç mi hiç niyeti yoktu. Tecrübeli Orman Muhafızı, kahvaltı sırasında ve kampı topladıkları anlar boyunca homurdanıp arkadaşlarının başının etini yedikten sonra, Abelard'ın sırtına atlayarak oradan dörtnala uzaklaştı.

Saat on bir olduğunda, atının sırtında dik duramıyordu bile. Yüzü yorgunluktan bembeyaz olmuş, omuzları düşmüştü. Will, yanına geçip ona doğru uzandı ve dizginleri hafifçe çekerek Abelard'ı yavaşlattı. Halt, içinde bulunduğu hülyalardan uyanarak şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu. "Bıraksana dizginlerimi!" Will'in ellerine doğru uzandı ama genç Orman Muhafızı ipleri sıkıca tutuyordu. Abelard hayret dolu bir kişneme koyuverdi. Efendisinin tam anlamıyla kendinde olmadığını sezmişti.

"Halt, yavaşlaman gerek," dedi Will.

"Yavaşlamak mı? Saçma sapan konuşma! İyiyim ben. Ver şu dizginleri." Halt yeniden denemesine rağmen, biraz şaşırarak da olsa, gücünün, ipleri eski çırağının elinden almaya yet-

ncdiğini fark etti. Aralarındaki gerilimi hisseden Abelard, endişeyle kişnedi ve yelesini şöyle bir savurarak dönüp Halt'un gözlerinin içine baktı. Bu da Halt'u şaşırtan olaylardan biri oldu. Abelard, normalde dizginlerinin başka birisi tarafından yakalandığını fark ettiğinde sert bir tepki verirdi. Ama bu kez Will'in tarafında yer alıyormuş gibi davranıyordu.

Atının bu tavrı, Halt'u Will'in haklı olabileceğine ikna etmek için yeterliydi. Belki de henüz sandığı kadar iyileşmemişti. Bir zamanlar zehrin etkilerini vücudundan atması için birkaç saat yeterliydi. Fakat o zamanlar belki de artık geçmişte kalmıştı. Halt, hayatında ilk kez vücudu tarafından kısıtlandığını fark etti.

Horace da Malcolm'un isteği üzerine, Vurucu'yu Abelard'ın diğer yanına doğru mahmuzlamıştı.

"Will haklı," dedi Horace. "Kendini fazla zorluyorsun. Devam etmen halinde hastalığın nüksedecek."

"Ve nüksetmesi halinde de şimdi oturup bir süre dinlenince kaybedeceğinden çok daha fazla zaman kaybedeceksin," diye araya girdi Malcolm. Halt, öfkeli bakışlarını bir ona, bir öbürüne çeviriyordu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu. "Hepiniz bana karşı birleştiniz galiba? Kendi atım bile."

Halt'un ağzından çıkan son üç kelime, Will'in gülümsemesine neden olmuştu. "Bir şifacı, bir Orman Muhafızı ya da bir kraliyet şövalyesinin sözü yeterli olmaz diye düşünmüştük," dedi. "Ama atın da bizimle hemfikir olursa, söyleneni yapmaktan başka çaren kalmaz dedik."

Halt, tüm kızgınlığına rağmen, yüzünde belirmeye

başlayan minik tebessüme engel olamıyordu. Saklamaya çalışsa da ağzının kıvrımları seğiriyordu. Samimi bir durum değerlendirmesi yaptı ve dostlarının onu sinirlendirmek niyetinde olmadıklarını fark etti. Dinlenmesini istiyorlardı, çünkü ona değer veriyor ve onun için endişeleniyorlardı. Halt arkadaşlarının yargılarına, kendisinin haksız, onların ise haklı olabileceklerini itiraf edebilecek kadar güveniyordu. Üstelik bunu kabullenmesini sağlayacak çok az sayıda insan vardı.

"Halt, dinlenmen gerek. İnatçılığı kesip durumu kabullenirsen, uzun vadede daha çok yol alacağız. Bugünü burada geçir ve gücünü topla. Horace ve ben önden gidip bilgi toplarız. Tahmininde haklıysan, Tennyson mağaralara yerleşmiştir. Dolayısıyla acele etmek gibi bir zorunluluğumuz da artık yok."

Will tartışma aramayan, makul bir sesle konuşuyordu. Beden dilinden, Halt'un durumu kabullenmek üzere olduğunu görebiliyordu. Küçücük bir manevi baskı unsuruna daha ihtiyacı olduğunu fark etti ve eski ustasının hayatındaki en otoriter insanı devreye soktu.

"Yanımızda olsa Leydi Pauline de sana aynı şeyi söylerdi," dedi.

Halt'un başı, ismi duyar duymaz yukarı kalktı. "Pauline mi? Onun bu meseleyle ne alakası var?"

Will bakışlarını kaçırmadı. "Bu şekilde devam edersen, dönüp ona, bana verdiği görevi yerine getiremediğimi söylemem gerekecek."

Halt cevap vermek istedi ama diyecek bir şey bulamıyordu. Bir budala gibi göründüğünü fark ederek vazgeçti. Will fırsatı değerlendirip konuşmaya devam etti.

"Ayrıca böyle devam eder de neticede başarısız olursan, Pauline'in karşısına çıkacak yüzü kendimde bulamayacağım."

Halt, biraz düşünüp başıyla onayladı. Will'in hislerini anlayabiliyordu.

"Hayır," dedi nazikçe, "bulabileceğini sanmıyorum." Malcolm'un şaşkın bakışları altında atından indi.

"Pekâlâ," dedi yumuşak bir sesle, "belki de günün kalanını dinlenerek geçirmeliyim. Kendimi fazla yormayı istemem." Etrafına bakındı ve takip ettikleri yolun birkaç metre uzağındaki küçük bir ağaçlığa doğru başını salladı. "Şurası kamp kurmak için uygun bir yere benziyor."

Rahatlamış bir şekilde birbirlerine bakan Will ve Horace, Halt kararını değiştirmeden atlarından inerek kamp kurmaya başladılar. Geri adım atmayı kabullenen Halt ise durumun tadını çıkarma kararı almıştı. Kendine, devrilmiş bir ağaç bularak, üstüne oturdu ve sırtını arkaya yaslayarak hafifçe iç geçirdi.

"İşe gücümü yeniden kazanmakla başlayacağım," dedi. Yüzüne memnuniyet dolu bir tebessüm yerleşmişti.

Will ile birlikte ateş için taş toplamaya başlayan Horace, başını iki yana salladı.

"Geri adım attığında bile, son sözü mutlaka o söylemek zorunda, öyle değil mi?" dedi.

Will, arkadaşına dönerek sırıttı ve "Her defasında," diye yanıtladı. Ancak Halt'un, kendisini sonuna kadar zorlamamayı kabul etmesi, genç Orman Muhafızı'nı son derece rahatlatmıştı.

Öte yandan, Malcolm ise, isminin geçmesiyle Halt'u bir anda kuzuya çeviren şahıs hakkında daha fazla bilgi edinmek

niyetindeydi. Çekici'nin eyerinden kamp teçhizatını çözmekte olan Will'in yanına yaklaştı.

"Şu Leydi Pauline," diye başladı, "müthiş bir şahsiyet olmalı. Adı kulağa korkunç bir büyücü adı gibi geliyor." Adamın yüzü ifadesizdi, ancak Will sözlerin altında yatan şakayı kavrayarak benzer bir şekilde cevap verdi.

"Kendisi incecik ve son derece zarif bir hanımefendidir. Fakat şaşırtıcı bir gücü var. Halt'u düğünlerinden önce saçlarını kestirmeye ikna etti."

Halt'un baştan savma saç şeklini çoktan fark etmiş olan Malcolm'un şaşkınlığı, yüzünden anlaşılıyordu.

"Gerçekten de bir büyücüymüş."

KIRK DÖRT

Gün henüz sona ermemişti. Will ve Horace, hızlıca yenen bir yemeğin ardından atlarına binerek Dışarlıklıları takibe devam ettiler.

Takip eden günlerde görünmeden hareket etmesi gerektiğini fark eden Horace, Halt'un vermiş olduğu Orman Muhafızı pelerinini denemek için can atıyordu. Bu durum, ağaçlarla kaplı vadinin içinden patikayı takip ettikleri sırada Will'in canını sıkmaya başlamıştı. Horace, minik ağaç ya da çalı gruplarını geride bırakırlarken, arada sırada Vurucu'yu durduruyor, pelerini vücuduna sarıp kukuletasını önüne çekiyor ve kımıldamadan öylece oturmayı deniyordu.

Üstüne bir de "Görebiliyor musun beni?" diye soruyordu.

Will her defasında iç geçirip, Horace'ı arıyormuş gibi yapıyordu. Araluen Krallığı'nın en önemli şövalyelerinden biri olan, savaş alanında insanların çekindiği ve saygı duyduğu arkadaşının, kocaman bir çocuk gibi davrandığını düşünüyordu.

Sinirden sıktığı dişlerinin arasından "Hatlarını güçlükle seçebiliyorum," diye cevap veriyordu Will. Horace, bunun üze-

rine birkaç metre ilerliyor ve "kımıldamadan durma" idmanını tekrarlamaya başlıyordu.

"Ya şimdi?" diye beklentiyle soruyordu. Horace'ın beklediği cevabı vermemesi halinde, aynı şeyin defalarca tekrarlanacağını bilen Will, usulca başını sallıyor ve çok şaşırmış numarası yapıyordu.

"Harika," diyordu. "Orada olduğunu bilmesem..." Cümlenin devamını arayarak durdu ve sözlerini komik bir ifadeyle bitirmek zorunda kaldı, "orada olduğunu bilemezdim."

Aslında doğruyu söylüyordu, ancak Horace, sözlerini aklında tartmış olsa esasen Will'in hiçbir şey söylememiş olduğunu fark ederdi. Ama şimdilik memnun kalmış gibi duruyordu.

Will, karanlık çökmeden hemen önce, Dışarlıklıların geride bıraktıkları izleri incelemeye koyulmuştu. Her ne kadar takip sırasında kendisini oldukça güvende hissediyor olsa da etrafta pusu işaretleri aramanın bir zararı yoktu. Azalan ışıkla birlikte, izlere iyice odaklanması gerekiyordu. Atından inmiş, incelemelerini yapıyordu ki dikkati Horace'ın sorduğu bir diğer soruyla bölündü.

"Will?"

Will, hafifçe sıktığı dişlerinin arasından, kafasını çevirmeksizin cevap verdi. "Efendim, Horace?"

"Beni görebiliyor musun?"

"Hayır. Seni kesinlikle göremiyorum, Horace," dedi Will ve patikadan ayrılıp çimlerin içinden geçerek, bol yapraklı bir çalının arkasına dolanan ayak izlerini takip etmeye devam etti. Birkaç saniye süren incelemenin sonucunda, yoldan ayrılan

şinin bunu kötü bir niyetle değil, doğal ihtiyaçlarını gidermek için yaptığını anladı.

"Bakmıyorsun ki ama."

Israrcı bir sesle konuşuyordu Horace. Will, Seacliff Adası'nda önceki yıl düzenlenen hasat festivalinde, oyun sahasına kurulu tahta bir salıncakta büyük bir keyifle sallanan bir çocuğun babasına buyurgan bir edayla, "Babacığım! Bana baksana! Bak bana, baba!" diye bağırdığına şahit olmuştu.

Dönüp geniş ve yapraklı bir çalının önünde nispeten kımıldamadan beklemekte olan Horace ile Vurucu'yu görünce, aklına o çocuk gelmişti.

"Horace," dedi bıkkınlıkla, "boyu iki, eni üç metre olan, çeyrek ton çeken kocaman, kahverengi bir savaş atının sırtında oturuyorsun. Elbette ki seni görebiliyorum."

Horace, süklüm püklüm olmuştu. Bakışlarını altında kıpırtısız duran Vurucu'nun iri vücuduna çevirdi. Savaş atının göze çarpmaması çok zordu.

"Haa," dedi hayal kırıklığına uğradığı anlaşılan bir sesle. "Ama ya Vurucu burada olmasaydı? O zaman görebilir miydin beni?"

"Cevaplaması zor bir soru bu, Horace," dedi Will. "Çünkü Vurucu *orada* ve hayvanı görmezden gelmek pek kolay değil. İnsanın dikkatini hemencecik çekiyor ve bu da gizli kalma esaslarına bütünüyle aykırı."

Horace, düşünceli bir tavırla dudaklarını çiğniyordu. Will, kendine hâkim olamadı.

"Seni gördüm. Dudaklarını çiğniyordun."

Horace, sabırsızca bir el işareti yaptı. Görünmeden dudaklarını çiğneyebileceğini sanmıştı.

"Yine gördüm," dedi Will acımasızca. "Görülmek istemiyorsan, ne dudaklarını çiğneyecek ne de elini kolunu oynatacaksın. Ayrıca devasa bir savaş atının sırtında oturmaman en iyisi."

"Pekâlâ. Sanırım haklısın," dedi Horace. Üzgün bir ses tonuyla konuşuyordu. "Ama hayal gücünü kullanırsan eğer..."

"Vurucu'nun orada olmadığım mı hayal etmemi istiyorsun?" diye sordu Will.

"Evet," diye cevap verdi Horace. Will'in alaycı ses tonundan etkilenmemekte kararlıydı. "Burada olmasaydı, beni görebilir miydin?"

Will'in içinden bir ses, orada saatlerce beklemek zorunda kalacaklarını söylüyordu. Derin bir iç geçirdi. "Şey, Vurucu'nun orada olmadığını hayal etmem gerekirse, seni görmenin son derece zor olduğunu söylemeliyim, Horace."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Horace. Yüzüne, memnuniyetini belli eden bir tebessüm yerleşmişti.

"Özellikle de yerden iki metre yukarıda süzülüyormuş gibi dururken," diye mırıltıyla devam etti Will.

"Ne dedin sen?" diye sordu Horace şüphelenerek.

"Dedim ki, seni görmek mümkün değil," diye hızlı bir cevap yetiştirdi Will ve Horace, bir kez daha başıyla onayladı. Will, konuyu değiştirme zamanının geldiğine karar verdi.

"Gece için mola vermeden önce birkaç saat daha ilerleyelim," diye önerdi. Horace onaylarcasına omuz silkti.

"Bana uyar," dedi ve aklına gelen bir fikirle ekledi, "beni kaybetmeyeceğinden emin misin? Karanlıkta bir anda ortadan kaybolabilirim..."

"Elimden geleni yaparım," dedi Will.

Bir an için, arkadaşının *gerçekten* ortadan kaybolmasını istemişti.

O gece ateş yakmadan kamp kurdular ve şafak vakti uyanıp, yollarına devam ettiler. Mağaraların iyice yakınındaydılar artık; tabii Tennyson oradaysa. Horace, neşeli saklanma denemelerini bir yana bırakarak ciddi bir ifade takınmıştı.

Will de Halt gibi, Horace'ın "Beni görebiliyor musunuz?" numaraları aracılığıyla, onlarla dalga geçip geçmediğini merak ediyordu. Horace, yıllar boyu grubun dalga geçilen üyesi olmuştu ve Will'in içinden bir ses, uzun boylu savaşçının, atının sırtında saklanıyormuş gibi yaparak içinden kıs kıs güldüğünü söylüyordu.

Tepelere doğru giden yol, artık yokuş yukarı çıkmaya başlamıştı. Ağaçlar iyice seyrekleşmişti. Yolu izleyen gizli gözcüler olması ihtimaline karşı, dikkatle ilerliyorlardı.

Fakat ortada görüldüklerine dair hiçbir işaret yoktu ve zemin, bir süre sonra düzleşerek tepelerin eteklerine açılan bir yaylaya çıktı. Zeminin düzleşmesiyle birlikte, ağaçlar da sıklaşmıştı. Yol arkadaşları, geniş bir koruluğun gölgesinde kalacak şekilde atlarını durdurup, önlerinde uzanmakta olan açık araziyi incelemeye koyuldular. Tepeler, birkaç yüz metre

ileride göğe doğru yükseliyor ve doğal bir engel oluşturuyorlardı. Tennyson ve müritleri ortalarda yoktu.

"Burada kimse yok," diye mırıldandı Horace.

"Görebildiğimiz kadarıyla," diye düzeltti Will. Tepelerin eteklerini dikkatle inceliyordu. Güneş, batı yönünden alçalmaya başlamıştı ve doğrudan ışık almalarına rağmen, tepelerin üstlerindeki düzensiz kumtaşı katmanlarının içinde aydınlık, karanlık ve pekâlâ mağaraların girişleri olabilecek daha da karanlık lekeler oluşmuştu. Bu sonuncuların sadece koyu birer gölge olmaları ihtimali de yok değildi.

Will, birden Tennyson ya burada durmadıysa diye endişe etmeye başladı. Yoluna devam etmiş, gizli bir geçit aracılığıyla tepeleri aşmış ve tepelerin diğer tarafına doğru yol alıyor olabilirdi.

Ancak mantığı ona, isteseydi Dışarlıklı liderinin bu saydıklarını, haftalar önce de yapabileceğini söylüyordu. Tennyson kasıtlı olarak yönünü bu tepelere doğru çevirmişti ve ellerindeki haritaya bakılırsa, tepelerin içleri mağaralarla doluydu. Sahte peygamber, doğuya doğru giderek izini kaybettirmek isteseydi, tepeleri aşma zahmetine katlanmadan da yapabilirdi bunu.

Will, artık tepe sandığı bu yükseltilerin, daha çok birer kayalığı andırdıklarını fark etmişti. İçlerinden geçen bir yol bulmak, gerçekten de çok zor olmalıydı.

Horace, arkadaşını dirseğiyle dürttü. "Kokuyu aldın mı?"

Will, başını kaldırıp havayı kokladı. Burnuna yanık odun kokusu geldi. Çok hafifti ama kesinlikle almıştı kokuyu.

"Buradalar. Akşam yemeği hazırlamakla meşguller," dedi Horace.

"Ama neredeler?" diye sordu kayalıkların yüzeyini bir kez daha tarayan Will. Horace arkadaşının koluna dokunarak işaret etti.

"Baksana," dedi. "Kayalığın yüzeyinden belli bir açıyla yükselen bir ağaç var; yaklaşık on metre yukarıda." Will ağacı gördüğünü belli edercesine başını sallayana dek bekledi. Bir gözünü kapayıp diğerini kısarak önce bir, ardından da iki parmağını dik tutup kaldırdı.

Bir an sonra, ikinci parmağını geri çekti. "Ağacın yaklaşık bir buçuk parmak kadar solunda, bir yarık var. Kayanın içinde."

Will, parmaklarını kaldırıp, Horace'ın hareketlerini taklit etti. Basit ama etkili bir yön bulma metoduydu bu. Kısa bir süre içinde Horace'ın keşfettiği yeri buldu.

Yarığın içinden, gri renkli ince bir şerit halinde duman yükseliyordu. Hafif esinti kokuyu derhal yakalamış ve dağılmasına neden olmuştu. Ama oradaydı işte. Tennyson da öyle.

"Mağaraların içindeler," dedi Will. Horace başıyla onayladı.

"Yakından bir göz atmamız gerek," dedi önlerindeki zemini tarayan Will. Arazide siper alabilecekleri çok sayıda alçak çalılık bulunuyordu, ancak hiçbiri Çekici ve Vurucu'yu gizleyecek büyüklükte değildi. "Atları burada bırakıp yola devam etmeliyiz."

"Mağaralara girmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu Horace durgun bir sesle. Will, arkadaşına bir göz attı. Horace, küçük birer çocuk oldukları günlerden beri kapalı alanlardan hiç hoşlanmazdı. Hiçbir zaman yüzünün tamamını kapatan bir miğfer takmayıp, koni şeklindeki başlıkları tercih etmesinin

sebebi de buydu. Küçükken Will, çocuğun bu korkusunu kullanarak defalarca Horace'ın elinden kurtulmuştu.

"Senin dışarıda kalıp etrafı gözlemeni istiyorum," dedi. Rahatlayan Horace'ın omuzları hafifçe düştü.

"Emin misin?" diye sordu genç savaşçı. "Bana gerçekten ihtiyacın varsa seninle içeri gelirim."

Will uzanarak arkadaşının omzunu sıktı. "Teklifin için teşekkürler," dedi. "Ama içeride tek başıma görülmeden ilerlemem daha kolay olur."

"Tamam öyleyse," dedi Horace. "İçeri gelemediğim için üzüldüğümü söyleyemem."

"Hem zaten," diye kendine hâkim olamadan ekledi Will, "yeni yeteneklerinle muhtemelen içeride seni gözden kaybederdim."

KIRK BEŞ

Öğle vakti biraz geçene dek beklediler. Will, ışıkların ilerleyen saatlerde daha belirsiz ve yanıltıcı olduklarını çok iyi biliyordu. Çekici ve Vurucu'yu koruluğun içinde bırakarak yürümeye başladılar. Horace, Orman Muhafızı pelerinini giymişti ama şaka yapılacak zaman geçmişti artık. Genç savaşçı, Will'in son dakika talimatlarını can kulağıyla dinliyordu.

"Kukuletanı kapat ki yüzün gölgelerin içinde kalsın," dedi Will. "Durduğumuz noktada pelerini vücuduna sar ve hiç kıpırdamadan bekle. Halt'un *pelerine güven* diye yıllanmış bir sözü vardır. Merak etme, pelerin seni gizleyecektir."

"Ya bacaklarımla ayaklarım?" diye sordu Horace. Halt'tan çok daha uzun boylu olduğu için, bacaklarının büyük bir kısmı açıkta kalıyordu. Will, elini boş ver, dercesine salladı.

"Dert etme onları. Pelerin vücudunu gizleyecektir ve hiç kimse etrafta vücudu olmayan bacaklar görmeyi beklemez. Görmeyi bekledikleri şeyi görürler."

Horace sırıttı. "Bu da mı Halt'un özlü sözlerinden biri?"

Will de sırıtarak başıyla onayladı.

"Bir şey daha var," diye hatırlattı genç Orman Muhafızı. Uzun boylu savaşçıyı bu konuda daha önce de uyarmıştı ama daima tekrarlanması gerekiyordu. "Hareket halindeyken bir anda önümüze biri çıkarsa, hiç kımıldama. Yerinde kal. Hareket edersen..."

"Dikkat çeker ve görülebilirsin." Horace cümlenin devamını getirdi. "Biliyorum."

"İstediğin kadar bil. O tür durumlarda saklanma içgüdüsü, neredeyse karşı konulmaz bir hale gelir."

Will, grubun başını çekecek şekilde yola koyulup, loş ışıkta neredeyse görünmez bir şekilde sessizce ilerlemeye başladı. Orman Muhafızı, ağaçların otuz metre ilerisindeki bir kaya çıkıntısının arkasına geçerek Horace'a peşinden gelmesini işaret etti. Savaşçıyı birkaç metre boyunca izledikten sonra dikkatini önlerindeki tepelere çevirdi. Tennyson, adamlarına nöbet tutturmuyordu galiba. Fakat bu, bir yerlerde gizlenmiş davetsiz misafirleri bekleyen gözcüler olmadığı anlamına da gelmiyordu. Will, Horace'ın sessizce ilerleme konusunda kaydettiği ilerlemeden etkilenmişti. Genç savaşçı, doğal olarak hâlâ bir miktar gürültü çıkarıyordu. Bir Orman Muhafızı'nın sessizlik seviyesine ulaşmak için yılların eğitimi gerekliydi. Ama Horace, şaşırtıcı bir sessizlikte ilerliyordu. Will, etrafta birileri varsa bile, çimlerin içinden geçerken çıkardıkları sesleri duyacaklarını hiç sanmıyordu. Horace, yavaş hareketlerle arkadaşının yanına uzanarak siper aldı. Will, kukuletasının kıvrımları arasından arkadaşının yüzüne bir göz attı. Horace'ın gerildiğini hissedebiliyordu. Genç savaşçı, tüm benliğiyle asgari gürültü çıkarıp görünmeden ilerleyebilmeye odaklanmıştı. Hatta biraz fazla odaklandığı bile söylenebilirdi.

"Rahatla biraz. Kendini bu kadar sıkarsan, muhtemelen daha fazla gürültü çıkarırsın," diye arkadaşını uyardı Will kısık sesle. "İyi gidiyorsun. İşin özünü kesinlikle kavramaya başladın."

Horace'ın hafifçe sırıttığını fark etti.

"Bir Orman Muhafızı olabilir miyim dersin?" diye sordu genç savaşçı.

Will, alay edercesine homurdanıp, "Fazla havalanma," dedi. Ardından da önlerindeki tepeleri işaret etti. "Yürü hadi."

Küçük adımlarla ve dikkatle yürüdükleri için tepelerin eteklerine varmaları yarım saati buldu. Kendilerine yukarılardan düşmüş, düzensiz –esasen kumtaşından oluşan– bir grup kaya buldular. İki iri kayanın arasında bulunan yarığa yerleşerek, bir mağara girişi bulabilmek üzere etrafı gözlemeye başladılar.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu Will.

Horace başını iki yana salladı. "Hayır. Ama hâlâ duman kokusunu alabiliyorum."

Her ikisi de başlarını kaldırıp dumanların yükseldiği kayaların arasındaki yarığı aramaya koyuldular. Artık hiçbir şey göremiyorlardı. Fakat Horace haklıydı. Duman kokusu hâlâ güçlü bir şekilde hissediliyordu.

Will, kayaları ve etraflarındaki açık araziyi inceledi. Orada bir insanın yaşadığına dair hiçbir işaret yoktu. Bir süre sonra Horace'a yaklaşarak fısıldadı; "Sen burada kalıp, etrafa göz kulak ol. Ben içeri giren bir yol bulabilecek miyim, bir bakayım."

Horace başıyla onayladı. Vücudunu, etrafı güzelce gözleyebileceği ama o tarafa bakan gözlerden de nispeten uzak ka-

lacağı şekilde, iki geniş kayanın arasına yerleştirdi. Eli, yan tarafındaki kılıca gitti ama onu kınında bıraktı. İhtiyacı olması halinde, silahını göz açıp kapayıncaya kadar çekebilirdi. Fakat şimdiden kınından çıkarırsa, kılıcın parlak ucunun loş ışığı yansıtma ve yerini ele verme ihtimali bulunuyordu.

Will, tepelerin dibine varıncaya dek gizlilik içinde ilerledi. Dimdik kayalara yaslanarak yanlamasına yürümeye başladı. Dışarı doğru çıkıntı yapmış geniş bir taşın etrafından kaydı ve birkaç saniyeliğine görüş alanından çıktı. Bir an sonra yeniden ortaya çıkarak Horace'a çıkıntının diğer tarafındaki kayaları işaret etti. Bunun anlamı çok açıktı. Will, bir delik bulmuştu ve içeri giriyordu.

Horace, anladığını belirtmek için elini salladı ve Will de hafif adımlarla kumtaşından çıkıntının etrafından dolanarak, yeniden ortadan kayboldu.

Mağaranın ağzı, son derece iyi gizlenmişti. Dibine gelinmeden orada olduğu anlaşılmıyordu. Genişliği neredeyse bir insan vücudu kadardı. Will yakından incelediğinde, deliğin içerilere kadar uzandığını fark etti.

Yan dönerek yarıktan içeri kaydı. Ok kılıfı, bir an için sırt tarafındaki sert kayaya takılınca, serbest kalmak için vücudunu oynatması gerekti. Yoluna devam etti.

Horace olsa buraya bayılırdı, diye geçirdi içinden. İçerisi zifiri karanlıktı ve dar geçit bir yılan gibi kıvrıldığından, duvarlar üstüne üstüne geliyormuş gibi görünüyordu. İçinde baş gösteren bir anlık paniğe karşı koydu ve hayatında ilk kez bu tür dar mekânların arkadaşını nasıl tedirgin ettiklerini kavradı. Yanlış yola saptığından ve dar geçidin bir süre sonra iyice

daralarak sona ereceğinden korkmaya başlayarak, adım adım ilerlemeye devam etti. Nihayet, son bir dönemecin ardından kendini daha geniş –bir yatak odası büyüklüğündeki– bir açıklıkta buldu. Mağaranın tavanı yükseklerdeydi ve duvarın tepesindeki birkaç yarıktan ışık sızıyordu. Günün son ışıkları oldukça zayıftı, ancak tünelin zifiri karanlığından sonra Will'in yüreği ferahlamıştı.

Giriş kısmında bir tereddüt anı yaşayarak etrafına göz gezdirdi. Ortalıkta kimsecikler yoktu ve ışık, kumlu zemindeki ayak izlerini inceleyemeyeceği kadar azalmıştı. Meşale fikrini aklından geçirdiyse de yakmamaya karar verdi. Karanlık sayesinde güvenli bir şekilde ilerlemeye devam edebilirdi. Bu ışıksız ortamda, çakmaktaşının çeliğe sürtünmesinden çıkan en ufak bir kıvılcım bile yüzlerce metre öteden görülebilirdi.

Açık bölmeye adımını attı. Loş ışık altında hiçbir şey göremediği için duyularını kullanmayı denedi; kulakları, burnu ve zaman içinde geliştirip sık sık başvurduğu altıncı hissi. Bulunduğu ortam ve etrafta bulunan insanlara dair, geçmişte kendisini muhtemel tehlikelere karşı defalarca uyarmış olan içgüdüsel bir farkındalığa sahipti.

Mağaranın içindeki hava, şaşırtıcı bir şekilde ferahtı. Kayalıkların içine girince havanın ağır ve rutubetli olmasını beklemişti. Ancak mağara, ışıkların içlerinden sızdığı yarıklar sayesinde hava da alıyor olmalıydı. Will, usulca kendi etrafında dönerek bir daire çizdi. Gözlerini kapayıp, diğer hislerine yoğunlaşmış ve algılarını sonuna kadar açmıştı.

Kulağına birtakım sesler geliyordu.

İnişli çıkışlı bir şekilde devam eden ve tek bir anlama gelebilecek olan sesler. İbadet sesleri. Mağaranın diğer tarafından geliyorlardı. Will hızla o tarafa geçti ve parmaklarıyla duvarları yoklayarak bir başka yarık keşfetti. Bu seferki iyice alçaktı; yüksekliği, bir buçuk metre bile değildi. İki büklüm olup, deliğe girdi ve bir kez daha karanlığın içinde el yordamıyla yarı çömelmiş halde ilerlemeye başladı. Tavan, bir süre sonra yükseldi ve yürümek kolaylaştı; yukarı kaldırdığı eli boşlukta hiçbir şeye çarpmıyordu.

Bu seferki tünel, bir önceki gibi kıvrılıp durmuyor, oldukça düz bir doğrultuda ilerliyordu. Birkaç metrenin ardından iyice genişleyerek, içinde kolayca hareket edilen bir geçit halini aldı.

En azından Will öyle olduğunu sanıyordu. Kaya duvara tutunarak durdu ve elini karanlığa doğru uzatarak, diğer duvarı aramaya koyuldu. Eli, havayı dövmekten başka bir işe yaramamıştı.

Karanlığın içinde ilerlerken kesilmeden devam eden boğuk ibadet sesleri, önce iyice şiddetlendi ve birden tamamen kesildi. Will de içgüdüsel olarak durmuştu. Gürültü mü çıkarmıştı yoksa? İbadetçiler orada olduğunu anlamışlar mıydı?

Birden, tek bir ses konuşmaya başladı. Will, kayalar nedeniyle boğulup bozulan kelimeleri anlayamıyordu. Ancak sesin tınısı, tizliği ve ahenkli yapısı, kulaklarını doldurmaya devam ediyordu. Eğitimli bir hatibin, dinleyicilerini kendi görüşüne ikna etmeye alışkın bir konuşmacının sesiydi bu.

Daha önce duymuş olduğu bir sesti. Tennyson'ın sesiydi.

Will, rahatlayarak bir iç geçirdi.

"Demek buradasın," dedi usulca.

Öne doğru yeniden hareketlendi. Ses giderek daha duyulur bir hale geliyordu. Artık bazı kelimeleri seçebiliyordu. İçlerinden biri, sürekli tekrar ediliyordu: *Alseiass.*

Dışarlıklıların sahte altın tanrısı Alseiass.

Tennyson, artık kalabalığa sorular sormaya başlamıştı sanki. Sesi sorgulayan bir tonda geliyor, kısa bir sessizliğin ardından da kalabalıktan toplu halde bir cevap yükseliyordu. Her ne kadar Tennyson'ın soruları anlaşılmasa da, kalabalığın verdiği cevaplar rahatça duyulabiliyordu.

Sorulan her soruya, "Alseiass!" diye gürleyerek cevap veriyorlardı.

Will'in takip ettiği tünel hafifçe sağa kıvrıldı ve duvardaki bir çıkıntıyı geride bırakır bırakmaz gözüne ilerideki bir şey çarptı.

Bir ışık huzmesi.

Yumuşak çizmeleri kumluk zeminde hiç ses çıkarmaksızın hızla öne atıldı. On metreyi geride bırakmıştı ve her adımında aydınlık artıyordu.

Nihayet açıklığa varmıştı. Hemen önünde, elli ya da daha fazla sayıda meşalenin ışığı altında, bir aydan beri takip etikleri adam duruyordu. Beyaz cübbesi içindeki uzun, kırçıl saçlı, iriyarı Tennyson, dar tünelin açılmakta olduğu kocaman mağaradaki kayaların oluşturduğu doğal platformun tepesine çıkmıştı. Etrafında kendisi gibi beyazlara bürünmüş yirmi kadar müridi bulunuyordu. Onların da gerisinde, büyük bir kısmı kaba taşra kıyafetleri giymekte olan erkek, kadın ve çocukların oluşturduğu yaklaşık yüz kişilik bir grup yer

alıyordu. Her biri, peygamberlerinin ağzından çıkan sözleri büyük bir ilgiyle dinliyordu. Will sahte peygamberin yeni müritlerine sorduğu soruyu bu kez net bir şekilde duyabildi.

"Karanlıktan bizi kim çıkaracak? Kim bizi dostluk ve bolluk dolu altın bir çağa ulaştıracak? Adını söyleyin bana!"

Cevap yüz gırtlaktan aynı anda yükseldi.

"Alseiass!"

Will, başını üzüntüyle iki yana salladı. Her zamanki zırvalar. Alışılageldik laf kalabalığı. Ama insanlar, bu saçmalıkları burada da en az Hiberniyalılar kadar yutmaya hazırlardı. *İnsanlar ne kadar kolay kandırılabiliyor,* diye düşündü, özellikle de mutluluğu satın alabileceklerine inandırılmaları halinde.

"Biliyorsunuz, dostlarım, Alseiass aranıza katılmadan önce işler çok kötüye gidiyordu."

Kalabalıktan onay dolu mırıltılar yükseldi.

"Hayvanlarınız ölüyor ya da ortadan kayboluyordu. Çiftlikleriniz yanıyor ve yerle bir oluyordu. Öyle değil mi?"

Kalabalıktakiler, bağırarak Tennyson'ın haklı olduğunu söylüyorlardı. *Demek ki Dışarlıklıların silahlı haydutları bu yörede de faaliyetlerini sürdürüyorlarmış*, diye aklından geçirdi Will. Muhtemelen Tennyson bölgeye gelmeden uzun zaman önce işe koyulmuşlardı.

"Ama Alseiass'ı tanrınız olarak kabul ettikten sonra, bu saldırılar durdu mu?"

"Evet!" diye çınladı kalabalığın sesi. Bazıları cevaplarını "Alseiass'a şükürler olsun!" ve "Yaşasın altın tanrı!" şeklinde ifadelerle süslemeyi tercih etmişti.

"Alseiass'a teşekkürlerimizi sunmamızın zamanı gelmedi mi artık? Tanrımızın arzu ettiği gibi altından, mücevherden bir sunak –nesiller boyu tapınabileceğiniz bir sunak– hazırlama zamanı gelmedi mi artık?"

"Evet!" diye cevap verdi kalabalık. Bu kez, işin içine altın ve mücevher bağışı girdiği için, o kadar da şevkli bağırmamışlardı. Ancak Tennyson'ın etrafında kümelenen beyaz cübbeliler de seslerini yükselterek çığlıklara katılmışlardı.

Sunak ince bir yaldız tabakasıyla kaplı olacak ve bağışların kalanını yanlarına alarak ortadan toz olacaklar, diye düşündü Will.

Ancak Tennyson'ın cemaati, bu gerçeklerin farkında değildi. Beyaz cübbeliler ve bizzat Tennyson tarafından teşvik edilerek seslerini yükseltmeye, çığlıklarıyla muazzam mağarayı Alseiass ve rahibi Tennyson adına inletmeye devam ettiler.

Gitme zamanı, diye düşündü Will. Tüm bunları daha önce de görmüştü.

KIRK ALTI

"Giriş kolayca bulunacak bir yerde değil," dedi Will. "O yüzden dışarıya nöbetçi yerleştirme gereği duymamışlar."

Ateşin yanındaki toprağa sivri uçlu bir sopayla bir şeyler çizdi. Halt, Horace ve Malcolm, Will'in etrafına toplanmış, Tennyson'ın yeni karargâhına dair yaptığı açıklamaları can kulağıyla dinliyorlardı.

"Girişteki tünel şuraya açılıyor. Küçük bir oda genişliğindeki bir mağaraya. Yüksek tavanlı, iyi ışık alan, havadar bir geçit. Ama içi tamamen boş."

"Yani girişteki tünel keşfedilse bile, buraya kadar ilerleyip çıkmaz yola girdiğini sanmak işten bile değil, öyle mi?" diye araya girdi Malcolm.

Will başıyla onayladı. "Ortalıkta nöbetçi olmamasının nedeni de bu. İkinci tünelin girişi, çok iyi gizlenmiş, ayrıca yüksekliği de bel hizasını aşmıyor."

"İyice bayılacağım desene," diye görüşünü belirtti Horace üzüntüyle.

Will, arkadaşına dönerek gülümsedi. "O kadar da kötü değil. Birkaç metre alçak devam ettikten sonra genişliyor ve tavan da yükseliyor. İlk kısmı aştıktan sonra, tünelin içinde oldukça rahat hareket ediliyor."

"Sorun zaten o ilk birkaç metrede," dedi Horace. Bir umutla bakışlarını Malcolm'a çevirdi. "Kapalı mekânlara olan nefretimi geçirecek bir iksirin falan yok mu?"

Malcolm, başını iki yana salladı. "Korkarım hayır. Ama bu çok anlaşılır bir rahatsızlık. Sanırım korkunla yüzleşip başa çıkarak kendi kendini tedavi edebilirsin."

Horace hüzünlü bir ifadeyle başını salladı. "Böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim. Bu kadar önemli bir mesele için elinin altında bir iksir bulundurmayan bir şifacının bize ne faydası var ki?"

Halt, toprağa çizili haritayı göstererek Will'e devam etmesini işaret etti.

Will, başıyla onaylayıp devam etti. "Tünel, şurada sağa doğru kıvrılıyor –ışıkları tam da o noktada fark ettim– ve katedrale açılıyor."

"Katedral mi?" diye sordu Halt. "Tennyson'ın dini bütün mutluklarından etkilenmeye mi başladın yoksa?"

Will sırıttı. "Kulağıma güzel bir isim gibi geldi, hepsi bu. Mağara küçük bir katedral büyüklüğünde. İstersen Büyük Salon da diyebilirim," diye ekledi. Halt bir cevap vermedi. Will de zaten vermesini beklemiyordu.

"Toplam kaç kişiler?" diye sordu Halt.

"Tennyson'ın beyaz cübbelilerinden yirmi kişi saydım..."

"Beyaz cübbeliler mi? Onlar da kim?" diye sözünü kesti Malcolm.

"Tennyson'ın, insanların gözünü korkutmak ve ganimeti toplamak için kullandığı adamları," diye açıkladı Will. "Yandaşları da diyebiliriz, yani çevrilen bütün dümenlerin farkında olan beyin takımı." Malcolm anladığını belirtip, Will'e devam etmesini işaret etti. "Onları da sayarsak, sayıları yüz yirmiyi buluyor. Buna bir de bölgede faaliyet gösterdiği anlaşılan haydut grubunu eklemek gerek."

Halt, birkaç saniye ağzındaki otu çiğnemekle yetindi. "Haydutlar bekleyebilir," dedi. "Önceliğimiz, Tennyson'ı, yanına yeni çektiği bu insanların gözünden düşürmek, sonra da hem onun hem de yandaşlarının icabına bakmak olmalı."

"Bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?" diye sordu Malcolm. Bakışlarını etrafındaki üç kararlı yüz boyunca gezdirdi. Yalnızca üç kişiydiler. Will, Tennyson'ın yanında en az yirmi adamının olduğundan söz etmişti.

"Muhtemelen şiddet kullanmamız gerekecek," dedi Halt. Aldatıcı bir sakinlikle konuşuyordu.

"Yirmiye karşı üçle mi?" diye sorguladı Malcolm ısrarla.

Halt, omuz silkti. "O yirmi kişinin içinde en fazla birkaç tane eğitimli savaşçı vardır ki o da varsa. Büyük bir kısmı, arkadan saldırmayı tercih eden ve silahsız çiftçileri korkutmaya bayılan serserilerden oluşuyordur. Bir silahı diğerinden ayırt edebilen rakiplerle karşı karşıya geldiklerinde kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp nasıl kaçtıklarını görsen, şaşkınlıktan küçük dilini yutardın."

Malcolm bütünüyle ikna olmamıştı. Fakat sonra aklına,

ve Horace'ın Macindaw Şatosu'na düzenledikleri saldı-
dair görüntüler geldi. İki arkadaş, surların tepesine çık-
ve adamları merdivenleri yerleştirip onlara katılıncaya dek
tüm garnizona kafa tutmuşlardı. Yirmi tane külhanbeyini nasıl
alt edeceklerini de muhtemelen biliyorlardı.

Malcolm'u izleyen Horace, şifacının gözlerindeki şüphe dolu bakışları fark etmişti. "Eski bir deyiş vardır, Malcolm," dedi. "*Bir isyan, bir Orman Muhafızı.* Anlıyor musun?"

"Sanırım bu, bir isyan ya da karışıklık yaşanması halinde, bir tek Orman Muhafızı'nın, düzeni yeniden sağlamak için yeterli olacağı anlamına geliyor, öyle değil mi?" dedi Malcolm.

Horace başıyla onayladı. "Aynen öyle. Şey, bir düşünürsek, yanımızda ihtiyacımızın iki katı Orman Muhafızı var. Dolayısıyla onlar meseleyi hallederlerken ben de ufak bir tatil yapacağımı umut ediyorum."

Halt ve Will aynı anda homurdanmaya başlayınca, Horace arkadaşlarına dönerek sırıttı. "Geride oturup, siz ikinizi iş başında izlemek için can atıyorum," diye ekledi.

"Diğer bir deyişle, her zaman yaptığını yapacaksın yani, öyle mi?" diye sordu Will.

Horace bir parça alınmışa benziyordu. *Kendim arandım,* diye düşündü. Ciddileşmeye karar verdi.

"Halt, düşünüyordum da..." Susup beklentiyle Orman Muhafızları'na bir göz attı. "*Tehlikeli bir uğraş seçmişsin kendine* demeyecek misiniz?" diye sordu.

Halt ve Will bakıştıktan sonra başlarını iki yana salladılar. "Hayır. Öyle dememizi bekliyorsan, keyfi kalmaz," dedi Will.

Will ve Horace'ın Macindaw Şatosu'na düzenledikleri saldırıya dair görüntüler geldi. İki arkadaş, surların tepesine çıkmış ve adamları merdivenleri yerleştirip onlara katılmcaya dek tüm garnizona kafa tutmuşlardı. Yirmi tane külhanbeyini nasıl alt edeceklerini de muhtemelen biliyorlardı.

Malcolm'u izleyen Horace, şifacının gözlerindeki şüphe dolu bakışları fark etmişti. "Eski bir deyiş vardır, Malcolm," dedi. "*Bir isyan, bir Orman Muhafızı.* Anlıyor musun?"

"Sanırım bu, bir isyan ya da karışıklık yaşanması halinde, bir tek Orman Muhafızı'nın, düzeni yeniden sağlamak için yeterli olacağı anlamına geliyor, öyle değil mi?" dedi Malcolm.

Horace başıyla onayladı. "Aynen öyle. Şey, bir düşünürsek, yanımızda ihtiyacımızın iki katı Orman Muhafızı var. Dolayısıyla onlar meseleyi hallederlerken ben de ufak bir tatil yapacağımı umut ediyorum."

Halt ve Will aynı anda homurdanmaya başlayınca, Horace arkadaşlarına dönerek sırıttı. "Geride oturup, siz ikinizi iş başında izlemek için can atıyorum," diye ekledi.

"Diğer bir deyişle, her zaman yaptığını yapacaksın yani, öyle mi?" diye sordu Will.

Horace bir parça alınmışa benziyordu. *Kendim arandım*, diye düşündü. Ciddileşmeye karar verdi.

"Halt, düşünüyordum da..." Susup beklentiyle Orman Muhafızları'na bir göz attı. "*Tehlikeli bir uğraş seçmişsin kendine* demeyecek misiniz?" diye sordu.

Halt ve Will bakıştıktan sonra başlarını iki yana salladılar. "Hayır. Öyle dememizi bekliyorsan, keyfi kalmaz," dedi Will.

Horace omuz silkti, hayal kırıklığına uğramıştı. Hâlbuki lafı gediğine koyacak bir cevap hazırlamıştı. Ancak şimdi bir sonraki sefere kadar beklemesi gerekiyordu.

"Şey, her neyse, Tennyson'ı esir alıp Araluen Şatosu'na götürmeyi değil, müritlerinin gözünden düşürmeyi istiyorsun sanırım?"

Halt başıyla onayladı. "Bu çok önemli. Yarattığı efsaneyi yok etmeliyiz. Aklından neler geçiyor?"

"Düşündüm ki, Kral Ferris'in hayaletini karşısına çıkarabiliriz."

Halt bir süre düşündü. Tennyson, "Ferris" kendisine meydan okuyup dövüşü kaybettiğinde hiç şüphelenmemişti ama aslında karşısındaki kişi, ikiz kardeşinin kılığına girmiş olan Halt'tan başkası değildi. Yüz yüze geldikleri diğer zamanlarda ise, çekili kukuletası nedeniyle Halt'un yüz hatlarını tam anlamıyla seçme şansı bulamamıştı.

"Hiç fena bir fikir değil bu, Horace," dedi Halt. "Tennyson bu tür düzenbazlıkların ustasıdır. Aynı silahı kullanıp aleyhinde bir çıkış yaparak karşısına çıkarsak, onu şaşırtabiliriz."

Halt, Horace'ın, Hiberniya'da ikizine benzemesi için onu tıraş etmesinden beri geçen haftalar boyunca uzayıp eski haline dönmüş olan sakalını okşadı.

"Yazık," dedi. "Tam da sakalımın alışkın olduğum boya gelmiş olmasının tadını çıkarıyordum."

"Bakımsızlaşmasının yani," diye atıldı Will kendine engel olamayarak. Halt, utangaç bakışlarını eski çırağına çevirdi.

"Ben sakalıma 'gür' demeyi tercih ediyorum," diye cevap verdi alıngan bir sesle.

Will, çabucak onaylamaya girişti. "Elbette. Benim aradığım kelime de oydu zaten. Neden bakımsız dedim, kendim de bilmiyorum."

Will, cümlelerini öylesine ifadesizce kurmuştu ki Halt, çocuğun, içinden gelen kahkahaları bastırdığını şıp diye anlamıştı.

KIRK YEDİ

Malcolm ertesi gün, kampı toplayıp yola koyulmadan önce, Halt'u tepeden tırnağa bir muayeneden geçirmek konusunda ısrarcı oldu.

"Kalkışacağın tüm bu maceralara hazır mısın, emin olalım," dedi. "Gömleğini çıkarıp şuraya otur bakalım." Ateşin yakınlarındaki devrik bir ağaç kütüğünü işaret etti.

"Elbette ki hazırım," diye cevap verdi Halt canlı bir sesle. Ancak en az kendisi kadar inatçı bir adamla karşı karşıya olduğunu fark etmişti. Şifacı, geriye doğru bir adım atarak dimdik beklemeye başladı. Krallığın en uzun insanı sayılamayacak olan Halt'tan dahi kısa boylu olduğu için, aslında çok da etkileyici bir görüntü sergileyemiyordu. Fakat etrafına yaydığı otoriter hava, itibarına kesinlikle katkıda bulunuyordu.

"Bana bak," dedi ciddi bir sesle, "eski çırağın beni, sırf senin o sefil ve nankör postunu kurtarmam için, yarı çıldırmış bir atın sırtında fersahlar boyunca sürükledi. Ben de en ufak bir şikâyet ya da tereddüt etmeden denileni yaptım. Başladığım işi bitirmek –ve Cenevizalının başladığı işin *senin* tarafından

KIRK YEDİ

Malcolm ertesi gün, kampı toplayıp yola koyulmadan önce, Halt'u tepeden tırnağa bir muayeneden geçirmek konusunda ısrarcı oldu.

"Kalkışacağın tüm bu maceralara hazır mısın, emin olalım," dedi. "Gömleğini çıkarıp şuraya otur bakalım." Ateşin yakınlarındaki devrik bir ağaç kütüğünü işaret etti.

"Elbette ki hazırım," diye cevap verdi Halt canlı bir sesle. Ancak en az kendisi kadar inatçı bir adamla karşı karşıya olduğunu fark etmişti. Şifacı, geriye doğru bir adım atarak dimdik beklemeye başladı. Krallığın en uzun insanı sayılamayacak olan Halt'tan dahi kısa boylu olduğu için, aslında çok da etkileyici bir görüntü sergileyemiyordu. Fakat etrafına yaydığı otoriter hava, itibarına kesinlikle katkıda bulunuyordu.

"Bana bak," dedi ciddi bir sesle, "eski çırağın beni, sırf senin o sefil ve nankör postunu kurtarmam için, yarı çıldırmış bir atın sırtında fersahlar boyunca sürükledi. Ben de en ufak bir şikâyet ya da tereddüt etmeden denileni yaptım. Başladığım işi bitirmek –ve Cenevizalının başladığı işin *senin* tarafından

bitirilmesine izin vermemek– niyetindeyim. Dolayısıyla sağlığına kavuştuğundan emin olmam lazım. Yanında yalnızca iki arkadaşınla yüz kişilik bir düşman grubunun karşısına çıkabileceğinden de. Bu basit göreve hazır mısın, anlamak için seni sıkı bir kontrolden geçirmek istiyorum. Bunun bir sakıncası var mı?"

O şekilde dile getirildiğinde, Halt, adamın haklı olduğunu kabul ediyordu. Ayrıca yüz hatları yırtıcı bir kuşunkini andıran şifacıya hayatını borçlu olduğunun da farkındaydı. Fakat yine de, bir başkasının emirlerine boyun eğmek –Kral Duncan'ın da zaman zaman keşfetmiş olduğu üzere– Halt'un kişiliğine aykırıydı. O yüzden son bir meydan okuma girişiminde bulundu.

Kavga etmeye hazır bir sesle "Ya iyi durumda değilsem?" diye sordu. Fakat Malcolm da aynı ifadeye bürünerek Orman Muhafızı'na, yüzlerinin arasında santimler kalmcaya dek yaklaştı.

"O halde, Will'den durumu, hakkında çok şey duyduğum şu Leydi Pauline'e bildirmesini isteyeceğim," dedi. Halt'un gözlerindeki çelişki, sözlerinin karşılığını aldığının bir göstergesiydi.

"Sen yeter ki iste," diye seslendi Will. Dakikalardır kampın öbür tarafında oturmuş, bu iki inatçı keçinin kapışmasını keyifle izliyordu.

"Şey, bir muayeneden bir şey çıkmaz sanırım..." dedi Halt ve gömleğini sıyırıp bacaklarını ayırarak kütüğe oturdu. Malcolm muayeneye başladı. Halt'un boğazını, gözlerini ve kulaklarını inceliyor; yumuşak, tahta bir tokmakla dirseklerinin iç kısımlarına hafifçe vuruyor; zil şeklinde bir ucu bulunan,

oyuk bir boruyu hastasının sırtına ve göğsüne yaslayarak diğer ucuna yerleştirdiği kulağıyla vücudundaki sesleri dinliyordu.

"Bu ne için?" diye sordu Horace. Malcolm, işe koyulurken yanlarına yaklaşmış ve Halt'un giderek artan öfkesine rağmen birkaç adım ötelerinde durmuş, ilgiyle muayeneyi izliyordu.

"Seni alakadar etmez," diye gürledi Orman Muhafızı. Ancak Horace'ın geri adım atmaya niyeti yoktu.

"Nereyi dinliyorsun?" diye sordu Malcolm'a dönerek. Şifacı, tebessümünü gizleyerek cevap verdi. "Halt'un kalbini ve akciğerlerini."

Horace, hafifçe dudak büktü. "Gerçekten mi? Ne tür sesler çıkarıyorlar?"

"Kalbim ve akciğerlerimden çıkan sesler seni hiç ilgilendirmez," diye başladı Halt.

Ancak Malcolm, Horace'ı yanına çağırmıştı bile. "Kendin dinle bakalım."

Yarı çıplak bir halde bir kütüğün üstünde oturup orası burası ellenirken haysiyetli ve otoriter havasını korumakta zorlandığı, Halt'un yüzünden okunuyordu. Horace'a ters ters baktı ama genç savaşçı aldırmadı bile. Öne çıkarak borunun ince ucuna kulağına dayadı ve eğilip geniş ucunu Halt'un sırtına yerleştirdi. Sesleri dinlemeye başlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Harika bir şey bu!" dedi. "*Dup dup dup* diye atan şey kalbi mi?"

"Evet," dedi Malcolm gülümseyerek. Birçok insan gibi o da alanındaki uzmanlığını gözler önüne sermeye bayılırdı. "Çok güçlü ve düzenli atıyor."

"Bence de öyle!" Horace, Malcolm'un tıbbi bilgisi ve Halt'un boru nedeniyle kulağa daha bir güçlü gelen kalp atışlarından etkilenmişti. "Düzenli çalan bir davul gibisin, Halt."

"Ne kadar da kibarsın," dedi yüzünde ekşi bir ifade bulunan Halt. Ancak Horace, Malcolm'u soru yağmuruna tutmayı planlıyordu.

"Ya şu aceleyle geçip giden *fıuş fıuş sesleri nedir?* Nefesi kesilmiş bir koşum hayvanını andırıyor."

"Akciğerleri. Halt'un nefes alıp vermesi o," diye cevap verdi Malcolm. "Ciğerleri de oldukça sağlıklı durumda; gerçi kendilerine has bir sesleri olduğunu itiraf etmeliyim. İncelediğim tıbbi metinlerin hiçbirinde böylesine rastlamamıştım."

"Biraz daha dinleyeyim!" dedi Horace ve Halt'un sırtına doğru yeniden eğildi. Fakat öfkeli Orman Muhafızı, oturduğu yerde geri dönerek, genç savaşçıyla burun buruna geldi.

"Çekil başımdan be! Git kendi kalbinle ciğerlerini dinle!"

Horace, özür dilercesine omuz silkerek düz boruyu uzattı. "O dediğini yapabilmek için başımı arkaya döndürmem gerekiyor, Halt. Pek kolay bir şey değil," dedi.

Malcolm, boruyu alarak muayeneye devam etti. On beş dakika sonra, hastasının durumundan memnun olduğunu ilan etti.

"Bir beygir kadar güçlüsün," dedi.

Halt, ters bakışlarla adamı süzdü. "Sen de bir katır kadar inatçısın."

Malcolm omuz silkti. "Öyleyimdir," diye cevap verdi alınmaksızın.

Muayenenin devamını izlemek için geri çekilmiş olan Horace, Halt gömleğini başından geçirirken ayağa kalktı. Orman Muhafızı, başını kaldırdı. Horace'a olan öfkesi henüz tamamen geçmemişti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu ters ters. "Ciğerlerim ve kalbim, korkarım bugün için yeterince dinlendiler." Ama Horace Halt'un yüzünü işaret ediyordu.

"Sakalın," dedi. "Yeniden Ferris kılığına gireceksen, tıraş edilmen gerekecek."

"O işi kendim halledebilirim," dedi Halt. "Fakat ille de bir işe yaramak istiyorsan, birkaç deri parçası bul ve Ferris'in taktığı gibi bir saç bandı örmeye bak."

Horace başıyla onayladı. Halt yanına sıcak su alıp geçen zaman içinde uzayan sakalını Ferris'inkine benzetecek şekilde kısaltmaya başlarken, Horace da çantasında bulduğu deri parçalarına Clonmel kraliyet tacının bir kopyası haline gelecek şekilde biçim vermeye başladı.

Halt, suratındaki köpükleri temizlerken, Malcolm'un kahverengi, kuru çamur yığınlarını andıran bir düzine şekilsiz topu dikkatle küçük bir kutuya yerleştirdiğini fark etti.

"Kaç gündür oynadığın çatapatlar mı onlar?" diye sordu.

Şifacı tüm dikkatini işine vermeye devam ederek, başıyla onayladı. Yaklaşan Halt, kutunun çamur toplarını birbirinden uzak tutacak şekilde kesilmiş çim parçacıklarıyla dolu olduğunu fark etti. Malcolm'un bütün dikkati kutunun ve topların üstündeydi.

"Tam olarak ne işe yarıyorlar?" diye sordu Halt.

Malcolm, son topu da dikkatle çimlerin içine yerleştirip ba-

şını kaldırdı. "Fırlatıldıkları noktada," diye açıklamaya başladı, "gürültüyle patlıyor ve sarılı-kahverengili yoğun bir duman bulutu bırakıyorlar. Son derece hassas oldukları için paketlerken bu kadar özen gösterdim."

"Onlarla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Halt.

"Düşmanın dikkatini dağıtmanız gerekirse işe yarayabilirler diye düşündüm. Yoksa kimseye bir zarar verecekleri yok..." Bir tereddüt anı yaşayıp sözlerini düzeltti. "Şey, kulak çınlaması dışında. Sadece gürültü ve duman çıkarmaya yarıyorlar."

Halt, bir şeyler düşünerek homurdandı ama başka bir şey söylemedi. Gürültücü topların işlerine yarayabileceğine inanıyordu.

Sonunda hazırlıklarını tamamlayarak kampı topladılar ve Tennyson'ın yerin dibine girdiği –hem de kelimenin tam anlamıyla yerin dibine girdiği– kayalıklara doğru ilerlemeye başladılar. Atları, Horace ve Will'in önceki gün mağaraları gözlemeden önce keşfetmiş oldukları koruluğun iyice arkalarında bir yere bağlamışlardı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Malcolm.

"Bekleyip izleyeceğiz," dedi Halt. Malcolm, sözlerin arkasında yatan anlamı kavradı ve kayalıkları rahatça izleyebileceği rahat bir gözlem noktası aramaya koyuldu.

Görecek çok da fazla bir şey yoktu aslında. Sabahın geç saatlerinde mağaradan ayrılan dört adam, birkaç saat sonra sırtlarında ölü bir geyik taşıyarak dönmüşlerdi.

"Ava çıkmışlar," dedi Horace.

Halt ve Will'in alaylı bakışları, genç savaşçının üstünde toplandı.

"Hadi ya?" diye sordu Will. "Belki de geyiği bu halde bulmuş ve iyileştirmek için getirmişlerdir."

"Öylesine *söyledim* işte canım..." diye başladı Horace ama Halt onu susturdu.

"Söyleme," diye kestirip attı Halt.

Horace, kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Orman Muhafızları ile birlikte seyahat ederken, insan bu tür sınavlara maruz kalabiliyordu. Halt ve Will, sanki sonsuz bir sabırları varmışçasına, gözlem esnasında geçen saatleri kesinlikle havadan sudan konuşarak geçirmek istemezlerdi. Horace, gerekli ya da aydınlatıcı olmasa bile arada sırada herhangi bir konuda yorum yapmakta bir sıkıntı görmüyordu. O sadece... sohbet etmek istiyordu, hepsi bu.

"Şu mırıltıları da kes," dedi Halt. Horace, somurtarak itaat etti.

Öğleden sonra erken saatlerde, dört erkek ve iki kadından oluşan bir grup, mağaradan dışarı çıktı. Aniden üstlerine vuran güneş karşısında, ellerini gözlerine siper etmek zorunda kalmışlardı. Belirli bir amaçları yokmuş gibi duruyorlardı.

"Mağaradan neden çıktılar?" diye sordu Will usulca.

Horace tam "Temiz hava almak istemişlerdir," diyecekken Halt'un birkaç saat önce vermiş olduğu kesin emirleri hatırladı ve çenesini kapalı tuttu.

"Muhtemelen temiz hava almak istemişlerdir," dedi Halt.

Horace, Orman Muhafızı'nı ters bakışlarla süzdü. *Haksızlık bu*, diye düşünüyordu.

Küçük grup, yarım saat kadar güneş altında kaldıktan son-

ra yeniden mağaraya girdi. Kayalıkların tepelerini gözleyen Horace, kayanın içindeki yarıktan dışarı bir kez daha çıkmaya başlayan küçük duman şeridini fark etti. Bu durumdan Halt'a söz etti.

"Hımmm... İyi yakalamışsın. Belki de akşam yemeği hazırlıklarına girişmişlerdir." Sonra kır sakallı Orman Muhafızı, Will'e döndü. "Tennyson'ın kampına girdiğinde, günün hangi saatlerinde dua ediliyordu?"

"Sabahleyin ve öğleyi biraz geçe," diye anında cevap verdi Will. "Genellikle ikincisinin ardından yemeklerini yiyorlardı."

"Tennyson'ın programına sadık kalacağını varsayarsak, şu sıralarda 'sökülün paraları' oyununu oynamaya hazırlanıyor olmalılar."

Will, başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Halt, bakışlarını üç yol arkadaşının üstünde gezdirdi.

"Hadi, onlara katılalım, ne dersiniz? Vaazı kaçırmayı hiç istemem."

KIRK SEKİZ

Will, kaya çıkıntısının etrafından dolanarak, mağaranın dar girişinden içeri süzüldü. Diğerleri, girişin dışında bekliyorlardı. Birkaç dakika sonra yeniden dışarı çıktı ve arkadaşlarına yanına gelmelerini işaret etti.

"Baştaki oda boş," diye rapor verdi. "İçteki mağaradan gelen sesleri duyabiliyorum. Sanırım yine o soru-cevap oyununu oynuyorlar."

Halt, çocuğa grubun başını çekmesini işaret etti. "Düş önümüze bakalım."

Will, kaya yüzeyinde bulunan dar yarığın içinde yeniden kayboldu. Halt, ilerlemesi için birkaç saniye bekledikten sonra içeri girdi ve Horace da onu takip etti. Malcolm, mağaraya girmeden önce elini Horace'ın koluna koyarak onu durdurdu.

"Horace," dedi, "kendini kötü hissedersen bunun sana faydası dokunabilir."

Genç savaşçıya küçük, deri bir paket uzattı. Horace paketi açtı ve içindekilere bir göz atınca şaşırdı. Etrafı yeşil renkli bir

tür mantarla kaplı çürük ağaç kabuklarıydı bunlar. Paketi şöyle bir kokladı. Burnuna toprak kokusu geldi.

"Bir tür mantar ve yosun karışımı," diye açıkladı Malcolm. "Kuzeydeki ağaçların üstünde yetişir. Karanlıkta parlar ve hafif de olsa ışık verir. Etrafını görmene yetecektir. Ancak tünelin ilerisinde olan biteni seçemezsin. İhtiyaç duyarsan paketi aç."

"Teşekkürler, Malcolm," dedi Horace ve yan dönerek, dar tünel girişinden içeri sığıştı. Halt ve Will'e göre çok daha iri bir vücuda sahipti ve içeri girmek için bir miktar çaba harcaması, nefesini tutup göğsünü içine çekmesi gerekti ama sonunda başarılı oldu.

Baştaki birkaç metre boyunca, girişten gelen ışık sayesinde yönünü tayin edebiliyordu. Fakat tünel kıvrılıp bükülmeye başlayınca, etraf karardı. Karanlığın kendisini sıkıştırdığını hayal ederken, o tanıdık panik hissi benliğinde belirmeye başlamıştı. Zihninde karanlığı, tıpkı bir kaya parçası gibi elle tutulur bir nesne olarak görüyor ve o karanlığın, vücudunu nefes alamayacağı bir şekilde sarmaladığına dair hayaller görüyordu. Etrafına şöyle bir bakıp hiçbir şey göremeyince, kalbi deliler gibi atmaya başladı. Göğsü sıkışmaya başlamıştı ama birden, panikten nefes almayı unuttuğunu fark etti. Derin bir soluk aldı.

Birkaç metre öteden, Malcolm'un usulca fısıldadığını duydu. "Paketi aç."

Çok tuhaf, diye düşündü Horace. Panik ruhunu öylesine sarmıştı ki Malcolm'un yalnızca birkaç dakika önce vermiş olduğu paket, aklından tamamen çıkmıştı. Deri yüzeyini yoklayarak paketi açtı.

Paketin içinden yeşil renkli, yumuşak bir ışık yayılıyordu. Hafif bir aydınlık veriyordu ama zifiri karanlığın içinde, yalnızca yüzünün birkaç santim uzağındaki kaba duvarları seçebilmesini sağlıyordu. Horace'ın nefes alıp verişi bir anda düzeldi ve nabzı yavaşlamaya başladı. Kapalı bir alanda olmaktan hâlâ hoşnut değildi ama kapkaranlık bir mekânın içinde kapana kısılmış olmaktan çok daha iyi durumdaydı.

"O da neydi?" diyen Halt'un sesi kulaklarını çınlattı. Bir an sonra, Orman Muhafızı'nın belli belirsiz suratı, yeşil ışıkta ortaya çıktı. Aralarında yalnızca bir metre vardı.

"Malcolm verdi," diye açıkladı Horace. Malcolm'un arkadan gelen ayak seslerini duyuyordu.

"İçerisi tünelin ne zaman kıvrım yapacağını görebilecek kadar aydınlık değil," dedi şifacı.

"Muhtemelen haklısın," diye kabullendi Halt. "Her zamanki numaralarından biri, öyle değil mi?" Horace'ın karanlık mekânlardan uzak durmaya özen gösterdiğini biliyordu ve parlak, yeşik paketin bir zararı olmadığım fark etmişti. "Pekâlâ, Horace. Ben önden gidiyorum. Parmağımı şıklatmam halinde, geldiğini görebiliyorum demektir. Sesi duyar duymaz arayı kapatırsın."

Halt, sözlerini bitirip yeniden karanlığa karıştı. Horace, birkaç saniye bekledikten sonra peşinden takip etti. Büyük çaba harcamasına rağmen ayakları kumun üstünde gıcırdıyor, kemeriyle kılıç kını sırtındaki kayalara sürtünüyordu. Tünelin sonundaki ilk odaya vardıklarında, eşyalarını çıkarıp elinde taşıyacak ve etrafa sürtünme ihtimallerini azaltacaktı. Kaya duvardaki bir diğer çıkıntının etrafından dolandı ve ön taraf-

ta gözüne solgun bir ışık çarptığını fark etti. Parlak kabukları sarıp, paketi ceketinin cebine yerleştirdi. Işık giderek arttı ve Horace, nihayet Will'in tarif etmiş olduğu odaya adımını attı.

Öğle güneşinin ışıkları, huzmeler halinde odanın duvarlarındaki yarıklardan içeri sızıyordu. Horace, derin bir nefes aldı. Küçük mağara, zaman geçirmeyi hiç de tercih edeceği türden bir mekân değildi. Ancak biraz önce içinden geçmiş olduğu o dar, karanlık tünele göre burada çok daha rahat hareket ediyordu.

Will ve Halt, odanın iç duvarına geçmiş, emekler halde durup sesleri dinliyorlardı. Malcolm da nihayet tünelin ucunda gözüktü ve Horace'la birlikte Orman Muhafızları'na doğru yürüdüler. Horace tünelin diğer kısmına açılan, alçak seviyedeki küçük yarığı görebiliyordu. Yüzü düşünceli bir hal almıştı. Etrafı aydınlatan ağaç kabuklarına rağmen o deliğe girmeyi hiç istemiyordu. Will, başını kaldırınca arkadaşının solgun yüzünü fark etti ve genç savaşçıyı yüreklendirmek için gülümsedi.

"Buraya kadar nasılsın?" diye sordu.

Horace, tebessüm etmeye çalışsa da bunun boşuna olduğunun farkındaydı. "Harika bir yermiş."

Halt, sabırsız bir el işaretiyle ikisini birden susturup, tünelin ağzına doğru iyice eğildi.

"Dinleyin," dedi ve yol arkadaşları, adamın etrafına toplandılar. Tünel boyunca onlara kadar ulaşan kısık sesleri duyabiliyorlardı. Kelimeleri ayırt edemiyorlardı; ancak konuşmanın bir yükselip, bir alçaldığı anlaşılıyordu. Ses birden sustu ve bir an sonra daha gür bir şekilde duyuldu. Bu kez neler olduğu anlaşılıyordu. O ilk sese koro halinde cevap veren bir grubun

sesiydi bu. Sözler hâlâ seçilemiyordu; bunun nedeni, tünelde-ki kıvrım ve dönemeçlerden kaynaklanan yankılanmalar ve kayaların boğucu etkisiydi. Ancak verilen cevabın arkasında yatan heyecan ve şevk fazlasıyla belli oluyordu.

"Fanatikler," dedi Halt. "En sevdiğimiz tür insanlar, değil mi?" Will'e dönüp tüneli işaret etti.

"Git ve neler döndüğüne bir bak," dedi. Will, başıyla onayladı ve emekleyerek tünelin karanlık girişinde kayboldu.

Horace, içgüdüsel olarak ceketinin cebindeki pakete uzandı. Biraz önce aklına gelen şeyi hatırlayınca kılıcını çözdü ve kemeri kının etrafına sardı. Halt, çocuğun ne yaptığını görünce başıyla onayladı.

"İyi fikir," dedi ve ok kılıfını omzundan indirdi. Bir-iki saniye boyunca yayının kirişini çıkarmakla çıkarmamak arasında gidip geldi. Çıkarırsa yayı taşıması çok daha rahat olacak ve tünelin sağladığı kısıtlı boşluklardan kolayca geçebilecekti. Fakat tünelin ucuna silahsız çıkma fikri hiç de çekici değildi.

On dakika kadar sonra, Will'in yüzü tünelin girişinde gözüktü. Genç Orman Muhafızı, başını kaldırıp arkadaşlarına gülümsedi.

"Sıkıntı yok," dedi ve delikten yukarı tırmandı. "Ne tünele ne de mağara girişine nöbetçi koymuşlar. Tennyson mağaranın diğer ucuna bir sunak kurdurmuş ve takipçileri de yarım halka şeklinde etrafını sarmış. Yüzleri de o yöne bakıyor."

"Tünele dönük değiller mi yani?" diye sordu Halt memnuniyet dolu bir sesle.

Will, başıyla onayladı. "Mağaraya, arkalarından ve herkesin baktığı yönle kırk beş derecelik bir açı yapacak şekilde çı-

kacağız. Kimse bizden tarafa bakmıyor olacak. Tennyson'ın bile bizi görmesi çok zor. Mağaranın diğer tarafı mumlar, meşaleler ve büyük bir ateş tarafından aydınlatılıyor. Biz, karanlıkta kalıyor olacağız. Ayrıca mağarada arkasına saklanabileceğimiz çok sayıda kaya mevcut."

Yeniden sesler duyulmaya başladı. Tennyson, kalabalıkla bir diğer soru cevap oyununa başlamıştı. Horace, Halt ve Will, daha önce şahit oldukları bu sahneleri çok yakından tanıyorlardı. Tennyson'ın çalışma yöntemleri hakkında bilgilendirdikleri Malcolm da mağarada neler söylendiğini tahmin edebiliyordu. Halt'un daha önce belirttiği gibi, Alseiass'a şükürler olsun ve verin paraları bakalım türünden zırvalar tekrarlanıyor olmalıydı. *Muhtemelen altınları o kadar açık açık istemezler,* diye aklından geçirdi şifacı gülümseyerek.

"Pekâlâ," dedi Halt. "Hadi gidelim. Düş önümüze bakalım, Will. Bir de Horace, tünelin ucundaki ışığı gördüğün an elindeki yosunları gizlemeye bak."

Horace başıyla onayladı. Halt eğilerek, alçak yarığın içinde kayboldu. Uzun boylu savaşçı, derin derin nefes alarak kendisini karanlığa girmeye hazırladı. Birinin, koluna hafifçe dokunduğunu hissetti.

"Hemen arkanda olacağım," dedi Malcolm. "İçin bunalırsa bana haber ver."

Şifacının, Horace'ın cesaretine bizzat tanık olmuşluğu vardı. Karanlık, kapalı alan korkusunun cesur olmakla ilgisi bulunmadığını biliyordu. Horace'ın zihninin derinliklerinde gömülü bir sebebi olmalıydı –belki de çocukluğunda başından geçen ve çoktan unutmuş olduğu bir olay. Horace'ın,

korkusunun üstüne giderek gerçek bir cesaret örneği sergilediğini fark etti.

"Bir şey olmaz bana," diye katı bir yüz ifadesiyle cevap verdi genç savaşçı. Bir süre sonra rahatlayarak dertli dertli gülümsedi. "Şey, belki de olur. Ama idare ederim."

Bir eliyle kılıcını tutarak, paketi çıkarmak için ceketinin cebine uzandı ve eğilerek tünele girdi.

Mağaraya hâkim olan loş ışığın ardından, tünelin zifiri karanlığı, bir kez daha içine fenalıklar basmasına neden olmuştu. Kınındaki kılıcını uzatarak tavanı kontrol etti. Kılıç bir yüzeye temas etmeyince ağır hareketlerle tünelin içinde doğruldu. Kendisini daha bir körleşmiş, dünyası vücuduyla sınırlanmış ve ötesinde hiçbir şey yokmuş gibi hissetmeye başlamıştı. Gözlerinin bir daha görmeyeceğinden korkuyordu. Kalbi güm güm atıyordu. Paketi açarak, avuçlarında mükemmel bir şekilde parıldayan minik yosun parçalarına bir göz attı. Arkasından tünele giren Malcolm'un çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

Minik ışık kaynağı sayesinde rahatlayan Horace, zifiri karanlığa maruz kalmadığı için kendisini iyi hissederek, tünel boyunca ilerlemeye başladı. Birkaç kez başını kaldırıp yukarı bakmayı denese de yosunlardan yayılan parıltının, tavam aydınlatacak kadar kuvvetli olmadığını fark etti. Işık, karanlık tarafından hızla yutuluyordu. Tüneldeki bir diğer dönemeci aşar aşmaz, ön tarafta gözüne solgun bir ışık çarptı. Yosunların üstünü hızla kapatarak, son bir kaya parçasının etrafından dolandı. Çömelerek önlerindeki manzarayı inceleyen Will ve Halt'un yanına yaklaşırken, tünel de mağaradan gelen ışıkla iyice aydınlanmaya başlamıştı.

Will'in söylemiş olduğu gibi küçük bir katedral büyüklüğünde olan mağaranın yüksek tavanı, karanlığın içinde seçilemiyordu. Mağaranın öte ucu, dirseklere yerleştirilmiş meşale ve mumlar nedeniyle parlak bir şekilde aydınlanmıştı. Mağaranın ortasında ateş yakmak için geniş bir alan bırakılmıştı ve ateşten sıçrayan alevler, duvarların üstünde gölge oyunları yapıyordu. Ateşin gerisinde, onlarca meşale ve mum tarafından aydınlatılan bir sunak yükseliyordu. Dışarlıklıların altın ve gümüşten yapılmış, değerli mücevherlerle süslenmiş, alışılageldik sunağıydı bu. Öncekilerin esaslarına sadık kalındıysa, altın kısmı tahta kaplamanın üstüne sürülen ince bir yaldız tabakasından ibaret olmalıydı. Gümüş ve değerli taşlar ise kesinlikle sahteydi. Ganimet, güvenli bir biçimde Tennyson'ın çantalarına istiflenmiş olmalıydı.

Tennyson, kollarını iki yana açmış, kalabalığa tutkulu çağrılarda bulunmaya devam ediyordu.

"Alseiass sizi seviyor!" diye yükseltti sesini. "Alseiass hayatlarınıza ışık, neşe ve mutluluk getirmek istiyor!"

"Alseiass'a şükürler olsun!" diye inledi kalabalık.

"Öyle diyorsunuz!" dedi Tennyson. "Fakat samimi misiniz? Alseiass, yalnızca inananların dualarına kulak verir. Gerçekten inanıyor musunuz?"

"Evet!" diye bağırdı herkes.

Malcolm, dudaklarını Horace'ın kulağına yaklaştırıp fısıldamaya başladı. "Daha da önemlisi, insanlar bu zırvalığa gerçekten kanıyorlar mı?"

Horace, başını evet anlamında salladı. "İnsanların aldatılmaya ne kadar hazır olduklarını görmek, beni her seferinde aynı bir şaşırtıyor."

"Bu topraklarda tehlikeler var!" diye devam etti Tennyson. Olanları önceden tahmin eden birinin sesiyle konuşuyordu artık. "Tehlikeler, ölümler ve yıkımlar. Sizi bu tehlikelerden kim koruyabilir?"

"Alseiass!" diye gürledi kalabalık. Tennyson artık kafasını geriye atmış, bakışlarını mağaranın karanlık tavanına çevirmişti.

"Bize bir işaret gönder!" dedi. "Altın Alseiass, ışığın tanrısı, bu insanların seslerini duyduğuna dair bize bir işaret gönder!"

Malcolm daha iyi görebilmek için öne doğru hafifçe eğildi. Senelerini Grimsdell Ormanı'nın derinliklerinde göz yanılgıları ve mucizeyi andıran hileler üzerinde çalışarak geçirmişti; Tennyson da gerçekte var olmayan tanrısından bu tür bir işaret talep etmişti.

"Güzel bir gösteri sergileseler iyi olur," dedi kendi kendine.

KIRK DOKUZ

Will, Alseiass'tan, kalabalığa bir işaret göndermesini isteyen sahte peygamberin, mağaranın arka tarafındaki -arkadaşlarıyla birlikte gölgelerin içinde saklandıkları tünel ağzının yirmi metre ötesinde bulunan– düzensiz kayalıklara baktığını fark etti.

Tennyson'ın bakışlarını takip edince gözüne, kayaların orada bir hareketlenme çarptı. Birden kayaların üstünde solgun bir ışık çaktı ve Will, aşağıdaki müritlerden kayalar sayesinde ayrılan bir adamın suretini seçti.

Halt'u dürterek kayaları işaret etti. Aniden ortaya çıkan bir ışık topu, Tecrübeli Orman Muhafızı'nın bakışları altında Tennyson'ın üstünde durduğu sunağın arkasındaki mağara duvarlarını yalayıp geçti. Işıkları fark edenlerden şaşkınlık dolu çığlıklar yükseldi ve ardından mağara, heyecanlı konuşmaların yarattığı alçak vızıltılarla doldu.

Işık çakması, mağara duvarlarını bu kez ters yöne doğru süpürerek geçti ve Tennyson'ın arkasına varınca art arda üç kez daire çizerek yeniden ortadan kayboldu. Bu kez kalabalı-

ğın daha büyük bir kısmı ışık oyununu görmüştü, dolayısıyla verilen tepki de daha şiddetli oldu. Tennyson, uğultunun bir miktar yatışmasını bekledikten sonra, heyecanlı mırıltıları bastırabilmek için sesini yükseltti.

"Alseiass ışığın ve aydınlanmanın tanrısıdır!" diye gürledi. "Merhamet dolu ışıkları dünyanın en karanlık köşelerinde bile görülebilir. Alseiass'ın ışığını görüyor musunuz?"

Beyaz cübbeliler tarafından başı çekilen kalabalık, bir kez daha çığlıklar atarak cevap verdi. "Alseiass'a şükürler olsun! Işığın tanrısına şükürler olsun!"

Halt, Will'e yaklaşmasını işaret etti ve çocuğun kulağına doğru eğildi.

"Yukarıda elinde birer aynayla lamba tutan bir adamı var," diye fısıldadı. "Aynadan yansıttığı ışığı mağara duvarlarına yönlendiriyor."

Will, başını iki yana salladı. "Oldukça basit bir numara," dedi. Halt omuz silkti.

"Fakat işe yarıyor. Müritlerin hepsi 'ışığı görebiliyorlar'." Lambalı müridin saklandığı kayalıkları işaret etti. "Oraya çık ve adamın işini bitir. Sessizce."

Will, adımını atmak üzereyken tereddüt ederek arkasını döndü. "Adamı bayıltmamı mı istiyorsun?"

Gecikmenin sebebini kavrayamayan Halt, cevabı yapıştırdı. "Hayır, onu akşam yemeğine davet etmeni tercih ederim. Elbette ki bayıltmanı istiyorum! Deviricilerini kullan."

Will, utangaç bir tavırla omuz silkti. "Yanımda değiller. Seninkileri alabilir miyim?"

Halt kulaklarına inanamıyordu. Eski çırağına öfkeyle çıkışarak, Horace ve Malcolm'un paniklemelerine neden oldu.

"Ne demek *yanımda değiller*? Tanrı aşkına, deviricilerin, teçhizatının bir parçası!" Eğitimli bir Orman Muhafızı olan Will'in, deviricilerini unutmak gibi bir aptallık yaptığına inanamıyordu. Başını iki yana sallayarak *gençlik işte*, diye aklından geçirdi. Dünya nereye gidiyordu böyle?

"Deviricilerimi kaybettim," dedi Will. Silahlarını, Halt'un hayatını kurtarmak için canlı yakalamak amacıyla Bacari'nin peşinden koştururken arazide bırakmak zorunda kaldığım ekleme gereği görmemişti. Eski ustasının, bu şartlar altında ona biraz fazla sert davrandığını düşünüyordu.

"Kaybettin ha? Demek deviricilerini *kaybettin*?" diye tekrarladı Halt. "Bu kadar değerli teçhizatı sana kaybedesin diye mi emanet ettik sanıyorsun?"

Will başını iki yana salladı. "Hayır. Ama ben..."

Cümlesini bitiremedi. Horace, şaşkın bakışlarla aralarına girdi.

"Şu saçmalığı keser misiniz artık?" diye fısıldadı sert bir şekilde. "Birilerinin sesinizi duyması ve hapı yutmamız an meselesi!"

Halt, genç savaşçıyı ters bakışlarla süzdüyse de çocuğun haklı olduğunu fark etti. Elini cebine sokarak deviricilerinden birini çıkardı ve Will'in avcuna yerleştirdi.

"İşte. Al bakalım. Sakın kaybetme!"

Tennyson, kalabalığı, kendilerine bir işaret daha göndermesi için Alseiass'a bir kez daha yakarmaya davet ediyordu. Mağara duvarlarında bir ışık çakması daha dolandı ve bunu,

şaşkınlık dolu çığlıklar takip etti. Halt, dikkatli bakışlarını kayalıklara dikmişti. Devasa bir örümceği andırarak, kayaların tepesine tırmanmakla meşgul olan Will'i seçebiliyordu. Orman Muhafızı, Tennyson'ın yardımcısının lamba ve aynasıyla çömeldiği yüksekliğe vardı ve adamın saklandığı noktanın bir metre kadar gerisinde beklemeye koyuldu.

"Bize ışıklarını bir daha göster, Alseiass!" diye bağırdı Tennyson. "Kullarına, sana layık olduklarını söyle!"

Halt, lambanın başında çömelmiş bekleyen ve ışıkları mağara boyunca yansıtmaya hazırlanan sureti görebiliyordu. Will, adamın arkasında belirmişti. Genç Orman Muhafızı'nın kolu havaya kalktı ve pirinç deviriciyle adamın kulağının tam arkasına sertçe vurdu. Tennyson'ın müridi, ses çıkarmadan yere yığıldı. Will, Halt'a dönerek her şey yolunda işareti yaptı. Halt, anladığını belli edercesine elini salladıktan sonra Will'e olduğu yerde kalmasını işaret etti. Aşağıdakiler tarafından görülmeyen ve tüm mağaraya hâkim olan, güzel bir gözlem noktasına yerleşmişti Will.

"Alseiass!" diye bağırdı Tennyson daha yüksek sesle. "Işıklarını görmemize izin ver!"

Kayaların arasına saklanan Will, kurbanının kullandığı parlak metal aynayı kaldırıp ne yapıyoruz, dercesine Halt'a baktı. Bu hareketiyle aslında, ışıkları mağara duvarları boyunca yansıtmamı istiyor musun, diye soruyordu. Halt, başını hayır anlamında salladı. Aklında başka bir fikir vardı ve karşısına bunu uygulamak için mükemmel bir fırsat çıkmıştı.

"Alseiass! Işıklarını göster bize!" diye seslendi Tennyson. *Yakarıştan çok bir emri andırıyor*, diye düşündü Halt. Kalabalık, huzursuzlanmaya başlamıştı.

Halt, Malcolm'a doğru eğilerek sol tarafta, birkaç metre ötelerindeki geniş bir kaya parçasını işaret etti.

"Ben şu kayanın arkasına geçeceğim," dedi. "Tennyson'a seslendiğimde, çamur toplarından birini önüme doğru fırlat." Malcolm başıyla onayladı. Emekleyerek, tahta kutuyu dikkatle yere koydu ve kapağını açtı. Halt, gölgelere karışarak dediği gibi kayanın arkasına süzüldü. Malcolm toplardan birini çıkarıp, kutunun kapağını kapattı ve yeniden doğruldu. Göz teması kurduğu Halt'tan onayı aldı ve Orman Muhafızı'nın, pelerinini çıkarıp Horace'ın bir araya getirdiği, basit Clonmel tacının bir kopyası olan deri halkayı başına taktığını fark etti. Halt, parmaklarıyla kabaca iki yana ayırdığı saçlarını deri başlıkla tutturdu.

Malcolm, topu fırlatmaya hazırlandı. Tennyson tam o anda Alseiass'ı bir kez daha çağırmaya başlamıştı.

"Alseiass! Sana yalvarıyoruz, bize bir işaret gönder!"

Halt, derin bir nefes aldıktan sonra, mağara boyunca yankılanan bir sesle bağırmaya başladı.

"Tennyson! Tennyson! Bir yalancı ve sahtekârsın sen!"

Bütün başlar, sesin kaynağını bulmak için bir anda mağaranın diğer tarafına döndü. Malcolm, yukarı kaldırdığı topu tam da o anda Halt'un önüne doğru fırlattı. Mağara zeminini nispeten yumuşak taneli kumlarla kaplıydı. Ancak top, yüksek bir noktadan fırlatılmıştı ve Malcolm'un değindiği gibi, oldukça hassas ve patlamaya hazır bir yapısı vardı.

GÜM! Gürültülü patlama sesini, sarılı-kahverengili devasa bir duman bulutu takip etti. Patlamanın yarattığı titreşimler nedeniyle mağaranın tavanından kum ve çakıltaşları dökülmeye başlamıştı.

Halt, bulutun içinden geçip öne çıkınca, kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseldi.

"Tennyson! Sahte bir tanrıya hizmet ediyorsun ve yalancının tekisin!"

Tennyson, olayların gelişimi karşısında şaşkınlıktan az kalsın küçük dilini yutacaktı. Mağaranın arka tarafında durmakta olan sureti, dumanların arasından güç bela seçebiliyordu. Ortadan ayrılmış ve basit deri halkayla geriye atılmış saçlar ile düzgünce kesilmiş sakalları tanımıştı.

"Sen!" diye haykırdı kendine engel olamadan. "Fakat sen öldün! Ben seni..." Geç de olsa susmayı başardı.

"Beni öldürmüş müydün?" dedi suret. "Evet, öldürdün. Ama geri döndüm ve intikam almak istiyorum."

"Hayır!" diye bağırdı Tennyson, karşısına çıkan hayaleti uzak tutmak için elini kaldırarak. Öldüğünü sandığı –hayır, öldüğünü *bildiği*– adamı aniden karşısında görünce, gafil avlanarak cesaretini kaybetmişti.

"Adımı söyle, Tennyson. Adımı söylersen belki hayatını bağışlarım," diye emretti Halt.

"O, olamazsın sen!" diye bağırdı Tennyson. Fakat yaşadığı çelişki, sesinden belli oluyordu. Kısa bir görüşmenin dışında. Halt'u yakından hiç görmemişti ve o görüşmede de Orman Muhafızı'nın saçı ve uzun sakalları karmakarışık bir haldeydi. Ancak Ferris'i ve kralın o kendine has hafif Hiberniya aksanını derhal tanımıştı. Ferris'in öldüğünü biliyordu. Cenevizalı suikastçı, kralın öldüğüne dair ona güvence vermişti. Ferris'i zehirli bir okla sırtından vurmuştu. Kralın o saldırıdan canlı çıkmış olmasına imkân yoktu. Fakat işte şimdi karşısında du-

ruyor, intikam sözleri ediyordu. Bu durumun tek bir açıklaması vardı. Ferris, mezarından kalkarak yeniden canlanmıştı.

Halt ilerleyerek, bir araya toplanmış müritlerin arasından geçmeye başladı. Tennyson'm kararsız ve korku dolu ruh halini fark eden köylüler, kenara çekilerek yabancının geçmesi için yolu boşaltıyorlardı.

"Adımı söyle dedim!" diye emretti Halt. O yaklaşırken, Tennyson da yavaş yavaş gerilemeye başlamıştı. Sahte peygamberin çaresiz bakışları, belinde çivili bir topuz taşıyan, iriyarı bir beyaz cübbeliye döndü.

"Durdur şunu!" diye bağırdı korkudan çatlayan bir sesle.

Mürit, topuzunu sağ eline alıp hücuma geçti. Birden sağ dizinin bağı çözüldü ve yüzü acıyla kasıldı. Bir anda baldırında beliren oka sarılarak düşerken, silahı da elinden kayıp gitti.

"Aferin sana, Will," diye mırıldandı Halt. Etrafındaki insanlar korkuyla fısıldaşarak, iyice gerilere çekildiler. Mağaranın loş ışıkları altında hiçbiri okun havada uçtuğunu görememişti. Okun kendisini bile çok azı seçebiliyordu. Tek bildikleri şey, beyaz cübbelinin bir anda acılar içinde yere yığıldığıydı. Tennyson ise oku görmüştü, korkacak bir şeyi daha vardı artık. Bir sonraki ok, onu hedef alıyor da olabilirdi. Dun Kilty'den beri izini sürmekte olan ve Keltika boyunca peşini bırakmayan şu pelerinli esrarengiz okçuların, hedeflerini nadiren kaçırdıklarını çok iyi biliyordu.

"Ferris?" dedi kararsızca. "Lütfen... Ben..."

Cümlesini tamamlama imkânı bulamadı. Halt durup, kollarını iki yana açtı.

"Beni durdurmak mı istiyorsun, Tennyson? Alseiass'tan

yardım istesene. Ben bir hayaletim. O ise bir tanrı. Eminim benden güçlüdür." Halt, Tennyson'la alay etmeye başlamıştı. "Hadisene! Alseiass'tan beni durdurmasını iste. Şimşeklerinden biriyle çarpsın beni. Hadi!"

Tennyson, elbette ki böyle bir şey yapamazdı. Tereddütlü bakışlarını beyaz cübbelilere çevirdi. Fakat yoldaşlarının, karanlığın içinden çıkan bir okla vurulduğunu gören müritlerin hiçbiri, öne çıkmak istemiyordu. Ayrıca Hiberniya günlerinden beri Tennyson'ın yanında olanlar, Ferris'i daha önce görmüşlerdi ve mağarada dikilmiş Tennyson'a meydan okuyan adamın o olduğundan da eminlerdi.

"Tanrından yardım istemeyecek misin?" dedi Halt. "Eh, ben senin adına yapayım o zaman. Hadi bakalım, Alseiass! Alseiass bir sahtekârlık aracıdır ve öyle bir tanrı yoktur! Hatalı olduğumu göster ve vur beni!"

Kalabalığın içinde korku dolu bir dalgalanma yaşandı. Halt'un dibindekiler, Alseiass'ın, şimşeklerinden birini üstlerine göndereceğinden korkarak oldukları yerde büzüldüler. Ancak meydan okumalara bir karşılık gelmeyince, kararsızlık dolu bakışları, Alseiass'ın temsilcisi olduğunu iddia eden sahte peygambere çevrildi.

Kalabalıkta kuşku dolu mırıldanmalar başlamıştı. Doğru anı yakaladığını hisseden Halt, sunağın üstündeki iri yapılı adama sırtını dönerek insanlara hitap etmeye başladı.

"Alseiass diye bir tanrı varsa, hadi beni çarpsın da görelim! Gücünü göstersin. Tennyson size, Alseiass'ın sizleri evlerinize ve köylerinize saldıran haydutlardan koruyacağını söyledi. Bu kadar basit bir meydan okumaya bile cevap veremiyorsa,

o dediklerini nasıl yapacak ki? Gözlerini mağaranın tavanına çevirdi. "Hadi ama, Alseiass! Sesini duyalım! Vur beni! Işıklarını gönder üstüme! Bir şeyler yap! Herhangi bir şey!"

Mağaradakilerin üstüne, beklenti dolu bir sessizlik çökmüştü. Beklemelerine rağmen hiçbir şey olmadı. Halt, nihayet başını iki yana sallayarak bakışlarını, kendisini izleyenlerin üstünde gezdirdi. Yoğun Hiberniya aksanını bırakarak kendi sesiyle konuşmaya başlamıştı.

"Araluenliler, bu sözde tanrının hiçbir gücü olmadığını kendi gözlerinizle gördünüz. Bunun nedeni, Alseiass diye bir tanrı olmamasıdır. Alseiass düzenbazlığın adıdır ve şu adam da," diyerek parmağını Tennyson'a doğru salladı, "sahtekârın, hırsızın ve katilin tekidir. Tesadüfen kendisine çok benzemekte olduğum Hiberniya Kralı Ferris'i katletmiştir. Bana Ferris diye hitap ettiğini duydunuz. Öldükten sonra yeniden canlandığını sandığı için nasıl dehşete düştüğünü gördünüz. Ferris'i öldürmemiş olsa, benden neden o kadar korksun ki?"

Bir hayaletle karşı karşıya olduğunu zannederek korkudan olduğu yere çöken Tennyson, yavaşça ayağa kalktı ve daha iyi görebilmek üzere öne doğru eğildikten sonra, oyuna getirildiğini fark etti. Halt'un sözlerinden etkilenmeye başlayan müritlerini kaybetmek üzere olduğunu anladı.

"Tennyson size, bölgede cirit atmakta olan haydutlara karşı koruma sağlayacağını söyledi. Söylemediği şey ise, o haydutların aslında kendi adamları olduğudur. Şu sunağı inşa edebilmek için sizden altın ve değerli mücevherlerinizi istedi, öyle değil mi?"

Halt, bakışlarını etrafındaki yüzlerde gezdirdi. Kafalar evet

anlamında sallanmaya, yüzlerdeki şaşkınlık ve çelişki dolu ifadeler, yerlerini şüphe ve öfkeye bırakmaya başlamıştı.

"Sunağa yakından bakmanız halinde, ince bir altın tabakasıyla kaplanmış sade ahşaptan oluştuğunu göreceksiniz. Üstündeki mücevherler de sahtedir. Gerçek altın ve mücevherler ise, Tennyson'ın eyer çantalarının içinde, bu sahte peygamberin dostlarıyla sırra kadem basacağı günü bekliyorlar."

"Yalan söylüyor!" Tennyson nihayet konuşacak cesareti bulmuştu. Yabancı, bir hayalet olmadığını itiraf etmişti ve Tennyson'ın kendine olan güveni geri geliyordu. İş, laf kalabalığına geldiğinde, insanları tarafına çekmesini çok iyi bilirdi. Ne de olsa kimliği bile olmayan bir rakiple karşı karşıyaydı.

"Yalan söylüyor! Alseiass sizleri koruyup kolladı! Bunu biliyorsunuz! Yabancının teki gelmiş tanrınıza küfredip beni olmadık şeylerle suçluyor. Siz beni tanıyorsunuz. Alseiass'ı tanıyorsunuz. Peki ya bu adam kim? Bir yabancı. Bir göçebe. Berduşun teki!"

"Bir Orman Muhafızı," diye sözünü kesti Halt. Kalabalıktan yine mırıltılar yükseldi.

Halt, gömleğinin içinden çıkardığı Gümüş Meşe Yaprağı'nı yakınındakilere gösterdi. Yaprağı görenler, bu bilgiyi kulaktan kulağa diğerlerine aktarmaya başladılar.

Tennyson, insanların verdikleri tepkiler karşısında şaşkına dönmüştü. Fakat Orman Muhafızları'nın tanınmadığı, isimlerinin duyulmadığı Hiberniya'da değillerdi artık. Orman Muhafızları Birliği'ni herkesin bildiği Araluen sınırları içerisindeydiler. Bazı Araluenliler, kendilerini Orman Muhafızları'nın yanında tedirgin hissederlerdi belki. Ancak birliğe saygı duyulur

ve öncelikli amaçlarının Kral'ın ülkesindeki barışı korumak olduğu bilinirdi.

"Adım Halt," diye devam etti Halt daha yüksek sesle. Bu isim, Orman Muhafızları'ndan söz edilmesiyle heyecanlanan kalabalığın daha da coşmasına neden oldu. Halt'un ünü, tüm ülkeye yayılmıştı. Bütün Krallık boyunca tanınan bir şahsiyetti. Bir efsaneydi. Alseiass'a meydan okuduğunda yanından uzaklaşanlar, yakından bakabilmek için Halt'un etrafına toplanmaya başlamışlardı.

Halt, işi bir adım daha ileri götürmeye karar verdi. Will'in gizlendiği kayalıkları işaret etti.

"Şuradaki arkadaşımın adını da bazılarınız daha önce duymuş olabilir. Will Treaty."

Başlar kayalıklara doğru çevrildi ve Will, saklandığı yerden usulca kalktı. Üstünde Orman Muhafızları'nın çok iyi bilinen kukuletalı pelerini vardı ve elinde de onlara has bir silah olan uzun yayını tutuyordu. Will, kukuletasını geriye attı ve loş ışıkta yüzünü gözler önüne serdi.

Halt'un ismine büyük ilgi gösteren kalabalık, Will'den söz edilmesiyle birlikte iyice galeyana gelmişti. Will'in İskoti istilacılarını bozguna uğrattığı Macindaw, bulundukları bölgeden o kadar da uzak değildi. Halt ülke çapında bir efsaneydi belki; ancak Will Treaty de yerel bir kahramandı.

"Bu adamı," diyerek yeniden Tennyson'ı işaret etti Halt, "aylardan beri takip ediyoruz. O, Clonmel'in Kralı Ferris'in katledilişinden sorumlu. Hiberniya vatandaşlarından çaldıklarıyla Pikta'ya kaçtı. Şimdi de sizleri soymak için buraya geldiler; o ve kendisinden önce yöreye yerleştirmiş olduğu suç

ortakları. Büyük ihtimalle komşularınızı ve dostlarınızı öldürenler de bunlar."

Kalabalıktan yine öfkeli tepkiler yükseldi. Dışarlıklı tarikatıyla temas halinde olan eşkıyalar, birçok insanı öldürmüştü. Mağaradakiler, artık bu durumdan kimlerin sorumlu olduğunu anlamaya başlıyordu.

Öfkeli mırıltılar bittikten sonra, "Kandırıldınız," diye ekledi Halt. "Bizler Tennyson ve çetesini tutuklamak için buradayız. Fakat öncelikle sizlere, Tennyson'ın bir üçkâğıtçı ve tapındığını iddia ettiği tanrının da sahte olduğunu ispat etmek istedim. Yine de onun tarafında kalmayı tercih ederseniz bu, sizin bileceğiniz bir şey. Yok, ikna oldum diyorsanız, size buradan ayrılma seçeneğini sunuyorum. Tennyson'ı bırakıp, evlerinize dönün."

ELLİ

Geniş mağarada bir an için çıt çıkmadı. Derken kalabalıktan biri seslendi.

"Ya altınlarımız ne olacak?"

Diğerlerinden de aynı fikirde olduklarını belli eden mırıltılar yükseldi. Bağırlarına bastıkları sahte dine sırtlarını çevirmeye hepsi hazırdı. Ancak altınlarını ve mücevherlerini geride bırakmak istemiyorlardı. Halt, sessizliği sağlamak için elini kaldırdı.

"Verdiklerinizi geri alacaksınız," dedi. "Fakat şu an bir seçim yapmanız gerekiyor. Hepiniz bu adam tarafından kandırıldınız. Ancak ahmaklık bir suç değildir. Buradan ayrılırsanız hakkınızda hiçbir işlem yapılmayacak. Kalırsanız sizlere de Tennyson'ın çetesine dâhilmişsiniz gibi davranacağız."

Mağaranın çıkışındaki tüneli işaret etti. Bir diğer uzun sessizliğin ardından, iki kişi çıkışa doğru yürümeye başladı. Bunu üçlü bir grup takip etti. Ardından da tek başına bir adam... Yavaş yavaş, içerideki herkes tünele doğru hareketlenmeye başlamıştı.

Tennyson, ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Yabancı, müritlerinin gitmelerine izin veriyor ve bu şekilde Tennyson ile adamlarının kaçmalarına fırsat tanımış oluyordu. Yüze yakın öfkeli köylü karşısında hiçbir şansı yoktu. Fakat artık yirmi adamına karşı rakipleri, yalnızca üç –mağaranın öte yanında seçebildiği, bir keşişi andıran ufak tefek adamı da sayarsa dört– kişiydi. Adamlarına beklemelerini işaret etti ve arkadaki mağara duvarına doğru hafifçe geriledi. Mağaranın bir çıkışı daha vardı. Bu bilgiyi yalnızca birkaç takipçisiyle paylaşmıştı. Çıkış yukarılarda, girişi duvardaki bir çıkıntıda yer alan bir tünelin ucundaydı.

Köylüler mağaradan ayrıldıktan sonra adamlarına saldırıya geçmelerini emredecekti. O karışıklık sırasında hızla çıkıntıya tırmanacak, tünelden geçecek ve kayalıkların tepesinde yüzeye çıkarak, her şeye yeniden başlamak üzere yoluna devam edecekti.

Köylülerden topladıkları ganimetin büyük bir kısmını geride bırakmak zorunda kalacaktı. Fakat altın ve değerli mücevherlerden oluşan bir çantayı, bu tür bir olaya karşı daha önceden tünele gizlemişti. Çantadakiler, kaçıp uzaklarda yeni bir hayat kurmasına yeter de artardı. Bu kez belki de Galya'yı denerdi. O karmakarışık ülkede gerçek bir kanun ya da düzenin varlığından söz etmek mümkün değildi. *Orada çok başarılı işlere imza atabilirim*, diye düşündü.

Köylülerin sonuncusu da mağaradan ayrılmak üzereydi. Halt, çıkanları izliyordu. Ayakaltından çekilmelerini istiyordu. Tennyson'ın sessizce teslim olmayacağının farkındaydı. Bir mağara dolusu insan ortalıkta dolanırken, dostu düşmandan ayırt etmek kolay olmayacaktı. Hem zaten bu insanlar, dile

getirmiş olduğu gibi, suçlu değil yalnızca birer budalaydılar ve bir tanesinin bile yaralanmasını ya da hayatını kaybetmesini istemiyordu. Rakiplerinin sayısını daha da azaltma vakti gelmişti artık. Karşısındaki beyaz cübbelilere bir göz attı. Müritlerin tamamı silahlıydı. Birkaç tanesi kılıç ya da topuz taşıyordu. Çoğunun ellerinde sopa ve hançerler bulunuyordu. *Aralarında belki birkaç tane sıkı dövüşçü vardır*, diye geçirdi aklından ama büyük bir kısmı sokak serserilerinden oluşuyor olmalıydı. Horace ve Will ile haklarından kolayca gelebileceklerine dair inancı tamdı.

"Sizinle de bir derdim yok," dedi. "Ben sadece Tennyson'ı istiyorum. Aranızdan isteyenler, şu dakikada buradan çıkıp gidebilirler."

Birkaç beyaz cübbelinin tereddütle bakıştıklarını fark etti. *Araluenli olmalılar*, diye düşündü, iki Orman Muhafızı'nı karşılarına almanın pek de iyi bir fikir olmadığının farkındaydılar. Tennyson'ın Hiberniyalı adamları ise yerlerinden kıpırdamadılar.

Ancak Tennyson, takipçilerinin kendisini yarı yolda bırakmalarına izin vermeden, sesini yükselterek gürlemeye başladı.

"Gerçekten de gitmenize izin vereceğini mi sanıyorsunuz?" diye meydan okudu. "Buradan çıktıktan sonra hepinizin peşinden gelecektir. Yapılacak bir tek şey var. Sayımız onlardan fazla! Hepsi hepsi, yaşlı bir adam ve iki oğlan çocuğu! Öldürün onları! Öldürün!"

Sesinin iyice yükselmesiyle birlikte mağaradaki gerilim de had safhaya ulaştı ve beyaz cübbeliler, silahlarını kaldırarak topluca hücuma kalktılar.

Halt, hızla kenara çekilip ilk saldırıdan kurtularak, üstüne doğru gelen hançer darbesini, tam zamanında çektiği saks bıçağı ile karşıladı ve bıçağının keskin ucuyla saldırganı kolundan yaraladı. Beyaz cübbeli, acı dolu bir çığlık koyuverdi ve kanlar akan kolunu tutarak saf dışı kaldı. Fakat hemen arkasından diğerleri geliyordu, Halt gerilemeye devam etti. Küçük bıçağını da çekmişti. Saks bıçağıyla bir kılıç saldırısını bertaraf etti ve öne doğru atılarak küçük bıçağını adamın vücuduna sapladı. Gözleri cam gibi parlayan saldırganın bir anda dizlerinin bağı çözülmüştü. Ancak Halt'un manzarayı izleyecek vakti yoktu. Bir diğer saldırgan, üstüne hücum etmişti ve sağ tarafında iki kişi daha vardı. Halt, darbeden kurtulmak için yan döndü.

Horace, yardıma koşarak yanma doğru sıçrayınca, saldırganlar da birer adım gerilemek zorunda kaldılar. Genç savaşçının kılıcı, titrek mum ve alevlerin yaydığı aydınlıkta, devasa bir ışık çemberi gibi parlıyordu. Birkaç saniye içinde saldırganların üçünü birden kesip biçmişti. Bir dördüncüsü, göğsüne saplanan oka sarılmış, tökezleyerek uzaklaşmaya çalışıyordu. *Yine Will'in işi bu*, diye düşündü Halt.

Beyaz cübbeliler, durum değerlendirmesi yapmak için geri çekiliyorlardı. O ilk çılgın hücumlarında, güçlerinin neredeyse dörtte birini kaybetmişlerdi. Sopa ve hançerler, Horace'ın kılıcıyla boy ölçüşmek için yeterli değildi. Aralarındaki kılıç kullanıcıları bile o kadar yetenekli değillerdi. Çifte bıçaklı Orman Muhafızı da saldırıya geçmiş bir yılan kadar hızlı hareket ediyordu.

Diğerlerinden daha cesur ya da öfkeli olan bir cübbeli öne çıkarak, arkadaşlarına peşinden gelmelerini işaret etti.

"Saldırın! Yalnızca..."

O sırada kulakları sağır eden GÜM! diye bir patlama oldu ve adamın diğer sözleri duyulamadı. Cübbelilerin hemen önünde kahverengi, kocaman bir duman bulutu belirdi. Çağrıyı yapan mürit, panikle geriye doğru tökezledi. Malcolm'un, hemen ardından grubun üstüne fırlattığı ikinci çamur topu, bir diğer patlama ve duman bulutuna yol açtı. Beyaz cübbeliler, korku dolu çığlıklar atarak kaçıştılar.

Bombayı ilk yiyen adam, bir süre sonra durup başını iki yana sallamaya başladı. Patlama ayaklarının dibinde gerçekleşmesine rağmen, kulaklarındaki uğultu ve ağzındaki ekşi duman tadı haricinde yaralanmamıştı. İçlerinde her ne var ise, bombalar zararsızdı.

"Bunlar bize bir zarar vermiyor!" diye seslendi. "Yalnızca ses ve duman çıkarıyorlar! Yürüyün!"

Grubun başını çekti ama peşinden çok az sayıda arkadaşı geliyordu. Kulakları sağır eden patlamalar ve dört bir yanı kaplayan dumanla zihinleri karışan diğerleri ise, kararsızlıkla bir araya yığılmış, bekliyorlardı.

Kayaların arasına tüneyen Will, Halt ve Horace için tehlike teşkil eden beyaz cübbelileri avlamaya hazırdı. İçgüdüleri ona kayalardan aşağı inip arkadaşlarına katılmasını söylese de mantığı bulunduğu yerde daha çok işe yarayacağını vurguluyordu.

Beyaz cübbelilerin büyük bir kısmının, artık dövüşle ilgilenmediklerini de fark etmişti. Grup halinde bir köşeye sinmiş, usulca Halt ve Horace'tan uzaklaşmanın yollarını arıyorlardı. Hemen yan tarafındaki kayaların üstüne bir yerlerden ince bir

toz yığını döküldü. Patlamalar sırasında da aynı şey olmuştu. Çamur topları zararsızdı belki; ancak çıkan gürültü mağaranın içinde titreşimlere neden oluyor ve duvarlardan ve tavandan aşağı gevşek kayalarla kum yığınlarının dökülmelerine neden oluyordu.

Yalnız bu kez epeyce bir gürültü kopmuş, tavandan mağaranın merkezine, küçük bir şelaleyi andıracak kadar çok miktarda kum yağmıştı. Will, Malcolm'un çamur bombalarını kullanırken biraz daha tedbirli davranmasını beklerdi. Mağaranın tavanı hiç de sağlam görünmüyordu. Gereğinden fazla titreşim yaratmaları halinde başları derde girebilirdi. Çok da faz...

Tennyson nereye kaybolmuştu?

Bu düşünce, bir anda aklına düşmüştü. Mağarayı aceleyle şöyle bir taradı. Sahte peygamber, Halt ve Horace'ın karşısına çıkan grubun içinde değildi. Son gördüğünde, sunağın yanında durmuş, takipçilerine saldırmalarını emrediyordu. Ama sonra...

İşte! Sunağın gerisinde kalan duvara cübbeli bir adam tırmanıyordu. Şimdiden mağara zemininden altı metre kadar yukarıdaydı. Will, çaresizce tırmanmaya devam eden Tennyson'ın birkaç metre yukarısında bulunan bir diğer tünelin karanlık ağzını fark etti. Sahte peygamberin tünele doğru gittiği kesindi.

Will'in, tünelin mağaradan dışarı çıkmayı sağlayan bir diğer yol olduğundan kuşkusu yoktu. Tennyson, bu gidişle birkaç dakika içinde dışarı çıkacak ve ortadan kaybolacaktı.

Kirişe bir ok yerleştirip nişan aldı ve okunu hedefine fırlattı. Fakat titrek, kararsız ışıklar, mağarayı kaplayan kahverengi

dumanla birleşince, doğru düzgün bir atış yapmayı neredeyse imkânsız bir hale getirmişti. Will'in oku, Tennyson'ın yarım metre yukarısındaki kayalara çarptı ve kıvılcımlar çıkararak karanlığın içine düştü. Okun görüntüsü ve çıkardığı sesle hareketlenen Tennyson, yana doğru kayarak duvarda çıkıntı yapan dik bir kayanın altına sığındı. Will, tırmanmaya devam eden sahte peygamberin vücudunun yalnızca belli - hatasız bir atış yapamayacağı kadar küçük bir bölgesini görebiliyordu. Tennyson çıkıntıya vardığında, Will'in bir saniye içinde nişan alıp okunu atması gerekecekti. Ancak titrek ışıklar ve duman bulutları, düzgün bir atış yapmasına imkân vermiyordu. Atışı kaçırması halinde de Tennyson kaçacaktı.

Will, bir tereddüt anı yaşadı. Birden kararını verip, kayalardan aşağı indi ve açıklık boyunca koşup, ayaklarının dibindeki kutusuyla bekleyen Malcolm'un tünediği kayaya tırmandı. Halt ve Horace'm karşısında yalnızca üç saldırganın kaldığını fark etmişti ve o üç adam da silahlarını atarak gerilediler.

Tennyson ise mağaranın diğer tarafından kaçıyordu.

Will uzanıp, patlayıcı kutusunu Malcolm'dan aldı ve içinde kaç tane patlayıcı top kaldığına bir göz attı.

Malcolm yanında bir düzine patlayıcı top getirmiş, bunlardan henüz sadece üçünü kullanmıştı. Tıpkı Will gibi, titreşimlerin mağara üzerindeki etkilerini fark etmiş ve topları kullanmaya devam etmenin gereksiz bir risk olacağında karar kılmıştı. *Horace ve Halt, nasılsa beyaz cübbelilerin icabına kolaylıkla bakıyorlar*, diye düşünüyordu. Will'in içinde dokuz adet patlayıcı topun bulunduğu kutuyu kaldırıp, gerildiğini fark ederek dehşete düştü.

"Will! Yapma!" diye bir çığlık attı. "Tavam başımıza..."

Daha fazlasını söyleyemedi. Genç Orman Muhafızı, kolunu öne savurarak kutuyu mağaranın diğer tarafına doğru fırlatmıştı. Malcolm içgüdüsel olarak çömeldi ve elleriyle kulaklarını kapattı. Kutuyu öylece fırlatmak bile çamur toplarının çarpışarak havada patlamalarına neden olabilirdi.

Ancak döne döne ilerleyen kutu, geniş mağarayı aşarak kumlu zemine çarpmadan önce, sunakla aralarındaki mesafenin neredeyse yarısını geride bırakmıştı. Yerden sekerek yeniden havalandı ve bu kez bir köşesinin üstüne düştü.

Will, tüm mağarayı duman altında bırakan muazzam patlamanın öncesinde, Tennyson'ın, kaçış tünelinin yer aldığı çıkıntının üstünde belirdiğini gördü. Sahte peygamber, arkasını dönerek aşağıda olan bitene bir göz attı.

Bir an sonra, mağara zemini sarsılarak gümbürdemeye başladı. Tavandan giderek artan miktarlarda toprak ve kaya parçaları düşüyordu. Mağaranın kıyısını oluşturan düzensiz kayalıklarda göçmeler başlamıştı. Kahverengili, sarılı devasa bir duman bulutu yükseldi. Will, duman, mağaranın uzak duvarını görüş alanından çıkarmadan önce, Tennyson'ın üstünde durduğu çıkıntının tam tepesinden oldukça büyük bir kaya parçasının koptuğunu ve sahte peygamberin çok yakınına düştüğünü gördü. İçgüdüsel olarak irkilen Tennyson'ın attığı adım boşluğa denk geldi ve adam, çıkıntıdan aşağı düştü. Sahte peygamber, kaya duvarının dibindeki çıkıntılı kayalara sertçe çarptı. Will, adamın parçalanmış, cansız bedenini son bir kez görme şansını yakalamıştı.

Tennyson ve kayalıklar, bir an sonra kahverengi duman bulutu nedeniyle görüş alanından çıktı.

Tavandan giderek daha fazla sayıda kaya parçası düşüyordu. Tavanın birçok noktasından mağara zeminine doğru akmakta olan kum şelalcleri oluşmuştu. Duvarların ve tavanın çökmek üzere olduğu ortadaydı. Oradan kaçmak için sadece birkaç saniyeleri kalmıştı. Will, Malcolm'u kolundan tutarak kayanın arkasından çekti.

"Hadi gidelim!" diye bağırdı.

Malcolm donakalmıştı. Gözleri, tavandan dökülen kaya parçalarıyla kumlara kilitlenmişti. "Çıldırdın mı sen?" diye sordu. Will, şifacıyı sertçe tünel girişine doğru iteledi.

"Evet! Şimdi bir an önce gidelim buradan!" diye bağırdı Will. Şifacı, nihayet çıkışa yönelmişti. Malcolm'u harekete geçiren Will, yenilgiye uğrayan beyaz cübbelilerin önünde duran Halt'un ve Horace'ın bulunduğu noktaya doğru koşturdu. Bozguna uğrayan müritlerin kafaları, biraz önce şahit olduklarının olaylar nedeniyle allak bullak olmuştu.

"Hadi!" diye bağırdı Will. Kolundan yakaladığı Horace'ı çekiştirmeye başladı. "Halt! Artık buradan ayrılmamız gerek!"

Horace, Will'in yanı sıra yürüyordu ama Halt tereddüt etti.

"Ya Tennyson?" diye sorsa da, Will eski ustasını yanına çağıran bir el işareti yaptı.

"İşi bitti! Düştüğünü gördüm. Hadi artık, Halt!"

Halt, hâlâ oyalanıyordu. Fakat bir an sonra, tavanın bir kısmı bel verip toz ve kum bulutları yaratarak mağara zeminine düştü ve tecrübeli Orman Muhafızı kararını vermek zorunda kaldı. Arkasını dönerek, tünele doğru koşmaya başladı.

Hayatta kalan beyaz cübbeliler ise, ölümcül bir hata yaparak ters yöne, toz ve dumanın içine doğru koşuyorlardı.

Will, hemen ardındaki Horace ile tünel girişine vardı. Uzun boylu savaşçı, bir an için karanlık deliğe girmek istemese de Will arkadaşını öne doğru çekiştirdi.

"Yanındayım ben!" dedi ve Horace'ın direnci kırılarak, arkadaşının peşinden karanlık tünel boyunca ilerlemeye başladı. Bir an sonra giriş kısmı gölgelerle kaplandı. Halt içeri adımını atmıştı.

Horace, tünelde öncekinden de berbat bir tecrübe yaşıyordu. Tünelin tamamı, mağara zeminine düşen kayaların çıkardığı gürültüler ve sarsıntılarla yankılanıyordu. Korkutucu titreşimleri ayaklarının altında ve sürtündüğü duvarlarda hissedebiliyordu. Tünelin içi de artık nefes alıp vermeyi zorlaştıran tozla dolmaya başlamıştı. Karanlıkta toz taneciklerini göremiyordu belki ama boğazına ve burnuna girdikleri için peş peşe hapşırıyordu. Karanlık, gürültüler ve ağzına burnuna dolan toz, hepsi Horace'ın en beter kâbuslarının birer parçasıydı ve genç savaşçı kontrolünü kaybetmek üzereydi. Ancak Will, çocuğun kolunu hâlâ sıkıca tutuyordu. Horace, içinde yükselen paniğe karşı mücadele ederek arkadaşını takip etti.

Kolunun aşağı doğru çekildiğini fark edince, tünelin alçak çıkışına varmak üzere olduklarını anladı. Will'in peşinden emeklemeye devam ederken sırtına bir şey çarptı. Dehşet dolu bir anın ardından bunun, Halt olduğunu fark etti.

Üç arkadaş, öksürükler içinde tökezleyerek küçük mağaraya ve duvardaki yarıklardan içeri sızan loş ışıklara adımlarını attılar. İçinden çıktıkları tüneli kaplayan toz bulutları, minik mağaraya da sızmaya başlamıştı. Malcolm, diğer tünelin başında bekliyor, aceleyle kendisine katılmalarını işaret ediyordu.

"Gidelim!" diye bağırdı. "Mağaralar her an başımıza çökebilir!"

İç duvar, bel verip minik parçalar halinde yıkılmak için şifacıyla sözleşmişçesine tam da o anı seçmişti. Havaya daha fazla toz zerreciği karıştı.

Hemen ardından kıvrımlı ve dar tünele giren yol arkadaşlarını, bu kez zifiri karanlık ve benzer gürültüler bekliyordu. Will, Horace'ın kolunu sıkıca tutmaya devam ediyordu. Horace'ın aklından bir an için tünelin yıkılacağı ve ona mezar olacağına dair korku dolu düşünceler geçtiyse de bu tür bir paniğe teslim olması halinde yerinden kımıldayamayacağını bildiği için kendi kendini ilerlemeye zorladı.

Etrafını saran karanlık, birden yoğunluğunu kaybetmiş gibiydi. Koluna yapışmış ilerlemekte olan Will'in hatlarını, tünel çıkışından sızmakta olan solgun ışıklar sayesinde seçebilmeye başladığını fark etti.

Horace, tökezleyerek tünelin dışına adımını atınca, derin bir nefes aldı. Girişin hemen dışında bekleyen Malcolm, genç savaşçıyı kolundan tutarak sürüklemeye başladı. Will, Halt'u bekledi ve mağara girişinden epeyce uzaklaşıncaya kadar yaşaran gözleriyle öksürükler içinde koşturdular.

Dördü birden dönerek, kayanın yüzeyindeki yarığı izlemeye başladılar. Tünelden tozlar çıkıyordu. Birden toprak gümbürdedi ve tozlar, yerlerini arkada çöken mağaralardan gelip, yarıktan dışarı fışkıran büyük bir duman bulutuna bıraktılar.

Halt, toz toprakla kaplanmış yüzünü eliyle sildi.

"Eh," dedi, "görünen o ki Dışarlıklı tarikatı bu kez gerçekten de yerin dibine girdi."

Sözlerini bitirip yorgunlukla yere çöktü. Diğerleri de yavaş yavaş yanına geldiler ve tünelden fışkırmaya devam eden tozları izleyerek sessizlik içinde oturdular. Halt, körlemesine kaçışları sırasında bir kaya çıkıntısına çarptığı dizini ovuşturdu.

"Bu tür işler için hakikaten yaşlanıyorum."

ELLİ BİR

Yeniden kuzeye, Grimsdell Ormanı'na gidiyorlardı.

Will, Malcolm'u evine kadar bırakmaları gerektiğini düşünmüştü. Aslında şifacıya tek başına refakat etmeyi planlıyordu ama Halt, yolculuğa hep birlikte çıkacaklarını ilan etmişti.

"Sen Malcolm'u ormana götürürsün," dedi. "Horace ve benim Macindaw Şatosu'nda görülecek işlerimiz var." Will, ustasını boş bakışlarla süzmeye başlayınca, Halt açıklamaya koyuldu.

"Tennyson'a suç ortaklığı yapan haydut çetesi hâlâ yakalanmadı," dedi. "Etraflarının çevrilmesi gerek. Macindaw'da bu amaçla bir devriye birliği oluşturacağız. Harrison, onları ne tarafa yönlendireceğini bilir. Zaten muhtemelen kendine yapacak bir şeyler arıyordur."

Will, Harrison'un Norgate Baronluğu'na yeni atanan Orman Muhafızı olduğunu hatırladı. Atama kararı, Orman Muhafızları Birliği'nin geleneksel Toplantısı sırasında açıklanmıştı. Başını iki yana salladı. Toplantı'dan bu yana çok zaman geçmiş gibi hissediyordu. Aradaki zaman zarfında o kadar çok şey olmuştu ki.

Tennyson ve adamlarına ayrılmış olan atları, yıkılan mağaraların yakınlarındaki bir otlakta karınlarını doyururken buldular. En sakin görünen hayvana Malcolm adına el koydular. Her zaman olduğu üzere, sürünün en sakini aynı zamanda en irisiydi. Ufak tefek şifacının bacakları, atın sağrısına bile gelmiyordu.

Halt, oradan ayrılmadan önce Dışarlıklı müritleriyle bir görüşme yaptı ve bundan böyle altın karşılığında tüm sorunları çözeceğine dair sözler veren dini önderlere şüpheyle yaklaşmaları yönünde uyardı. Ardından başlarını eğip, utançla ayak sürüyen köylüleri nihayet salıvererek, çiftliklerine gönderdi.

"Derslerini almış gibi duruyorlar," dedi Horace.

Halt, aldırmaz bir tavırla homurdandı. "Sıradaki şarlatan bölgeye gelip, onlara dünyaları vaat edinceye dek."

Malcolm, Halt'un şüpheciliğini tebessümle karşıladı. "Hemşerilerinin sağduyularına pek de güvenmiyorsun, değil mi?"

Halt, başını hayır anlamında salladı. "Uzun zamandır aralarındayım. İhtiras ve korku, sağduyu karşısında daima galip gelmiştir."

Malcolm, onaylarcasına başını salladı. Onun tecrübeleri de aynı şeyleri söylüyordu. "Korkarım haklısın."

"Sizce buraya dönmeleri ne kadar sürer?" diye sordu Will. Horace, şüpheli bakışlarla arkadaşına döndü.

"Neden buraya döneceklermiş ki?"

Will sırıtarak "Altınları için," dedi. "Şu kayaların altında bir servet yatıyor, unuttun mu? Bahse girerim bir hafta içinde kazı çalışmalarına başlarlar."

Horace, durumu kavrayarak bir kahkaha attı. "Önümüzdeki on yıl boyunca o işle ilgilenmek zorunda kalacaklar."

Atlarını kuzeye doğru sürmeye devam ettiler ve birkaç gün sonra, Pikta yolunun kenarında yükselerek, kuzey kabilelerinin yolunu kesmekte olan Macindaw Şatosu gözüktü. Halt, Malcolm'a döndü.

"Tüm bu karmaşa içinde hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmeyi unuttum," dedi basitçe.

Malcolm'un yüzüne bir tebessüm yerleşti. "Benim için zevkti," dedi. "Efsanelerle vakit geçirmekten daima keyif almışımdır."

Ancak, Halt Malcolm'un bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecekti.

"Ne olursa olsun, herhangi bir şekilde yardıma ihtiyacın olması halinde, bana haber gönder. Kesinlikle gelirim. Söz veriyorum."

Malcolm da ciddileşerek Halt'un bakışlarına karşılık verdi ve başını salladı.

"Veririm," dedi.

Uzun uzun el sıkışarak vedalaştılar. Malcolm, Halt'un elini bırakarak yüzünde tekrar beliren tebessümüyle Horace'a döndü.

"Sana gelince, Horace, başını derde sokmamaya çalış, olur mu? Zavallı Xander'in tüm yemeklerini bitirmeyin."

Xander, Macindaw Şatosu'nun önderi olan Lord Orman'ın sekreteriydi ve efendisinin mülkünü pinti bir tüccar edasıyla korurdu. Horace sırıtarak, şifacıya elini uzattı.

"Her şey için teşekkürler, Malcolm. Sen olmasaydın, Will ile birlikte bir daha Leydi Pauline'in karşısına çıkacak yüzü bulamayacaktık."

"Bir gün bu etkileyici kadınla tanışmalıyım," dedi Malcolm. "Hadi bakalım, Will, daha seni görmek isteyenler var."

Halt ve Horace kuzeye devam ederlerken, Will ve ufak tefek şifacı da atlarını doğuya, Grimsdell Ormanı'nın başlangıcını işaret eden ufuktaki karanlık çizgiye doğru çevirdiler.

Ağaçların oluşturduğu o karanlık kubbenin altında at sürerken, Malcolm'un kolayca yönünü buluyor oluşu, Will'i şaşırtıyordu. Kendi yön duygusu, dört bir yanları karmakarışık ağaç ve çalılarla kaplanır kaplanmaz sıfırlanmıştı. Fakat Malcolm yoluna devam etmiş ve çabucak şifacının saz kulübesinin yer aldığı açıklığa varmışlardı.

İkiliyi ilk olarak kalın kuyruğunu sağa sola sallayan, siyah beyaz tüylü bir hayvan karşıladı. Çekici kısa bir selamlama kişnemesi koyuverdi ve Will de aşağı inerek köpeğin başıyla boynundaki yumuşak tüyleri okşadı. Hayvan, ellerinin altında mest olarak gözlerini kapatmıştı. Devasa bir gölge üstüne düşünce, Will, başını yukarı kaldırdı.

"Merhaba, Trobar," dedi. "Ona iyi bakıyorsun. Harika görünüyor."

Gerçekten de ışıl ışıl parlayan Gölge'nin tüyleri, belli ki düzenli aralıklarla kesiliyor ve taranıyordu. Trobar, en yakın arkadaşına yapılan bu iltifat karşısında gülümsedi.

"Hojjgeldin, Wiii Tgeeaattiii," dedi. Sözleri, ağzındaki ve damağındaki biçim bozukluğu nedeniyle farklı çıkıyordu. Will, ayağa kalktı ve Trobar onu sıkıp suyunu çıkarırcasına kucakladı.

Malcolm, bir devi andıran Trobar ile ufak tefek Orman Muhafızı arasındaki cüsse farkını, gülümseyerek izliyordu.

Ağaçların arasından, çekingen adımlarla daha fazla sayıda yaratık yüz çıkmaya başlamıştı. Will, herkesi tek tek selamladı. Tek tek isimlerini söyleyip, önceki ziyaretinde başlarına gelenleri hatırlatınca, her birinin yüzünde beliren tebessümler gözünden kaçmadı. Açıklığın ortasına, Trobar'ın denetimi altında çabucak bir şölen masası kuruldu ve yemek, günbatımını takip eden geç saatlere dek sürdü. Will, bakışlarını bu mutlu, sıcakkanlı insanların üstünde gezdirdi. Her biri, vücutlarındaki bozukluklar ya da sakatlıkları nedeniyle dış dünya tarafından reddedilmişti. *Farklı oldukları için*, diye düşündü. Ancak doğru bir iddia değildi bu. Bu insanların diğerlerinden bir farkları yoktu.

Orman Muhafızı, şölen hengâmesi ve günlerdir at sırtında olmanın getirdiği yorgunlukla, bir süre sonra kulübedeki misafir odasında bulunan yatağa çekildi. Uykuya dalmadan önce son duyduğu şey, ormanın içinde öten bir baykuş ve ağaçların arasından esen rüzgârın fısıltısıydı.

Ertesi sabah erkenden Malcolm'la vedalaştı. Açıklık sakinlerinin büyük bir kısmı henüz uyanmamıştı.

"Sana ne kadar borçlu olduğumu biliyorsun," dedi. "Yalnızca yaptıkların için değil, onları yapış şeklin için de teşekkür etmek istiyorum."

Malcolm, bir şey anlamadan yüzüne bakmaya devam edince, açıklamaya girişti.

"Buraya habersiz gelip senden kilometrelerce ötedeki bir dostuma yardım etmeni istedim. Hiç soru sormadan kabul ettin. En ufak bir tereddüt bile yaşamadın. Çantanı toplayıp bana eşlik ettin."

Malcolm'un yüzündeki şaşkın ifade kaybolmuştu. "Biz dostuz," dedi basitçe. "Dostlar bunun için vardır."

"Halt'un söylediklerini sakın unutma. Yardıma ihtiyacın olursa..."

"İkinizi birden buraya çağıracağım." Malcolm, Will'i aceleyle kucakladı. "İyi şanslar, Will. İyi yolculuklar. Yerinde olsam beladan uzak dururdum ama senin öyle yapacağını hiç sanmıyorum."

Will, gerilemeye başladı. Vedalaşmalar daima kendisini bir garip hissetmesine neden oluyordu. Çekici'nin eyerini yerleştirip yola çıkmaya hazırlandı. Fakat bir ses onu durdurdu.

"Wiii Tğeeaattiii!"

Açıklığın diğer tarafında durmakta olan Trobar'dı bu. Will'e yanına gelmesini işaret ediyordu. Malcolm, Will'in bilmediği bir şeyleri biliyormuşçasına gülümsedi.

"Sanırım Trobar sana bir şey göstermek istiyor," dedi. Will açıklık boyunca yürümeye başladı. Burada bir şeyler eksik, diye düşündü ve neyin eksik olduğunu kavradı. Normalde Trobar'ı gözünün önünden kesinlikle ayırmayan Gölge, ortalarda yoktu.

Will yaklaşıkça, Trobar da arkasını dönüp, Orman Muhafızı'nı ağaçların içine davet ediyordu. Birkaç metre sonra ağaçların arasında, Will'i alçak bir baraka karşıladı. Trobar orada uyuyor olmalıydı. Yan tarafta, yüksekliği bir metreyi

bile bulmayan ve geniş kapısı bulundukları yöne açılan daha küçük bir yapı vardı. Trobar yapıyı işaret etti ve Will de dizlerinin üstüne çökerek, içeri bir göz attı.

Gölge'nin mavi ve kahverengi gözlerini bir anda karşısında buldu. Hayvanın kuyruğu usulca sallanıyordu. Will'in gözüne başka hareketlenmeler de çarptı. Siyahlı beyazlı dört minik şekil, Gölge'nin üstüne çıkmaya çalışarak yuvarlanıyor ve iğne sivriliğindeki dişlerini, annelerinin bulabildikleri her uzvuna geçiriyorlardı.

"Yavrular!" diye sevinç dolu bir çığlık attı Will. "Gölge yavrulamış!"

Trobar sırıtarak, devasa ellerinden birini kulübenin içine uzattı. Diğerlerini nazikçe bir kenara iterek, heyecanla yavrulardan birini dışarı çıkardı. Gölge'nin dikkatli bakışları altında siyahlı, beyazlı tüy yumağını Will'e uzattı.

"Yaavulaağın ee küüseli," dedi. Will, Trobar'ın sözlerini bir an için anlamasa da sonra neler olup bittiğini kavradı. Zamanında Gölge'yi yanına bıraktığında, "Bir gün yavrularsa en güzelini ben istiyorum," demişti Trobar'a.

"Yavruların en güzeli mi?" diye devin sözlerini tercüme etti Will. Havada kıvranan minik yavruyu Will'e doğru uzatmakta olan Trobar'ın yüzü ışıldadı.

"Senin için, Wiii Tğeeaattiii."

Will yavruyu aldı ve incelemeye başladı. Hayvan, vakit kaybetmeden dişlerini çocuğun başparmağına geçirmiş ve hırlayıp, viyaklamaya başlamıştı. Vücudu yumuşacık tüylerle kaplıydı. İleride vücudunun tüylü, hareketli bir parçası olacak olan kuyruğu, henüz kamçıyı andıran, ucu beyaz bir kıl

yumağından ibaretti. Dişi köpek, gözlerini Will'e dikince çocuk, neşeli bir kahkaha attı. Annesininkiler gibi yavrunun da gözlerinden biri mavi diğeri kahverengiydi. Mavi olanı, hayvana yarı çılgın bir görüntü veriyordu. Will, başındaki tüyleri okşayınca köpek parmağını dişlemeyi bıraktı. Kuyruğunu keyifle sağa sola sallıyordu.

"Çok güzelmiş!" dedi Will. "Teşekkürler, Trobar. Çok teşekkürler." Kıvranıp duran minik yavruya dönerek sırıttı. "Adını ne koysam acaba?" diye düşünmeye başladı.

"Esmee," diye kesin bir ifadeyle cevap verdi Trobar. "Onu adığ Esmee."

Will, ilk başta anlayamasa da bir an sonra zihninde bir ampul yandı.

"Esmer," dedi ve Trobar onaylarcasına başını salladı. "Güzel bir isim bu. Hoşuma gitti."

Trobar, sırıtmaya devam ederek ekledi. "Kağakıssdan daa ii."

"Karakızdan daha mı iyi?" diye sordu Will. Gölge'ye önceleri o ismi vermek istemişti. Ancak Trobar, o isme şiddetle karşı çıkmıştı.

Trobar, coşkuyla başını evet anlamında salladı.

"Hayat boyu o utançla yaşayacağım, değil mi?" diye sordu Will.

"Haat boyuu," diye cevap verdi Trobar net bir tavırla. Yavruya dönerek gülümsedikten sonra, devasa elini Will'in omzuna koydu.

"Haat boyuu," diye tekrar etti. Will, sitem dolu bakışlarını yukarı kaldırdı.

"İlk seferinde anlamıştım, tekrar etmene gerek yok," dedi.

ELLİ İKİ

Will diğerlerini, Macindaw'un güneyindeki yolda onu beklerlerken buldu.

Will'in eyer topuzuna tünemiş siyahlı beyazlı hayvanı fark eden Horace, gülümsemeden edemedi. Gölge'yi aylar önce Trobar'a bırakmış olmanın, Will'in yüreğini ne kadar yaraladığını çok iyi biliyordu.

"Trobar'dan mı?" diye sordu. Will, sırıtarak başıyla onayladı.

"Başka kimden olabilir ki?" dedi ve ekledi, "adı Esmer."

"Güzel isimmiş," dedi Halt. "Sen mi koydun?"

Will, başını hayır anlamında salladı. "Trobar'ın seçimi."

Horace, bilgece başıyla onayladı. "Çok mantıklı."

Will, arkadaşını sert bakışlarla süzmeyi aklından geçirse de harcayacağı çabaya değmeyeceğini fark etti. Aylardır ilk kez, kovalamaları gereken bir mesele bulunmuyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Cevap veren Halt oldu. "Eve gidiyoruz." Durumdan ne kadar memnun olduğu, sesinden anlaşılıyordu.

Böylece güneye doğru dönüp, hafif bir tempoda ilerlemeye başladılar. İlgilenmeleri gereken acil bir durum olmadığı için keyfini çıkararak, yavaş hareket ediyorlardı. Horace, Araluen Şatosu'na dönecekti ve genç savaşçıyı bir daha ne zaman göreceklerini bilmiyorlardı. O yüzden iki arkadaş, zamanlarının çoğunu birlikte geçirmeye başlamışlardı. Halt, genellikle geri planda kalıp, sohbetleri dinlemeyi tercih ediyordu. *İyi bir ikili oldular,* diye aklından geçiriyordu, tıpkı Crowley ve kendisinin eskiden, Orman Muhafızları Birliği'nin kötü günler geçirdiği ve yenilenmesi gerektiği zamanlarda oldukları gibi. Will'in Horace gibi bir arkadaşı olmasına çok seviniyordu. Zehrin etkisi altındayken, Crowley olduğunu sandığı birine, bu ikisinin Araluen'in geleceğini ellerinde tuttuklarından söz etmiş olduğunu belli belirsiz de olsa hatırlıyordu. *Ben öyle dediğime göre öyledirler*, diye düşündü.

Yavru köpek, akşamları ateşin etrafında toplanan yol arkadaşlarının eğlencesi haline gelmişti. Hayvan, özellikle Çekici'yle çok yakınlaşmıştı. Tüylü atın önüne geçip çenesini patilerine yaslıyor ve kalçasını yukarı kaldırıp, salladığı kuyruğu ve çıkardığı hırıltılarla Çekici'ye meydan okuyordu. Çekici'nin ona doğru küçücük bir adım atması halinde ise, yana çekilip bir daire çizecek şekilde kaçmaya başlıyordu. Birkaç saniye sonra bir kez daha aynı konumu alarak Çekici'yi rahatsız etmeye başlıyor, tüm bunlar olurken yarı deli bakan mavi gözünü iri hayvanın üstünden ayırmıyordu.

Çekici ise minik yavrunun bu oyunlarını anlayışla karşılıyordu. Horace'ın iddiasına göre, bir keresinde, Çekici, Esmer'e, yavruyu paylarcasına bir ifade takınarak bakmıştı. Arkadaşları ona inanmıyordu ama Horace gördüklerinden emindi.

Yavru, ara sıra hırıldayarak Abelard'ın önüne de dikiliyordu. Fakat Vurucu'nun karşısına hiç geçmediğini fark etmişlerdi. Esmer, her ne kadar afacanın teki de olsa bir çoban köpeğiydi ve kesinlikle budala değildi. Ufak tefek atların oyunlarını hoşgörüyle karşılayacaklarını tahmin ediyor, bununla beraber, aynı numaraları karşısında denemesi halinde, iri savaş atının savuracağı bir tekmeyle canına okuyacağını da çok iyi biliyordu.

Savaş atının adı "Vurucu"ydu ne de olsa.

Esmer bir keresinde, kendisini keyifli bir ifadeyle izleyen Çekici'nin karşısına geçip, vücudunu yere yapıştırmış ve pençeleriyle minik tırmalama hareketleri yapmaya başlamıştı. Çekici başını, siyahlı beyazlı minik suratla aralarında yalnızca santimler kalacak şekilde usulca aşağı indirmiş, sonra da ani bir hareketle burnundan soluyarak, gafil avlanan yavrunun panikle geriye doğru savrulmasına neden olmuştu. Ayağa fırlayan zavallı Esmer, şaşkınlıkla tüm uzuvlarının yerinde olup olmadığını kontrol etmek zorunda kalmıştı.

Benim canımı sıkma küçük köpek, diyordu Çekici sanki. *Ben senin anneni de bilirim.*

O gece ilerleyen saatlerde, yatmadan önce etrafı şöyle bir kolaçan eden Will, Çekici'yi, bacaklarını kırıp sessizce bir ağacın altına uzanmış halde buldu. Nefes aldıkça göğsü inip kalkan siyahlı beyazlı bir şekil, ön bacaklarının arasına kıvrılmıştı. Çekici başını kaldırıp, yaklaşan Will'e bir göz attı.

Bugün çok ayakta kaldı. Yorulmuştur.

Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadan, Horace'ın Araluen Şatosu'na gitmek üzere yanlarından ayrılacağı yol ağzına var-

mışlardı. Oracıkta kamp kurdular ve iki arkadaş, gecenin geç saatlerine kadar sohbet ettiler. Will, yatmaya hazırlanırlarken, elini Horace'ın kaslı omzuna koydu.

"Keşke seni Redmont'a atamalarını sağlayabilsek," dedi. "Crowley'nin bir şeyler ayarlayabileceğine eminim."

Horace, yüzüne küçük bir tebessümün yerleşmesine izin verdi. "Sizi ziyaret ederim," dedi. "Ama biliyorsun ki, Araluen Şatosu'ndaki hayatın bana çekici gelen bazı unsurları var."

Will, arkadaşına döndü ve başını hafifçe yan yatırarak savaşçının sözlerini aklında tarttı.

"Mesela Evanlyn gibi mi?"

"Olabilir," dedi Horace. Kayıtsız bir tavır takınmaya çalışıyordu. Ancak farkında olmadan iyice sırıtmaya başlamıştı.

Will de aynı şekilde gülümsedi. Uzun süredir Horace ve prensesin arasında özel bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu.

"Senin adına çok sevindim," dedi.

Sabah olunca ayrılarak, kendi yollarına gittiler. Will hayatında ilk kez, bir ayrılığın ardından, ilk denk geldiği tepenin zirvesinde durup geriye baktı. Horace'ın da geriye dönüp onlardan tarafa baktığını fark edince, karşılıklı el salladılar ve yollarına devam ettiler.

Döndüklerine dair haberler, Redmont Şatosu'na Orman Muhafızları'ndan çok daha önce ulaşmıştı. Asma kapının altından tıkırtılarla geçtikleri sırada, onları karşılamak için oldukça büyük bir kalabalık toplanmıştı.

En önde, doğal olarak iri gövdesiyle Baron Arald duruyordu. Ancak Halt ve Will yorgunlukla atlarının sırtlarından inerlerken, Baron da dostlarına dönüp sırıtarak kenara çekilmiş ve eğilerek, arkasında durmakta olan iki kişiyi öne çıkmaya çağırmıştı.

Uzun boylu, zarif, her ikisi de Kralın Habercileri'nin beyaz cübbelerine bürünmüş iki kadındı bunlar.

Halt, kımıldamadan yanına yaklaşan karısını bekledi. Normalde halk içinde bu tür görüntüler sergilemekten kaçınırdı. Fakat bu kez karısını –hayatı boyunca sevmiş olduğu kadını– gördüğü an, kalbinin güm güm diye atmaya başladığını hissetmişti. Ceneviza zehrine karşı verdiği mücadele sırasında ölüme ne kadar yaklaşmış olduğunu düşündü. Pauline ile henüz bir araya gelmişlerdi ve az kalsın karısını bu dünyada yalnız bırakıyordu. Alışılageldik suskunluğunu bir yana bırakarak, öne doğru bir adım attı ve kollarına aldığı karısını uzun uzun öptü.

Kalabalıktan "Ooooooo!" sesleri yükseldi.

Benzer bir şaşkınlıkla çifti izleyen Will, nazik bir elin koluna dokunduğunu hissetti ve başını kaldırdığında, Alyss'in gülümseyen gözleriyle karşılaştı.

"İyi bir fikre benziyor," dedi başını Halt ve Leydi Pauline'e doğru sallayan Alyss. Will de aynı görüşteydi. Öne doğru bir adım atıp, kızı kucakladı ve öptü. Alyss öpücüğe hevesle karşılık verince, birden başı döner gibi oldu.

Kalabalık yine hep bir ağızdan, "Ooooooo!" diye coştu.

Çiftler nihayet ayrıldılar ve sevgi dolu bakışlarını birbirlerinin gözlerinden ayırmadan el ele tutuştular. Baron Arald, öne çıkarak boğazını temizledi.

"Dostlarım! Bu özel gün, bir söylevle taçlandırılmayı hak ediyor..."

Kalabalıktan bu kez hayal kırıklığı dolu bir, "Aaaaaa!" nidası yükseldi. Baron, keyifle gülümsedi.

"Fakat buna belki de gerek yoktur," diye sözlerini bitirdi. İtiraz çığlıkları, yerlerini, "Oooohh!" şeklinde muazzam bir rahatlamaya bırakmıştı. *Arald kendi sesini dinlemeye bayılıyor*, diye düşündü Will. Ancak baron, kalabalıkları nasıl yönlendireceğini çok iyi biliyordu.

"Onun yerine," diye devam etti Arald, "bu gece yemek salonunda bir hoş geldin ziyafeti vereceğimizi ilan etmek isterim."

Kalabalık, bu kez tezahüratlara boğulmuştu.

"Bu da kim?" diye sordu Alyss. Will'in ceketinin açık yakasında kıpırdanan minik yavruyu fark etmişti.

"Adı Esmer." Alyss, yavrunun Will'in ceketinden çıkardığı başını nazikçe okşadı.

"Dikkat et! Eline dişini geçirebilir," diye uyardı Will ama Alyss gözlerini devirdi.

"Öyle bir şey yapmaz," dedi. "O bir hanımefendi."

Alyss'in sözleri doğru çıkmış, Esmer her zamanki hırıltı ve tırmalamalara girişmeksizin, kızın onu okşamasına izin vermişti. Will'in yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti.

"Bir hanımefendiye nasıl davranılacağını bilmen gerek," dedi Alyss gülümseyerek. Will başını onaylarcasına salladıktan sonra, minik köpeği yere bıraktı. Hayvan, bir an için ayaklarını bir araya toplayarak, kımıldamaksızın etrafını izlemeye koyuldu. Dünyası bir anda bacak, ayak ve kocaman

varlıklardan oluşan bir sürüyle dolmuştu. Kuyruğunu yere indirdi ve Çekici'nin ön toynakları arasındaki güvenli sığınağına çekildi. Nihayet güvende olduğuna göre, artık yeniden havlamaya başlayabilirdi. Çekici, başını hafifçe eğerek yavruya bir göz attı. Ardından da başını kaldırıp, Will ve Alyss'e baktı.

Siz gidip keyfinize bakın. Ben ona göz kulak olurum.

Baron Arald ziyafetlere bayılırdı. En güzel ziyafetler, Redmont Şatosu'nun Baş Aşçısı Chubb Usta'nın eski çırağı Jenny ile kimin daha iyi yemekleri hazırlayacağına dair rekabete giriştiği yemeklerden çıkıyordu. Arald tam da bu yüzden, Halt ve Will'in eve dönüşlerini kutlayacakları ziyafetin sorumluluğunu, ikisine paylaştırmıştı.

Yemek mükemmeldi ve Baş Aşçı ile eski çırağına eşit miktarda övgüler yağdırılıyordu. Her ikisi de şeref konuklarının oturdukları öndeki masanın üstüne titriyor, Orman Muhafızları'na yemeklerin en güzel lokmalarını ayırmaya çalışıyorlardı.

Bir iyi dilek kafilesi, masanın önünden geçerek Halt ve eski çırağının eve dönüşlerini kutlamakla meşguldü. Redmontlular, ünleri tüm ülkeye yayılan Orman Muhafızları'nın üstlerine titriyorlardı. Savaş Ustası Sör Rodney, ikiliyi ilk kutlayanlardan biriydi. Halt'a vakit kaybetmeden kendi eski çırağı Horace'ın durumu hakkında sorular sormuştu. Halt, genç savaşçının görev esnasında mükemmel bir başarı gösterdiğini açıklayınca, Rodney'nin memnuniyetten gözleri parlamıştı.

Yemeğin ortasında Gilan çıkagelmiş ve neşeyle karşılanmıştı. Onların yokluğunda Redmont adına geçici Orman Muhafızlığı'nı üstlenen Gilan, bir grup hırsıza haddini bildirmek üzere çağrılmıştı. Baronluktan sorumlu Orman Muhafızları'nın göreve gönderildiklerini bilen hırsızlar, Redmont sokaklarında gezginleri rahatsız etmeye başlamışlardı. Halt'un yerini, en az onun kadar yetenekli ve muhtemelen daha atletik bir Orman Muhafızı olan Gilan'ın aldığını görünce şaşkınlıktan ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Gilan, hırsızların izlerini inlerine dek sürmüş ve emrindeki bir süvari devriyesiyle birlikte hepsini tutuklamıştı.

Gilan'ın masalarına katılmasının ardından, Jenny'nin Halt ve Will'den çok, uzun boylu ve yakışıklı Orman Muhafızı ile ilgilenmeye başladığı görülüyordu.

Halt ve Will, her zamanki gibi, dışarıya görevlerinin ayrıntılarına dair çok az bilgi veriyorlardı. Baron'a kısa bir özet geçmişler, Arald da onaylarcasına başını sallayarak karşılık vermişti. Ayrıntılı raporları, önce Crowley'nin, ardından da Kral'ın önüne gelecekti. Fakat şato ahalisi, Orman Muhafızları'nın, ilginin üstlerinde olmasından hiç de hoşlanmadıklarını zaten biliyorlardı. Onlar yalnızca dostları eve döndüğü için memnunlardı.

İçlerinden biri, elbette ki hikâyenin tamamını Halt'un ağzından duyacaktı. O gece geç saatlerde, son konuklar da gürültüyle yataklarına yollanır ve Redmont yemek salonu neredeyse boşalırken, Leydi Pauline Will'e işaret etti ve özel olarak konuşmak üzere, genç Orman Muhafızı'nı bir kenara çekti. Her zamanki ciddi yüz ifadesine bu kez kaygı dolu bakışlar da eklenmişti. Will, kadının, uzakta oldukları bütün o süre boyunca Halt adına endişelendiğini fark etti.

"Halt bana kuzeyde neler olduğundan söz etti, Will. Sen ve Horace orada olmasaydınız, şu an ölmüş olacağını söyledi."

Will, huzursuzca ayak değiştirdi.

"Esasen Malcolm sayesinde kurtuldu, leydim," dedi ve kadın hatırlatma amacıyla parmağını kaldırınca sözlerini düzeltti, "yani Pauline demek istedim. Halt'u tedavi eden kişi Malcolm'dur."

"Fakat onu getirmek için gecesini gündüzüne katarak at süren de sensin. Ayrıca Malcolm'un, hangi zehrin kullanıldığını öğrenebilmesi için suikastçıyı yakalayan da sensin. Kime teşekkür edilmesi gerektiğini çok iyi biliyorum ben, Will. Sana bütün kalbimle teşekkür ediyorum."

Ancak Will, başını iki yana sallıyordu. Halt'un kolundaki iltihap kapan o korkunç yarayı keşfedişlerinden beridir, aklını kurcalayan bir mesele vardı. Bunca zamandır zihninin gerisinde bir yerlerde beklemişti ama artık dile getirebilirdi.

"Leydim... Pauline, biz buradan ayrılmadan önce benden Halt'a göz kulak olmamı istemiştiniz," dedi ve kadın başıyla onayladı.

"Hatırlıyorum."

"Şey, çok iyi bir iş çıkardığım söylenemez. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark etmeliydim. Halt'un yarasına daha öncesinde bir göz atmalıydım. Vurulduğunu biliyordum ama aldırmadım. Garip davranışlarda bulunuyordu. Belirtilerin hepsi önümdeydi ve daha önce uyanmam gerekirdi. Ancak ben düşünmüyordum ki. Daha önce harekete geçmiş olmam gerekirdi."

Pauline, nazikçe Will'in çenesine dokundu. *Bu kadar fazla*

sorumluluk almak için çok genç, diye sevgi dolu düşünceler geçti aklından. Halt ile muhtemelen çocuk sahibi olmayacaklardı. *Bu genç adam bizim oğlumuz olabilir*, diye düşündü. Daha iyi bir evlat düşünemiyordu.

"Pauline," dedi Will, "az kalsın yüzünü kara çıkarıyordum. Az kalsın Halt'un yüzünü kara çıkarıyordum."

"Fakat çıkarmadın, görmüyor musun?" dedi Pauline. "Halt'un yüzünü kara çıkarmadın. Asla çıkarmayacağından da eminim."